

Елизабет Лоуел
Есенен любовник

На Майк Гринстейн
Той знае защо.
Благодаря ти.

Скъпи читателю,

Рубинените планини в Невада винаги са ме привличали. Те представляват един изолиран оазис сред безкрайната пустош на западната пустиня. За този район се пише малко, тъй като е останал настрана от пътищата на миграцията на запад през деветнайсети и двайсети век. Дори изобилните им води не успели да привлекат заселници в планините.

Малцината, навлезли сред безбрежната тишина на Рубиновите планини, са били привлечени от пустинното великолепие на тези земи. Някои от тях са били хора извън закона. Други са били отшелници или златотърсачи. Трети пък са преследвали мечтите си. Всички те открили в планинските извори и потоци достатъчно вода, за да построят своите ранча наред пустошта.

Веднъж видяла Рубиновите планини и удивителното Рубиново блато, аз разбрах, че ще трябва да напиша за тази земя и за онези мъже и жени, които са изградили тази мечта, жива и до днес.

„Есенен любовник“ е моя принос към едно уникално място и към един мъж и една жена, които се оказали достатъчно силни, за да любят. Героите са създания на перото ми, но земята е така истинска, както любовта.

Елизабет Лоуъл

1.

Невада, есента на 1868 година.

– Чух, че ви трябвал надзирател, който да борави добре с оръжието.

Гласът, долетял от мрака, сепна Елиса Сътън. Надяваше се само, че страхът, който я бе пронизал за миг като светкавица, не се бе изписал на лицето ѝ.

Непознатият беше дошъл от нищото, без предупреждение, безшумен като сянка.

Тя вдигна глава към мъжа, който стоеше на края на верандата. Тъмният му силует се очертаваше точно зад златистата светлина на фенера, която се изливаше от прозорците. Изпод периферията на шапката очите му светеха като черни кристали, също тъй лишени от емоции, както изражението му.

Елиса прехапа долната си устна от споходилата я мисъл: сигурно дори зимна буря би изглеждала по-топла от очите на този мъж.

А по петите на тази мисъл вървеше още една: все пак той я привличаше, макар и по един опасен начин. Този мъж наистина беше красив.

Навярно до него другите мъже биха изглеждали като момченца.

Елиса се намръщи. Никога не бе обръщала особено внимание на мъжете. Те бяха просто синовете-прахосници на титулувани англичани, моряци, войници, кравари или говедари, тоест каубои, или просто готвачи.

Или разбойници.

През месеците, откакто Елиса се бе завърнала в Америка по волята на чичо си, тя бе срещнала вече неколцина бели дезертъори. Ладър Ес беше едно самотно ранчо в Рубиновите планини. То привличаше като магнит златотърсачите, испанците-търсачи на съкровища, керваните с изпълнени с надежда заселници и дезертъорите, които грабеха всичко наред.

От всичките бандити най-лошите бяха кланът Кълпепър.

Ако някой изобщо би могъл да спре братята Кълпепър, това е този мъж, кисело си рече Елиса. Въпросът беше по-скоро кой щеше да я отърве от него, след като той прогонеше братята Кълпепър.

– Госпожица Сътън? – обади се с дълбокия си глас непознатия.

Заедно с думите си той пристъпи напред, в светлината на фенера, сякаш бе почувствал, че ѝ причинява безпокойство с това, че не може да

го види хубаво.

– Мисля – кратко отвърна тя.

Елиса остави неловкото мълчание да расте и открито се зае да разглежда непознатия. Беше ли готова да поеме предизвикателството, което той ѝ предлагаше?

Мисълта накара устата на Елиса да пресъхне. Облиза устните си и пое дълбоко дъх. След това се съсредоточи върху мъжа, който се бе появил от мрака, вместо да се чуди над собствения си необмислен импулс да се срещне с този човек на негова собствена територия.

Гъстата му черна коса се спускаше права като грива чак до яката на непознатия. Лицето му беше потъмняло от слънцето. Край ъглите на очите му се виждаха няколко едва забележими бръчици, а над добре оформените му устни чернееха грижливо подрязани мустаци.

Черните му панталони и сако бяха чисти. Личеше си, че бяха шити от шивач, но също тъй бяха видели доста носене. Същото се отнасяше за бледосивата му риза, която беше чиста и доста изхабена. Ризата стоеше добре на широките му рамене, които се стесняваха в клин към тесния му кръст. На шията му хлабаво бе привързан пъстроцветен шал.

Конят на непознатия, пристъпи зад гърба му и тихо изпръхтя. Без да откъсва очи от Елиса, мъжът протегна ръка и поглади с облечената си в ръкавица ръка шията на животното. Бавно и успокоително.

С лявата си ръка. А дясната му ръка – на нея нямаше ръкавица – стоеше все там, близо до револвера, увиснал на бедрото му. Оръжието на непознатия беше досущ дрехите му – чисто и изхабено.

И, подобно на самия мъж, оръжието носеше аурата на дълга и груба употреба.

Елиса забеляза, че въпреки суровите очи и мрачното излъчване, непознатия се отнася нежно с коня си. Това ѝ допадна. Твърде много мъже на запад се отнасяха с животните така, сякаш те не чувстваха болка от камшик или шпора.

„Както Мики. Ако не ми беше нужен всеки чифт ръце отдавна щях да съм разкарала този наперен глупак, каквото и да ми разказва Мак за него. Но ми трябва всеки човек.

Особено сега.“

Конят на непознатия се раздвижи и седлото му попадна в обсега на светлината. В кобура от едната му страна беше мушната пушка, а от другата страна на седлото се виждаше друг кобур, от който стърчеше нещо подобно на ловджийска карабина.

По оръжията или седлото нямаше нито сребро, нито украси,

изобщо нищо, което би могло да отрази слънчевата светлина и да издаде присъствието на притежателят им.

Зад седлото, над навитата на руло постеля се виждаше нещо приличащо на офицерски шинел от Конфедерацията. Какъв чин бе имал непознатия оставаше тайна – всички отличителни знаци бяха откъснати от шинела също тъй безпощадно, както и украшенията от седлото.

Самият кон беше едър, дългоног, як, дорест жребец, който сигурно струваше тригодишната надница на обикновен каубой.

Но непознатият несъмнено не беше обикновен каубой. Стоеше и чакаше отговора ѝ със съсредоточената неподвижност на хищник до място за водопоп.

Подобна неподвижност действаше изнервящо, особено на някой, който беше тъй податлив към импулсите, както Елиса.

– Имаш ли име? – рязко го попита тя.

– Хънтър.

– Значи Хънтър – повтори бавно Елиса, сякаш се мъчеше да усети вкуса на името му на езика си. – Това името ти ли е или професията¹?

– Има ли значение?

Елиса стисна устни, за да съдържи острия отговор, който вече беше готов на езика ѝ. Често ѝ казваха, че прилича много на покойната си майка – еднакво импулсивна и разумна, като тези две части понякога влизаха в конфликт.

Пълната неподвижност на мъжа събуди в Елиса безразсъдното желание да разчупи кората от спокойствие, за да достигне до топлината и кипящия под нея живот.

Но животът бе научил Елиса, че безразсъдството понякога се заплаща скъпо.

Елиса предпазливо премери хладната съдържаност в очите на Хънтър. Дълбоко в нея женското ѝ начало се почуди откъде ли идеше този човек и какво ли му се бе случило, че в душата му не бе останало нищо друго, освен лед и съдържаност... и едно далечно ехо от болка, което я прорязва като бръснач.

„Защо ли да се интересувам от миналото на този човек? – едно се запита Елиса. – Успял е да избегне поста, поставен от Кълпепърови в прохода, а това е много повече от всичките ловни умения проявени досега от Мак.

Само от това трябва да се интересувам. От уменията на Хънтър.“

---

1. Игра на думи. На английски Хънтър значи ловец – Б. пр.

Все пак интересът ѝ към него изобщо не се изчерпваше с уменията му, а тя имаше достатъчно разум, за да го проумее. Този мъж я привличаше така, както никоой друг досега.

Тя облиза нервно устни и отново пое дълбоко дъх.

„Би трябвало да му кажа да си върви.“

– Искаш ли работата? – попита го тя, преди гласът на разума да я е накарал да промени решението си.

Черните му вежди се извиха в две еднакви, странно елегантни дъги.

– Толкова бързо? – попита Хънтър. – Никакви ли въпроси няма да ми зададеш за квалификацията ми?

– Имаш единствената квалификация, която ми е нужна.

– Оръжия ли? – насмешливо подхвърли Хънтър.

– Ум – отвърна тя.

Хънтър се задоволи само да я изгледа и запази мълчание в очакване на по-нататъшно обяснение.

– Не чух нито един изстрел – продължи Елиса, – значи си минал покрай поста на братята Кълпепър, който е стоял или в началото на долината, или в самия проход.

Хънтър само сви рамене, без да потвърди или да отхвърли думите на Елиса.

– Как успя да се промъкнеш покрай кучетата? – попита го тя.

Заедно с думите си тя се огледа в търсене на черно-белите колита, които обикновено първи предупреждаваха за присъствието на непознати близо до къщата на ранчото.

– Приближих се към тях срещу вятъра – отвърна Хънтър.

– Имал си късмет.

– Така ли? Вятърът от дни духа откъм каньона зад къщата.

Елиса мълчаливо призна, че Хънтър беше прав. Есенният вятър обикновено беше постоянен. През последната седмица се носеше надолу из каньоните на Рубиновите планини и носеше със себе си миризмата на борове и планински височини.

Едва тогава Елиса осъзна, че Хънтър я наблюдава също тъй внимателно, както и тя него.

– Какво те кара да мислиш, че не съм член на бандата на Кълпепърови? – спокойно попита той.

– Пречалено си чист.

Ъгълчетата на очите му се извиха леко, подчертавайки слабите бръчки покрай тях.

Елиса почувства, че мъжът беше толкова близо до усмивка,

колкото изобщо можеше да бъде, така че му се усмихна в отговор.

Макар Елиса да не го осъзнаваше, усмивката я преобрази напълно. Лицето ѝ доби одухотворено изражение, което беше направо зашеметяващо.

Докато до преди малко тя беше една симпатична блондинка с големи очи и приятен глас, сега Елиса се бе превърнала в изкустителка с коса като лунна светлина, синьозелени очи, които сияеха от чувствени намеци и тяло, което би накарало всеки мъж да се замисли какво ли би било да преодолее всичките тези копчета и муселинени дрехи, за да стигне до знойната плът под тях.

Хънтър рязко извърна глава.

– Млада госпожице, защо не ми кажеш нещо повече за работата? Така по-лесно ще мога да реша дали я искам.

Гласът му беше стегнат, почти груб. Пръстите му несъзнателно стиснаха здраво юздите на коня. Това движение издаваше един човек, който иска да продължи работата си без повече прекъсвания.

„Нарече ме млада госпожице, сякаш съм дете“, помисли си Елиса.

Обръщението и жеста с юздите не ѝ даваха мира. Напомнях на Елиса за братовчедите ѝ от Англия. Тяхното отношение беше също тъй надменно и пренебрежително към зле възпитаното американско момиче, което по една случайност беше тяхна кръвна роднина.

За съжаление не от подходящата кръв. Ни най-малко.

В очите на братовчедите ѝ нейният баща, роден и израснал сред американската прерия, съвсем слабо се различаваше от който и да е дивак.

– Не съм ти млада госпожица – тросна се Елиса, а на лицето ѝ вече нямаше дори следа от усмивка.

– От тук наистина ми приличаш на млада госпожица – сви рамене Хънтър.

– Ще спиш в къщата на ранчото с нас – рязко рече Елиса.

Той само кимна с абсолютно безразличие.

Елиса се почуди какво ли щеше да направи, ако му беше казала, че ще спи в леглото ѝ. После срещна бдителния му поглед и се усъмни, че изобщо нещо казано от нея би могло да промени реакцията му.

„Млада госпожица!“

Повтореното наум обръщение само раздразни Елиса още повече. Обхвана я неразумното желание да подмами Хънтър извън черупката на мъжката му отчужденост.

Годините, прекарани в Англия, я бяха научили да се справя доста

добре с подобен род предизвикателства. Само така успяваше да си отмъсти за това, че се отнасяха с нея като с нещо слабо различно от кухненските слугини, които идваха веднага, щом някой им се усмихнеше.

– За твоё сведение, Хънтър – отчетливо заяви Елиса, – аз съм не повече малко момиче, отколкото ти – малко момче. На двайсет години съм.

– Приличаш ми повече на петнайсетгодишна.

– Последният каубой, когото наех, беше застрелян преди три седмици в бараката на ратаите.

Хънтър не показва никаква реакция.

– Тогава изпратих Мак за помощ – добави Елиса.

– Той успя ли да го намери?

– Чухме множество изстрели. Мак не се върна. Дойде си само коня му. По седлото имаше кръв. Все още ли искаш работата?

Хънтър кимна с такова изражение, сякаш съдбата на другия човек нямаше нищо общо с него.

– Взимам си обратно думите, че имаш ум – каза Елиса.

Хънтър я изгледа студено и мрачно.

– Къщата може да се окаже не по-добро скривалище за теб, отколкото бараката за последния пазач – додаде тя бавно, сякаш говореше на идиот.

– Разбирам.

– Така ли? Не ми приличаш на човек, който е готов да умре.

– Така е.

Колитата със закъснение надушиха чуждата миризма и се разляяха. Иззад къщата изскочиха три от тях. Други две се спуснаха откъм тъмната ивица върби, опасваща потока зад плевнята.

– Денсър, Пренсър, Виксън, млък! – заповяда им Елиса. – Комит, Донър, това се отнася и за вас!

Петте кучета едновременно спряха да лаят.

Хънтър огледа едрите черно-бели кучета с дълга козина, които се суетяха между него и Елиса.

– Не ми приличат много на северни елени – подхвърли той².

– Какво? А, да – усмихна се Елиса, щом разбра шегата му. – Всичките се родиха преди няколко години точно преди Коледа.

– А къде са Дашър и Кюпид?

– Един ястреб грабна Дашър, когато беше едва на няколко седмици.

---

2. Денсър, Пренсър, Комит, Донър, Дашър и Кюпид – елените на дядо Коледа – Б. пр.

Вече имахме котка, която се казваше Кюпид, така че кръстихме последното кутре Виксън.

Кучетата наобиколиха Хънтър и коня му, като душеха непрестанно. После вдигнаха глави към Елиса. Тя им махна с ръка. Кучетата побягнаха всяко в посоката, от която бе дошло.

– Сигурно ще те лаят още няколко пъти – додаде Елиса, – но не се притеснявай. Няма да нападнат нищо друго, освен четирикрак хищник. Те са овчарски кучета, а не кучета-пазачи.

– От това, което дочух, за кучетата не е останала много работа покрай добитъка в Ладър Ес – сухо рече Хънтър.

Елиса не възрази. Крадците систематично грабеха живата стока на ранчото.

Още един такъв месец и щеше да фалира.

„Хънтър е прав – нещастно си помисли тя. – Наистина ми трябва надзирател на каубоите, който да борави добре с оръжие.“

– Дали ще се намери нещо друго за храна на коня ми, освен сено? – попита Хънтър. – От доста време Бъгъл Бой кара само на трева.

– Разбира се. Последвай ме.

Елиса слезе от верандата.

– Няма нужда – рече Хънтър. – Ще се оправя и сам, стига да ми укажеш накъде да вървя.

– Не знам защо ми се струва, че много по лесно издаваш указания, отколкото ги приемаш.

Черните му вежди отново се вдигнаха.

– Винаги ли си такава палава?

– Разбира се – отвърна Елиса. – Същото ми казваше и чичо Бил, защото още щом започнах да ходя се катерех на коленете му, за да дърпам брадата му.

Хънтър пропусна Елиса пред себе си в мрака. Тя спря за миг, за да каже няколко успокоителни думи на коня му. Тънкият, ясен аромат на жена погали носа на Хънтър и накара гърдите му да се свият така рязко, че едва успя да си поеме дъх.

„Също като огряна от слънцето ливада – помисли си гладно Хънтър. – Ухае на чисто, на сладко и горещо.

Най-вече на горещо.“

С присвити очи Хънтър изгледа момичето, което вече се отдалечаваше от него.

Бедрата на Елиса деликатно се полюляваха на лунната светлина в нежната коприна на роклята, която само допреди две години беше

модерна в Англия. Катовете дрехи се повдигаха дори от най-слабия по-вей на вятъра и разкриваха бледото сияние на чорапите отдолу.

Хънтър се насили да диша дълбоко, въпреки че цялото му тяло се беше напрегнало при вида на стройните ѝ глезени, които лунната светлина и дрехата ѝ галеха на всяка нейна крачка.

„Успокой се, войниче – рязко си каза той. – Тя е само още една празноглава кокетка като Белинда. Само се чуди как да завърти големите си очи или да прекара нежния си розов език по пълната си долна устна.

Трябваше да проявя повече разум и да не захапвам примамката още първия път, когато Белинда ми я показа. Но, уви.

Сега вече знам.

А цената за знанието ми платиха моите деца.“

Хънтър мрачно измести назад в ума си грубата истина, че се бе оженил за неподходящо момиче. Историята вече беше само минало.

Подобно на войната, която му бе отнела всичко, с изключения на неговия живот и този на брат му.

„Мъртви и погребани, всичките. Белинда и Тед, и Ем. Нищо не мога да сторя, освен това, което правя в момента – да открия братята Кълпепър и да им дам правосъдие колкото е възможно по бързо.

Как ли се справя Кейс? Надявам се, че Бог не му е позволил да намери повече Кълпепърови, отколкото може да застреля наведнъж.“

Но всъщност Хънтър не беше истински загрижен за по-младия си брат. Кейс беше влязъл във войната между Севера и Юга като момче и беше излязъл като мъж, силен и твърд като кремък, и дори още безпощаден.

– Хънтър?

Нежният ѝ шепот прозвуча като ласка в мрака. Хънтър почувства, че кръвта му кипва противно на волята му.

– Не си търси белята – отвърна ѝ той.

„Страхотен съвет – язвително си каза наум. – Май ще е добре сам да се възползвам от него.“

Хънтър изруга под нос и последва момичето, което бе влязло под кожата му със скоростта на опарване от коприва.

Хванал юздите на Бъгъл Бой в лявата си ръка, Хънтър следваше Елиса през редуващите се лунна светлина и сянка. Духаше постоянен хладен вятър. Спряха чак когато прекосиха целия пращен двор пред къщата на ранчото.

Сякаш от нищото пред тях израсна разкривената от времето ограда

на малката поляна пред конюшната. На десетина метра по-назад се чернееше стръмния покрив на плевнята. Отвътре се носеше смесената миризма на коне, на сено и прахоляк. От тръбата, която пълнеше коритото за водопой, неспирно се отцеждаха капки. Капките една след друга пускаха по повърхността на водата кръгове, които блестяха на лунната светлина.

Несъмнено стопаните на ранчото не бяха заложили нищо нито на случайността, нито на мързела.

Ладър Ес беше построено от край до край от човек, който бе имал сериозни планове за бъдещето. В добавка към солидната двуетажна къща, направена от цели дървета и дебели дъски, имаше още една неугледна барака за спане на ратаите, плевня с няколко кошари покрай нея, друга голяма оградена площ малко по-встрани, малка овощна градина, голяма зеленчукова градина и дори помещение за опушване на месо.

От кошарите долиташе ритмичния звук на капещата вода, която пълнеше коритата за водопой на животните. Откъм градината се носеше миризмата на пръст и на билки. За Хънтър този смесен мирис беше като парфюм, по-съблазнителен дори от наситена миризма на магнолии, която Белинда много харесваше.

Опитните очи на Хънтър оглеждаха еднакво внимателно сенките и осветените от луната места. Търсеше както скрити опасности, така и доказателства за онова, което беше дочул за ранчото Ладър Ес.

Дотук всичко пасваше с докладваното от Кейс и с информацията, която Хънтър сам бе успял да събере. Ранчото наистина отговаряше на описанието, което един от войниците в Кемп Халък бе дал на Хънтър преди една седмица: „Ладър Ес е неочаквано красиво ранчо в тази скръбна пустош, също както момиче, родено от майка аристократка и баща скитник от прериите.

Армията известно време едва ли ще се весне в ранчото. Майорът постоянно крои планове как да притисне червенокожите, а по това време на годината индианците излизат от блатата.“

Хънтър знаеше също и онова, което войника дискретно пропусна да му каже. Въпросният майор беше един перманентно пиян човек, ожесточен от това, че го бяха изпратили в примитивния Запад, вместо да го оставят в цивилизования Изток или поне да го пратят сред разрушения Юг.

Нямаше никакво съмнение, че Рубиновите планини, част от ново-създадения щат Невада, бяха една пуста област, едва докосната от човека. Освен това родителите на Елиса не бяха избрали да се установят на

север от върховете, където керваните от фургони минаваха по пътя за Орегон, следвайки безспирните извивки на река Хумболт.

Вместо това Сътънови се бяха заселили наред дивата, пуста красота на източните склонове на Рубиновите планини. Иззад къщата надничаха стръмните, назъбени върхове на планината. Единственият път отвъд, достъпен за фургоните, оставаше много по на юг.

Имаше два други прохода, но те вършеха работа само за ездачи. Невъзможно беше да се преведе стадо добитък през тях, особено когато хора и животни през цялото време бяха под обстрел от банди като тази на братята Кълпепър.

Проходи, фургони, добитък, престъпници...

Хънтър се беше запознал с всичко това, когато разбра, че бандата на Кълпепърви смята да се установи в Рубиновите планини. Войната и неуспешния брак бяха научили Хънтър да сдържа силните си, скрити дълбоко страсти. Беше се превърнал във внимателен човек. Или, по-скоро, в дисциплиниран човек.

Смъртоносен човек.

Хънтър огледа очертанятия на Рубиновите планини, над които проблясваха звездите на нощното небе. Постара се да запомни силуета им, за да може да се ориентира сред планините по всяко време на деня. Така правеха златотърсачите, а също и хората, свикнали да водят нощни битки.

Хънтър беше и от двете групи.

„Водата поне няма да бъде проблем – помисли си той. – Това място е същински оазис наред ада на пустинята.

Нищо чудно, че Сътънови са го избрали, за да построят тук ранчото си.

И също така не е за чудене, че Кълпепърви искат да го вземат, след като вече някой е превивал гръб години наред, за да издигне ранчо наред пустошта.“

Макар и обградени от пустиня, самите Рубинови планини не бяха безводни. Високите им върхове сбираха влагата на зимните облаци и се освобождаваха от снежния си товар през пролетта и лятото. Всичките ручей и потоци от източния склон изливаха водите си в Рубиновите блатата, пълнейки ги с вода и живот.

А после топенето на снеговете секваше и пустинята тръгваше напред, докато от блатото не останеше нищо, освен километри пожълтели тръстики и малки, скришни поляни, обграждащи малобройните езерца.

Повечето от тези езерца бяха скрити на недостъпно място сред

разпрострялата се кал, която беше прекалено дълбока, за да бъде преко-сена. Все пак оставаше достатъчно вода за добитъка, а също и изобилна паша. След всеки дъжд, обаче, пътеките сред тръстиките се меняха. Днешната здрава пътека се превръщаше на следващия ден в смъртонос-но тресавище.

Дори братята Кълпепър нямаха достатъчно кураж да влязат сред шумолящите потайности на Рубиновото блато.

Блатото пазеше като защитен ров източната страна на земите на Ладър Ес. От запад ранчото се пазеше от планината. Южната страна беше отворена за всеки, готов да направи дългия, безводен преход покрай планината. Същото се отнасяше и за северната страна.

Братята Кълпепър не само бяха готови да изминат този път, но и държаха постоянно на билото на най-близкия връх един човек, който наблюдаваше Ладър Ес.

Не позволяваха на нито едно говедо да напусне ранчото. Не даваха на нито един човек да стигне до ранчото, където имаха отчаяна нужда от работна ръка.

Непривичен звук наруши еднообразното постоянство на вятъра. Преди още да бе успял да определи откъде идва този шум, Хънтър вече се бе обърнал в тази посока с револвер в ръка.

Нищо особено, просто някой кон чешеше шията си в оградата на обора.

Мушна револвера в кобура само с едно движение, преди Елиса дори да е успяла да се обърне към него.

– Какво има? – попита тя.

– Опитвам се да привикна с пейзажа.

– Може би и с шумовете? – иронично добави тя.

Хънтър издаде звук, който можеше да означава всичко.

– Просто ме попитай, ако имаш някакви въпроси – продължи тя. – Трополенето, което се чу преди малко беше от блъскането на Леопард, един от конете, в хлабавите дъски на оградата. Явно е надушил теб и ко-ня ти.

Щом приближиха, Леопард изцвили и се изправи на задните си кра-ка, без да откъсва очи от непознатия жребец, вървящ точно зад оградата.

Ръката на Хънтър отново се плъзна към револвера му. Нищо от чу-тото за жребца на Елиса не му вдъхваше особена увереност. Нямаше никакво намерение да остави добре обучения си, породист жребец да бъде изпохапан от един буен кон.

– Значи се казва Леопард? – подхвърли Хънтър, без да прикрива

неодобрението в гласа си. – Това ли е петнистия дявол, за който говорят всички в поселището Кемп Халък?

– Онази купчина от накриво нарязани цепеници едва ли може да се нарече поселище – рязко отвърна Елиса. – Все пак предполагам, че жребецът ми може би е тема на празни брътвежи.

– Петнистите коне не са голяма рядкост.

– Леопард обаче е точно такъв. Войниците бяха доста впечатлени от опита на командира им да възседне Леопард.

– Тежка ли беше ездата? – попита Хънтър, макар да знаеше много добре какво се бе случило.

– Онзи надут глупак оживя, но това беше повече, отколкото заслужаваше. Казах на капитана, че Леопард не е от конете, включени в списъка за продажба на армията.

Хънтър безмълвно обърна поглед към жребеца.

– Господинът – натърти презрително Елиса – ми каза, че ще реквизира Леопард и ще ми плати с армейски бонове, а аз трябва да се махна от пътя му и да оставя мъжете да вършат мъжката работа.

Презрението и гнева в гласа на Елиса накараха Хънтър да заподозре, че капитанът не се е разминал само с неприятната езда на петнистия кон.

А после си помисли, че Елиса е същата като Белинда. Разглезена до крайност и без капчица отговорност към другите хора, дори към армията, която я защитаваше.

– Паютите и шошоните постоянно се оглеждат за скалпове – изрече Хънтър. – Армията има нужда от всички хора и коне, които може да събере, за да осигури защитата на заселниците, придвижващите се на запад покрай река Хумболт.

– Същото каза и капитана. Мисля, че хората ще бъдат много по-добре защитени, ако някой намали доставките от уиски и особено дажбите на офицерите.

Хънтър отново огледа силуета на жребеца, който се открояваше в нощния мрак. Ако се вярваше на войниците от Кемп Халък, Леопард не само бе хвърлил капитана от гърба си, но и се бе опитал да го смачка с копитата си.

Бъгъл Бой шумно изпусна въздух през ноздрите си и подръпна юздите си, надушил миризмата на зърно в голямата плевня отсреща.

Хънтър се напрегна. Очакваше Леопард да приеме Бъгъл Бой като предизвикателство и да се нахвърли срещу нестабилната преграда на оградата.

Жребецът, обаче, просто стоеше и дишаше шумно, попивайки непознатите миризми. След това изпръхтя и отново прикова вниманието си към Елиса.

– Чух, че е същински убиец – каза Хънтър.

– Капитанът ли? Съмнявам се. Онзи глупак едва ли може да различи от коя страна стреля пушката.

– Имах предвид коня.

– Леопард е кротък като агънце с мен.

Гласът на Елиса беше нежен и изпълнен с любов към огромния жребец.

Конят изпръхтя и промуши муцуната си през дупките на оградата, опитвайки се да докосне Елиса. Тя се наведе и духна в ноздрите на Леопард. Жребецът наостри уши и потърка муцуна в бузата и брадичката ѝ.

Елиса се разсмя тихо.

Гласът ѝ премина през Хънтър като светкавица в мрака. А след това в мислите му неудържимо нахлу представата как тя го гали и му шепне нежно, как дъхът ѝ се смесва с неговия и накрая сладостта на допира им се разгаря в буен огън.

Хънтър изруга наум и застави вниманието си да се върне отново към големия петнист жребец.

Гривата и опашката на Леопард бяха черни, гъсти и много дълги, издавайки древната испанска жилка в кръвта му. Черната му глава беше изящно оформена и стоеше гордо изправена.

Сред черната козина по мускулестата шия на жребеца прозираха бели овални петна. Големината им нарастваше по широките му гърди и рамене. По тялото му те ставаха толкова големи, че почти изцяло поглъщаха основния черен фон. По хълбоците на жребеца бялото беше преобладаващо. Върху бялата козина, покриваща задницата и задните крака на коня изпъкваха големи черни петна.

Чифт широки, черни, немигащи също като нощта конски очи наблюдаваха Хънтър иззад оградата.

– Използваш ли го за разплод?

– Разбира се.

– Рисквана работа – изсумтя Хънтър.

– Кое?

– Да използваш убиец за разплод. Нищо чудно да навъди жребчета със същия злобен нрав като неговия.

– Леопард не е злобен!

– Кажете го на войниците.

– Нямаха право да завързват Леопард и да му слагат качулка на главата, за да може...

– Навярно е могъл, но не е искал да убие ездача, когото е хвърлил от гърба си – хладно завърши Хънтър. – Падането може би е било единственото умно нещо, което капитанът е направил.

При тези думи той извърна поглед от жребеца към Елиса. Тя стоеше сред лунната светлина, а вятърът люлееше полите ѝ като прикован към земята облак. Стиснатите ѝ от нетърпение устни се различаваха дори в сумрака.

– Във всеки случай армията има пълното право да реквизира всеки подходящ кон, без значение какъв е неговия нрав – додаде Хънтър със сдържан глас. – Паютите са били забелязани да яздят покрай Орегонския път.

– Или онази измет, братята Кълпепър, са се били преоблекли като индианци и са яздиле покрай пътя.

– И в двата случая армията ще трябва да се хване на работа.

– Тук не сме имали неприятности с индианците.

– Засега.

Хънтър определено дразнеше Елиса. Тя се поддаде на вътрешния си подтик, отблъсна се от оградата и застана предизвикателно пред заплашителния непознат.

– Изненадана съм, че заставаш на страната на армията.

– Защо?

– До неотдавна те бяха наши врагове. А може би шинелът навит зад седлото ти – необмислено добави тя – е принадлежал на някой офицер от Конфедерацията, чийто късмет му е изневерил?

– Не съм мародер.

Гласът на Хънтър беше спокоен и тих, което го правеше още по-заплашителен.

– Нямах предвид това – отвърна Елиса.

– Тогава какво искаше да кажеш?

Не беше въпрос, а заповед.

– Че си купил шинела по същия начин, по който майка и татко се сдобиха с мебели и добитък от заселниците, които пътуваха на запад.

Хънтър просто я изгледа.

– Често се случва – продължи Елиса. – Повечето от хората, пътуващи на запад, не могат дори да си представят какво представлява Невада. Братовчедите ми в Англия мислеха, че ги лъжех, когато им разказвах за реките, които пресъхват много преди да достигнат до морето и за

езерата, от които през лятото остават само кристали сол.

Хънтър най-сетне кимна рязко, приемайки, че Елиса не бе искала да го обвини в мародерство.

Все пак му се наложи да прикрие гнева, който го бе обзел от описанието, дадено му от Елиса, според което той с нищо не беше по-добър от гарваните и лешоядите, които се спускаха след битка по бойните полета, за да се ровят в останките на мъртвите.

Както правеха братята Кълпепър, които бяха по-зли от змии и два пъти по-отвратителни. Създания, които трудно можеха да се нарекат хора.

Не, трудно не беше точната дума. Та те бяха дяволски изчадия, покварени чак до сърцевината на черните си души.

Кое друго създание би постъпило като тях с беззащитните жени? И кой друг после би продал ужасените им деца на команчите само за една украсена с ресни риза?

Безмълвният въпрос на Хънтър остана без отговор.

Нямаше отговор още от мига, в който се бе върнал от война, само за да открие, че всичко, заради което се бе бил, е било насилено, избито и напълно унищожено от разбунтували се дезертъори.

Братята Кълпепър!

Южняци по произход, както и самия Хънтър. Ето това беше най-лошото. Предателство върху предателство.

Той бавно и безшумно изпусна въздуха от дробовете си. Не бе чувствал такъв силен гняв откакто бе научил съдбата на децата си. Но мислите за тях едва ли щяха да помогнат. Просто трябваше да следва хода на събитията към онова, което се налагаше да направи.

Да залови братята Кълпепър и да ги предаде на правосъдието.

Живи или мъртви!

Не трябваше да позволява на нищо да застава на пътя му. На нищо. Нито на спомените си, нито на яростта, нито на мъката.

Още по-малко на една разглезена, безсрамна девойка като тази, която сега стоеше пред него. Още една Белинда, която само мислеше за собствените си желания, а всичко останало прашчаше да върви по дяволите.

– Добре, госпожице Елиса Съгън – безлично изрече Хънтър, – значи нямаш неприятности с паутите или шошоните. Засега. Тогава какви са ти проблемите?

– Братята Кълпепър.

– Братята Кълпепър ли? – провлечено повтори Хънтър. – Чух за

тях. Изглежда, че имат по-голяма рода дори от руското царско семейство.

– Царско семейство ли? – начумерено отвърна Елиса. – Не бих казала. Те са по-зле възпитани дори от въшки.

– Дори ада има своята йерархия. Кой дявол стои начело?

– Мак каза, че е най-стария. Абнър.

Хънтър в миг се напрегна.

Следваше Аб Кълпепър и родата му от главорези от две години и през повече от хиляда и петстотин километра. Въпреки това, всеки път, когато Хънтър успееше да ги доближи, Аб се измъкваше като дим през пръстите на Хънтър.

А после се отправяше да напада, да насилва и да убива още и още нищо неподозиращи заселници.

Краят ще бъде тук, в Рубиновата долина, закле се мислено той.

Съвсем скоро.

Хънтър нарочно прекара юздите на Бъгъл Бой през пръстите си, за да успокои нетърпението, което се надигаше в него от самата мисъл за близостта на човека, който бе продал Тед и малката Ем на команчите.

– Госпожице Сътън – тихо каза Хънтър, – току-що си наехте пазач.

2.

За миг Елиса изпита усещането, че Хънтър по-скоро издава заповед, отколкото приема предложената му работа.

После реши, че това са глупости. Просто такова беше поведението му. Навярно се дължеше на многото години, през които бе издавал заповеди.

Добре щеше да му се отрази самият той да се подчини на няколко.

– Много бързо взе решение – подхвърли тя.

– Това проблем ли е?

Елиса въздъхна раздражено.

– Та ти дори не знаеш каква е работата.

– Да убия братята Кълпепър.

Елиса преглътна мъчително.

– Аз не търсех... ъ-ъ...

– Ловец на скалпове? – иронично ѝ предложи той търсената от нея дума.

Бъгъл Бой отново подръпна юздите. Животното искаше да бъде нахранено, напоено и разтрито.

– Спокойно, момчето ми – успокои го Хънтър и го потупа по шията. – Скоро ще дойде и твоят ред. Госпожичката със сигурност ще вземе решение, преди луната да се е скрила.

– Господин Хънтър...

– Просто Хънтър – поправи я той. – Войната ме накара да забравя всички официалности. Сега Хънтър е единственото име, което използвам – малко, презиме и фамилия.

Елиса импулсивно се почуди какво ли друго войната го бе накарала да забрави. Мекушавостта със сигурност беше една от тези черти.

Но не и нежността.

Беше го забелязала колко внимателно се отнася към коня си. Това беше сигурен белег за скритата в него нежност.

А самата тя навярно сигурно се побъркваше, щом изобщо си мислеше за това. Мъжът пред нея несъмнено беше корав като кремък.

Точно такъв мъж ѝ трябваше в момента.

Корав мъж.

– Господин Хънтър... ъ-ъ, тоест, Хънтър...

Елиса изпухтя нетърпеливо и започна да говори отначало.

– Наемам те да събереш в стадо всичкия добитък жигосан със клеймото на Ладър Ес и да го откараш през планината на армията в Кемп Халък. Заедно с говедата ще водиш и осемдесет глави току-що обзядени мустанги, които също трябва да бъдат предадени на армията.

– Кога трябва да съм там?

– След трийсет и седем дни.

– Трийсет и седем дни? – тихо подсвирна Хънтър. – Малко си позакъсняло, момиченце.

– Казвам се госпожица Сътън – процеди тя през зъби. – Ако не можеш да го запомниш, обръщението Елиса също ще свърши работа. Няма да отговарям на момиченце или госпожичке. Разбра ли?

– Винаги ли си такава докачлива? – попита Хънтър.

Елиса кипна, но сдържа езика си. Английските ѝ братовчеди много добре я бяха научили как неразумните ѝ изблици могат да бъдат използвани срещу самата нея.

– Не обичам непознати мъже да фамилиарничат с мен.

– След няколко дни няма да бъдем непознати.

– Държиш се невъзпитано.

– Просто съм откровен. Нямам никакво търпение да се занимавам с едно малко момиче, което си мисли, че всичко, което мъжете искат от жените са големи очи и съблазнителна походка.

– Ти си арогантен и дързък...

– Без съмнение – нетърпеливо я прекъсна Хънтър. – А сега, да се върнем на въпроса. Искаш ли тази работа да бъде свършена или ще прекараш следващите трийсет и седем дни в молитви да дойде някой джентълмен, който освен това е добър стрелец и знае как се водят мъжете в бой, и как се подкарва добитъка между куршумите?

На Елиса ѝ потрябва цялото самообладание, което бе добила в схватките с братовчедите си, за да сдържа устата си затворена. Задоволи се само мислено да прати Хънтър по дяволите. Та тя изобщо не се нуждаеше от него.

Всъщност, нуждаеше се отчаяно от помощта му.

Несъмнено той също разбираше затрудненията ѝ.

– Искам да се свърши работата – отчетливо изрече тя. – А след това искам да те видя как възсядаш коня си и се пръждосваш от земите на Ладър Ес.

– Няма проблем. Имам много по-добри планове от гледането на добитък за едно разглезено дете.

– Надявам се, че се справяш с ръководенето на мъжете по-добре,

отколкото в преценките си за жените – отвърна му Елиса.

Бъгъл Бой бутна Хънтър с такава сила, че би съборил всеки по-дребен мъж.

Той само се олюля.

– Последвай ме – рязко подхвърли Елиса. – Конят ти чака достатъчно дълго за храна и вода.

Хънтър тръгна след шумолящите, благоуханни копринени поли на Елиса към вътрешността на кошарата. Всяка негова крачка неотлъчно се следеше от Леопард. Въпреки страховитата си репутация жребецът не направи никакъв опит да влезе в разпра с коня на Хънтър. Леопард се държеше точно като кучетата от ранчото – непознатият мъж и конят му предизвикваха любопитството му.

Поне това дяволско създание имаше някакви обноси, помисли си Хънтър. Хубаво щеше да бъде, ако можеше да каже същото за господарката му.

Палавница!

Хънтър вървеше и наблюдаваше момичето с острия език, което отначало го бе гледало преценяващо. После в погледът ѝ се бе изписало чисто женско възхищение – нещо, което той всячески се бе помъчил да превърне в антипатия.

Изглежда, че засега усилията му се бяха увенчали с успех. Последното нещо, от което имаше нужда, бе друго момиче като Белинда да се потърква в него, докато накрая в главата му не останеше нищо друго, освен шума на кипящата му кръв.

Тук бе дошъл, за да намери братята Кълпепър, живи или мъртви.

За тази цел щеше да му потрябва целият му разум, иначе щяха да го убият, преди да е свършил работата си.

Скърцането и трополенето на голямата врата на плевнята, която явно бе заяла в железните си релси, откъснаха Хънтър от нерадостните му мисли. Елиса буташе с всичка сила поскърцващата врата.

Хънтър промуши лявата си ръка точно под бузата ѝ. После натисна само веднъж. Вратата изрази още веднъж несъгласието си, а после послушно се плъзна настрани.

– Тези релси имат нужда от малко смазка – подхвърли Хънтър.

Елиса смутено замълча. Проявата на мъжката сила на Хънтър ѝ действаше изнервящо. Все още усещаше до себе си топлината на стегнатото му като пружина тяло. Беше отместил вратата с такава лекота, сякаш тежеше не повече от копринената ѝ рокля.

– Греста свърши, а не исках да поемам риска да изпращам някого

до поселището – дрезгаво отвърна Елиса.

– Опитай с малко от ароматизирания сапун, който използваш. Може да свърши и друга работа, освен да кара мъжете да застават нащрек, когато минаваш край тях.

Елиса рязко извърна глава.

Хънтър беше толкова близко, че можеше да види блясъка на отразената в тъмните му очи лунна светлина, а също и едва доловимото разширяване на ноздрите му, докато попиваше миризмата ѝ.

После той рязко се обърна, освобождавайки Елиса от напрегнатия си, чувствен интерес.

Без да каже нито дума Хънтър преведе Бъгъл Бой през вратата на плевнята. После изчака Елиса да запали малкия фенер, който висеше на стената точно до вратата.

Миризмата на сяр се открои на фона на сладкия мирис, който излъчваха конете и сеното. Щракването на ламбеното шише на мястото му отекна като изстрел в тишината.

– Засега можеш да оставиш Бъгъл Бой в голямата ясла в дъното – изрече с неравен глас Елиса. – Оградата на кошарата от източната страна не е съвсем здрава. След като оправя хлабавите дъски ще можеш да държиш жребеца си там, освен ако не предпочиташ да го оставиш в конюшнията.

– Ще проверя колко е здрава тази ограда.

Елиса отиде до хамбара със зърно и се върна при Бъгъл Бой с пълно догоре ведро зоб. Зърното със съскане и шумолене се изсипа в яслата.

Тъкмо беше посегнала за вилата, когато ръката на Хънтър се промуши бързо край нея и сграбчи тежката дървена дръжка.

– Дай на мене – каза той. – С тези поли, които се мотаят около глезените ти като гладни котки, е по вероятно да набучиш с вилата себе си или мене, отколкото сеното.

– Благодаря – импулсивно се усмихна Елиса. – Може би.

Хънтър прехапа езика си, за да не каже думите, които бяха на езика му, а именно, че момиче с усмивка като нейната нямаше работа само в плевнята посред нощ с непознат мъж. Още по-малко трябваше да се грижи за коня му.

Тези мисли наистина обезпокоиха Хънтър. Очакваше Елиса да остане настрана и да се държи съблазнително, докато той направи каквото трябва за коня си.

Но не беше останала настрана. Беше се захванала за работа така, сякаш беше привикнала с нея.

После Хънтър язвително си каза, че всъщност Елиса се справяше със съблазняването съвсем добре. Дори Белинда не би успяла да засенчи тази палавница.

Особено с тази нейна усмивка.

Като изпусва под носа си, Хънтър забучи вилата в купчината сено, струпано точно до вратата на сеновала. Скоро яслата беше пълна.

После вкара Бъгъл Бой в широката преграда и свали седлото и юздите му. След това се зае да го разчесва със силни, ритмични движения на четката.

Елиса се загъна по-плътно с копринения си шал, за да се предпази от пронизващия нощен въздух. Знаеше, че трябва да се прибере в къщата, но нещо в начина, по който Хънтър вършеше работата си покрай коня, я накара да остане в стихналата плевня. В движенията му имаше вродена грация и икономичност, които ѝ доставяха удоволствие.

„Господи, мислех си, че Мики е силен! Той наистина е по-едър от Хънтър, но няма дори представа как да се възползва най-добре от силата си.“

– Преди да се заемеш с говедата или с лова на мустанги, ще трябва да прибереш малко от конете на Ладър Ес – изрече на глас Елиса след известен размисъл.

– Обяздени ли са?

– Някои от тях. Повече, обаче, не са яздени, откакто мъжете започнаха да напускат.

– Значи сега навярно препускат заедно с мустангите?

– Боя се, че е така – въздъхна Елиса.

– Кога работниците ти решиха да напускат?

– През пролетта.

– Преди жигосването? – предположи Хънтър.

– Как позна?

– По-лесно е да се откраднат нежигосани телета.

Елиса възкликна нещастно.

– Сигурна ли си, че именно Аб Кълпепър е бандитът, който обикаля наоколо? – попита Хънтър.

– Мак няколко пъти спомена името му.

Мисълта за Мак накара Елиса да стисне нещастно устни. Макар че не беше особено близка със свадливия стар женомразец, той все пак беше част от детството ѝ.

„Първо майка. После татко. А сега и Мак.

Слава Богу, че Пени като че ли започва да оздравява от тази треска,

която така силно я изтощава. Не бих могла сама да се справя с Ладър Ес.“

– Има ли други? – прекъсна мислите ѝ Хънтър.

– Други какво?

– Други от братята Кълпепър.

– О! – намръщи се Елиса. – Не мога да кажа със сигурност. Мак спомена, че Абнър е тук или поне скоро ще дойде. Не ни се обажда, когато идва или си отива.

„Амин – разочаровано си каза Хънтър. – По-лесно е да се улови блатен газ, отколкото този човек.“

– Тук са още Хорас и Гейлорд – бавно додаде Елиса. – Мак ми каза, че те са тук през цялото време. Скоро чакат да дойдат и други Кълпепърови. Носят се слухове, че са някъде на изток оттук, сред Скалистите планини.

Линията, в която бяха събрани устните на Хънтър се раздвижи на светлината на фенера. Трудно беше тази лека извивка да бъде наречена усмивка.

– Може би ще дойдат – каза той. – А може би някой от тези Кълпепърови са заровени край Колорадо.

Мраз прониза Елиса.

– Ти ли свърши тази работа? – попита тя.

– Не. Пристигнах твърде късно, за да бъда от полза. Един мъж на име Уип свърши тази работа с помощта на жена си.

Споменът накара изражението на лицето му да омекне. Движенията на четката по лъскавата козина на Бъгъл Бой се забавиха.

– Страхотна жена – подхвърли Хънтър. – Има очи като сапфири, а походката ѝ... Човек не може да се насити да я гледа.

– Щом казваш – язвително изрече Елиса. – Аз, разбира се, знам от един превъзходен източник, че мъжете изискват от жените много повече от големи очи и кръшна походка.

Хънтър изгледа Елиса с присвити очи.

Тя не закъсня също да го изгледа. Не знаеше каква беше причината Хънтър да говори така за жените.

Но имаше такава.

– Каква ли полза има от армията? – подхвърли Хънтър, който отново разресваше коня с отсечени движения. – В края на краищата крадените животни са тяхното бъдещо месо.

– Точно това посочих на онзи непоносим капитан.

– Това кога беше? Преди или след като Леопард го хвърли от гърба

си?

Елиса стисна устни.

– След това – неохотно отвърна тя.

– Така си и мислех.

– Защо?

– Не можеш да сдържиш езика си, дори когато става дума за опазването на ранчото.

– Не съм съгласна – процеди през зъби Елиса. – Точно сега държа езика зад зъбите си. И то съвсем успешно. Всъщност мисля със следващата поща да изпратя молба за провъзгласяването ми за светица.

Хънтър издаде звук, който можеше да бъде както кашлица, така и задавен смях. Точно в този момент ръката му приглаждаше мустаците му, така че беше трудно да се каже.

– Значи не трябва да се чака никаква помощ от армията? – додаде той миг по-късно.

– Никаква. Както великодушно ми подметна капитанът, стадото все още ще съществува. Армията просто ще го купи от друг собственик.

– Истински офицер и джентълмен – иронично подхвърли Хънтър.

– Ще оставя преценката на тебе, като по-добър и справедлив съдия.

– С това трябваше да започнем.

Елиса прехапа езика си.

– Колко глави добитък носят клеймото на Ладър Ес?

– Преди да замина за Англия татко ми беше споменал, че са почти хиляда.

– А сега колко са?

Елиса присви очи. Гримасата ѝ беше неволен израз на присвиването в стомаха ѝ, което усещаше всеки път, щом си помислеше колко близко е ранчото до стръмния бряг на бедственото положение.

– Не знам – сковано отговори тя.

– Приблизително?

– Не мога да отговоря.

– Защо? – попита Хънтър.

– Мак никога не ми е казвал.

– Опитай сама да ги преброиш.

– Опитах – възрази Елиса.

– Тежка ли ти се видя работата?

– Тежка ми се видя срещата с Аб.

– Какво?

– Аб ме хвана далеч от къщата на ранчото през пролетта. Оттогава

не смея да се отдалечавам.

Хънтър усети, че стомаха му се свива на топка. Много добре знаеше какви злини можеше да стори Аб на нежното тяло на момичето.

– Нарани ли те? – попита Хънтър.

Гласът на Хънтър обещаваще върху главата на виновника да стова-ри същински ад. Елиса сепнато преглътна веднъж. После ѝ се наложи да преглътне още веднъж, преди да успее да му отговори.

– Н-не – шепнешком заекна тя. – Леопард е много бърз.

– Както и онези бързи мулета, които язди цялата банда Кълпепър-ви – възрази той с глас, който отново беше станал неутрален.

Елиса изпусна бавно дъх, а Хънтър поднови разресването на муску-лестата задница на Бъгъл Бой. За миг бе добил вида на мъж, който е на границата да извърши насилие.

– Мулето му не се справя много добре с препятствията – подхвърли Елиса.

– Какво?

– С Леопард прескачах над ровове и ями, над камъни и ручей. Му-лето на Аб не издържа подобен маршрут.

Мисълта за Елиса, която препуска с пълна сила сред дивата приро-да накара сърцето на Хънтър да се поколебае, а после да забие с удвоена скорост. Не знаеше защо така силно му въздейства мисълта за изложе-ната на опасност девойка, но не можеше да отрече, че има такъв ефект.

– Глупаво си постъпила – сопна ѝ се той. – Можела си да счупиш някой крак на коня.

Елиса не му възрази. Дори сега споменът за онази безумна езда я караше да се облива в студена пот.

Но нищо не можеше да я смрази по-силно от мисълта за съдбата, която я очакваше, ако се бе оставила на Аб Кълпепър да я настигне.

– Проклятие! – изруга Хънтър. – Нямах разум дори колкото една гъска. Преди всичко изобщо не е трябвало да излизаш сама.

Той заобиколи Бъгъл Бой и се зае с другата страна на коня.

– Някой трябваше да извърши преброяването – възрази Елиса.

– Каква им е работата на каубоите?

– Те напуснаха – простичко отвърна тя.

– Колко имаш сега?

– Ами... последния път бяха трима. Зависи докъде ще им стигне каража – иронично отговори тя.

– Само трима? На ранчо с подобен размер му трябват поне четири пъти по толкова мъже.

– Най-сетне стигнахме до общо заключение – промърмори Елиса под носа си. – Трябва да се насладя на този миг.

Хънтър я погледна над гърба на Бъгъл Бой.

– Каза ли нещо? – попита той с любезен глас.

Елиса се изкашля и реши, че заяждането с Хънтър е привлекателно, но не много разумно занимание.

– Съгласих се, че Ладър Ес има нужда от повече хора – отвърна тя. – Всъщност, докато майка и татко бяха живи, през най-натовареното време на годината имахме по трийсет работника. През зимата, разбира се, ратаите бяха по-малко. Броят им зависеше от числеността на говедата, които гледахме.

Хънтър замълча за миг. После прониза Елиса с черните си като нош очи.

– Имаш ли достатъчно пари да наемеш поне още седем мъже на военна заплата? – попита я направо той.

Стомахът на Елиса отново се сви. Парите нямаше да бъдат проблем, ако говедата и конете бяха доставени навреме на армията.

Ако не успееше, щеше да фалира.

– Мога да им платя – отвърна тя с непроницаемо изражение. – Но мъжете ще трябва също така да се занимават с добитъка.

Хънтър кимна. Четката в ръката му преминаваше с широки движения по кървавочервената задница на Бъгъл Бой.

– Мъжете, които имам предвид да наема, няма да имат нищо против да подкарват говедата – каза той.

– Има един проблем.

– Само един ли?

– Останалите не могат да бъдат решени, преди да се справя с този – отвърна Елиса.

– Слушам те.

– Още един паметен миг – промърмори тя.

Хънтър надигна глава.

Елиса побърза да заговори.

– Бандата на Кълпепърови прогонва мъжете, които иначе биха се хванали на работа тук.

– Така чух и аз.

– Дори братята Търнър, които живеят на юг отук, стоят настрана. Години наред Търнърови идваха да помагат да съберем говедата през пролетта и есента.

Хънтър кимна.

– Това не те ли безпокои? – хапливо попита тя.

Той само сви рамене.

– Но как тези мъже ще се промъкнат през бандата на Кълпепъррови, за да бъдат наети в Ладър Ес?

– По същия път, по който дойдох аз. Като използват главите си. Или в група, с помощта на пушките си. По единия или по другия начин, те ще дойдат.

– Звучиш напълно убедено.

– Трудно се намира добре платена работа из тези места. Човек може да направи повече пари за един месец от надницата на стрелец, отколкото за цял сезон работа край говедата.

Елиса въздъхна и разтърка ръцете си. Нощният хлад проникваше през плътния копринен шал. Беше готова да го замени за стар домашно плетен вълнен шал.

Нямаше вълнен шал. Нямаше пари нито за подходящи дрехи, нито за боя за къщата, нито за нищо друго, освен за най-насъщното, нужно за оцеляването на ранчото. Ладър Ес беше всичко, което имаше на този свят.

И се боеше много, че вече го беше изгубила.

– Искане ми се Мак да беше още тук – нещастно каза Елиса. – Той харесваше жените по-малко дори от теб, но...

– Умен човек.

– ... никой не познаваше Ладър Ес по-добре от него – продължи тя, без да обръща внимание на забележката на Хънтър. – Познаваше всяка клисура и извор, знаеше къде и кога тревата е добра за паша. Познаваше дори блатото. С две думи, знаеше всичко за ранчото.

Хънтър вдигна едно от големите копита на Бъгъл Бой и започна да го почиства с бързи движения на ножа си.

Елиса бавно поклати глава и премигна, за да прогони сълзите, които изгаряха очите ѝ.

– Опитах се да открия Мак – продължи тя с дрезгав, нахъсан глас. – Веднага, щом чух изстрели, грабнах пушката и препуснах като луда с Леопард.

– Не се самообвинявай – каза Хънтър. – Навярно всичко е било свършило, преди още дори да си била затегнала седлото на Леопард.

– Не си губих времето.

– Извинявай, не те разбрах?

– Не си губих времето със седло или юзди – поясни Елиса.

– Момиче, само един идиот би яздил...

– Не успях да открия даже къде Мак е паднал – продължи Елиса, без да чува нищо друго, освен собствените си думи. – Не спрях да търся, докато не започна бурята, която отми следите. После продължих да обикалям в кръгове, докато не стана толкова тъмно, че скалите не се отличаваха от дърветата.

– Ти си истинска глупачка! Ами ако беше попаднала на някой Кълпепър?

– Боях се, че Мак лежи ранен сред бурята, а може би дори умира. Не можех просто да му обърна гръб и да го оставя на студения дъжд.

– Ако Кълпепърови те бяха спипали нямаше дори ей толкова да поможеш на Мак. Но ти дори не си помислила за това, нали? Всичките ти мисли са били насочени към това да се носиш из дъжда, като героиня от някой скапан булеварден роман!

Ъгълчетата на устните ѝ се извиха надолу. Очите ѝ проследиха Хънтър, който премина към почистването на следващото копито на Бъгъл Бой.

– Сигурно ще си допаднете с Пени – иронично додаде Елиса. – Тя ми каза същото и освен това много други неща.

– Коя е Пени? – попита Хънтър, макар вече да знаеше.

Все пак това беше един въпрос, за който всеки мъж би предположил, че го чакат да зададе.

Хънтър искаше Елиса да продължава да смята за него, че не е нищо повече от още един ловък с оръжието скитник, който си търси работа. Ако тя можеше дори за миг да предположи, че той беше по-скоро готов да даде мило и драго, за да проследи братята Кълпепър, отколкото да се грижи за съдбата на Ладър Ес, тя би го уволнила на часа, преди още да беше започнал работа.

А тогава щеше да бъде наистина адски трудно да се добере до бандата на Кълпепърови на по-малко от един изстрел разстояние.

През последните две години Хънтър беше научил, че братята Кълпепър винаги оставяха мъже, които да наблюдават следите им. Единственият начин да се добере близо до тях бе да се слее с околността.

Наемният стрелец на Ладър Ес беше направо идеално прикритие. За тях той щеше да бъде практически невидим.

– Пенилоупи Милър ми е нещо като леля – поясни Елиса. – Също както Мак ми е нещо като чичо. А също и Бил.

– Какво значи „нещо като“?

– Мисля, че Пени беше... компаньонката на майка ми. Тя готвеше, шиеше и чистеше, но винаги е била нещо повече от обикновена

прислужница.

Хънтър погледна Елиса през рамо. Беше увила копринения шал плътно около раменете си като броня.

После си спомни Белинда и си помисли, че жените определено обръщаха голямо внимание на премяната си.

А когато не получаваха хубави дрехи започваха да се цупят.

Хънтър пусна копитото на Бъгъл Бой и премина към следващото. Захвана се здраво за работа и край него се разхвърча спечена кал.

– Пени е почти част от семейството ми – продължаваше Елиса. – Също както и Мак. Не беше роднина по кръвна линия, но беше голям приятел на татко. А също и Бил. Без Мак Ладър Ес отдавна щеше да се е разпаднало.

Хънтър едва я чуваше. Все още си мислеше за Белинда. В един миг осъзна накъде го бяха отвели мислите му и се разгневи на себе си.

Животът със спомените за миналото нямаше да му донесе нищо добро. Можеше само да докара отново смъртта.

Но също така можеше да му попречи да направи повторно същата грешка. Елиса беше същата като Белинда – малка кокетка, която постоянно ближе устни.

По-добре щеше да не забравя това, независимо колко го разпалваше Елиса с аромата си и с полюляващите си се хълбоци.

– Бил ли? – подхвърли той, като насочи вниманието си отново към разговора им. – Да не би случайно да става дума за Бил Отшелника?

– Така го наричат някои хора.

– Но не и ти.

– Не – каза Елиса. – Той е добър човек, като изключим...

Хънтър долови нежността в гласа на Елиса и се почуди колко приятелски се държеше тя с добрия стар Бил.

Макар това да не му влизаше в работата, той се улови, че любопитството е по-силно от предпазливостта му.

– Като изключим какво? – подкани я Хънтър.

Елиса се поколеба. После придърпа шала още по-плътно край раменете си.

– Всеки мъж има своите недостатъци – изрече тя най-накрая.

„Особено когато са замесени девойки с големи очи – иронично си каза Хънтър. – Заради кръшната снага на някоя жена са загинали повече мъже, отколкото по която и да било друга причина.“

– Като изключим Кълпепървата банда, ранчото има ли някакви други проблеми? – попита той. – Суша или лоша вода, или пък

недостатъчно храна за животните през зимата?

Елиса отново се поколеба.

Имаше редица дребни неща, по-скоро досадни, отколкото истински проблеми. Счупената ос на каруцата, заради която разпиляваха на вятъра ценното сено. Косачите, чиито коси бяха толкова тъпи та повече съсипваха, отколкото косяха тревата. Мъртвата крава в малкия резервоар на ручея покрай къщата, заради която трябваше да носят вода по целия път от Пещерния ручей, докато пролетта не прочистеше боклуците от водата.

Просто лош късмет. Ако започнеш да се оплаква на Хънтър, той щеше да я сметне за разглезено, хленчещо момиче.

– Не – твърдо каза тя. – Нямаме други проблеми. Толкова много крави бяха откраднати, че, след като изпълним договора с армията, за останалите ще има достатъчно храна.

– Колко говеда отиват за армията?

– Не по-малко от триста. Ние сме единственият им местен източник на животни.

– Колко глави за разплод имаш? – попита Хънтър.

– Не знам.

– Приблизително.

– По-малко от двеста.

Хънтър погледна изкосо Елиса, чудейки се дали тя знае колко близо до ръба се плъзгаше Ладър Ес.

– Ако се наложи да продаваш крави вместо бичета ще попаднеш между чука и наковалнята. Трудно ще ти бъде по-късно да увеличиш броя на животните. А може би можеш да си позволиш да купиш нови крави за разплод?

– Ако не изпълня договора едва ли ще имам пари дори да купя припаси за мен и Пени за през зимата – призна Елиса.

Хънтър намръщено премина към почистването на последното останало копито на Бъгъл Бой. Липсата на крави за разплод щеше да обрече Ладър Ес на гибел също така сигурно, макар и по-бавно, от набезите на бандата Кълпепър.

После си каза рязко, че това не му влиза в работата. Беше дошъл тук за братята Кълпепър, а не за да урежда живота на една малка Палавка. И без това рано или късно тя щеше да си намери някой лековерен млад глупак, който да свърши тази работа вместо нея.

Хънтър пусна конското копито и шляпна Бъгъл Бой по задницата, за да му покаже, че тимаренето е приключило. Конят за миг се откъсна

от яденето, вдигна глава и изпръхтя, а после отново зарови муцуна в зобта. Хънтър провери кофата, окачена на стената на яслата, увери се, че водата е прясна и се обърна към Елиса.

– Така – провлачи той. – Значи само Кълпепърови те безпокоят.

– Само? – раздражено повтори Елиса. – Не познаваш братята Кълпепър, щом можеш да говориш така. Тези главорези са най-лошата шайка престъпници, които са се мяркали насам след края на войната.

– Така чух и аз.

Без дори да погледне към Елиса, Хънтър отвори вратата на конюшната и побутна девойката навън.

Макар вратата да беше отворена достатъчно широко, за да могат трима мъже да минат едновременно през нея, Елиса се поколеба, преди да пристъпи покрай Хънтър. Той сякаш изпълваше цялата врата. Трябваше да мине съвсем близко покрай него, за да излезе навън.

Мисълта накара сърцето ѝ да забие по-силно.

Дали го беше направил нарочно?

Хънтър чакаше с очевидно изчерпващо се търпение.

„Не бъди глупава – каза си тя. – Хънтър достатъчно ясно ми показва, че ме намира по-малко привлекателна дори от английските лордове. Те поне се опитваха да ме хванат за любовница.

А Хънтър не търси нищо друго, освен шамар по небръснатата си буза.“

Елиса вдигна високо глава, прихвана с една ръка шала си, а с друга непокорните копринени поли на роклята си и премина покрай него.

Полата ѝ се закачи за един пирон и тръгна да се цепи с противен звук.

3.

Елиса спря в миг. Инстинктивно разпери ръце, за да запази равновесие. Коприненият шал се плъзна от раменете ѝ. Тя размахва ръце като вятърна мелница, усещайки, че всеки миг ще падне.

Една ръка, скрита в черна кожена ръкавица, хвана шала, за да му попречи да падне на „ароматния“ под на конюшнията. Едновременно с това дясната ръка на Хънтър се промуши под тялото на Елиса и я подхвана точно над кръста.

Тя ахна сепнато, щом почувства, че я вдигат без предупреждение от земята. Краката ѝ увиснаха във въздуха.

– Дръж се, че иначе съвсем ще си изгубиш полите – лаконично рече Хънтър. – Или точно това ти беше на ума?

Елиса издаде друг раздражен звук.

Усещаше дясната ръка на Хънтър точно под лявата си гърда и това я караше да се чувства замаяна. Топлината на ръката му преминаваше през тънката копринена дреха и долната ѝ риза. Сърцето ѝ тупаше отчаяно. Пое дъх, но не можа да вкара достатъчно въздух в дробовете си.

– Дръж се – каза Хънтър, като отстъпи крачка назад.

Хватката му изведнъж се раздвижи.

Елиса забрави да диша и се вкопчи в Хънтър. Тежестта на гърдите ѝ изцяло премина върху ръката му, тъй като той се наведе напред, без да я изпуска, и откачи коприната от пирона.

Топлината на тялото му сякаш жигосваше нежната плът на Елиса.

– Пускам те – изрече дълбокият му глас точно до ухото ѝ. – Вече си свободна.

Но не беше. Дългите пръсти на Хънтър все още притискаха ребрата ѝ и я държаха неподвижна. Ръката му леко се докосваше до долната извивка на гърдите ѝ. Сърцето ѝ блъскаше така отчаяно, че в един миг се изплаши да не би Хънтър да го чуе.

След това осъзна, че не му е нужно да чува диво препускащия ѝ пулс. Навярно просто го усещаше направо върху голата кожа на дясната си ръка.

Елиса наклони глава и погледна през рамо към Хънтър, опитвайки се да срещне очите му. Беше трудна задача. Клепачите му бяха полуспуснати и защитаваха очите му.

Въпреки това тя усещаше, че гледа гърдите ѝ и усеща тежестта им

върху ръката си.

През тялото на Елиса премина странно, трепетно усещане, сякаш бе стъпила гола в езеро с топла вода. Зърната на гърдите ѝ изведнъж се напрегнаха и изпъкнаха през коприната като два еднакви твърди върха.

Дишането му стана бързо и насечено.

Елиса се извърна още повече към него, преодолявайки постепенно силата на хватката му. Искаше на всяка цена да види очите му. Най-сетне успя и блестящото в тях напрежение изпрати в тялото ѝ тръпка на слабост. Елиса се отпусна на ръката му.

Сега беше неин ред да започне да диша учестено. Усещането за мъжка плът, която се притиска към хълбока ѝ беше силно и непогрешимо дори за една девственица.

– Хънтър? – прошепна с несигурен глас Елиса.

– Стъпи на крака или ще те пусна.

Пренебрежението в гласа му сякаш я обля с ледена вода.

– Нямах намерение да... – започна тя, но гласът ѝ изневери. – Нямахме нужда да...

– Изправи се!

Елиса побърза да стъпи на крака, но откри, че коленете ѝ продължават да треперят. Тя направи една малка крачка, спъна се и се хвана в най-близката опора, за да не падне.

Това, разбира се, беше Хънтър. Думата, която той промърмори под носа си, я накара да трепне.

– Какво става тук, по дяволите? – запита груб мъжки глас от мрака, който цареше извън яслата.

Хънтър вдигна глава. Едър, мускулест млад мъж приближаваше с едри крачки по пътеката между яслите към Хънтър и Елиса. На хълбока му имаше револвер, а в ръцете си държеше навито въже.

Без особена суетня Хънтър отстъпи крачка настрани от Елиса, оставяйки си място за бой при нужда.

Гневните нотки в гласа на младия мъж му подсказаха, че лесно може да се стигне дотам.

– Кой... а, това си ти, Мики – рече Елиса и извърна глава от младия мъж.

После внимателно оправи полите си. Не се виждаше нищо разкъсано. Направи предпазлива крачка. Коленете ѝ я държаха здраво.

Изпусна безмълвна въздишка.

– Искаш ли нещо? – попита Елиса.

Не последва незабавен отговор. Тя вдигна глава и откри, че той

безсрамно гледа гърдите ѝ.

Знаеше какво бе привлякло вниманието му. Това едновременно я смути и разгневи.

На бузите ѝ избиха червени петна. Сграбчи шала от ръката на Хънтър. После с едно бързо, рязко движение, уви коприната около раменете си, прикривайки гърдите си от светлосините очи на Мики.

Едва тогава осъзна, че не беше имала нищо против Хънтър да я гледа с неприкрит мъжки глад.

Ръцете ѝ се разтрепериха и насмалко не изпуснаха шала.

– Можеш да се обзаложиш срещу циците си, че искам нещо – грубо изрече Мики. – Искам да знам защо, по дяволите, се търкаляш в сеното с някакъв непознат?

– Самозабравяш се! – отвърна с леден глас Елиса.

– Ами ти?

Без да погледне към Мики Елиса завърза здраво хлъзгавия копринен шал на гърдите си.

Младият мъж протегна рязко ръка. Широка му длан сграбчи Елиса за мишницата с такава жестока сила, че тя извика от болка. Той се приведе към нея, така че между лицата им останаха не повече от няколко пръста разстояние.

– Омръзнаха ми твоите засукани игри – изръмжа Мики. – От много време си въртиш опашката наоколо. Обещавах ми какво ли не с очите си и с краката си, а сега ги даваш на първия срещнат скитник.

Алкохолната смрад, която се разнасяше от устата на Мики накара стомаха на Елиса да се свие на топка. Не понасяше тази миризма откак то се бе върнала и бе открила, че Бил неуморно си копаеше гроба с безкрайно пиянство.

– Разкарай се от мен! – решително заповяда тя.

– Не преди да съм свършил с теб. Време е да научиш кой командва тук.

– Аз командвам – намеси се Хънтър.

Едновременно с това той сложи ръка на дясното рамо на Мики. Този жест можеше да бъде проява на добра воля между двама мъже.

Но не беше.

– Аз съм Хънтър, новият надзирател на Ладър Ес.

Макар тонът на Хънтър да беше спокоен, хватката му беше желязна. Под еластичната кожа на ръкавиците му за езда пръстите му потърсиха, откриха и след това притиснаха към костта нервите и сухожилията.

Мики пусна Елиса по простата причина, че ръката му вече нямаше сила.

Елиса побърза да излезе извън обсега му. С разтреперани пръсти тя разартрива насинената си ръка.

– Кой си ти, момче? – любезно попита Хънтър, като стегна още хватката си.

– Мики – изохка младият мъж. – Мики Барбър.

Хънтър отпусна натиска върху рамото на Мики. Едва ли в момента имаше опасност от бой с оръжие. Мики надали щеше да успее да задържи револвер със схванатата си ръка.

– Е, Мики Барбър – провлече Хънтър, – причината, поради която аз съм надзирател, а ти не си, е съвсем ясна. На теб все още не ти е ясно, че не е нужно да кипваш заради една малка кокетка като госпожица Сътън.

Елиса се завъртя към Хънтър толкова рязко, че насмалко не загуби равновесие.

– Някои момичета – продължаваше сухото си изложение Хънтър – просто не се чувстват истински живи, докато не си намерят някой глупак, който да им се възхищава.

– Не съм кокетка – процеди Елиса през зъби. – Нито съм момиче. Аз съм собственик и... и шеф на Ладър Ес.

Гранитният поглед на Хънтър се плъзна по Елиса. Макар да не каза нито дума, тя беше сигурна, че той си спомня как гърдите ѝ бяха натежали на ръката му, как сърцето ѝ се бе разтуптяло под дланта му и как тялото ѝ се бе притиснало към неочаквано втвърдилата му се плът.

Смесицата от гняв, смущение и страст накараха бузите на Елиса да почервенят. Гърлото ѝ се сви и спря напирашите на езика ѝ думи.

Без да каже нищо повече Хънтър се извърна от Елиса, сякаш тя не съществуваше.

– И така – провлечено продължи той разговора си с Мики, – не ми приличаш на глупак. Приличаш ми на здрав момък, който си върши работата срещу надницата си.

Елиса очакваше Мики да покаже грубата страна на езика си на Хънтър. За нейна изненада по-младият мъж само кимна безмълвно.

– Така си и мислех – добави Хънтър със задоволство. – Хубаво въже имаш. Мога ли да му хвърля едно око?

Преди Мики да успее да помръдне въжето се озова в лявата ръка на Хънтър.

– Хубаво въже, от преплетени кожени ремъци, а не от коноп – изрече Хънтър с възхищение. – Истинско ласо. Само един истински каубой

може да се справи с кожено ласо.

– Принадлежеше на един мексиканец, който търсеше работа.

– Обзалагам се, че е бил много добър.

Мики сви рамене. Болката в дясното му рамо го накара да трепне.

– Разкарах го оттук – отвърна Мики. – В Ладър Ес нямаме нужда от лапачи на чили³.

– Кога? – изненадано попита Елиса. – Кога го направи?

Бледите очи на младият мъж се плъзнаха от устните на Елиса към шала, увит около раменете ѝ. Погледът му беше на човек, който преценява собствеността си. Но хлабавата коприна не показваше много от гърдите ѝ.

Изражението на Мики подсказваше, че повече му бяха харесвали по другия начин.

– Вчера – отвърна той.

– Защо не го изпрати при мен, за да поговоря с него? – запита Елиса.

– Няма нужда да си морите хубавата главица, госпожица Елиса. Особено с един мексиканец.

– Господин Барбър, хитростта и интелекта ти са като на каменна плоча. Мисля, че заповедите ми бяха ясни: ако мъжът може да язди, да върти ласо и да стреля искам да го наема.

– Той беше само един...

– Мексиканец – довърши Елиса думите на Мики. – Някои от най-добрите ми каубои са мексиканци. По-точно бяха, преди да започнат неприятностите.

– Страхливци – подхвърли Мики.

– Не се преструвай на по-глупав, отколкото Господ те е създал – нетърпеливо му каза Елиса. – Те имаха жени и деца, които да пазят и хранят. Не можех да поема подобен товар на съвестта си. Казах им да си търсят работа в по-безопасно ранчо.

Тя изгледа Мики с отвращение и насочи вниманието си към Хънтър.

– Хънтър, трябва да наемеш хора, без оглед на нищо друго, освен уменията им да се справят с ласо, кон и оръжие. Ясно ли е?

Ъглите на устата му се помръднаха едвам-едвам. Може би това беше началото на усмивка.

Или просто проява на нетърпение.

---

3. Чили – лютиво мексиканско ястие – Б. пр.

– Да, госпожице – провлече той. – С изключение на едно нещо.

– Кое е то? – запита тя в миг.

– Ракията. Няма да наема нито един мъж, който ми мирише на алкохол. Всъщност няма да позволя никакво пиянство в къщата за ратаите, докато съм надзирател тук. Един пияница може да убие себе си, а заедно с това да причини смъртта на още дузина свестни хора.

Елиса погледна към Мики от тази нова гледна точка.

– Да – кратко рече тя. – Съгласна съм.

– Само го направи и до залез слънце тук няма да остане нито един човек – войнствено заяви Мики.

– О, поне един мъж ще остане със сигурност – отговори Елиса. – Неговото име е Хънтър.

– Както вече казах – промърмори Хънтър, като изгледа Мики, – няма нужда да се палиш заради една кокетка. Това е нещо, което се учи години наред, момче.

Елиса стисна устни.

Мики я изгледа намусено.

– Аз съм старши в Ладър Ес.

– Вече не си – кротко възрази Хънтър.

– Никога не си бил! – додаде Елиса. – Никога не съм ти казвала, че си надзирател, Мики. Не ми харесваше начинът, по който се държеше с някои от...

– Лапачите на чили – изсумтя Мики. – Трябваше по-рано да ги разкарам оттук.

Елиса ужасена разбра със закъснение какво се бе случило с най-добрите ѝ работници.

– Ти си уво... – започна тя.

– Ти си един от тримата каубои, които са ни останали – прекъсна я наред думата Хънтър. – Затова ще ти дам възможност да се споразумееш с госпожица Съгън. Работи за двама, излей ракията в клозета и ще запазиш работата си. Разбра ли ме?

Мики понечи да възрази, срещна погледа на Хънтър и съдържа езика си.

– Ще проверявам бараката на ратаите – продължи Хънтър. – Много ще се ядосам, ако намеря пиене и ще те изгоня оттук, без да ти платя нито цент.

Мики само кимна намусено.

– Върви си в бараката и изтрезнявай – добави Хънтър. – Кажи на другите работници, че ще поговоря с тях утре сутрин.

Мики изгледа гневно и объркано Елиса, после се обърна и тръгна към вратата на плевнята с горди крачки.

Щом стъпките му заглъхнаха, Елиса се обърна към Хънтър.

– Не ми пука, дори ако Мики е последният каубой оттук до Соленото езеро – заяви тя. – Няма да позволя да се налага над някой друг, само защото той е по-дребен, по-отстъпчив или с друг цвят на кожата. Само ако знаех какво прави на Шорти, на Гомез и Раул, щях да...

– Щеше да направиш така, че да убие някого – довърши набързо мисълта ѝ Хънтър. – Или те бяха много добри с оръжието?

– Не.

– За разлика от Мики.

Елиса го изгледа сепнато.

– Откъде знаеш?

– Войниците в Кемп Халък говорят за това. Казаха, че младият ти любовник вади бързо револвера и още по-бързо стреля.

– Мики? Мой любовник? Никога!

– Не това се говори в Халък.

– Не нося отговорност за безпочвените им брътвежи.

– Кокетките трябва да приемат слуховете такива, каквито са.

Елиса бавно си пое дъх, борейки се с надигания се в нея гняв. Когато отново заговори гласът ѝ беше спокоен и сдържан – глас, който се бе научила да използва срещу братовчедите си в Англия.

– Можеш да вярваш за мен каквото пожелаеш – изрече тя с равен глас. – Обаче никога повече няма да ме обиждаш пред други хора.

– Или ще ме уволниш? – язвително подхвърли Хънтър.

– Точно така.

Хънтър присви черните си очи. Една от способностите му бе върната преценка за мъжете. Това умение му беше помогнало да стане добър офицер. Ако Елиса беше мъж, Хънтър би приел всяка нейна дума за чиста монета.

Но Хънтър изобщо не беше добър в преценките си за жените. Доказал го бе сам на себе си с брака си за Белинда.

– Значи си готова да загубиш ранчото си, само защото носят ти е постоянно навирен?

– Имаш за себе си по-високо мнение от мен самата. Аз изобщо не съм убедена, че можеш да спасиш ранчото.

– Нека сключим сделка, Палавке.

– Не ми харесва това обръщение.

– Ще се постарая да го запомня.

– Но навярно ще продължиш да го използваш?

– Вероятно. Ще ме уволниш ли заради това?

– Не.

Хънтър присви очи, защото Елиса отново го бе изненадала.

– Мисля, че спомена за някаква сделка – напомни му Елиса. – Каква е тя?

– Аз ще събера в стадо говедата и конете. А ти ще престанеш да флиртуваш с мъжете. Приеми го като основно морално правило.

– Никога не съм флиртувала с Мики или с който и да е друг от каубоите.

– Струва ми се, че Мики не мисли същото.

– Мики изобщо не мисли.

Хънтър изпуктя нетърпеливо.

– Мъжете не мислят, когато кръвта им ври и кипи. Жените го знаят и го използват срещу мъжете.

– Доста лоша представа имаш за жените.

– Имам просто реалистична представа за честните отношения между двата пола – иронично отвърна той.

– Нещо като моето виждане за нечестните отношения между тях.

– И какво е то?

– Ако един мъж желае една жена, а тя не го иска, вината е нейна. Ако една жена иска един мъж, но мъжът не я желае, вината е пак нейна. Ако един мъж се ожени не за онази жена, за която е трябвало, вината е нейна. Ако една жена се омъжи не за онзи мъж, за когото е трябвало, вината е пак нейна. Ако мъжът бие жена си, вината е нейна. Ако жената...

Хънтър вдигна ръце пред себе си.

– Предавам се – изрече той почти с усмивка.

– Съмнявам се.

Зачатъкът на усмивка се стопи от лицето на Хънтър така бързо, сякаш никога не бе съществувал.

– Права си, Палавке. Никога вече не бих отстъпил на момиче. Никога! Цената, която трябва да се плаща след това, е прекалено висока.

Презрението в гласът му накара Елиса да трепне.

– Не съм момиче и изобщо не съм те молила да ми отстъпваш.

– Така че, ако възнамеряваш да въртиш дупе, за да ме видиш да лаза в краката ти, просто не си прави труда – продължи той, без да я слуша. – Ако изобщо някога се ожени повторно, ще бъде за жена, а не за разглежено девойче, което не знае какво точно иска.

Думите на Хънтър прозвяха в ума на Елиса със зашеметяваща

сила.

„Ако изобщо някога се ожена повторно. Изобщо някога... Повторно...“

– Значи си женен? – попита замаяно Елиса.

– Вече не. Тя е мъртва.

– Във войната?

– Близко си до истината.

Елиса понечи да попита Хънтър дали има деца. След това срещна мрачния му поглед и реши, че е време да се върне към първоначалния въпрос.

– Бих предпочела Мики да си вземе заплатата и да се пръждосва от земята на Ладър Ес.

– Просто престани да кокетничиш и той ще се оправя.

– Преди всичко искам да ти кажа, че никога не съм поощрявала вниманието на Мики към мен. Така че се съмнявам, че той ще се „оправи“.

Хънтър споделяше мнението ѝ, но не виждаше смисъл да обсъжда този въпрос с Елиса. Самият той беше видял през войната доста момчета като Мики – млади, буйни, изпълнени с желание да се наложат със сила над всичко, което им се изпречи на пътя. От скандалджиите като Мики имаше определена полза в битките, стига да бяха държани под контрол.

А на Ладър Ес предстоеше едно адски трудно сражение.

– Ако Мики не работи, ще го уволня – заключи Хънтър. – Дотогава имаме нужда от всеки чифт ръце.

Елиса несъзнателно потри мишницата си, там, където Мики я бе стиснал.

– Ако отново те докосне няма да чакам да го уволниш. Ще го направя сам – погледна той ръката ѝ. – Спри да го дразниш и той ще престане да стиска ръката ти.

Елиса почувства смътно, че самообладанието я напуска. Дълбоко в съзнанието ѝ се мярна една мисъл: какво ли целеше Хънтър, та се мъчеше да влезе под кожата ѝ като отровен бръшлян?

– Върви по дяволите, Хънтър.

– Какво? – шокиран я изгледа той.

– Върви. По. Дяволите.

Всяка дума беше студена, отделена, отчетлива.

– Само ако беше мъж, щях... – започна Хънтър.

– Слава Богу, че не съм – рязко го прекъсна Елиса. – Уморих се да

ме държат отговорна за детинското поведение на мъжете.

– Момиченце, просиш си да ти измия устата със сапун.

– Ако го сториш повече никога не заставай с гръб към мен.

Хънтър хвърли към Елиса леден, преценяващ поглед. Не беше нужно особено прозрение, за да разбере, че тя говори напълно сериозно.

Досега Белинда щеше да е започнала да подсмърча и да тропа с малкото си краче, скрита зад обидената си физиономия. А след това щеше да се цупи с часове. Дори дни, може би.

Господи, колко досаден можеше да направи една жена животът на мъжа!

Интересно какво ли правеше Елиса, когато изпуснеше нервите си? Може би пищеше и кълнеше като някоя истеричка?

– Значи ще се сърдим, а? – подхвърли любопитно той почти усмихнат.

Същото изражение Елиса бе виждала на лицата на братовчедите си, когато си мислеха, че са я хванали на тясно. Нищо друго не можеше да разпали гнева ѝ както тези техни физиономии.

– Говориш в множествено число, а не би трябвало – отвърна тя с престорена любезност. – Аз съм, слава Богу, съвсем спокойна. Можем да обсъдим задълженията ти като нов надзирател утре сутринта на закуска. Надявам се дотогава да си се „пресърдил“.

След тези думи Елиса повдигна полите си, за да не ги изцапа от допира им с пода на плевнята и се отдалечи.

А Хънтър я наблюдаваше. Всяка нейна крачка караше кръвта му да струи кипяща във вените му. Каза си, че това е гняв.

Естественото втвърдяване на тялото му му подсказа, че се опитва да излъже сам себе си.

Помисли си, че би трябвало меките, тънки, прилепнали поли да бъдат забранени със закон. А също ѝ момичето със полюляващи се бедра, очи с цвят на море и коса като лятна луна.

Ако имаше разум дори колкото едно пате, би трябвало начаса да възседне коня си и да препусне надалеч отгук.

Реши, че въпреки всичко ще остане. Трябваше да се добере до онези главорези, братята Кълпепър.

Освен ако Елиса не го уволнеше преди това.

Тази мисъл го накара да се намръщи. Ако тя го уволнеше, нямаше да има основание да се мотае край Ладър Ес. Прикритието му изискваше да изглежда като човек, който се интересува единствено от говеда, а не от бандата на Кълпепърови.

По дяволите! Трябваше час по-скоро да отиде при нея и да се опита да приглади разрошената ѝ перушина.

Докато Хънтър успее да затвори вратата на конюшната, да духне фенера и да излезе от плевнята, Елиса си бе отишла.

– Елиса? – тихо подвикна той.

Тишината беше единствения отговор, който получи.

После някой отвори вратата на къщата и отвътре се процеди сноп светлина. След това вратата се затвори с такава безвъзвратност, че трясъкът ѝ отекна чак до плевнята.

Каквото и да планираше, трябваше да почака до утрото на следващия ден.

4.

Доста преди зазоряване на следния ден Елиса беше станала и шеташе в кухнята. Приготвяше се да меси хляб. Под престилката, ушита от четири чувала, носеше една от английските си рокли.

Тази беше от морскозелена коприна. Дълбокото деколте беше запълнено с ирландска дантела. Преди време от двата ръкава падаха гъсти дантелени дипли, но вече ги нямаше. Беше отрязала ефирната материя още първия път, когато не бе успяла да се отдръпне навреме от кухненския огън. Дантелата беше пламнала, заплашвайки да изгори цялата рокля и нея самата.

Елиса пресяваше брашното и отмерваше дозата, като непрестанно си тананикаше някакъв валс. Движенията ѝ бяха ритмични и грациозни, сякаш танцуваше. Полата ѝ леко се завърташе, а после прилепваше към тялото ѝ при всяко движение на хълбоците ѝ. Дълбоките фестони на полата ѝ бяха украсени с червени копринени рози. Украсената ѝ с волани в същия цвят фуста се показваше под наборите на полата ѝ.

Английските братовчедки на Елиса щяха да се ужасят, ако разберяха, че под полата си носи само една-единствена червена фуста, вместо обичайния кринолин. Подобно на ефирните ирландски дантели, обръчите и колосаната тъкан на кринолина не бяха от особена полза при работата в ранчото.

Всъщност, всичко в нея ужасяваше роднините ѝ с навирени носове, спомни си с ирония Елиса. Мери-Елизабет насмалко не припадна, когато я завари в градината на имението.

Когато братовчедка ѝ откри, че Елиса бере билки, а не цветя и – о, ужас на ужасите! – всъщност възнамерява да ги използва при направата на ръчен хляб, който самата тя смята да омеси, виковете бяха неминуеми.

Някакъв шум от спалнята до кухнята накара Елиса да вдигне глава. Миг по-късно Пени влезе бързешком в кухнята. Карираната ѝ ленена рокля беше избеляла и захабена от носене, но, подобно на самата Пени, дрехата светеше от чистота като нова монета.

Пени побърза да вземе престилката си и я завърза около кръста си.

– Съжалявам, успах се.

– Няма нищо. Напоследък не беше много добре. Ще направиш ли кафето? Никога не слагам достатъчно зърна, за да заприлича на калта в

Мисури.

Пени с усмивка се присегна да вземе тенекиената кутия, в която държаха кафето. После изсипа една шепа зърна в кафемелачката и хвана дръжката ѝ. Скоро кухнята на ранчото се изпълни със силния, но въпреки това приятен звук на кафе, което се мели.

Както обикновено върху печката къкреше тенджерата с боб – обичайната дажба на мъжете, които гледаха добитък. Но Ладър Ес традиционно хранеше работниците си по-добре от повече други ранча, така че в един тиган цвъртеше бекон, в друга тенджерата се варяха сушени плодове, във фурната се печеха бисквити, а скоро щеше да има и пресен хляб.

Елиса поддържаше кухнята и лехата с подправките в такъв ред, че би предизвикала завистта на доста имения. По тази причина храната в Ладър Ес беше по-уханна от предлаганата на доста други места. Може би някои от каубоите не забелязваха разликата, но за Елиса тя беше от значение.

Като продължаваше да си тананика на фона на мелницата за кафе, тя накълца на ситно един стрък розмарин, добави го към тестото, разбърка го добре и го обърна от голямата купа върху покритата с брашно маса, за да го омеси.

– Много хубава мелодия си пееш – додаде Пени, като спря за миг шумното си занимание. – Коя е тя?

– Това е един валс, който чух точно преди да си тръгна от Англия. Дори не си спомням името му, но като се събудих тази сутрин ми беше в главата.

– Не ти ли се иска понякога пак да си в Англия с всичките им покани за чай и модни балове?

– Не – отвърна просто Елиса. – Не ми е там мястото.

– Понякога ми се струва, че на Глория ѝ липсваха.

– Майка ми се е родила там. А аз съм родена тук.

– Но ти изглеждаш досущ като нея.

– Не съм – отговори тя, като продължаваше енергично да меси тестото. – Приликата, според мен, е само външна.

– Но е достатъчна, за да привлече погледа на всеки мъж – добави Пени с лека завист.

– Не на всеки – възрази Елиса, мислейки си за Хънтър. – Във всеки случай външността ми не действа на мъжете, които една жена си струва да има.

Изразението на Пени подсказваше, че не е съгласна с Елиса, но не каза нищо повече. Тя изпразни малкото чекмедже на кафемелачката в

една тенджерата, сипа още зърна и продължи заниманието си.

Елиса наръси още малко брашно върху масата и се върна към месенето с бързи, сръчни движения.

Когато брашното стана готово да бъде разделено на отделни самуни, Пени беше приключила с меленето на третата доза кафе и тъкмо слагаше тенджерата да заври на печката. От време на време тя поглеждаше изкосо към Елиса, сякаш я чакаше да каже нещо. Най-накрая не можа да се сдържи и взе инициативата в свои ръце.

– Струва ми се, че чух снощи някой да язди насам по тъмно – изрече Пени с леко напрегнат глас. – Бил ли беше?

– Не. Един мъж на име Хънтър. Нашият нов надзирател.

Докато говореше Елиса раздели тестото на четири самуна.

– Наистина ли? – учуди се Пени. – Дали ще успее да ни помогне?

– Навярно, освен ако не го убия преди това.

Пени премести погледа си от печката към Елиса. Кафявите ѝ очи се ококориха.

– Не те разбрах.

– Този мъж е много невъзпитан.

– О! Тогава защо го взе на работа?

– Ти как мислиш? – сопна ѝ се Елиса, докато оформяше самуните с енергични движения. – Имаме нужда от него.

– Само ако Бил...

Пени стисна устни и гласът ѝ заглъхна.

– Ако желанията бяха коне, всички просяци щяха да яздят – лаконично ѝ отговори Елиса.

Пени заби поглед в печката и не каза нищо.

– По дяволите! – процеди под носа си Елиса. После се обърна към Пени и добави по-нежно: – Съжалявам. Нямах намерение да го кажа така грубо. – Тя се приближи бързо до печката и прегърна Пени. – Искам само да кажа, че точно сега Бил не може да помогне на никого, дори на себе си. Знаем колко е трудно да виждаш как старият ти, добър приятел се държи като истинско копе... ъ-ъ магаре.

Пени кимна и изхлипа. Изпод карираното ѝ боне се бяха измъкнали няколко кичура лъскава кестенява коса и се бяха прилепили към бузите ѝ. Неочаквани сълзи изпълниха очите ѝ.

Елиса почувства как я обзема непреодолима нежност към по-възрастната жена. Обикновено Пени се поддаваше на емоциите не повече от къс скала. Но колкото повече Бил продължаваше да пиянства, толкова по-напрегната ставаше тя. А след това дойдоха пристъпите на

треската, от която Пени все още не можеше да се отърве.

И като капак на всичко дойдоха братята Кълпепър, които се бяха струпали като лешояди край умиращото Ладър Ес.

Елиса си заповяда да не мисли за това. Засега не можеше да се справи с бандата на Кълпепърови. Но поне можеше да утеши Пени, която през последните две години бе изгубила толкова, колкото и самата Елиса.

– Стига вече – тихо каза Елиса. – Всичко ще се оправи. Това, че Бил скоро не е идвал насам, не означава, че през цялото време лежи мъртво пиян в хижата си.

Пени кимна, но не каза нищо.

Елиса внимателно избърса очите ѝ с крайчеца на престилката си.

– Олеле, Боже! – възкликна тя. – Изцапах цялото ти лице с брашно.

За миг Пени затвори очи. После пое треперливо дъх и прегърна Елиса.

– Може би брашното ще скрие луничките – пошегува се тя.

– В такъв случай ще го избърша веднага. Обожавам луничките ти.

– Само защото ги нямаш. Макар че постоянно се разхождаш на слънце без шапка.

– Гледам да не прекалявам – възрази Елиса. – От много слънце заприличвам на варените омари на лорд Хари.

– Имаш такава красива кожа! – погледна завистливо Пени към по-младата жена. – Цялата си бяло и розово. Като майка ти. Коса като лен и очи като синьо-зелени скъпоценни камъни. Досуц като нейните.

– Щом казваш. Лично аз мисля, че грешиш. Майка ми беше необикновено красива жена. А аз не съм.

– Не всички мъже мислят така.

– Кажй го на английските лордове. Те мислеха, че съм хубава като брадавица.

Пени поклати глава, за да изрази несъгласието си с нея.

– Знам добре кои жени привличат мъжете – натъртено заяви тя. А после добави тъжно: – И знам на кои изобщо не обръщат внимание.

Тонът на гласа ѝ показваше, че Пени причислява себе си към групата на непривлекателните жени.

Елиса с намръщено изражение се зае да меси втора доза тесто. Докато работеше си мислеше как ли се е чувствала Пени, докато е раснала в сянката хвърлена от сияйната като слънце Глория Сътън.

– Не си струва да притежаваш един мъж, който гледа само външността на жената – додаде след малко Елиса.

– Това са единствените мъже, които изобщо съществуват.

– За Бога, Пени! С тези думи ти зачертаваш половината мъже, които някога са работили в Ладър Ес.

– Всички до един поглеждаха към мен, едва след като се откажеха от бляновете по майка ти. Ако изобщо това станеше някога.

Пени със стиснати устни се зае още по-усърдно да мели кафето. Комбинацията от тъга и примирение, изписана на лицето ѝ, казваше на Елиса повече от всяка дума.

– Кой беше той? – попита Елиса.

– Кой?

– Кой беше мъжът, който не можа да откъсне очи от майка, за да види теб?

Пени застина за миг. След това изсипа последната мярка мляно кафе в тенджерата върху печката и сложи още дърва в огъня. Скоро къкрещата вода започна да ври.

– Какво каза за новия надзирател... как му беше името? – попита Пени.

Решителният, разумен глас принадлежеше отново на познатата стара Пени.

Елиса въздъхна. Не беше усетила, че съдържа дъха си. Ако Пени се поддадеше на напрежението от обсадата на разбойниците и на тъгата по стария си приятел, който пиеше прекомерно...

Не искаше дори да си го помисля.

Бяха изгубили достатъчно, за да рискуваха да се лишат една от друга. Баща ѝ. Майка ѝ. Чичо ѝ Бил, тъй като не беше останало много от него.

Не можеше да изгуби и Пени.

– Хънтър – бързо отвърна Елиса, приемайки с облекчение смяната на темата. – Без господин. Без фамилия. Или, може би, без малко име. Не пожела да уточни.

– Затова ли реши, че е невъзпитан? Знаеш добре, че на запад е нормално да не прибягваш към официалности.

Бузите на Елиса се зачервиха, но не беше само заради топлината на печката. Едва ли можеше да ѝ разкаже за закачената пола и за ръката на Хънтър под гърдите ѝ, нито за очите му, които наблюдаваха щръкналиите ѝ под мекия плат зърна.

Объркваха я дори само мислите за него. А разговор на тази тема би смутил и нея, и Пени.

– Значи те е нарекъл Палавка?

– Хънтър ме обвини, че кокетнича с Мики.

– А ти не си ли?

– Разбира се, че не съм! Виждала ли си ме, откакто се върнах у дома, да се усмихам на онзи дебелоглав глупак?

– Не, но от думите на Мики предположих, че си направила много повече от усмивка.

– Какво? Кога е говорил за мен?

– Всеки път, когато ходи за продукти в селото или пък се отбива в кръчмата.

Значи затова Хънтър се бе отнесъл с такова презрение към нея! Дали бе чул всичко, което се говори?

Отговорът беше очевиден. Хънтър бе чул клюките. И им бе повярвал.

– Мики няма никакво право да говори за мен – заяви Елиса с пребледняло лице. – Нямам нищо общо с похотливите му мисли. Не искам да съм част от тях. Изобщо не искам да имам нещо общо с него.

Пени погледна към девойката, завладяна от силните чувства в гласа ѝ.

– Не се безпокой – нежно ѝ каза Пени. – За твоята майка също се говореше много. Но само се говореше. Дума дупка не прави.

– Тя е била омъжена за човека, когото обича – посочи Елиса. – Ами ако е била неомъжена и мъжът, когото е харесвала не е желал дори да я доближи, защото не е искал да си има разпавии с една кокетка?

Пени погледна във фурната и извади навън бисквитите.

– Затова ли носиш коприна и дантели? – попита Пени. – За да хванеш окоото на новия, макар да го смяташ за невъзпитан?

– Какво?

– С тази рокля приличаш на ангел, който току-що е изпаднал от рая.

– Глупости – изчерви се Елиса. – Нося моите глупави английски рокли, защото старите дрехи не ми стават, а нямам пари да си купя нещо подходящо.

Пени се усмихна, после се разсмя тихо, без напълно да повярва в обяснението на Елиса. Усмивката на Пени беше като самата жена – щедра и топла, даряваща светлина дори на най-тъмните кътчета от живота.

Елиса погледна през рамо към другата жена и на лицето ѝ също се появи усмивка.

– Всеки път, когато те видя да се усмихваш, разбирам защо майка

ми те е взела от улиците на Сейнт Луис и те е отвела със себе си на запад. Била си само на девет години и вече си се усмихвала като дядо Коледа, казваше мама. Трябва да се усмихваш по-често, Пени.

– Страхувам се, че напоследък няма много причини за смях. Не е като едно време.

– И на мен ми липсва мама – въздъхна Елиса. – А също и татко, макар и не толкова много. Той винаги беше някъде на път да търси злато. Спомням си, че Бил ме учеше да яздя и да стрелям, да ловя и да се грижа за добитъка.

Изражението на лицето на Пени стана още по-нешастно. Тя също бе научила много чудни неща от Бил. Като малко момиче направо боготвореше земята, по която той стъпваше. Все още таеше в себе си това чувство.

– Може би трябва да се вдигнем двете, да хванем бил и да го доведем тук – предложи Елиса. – Хънтър забрани всяка употреба на алкохол в Ладър Ес. След няколко дни въздържание ще имаме пак стария Бил. Той никога не е пил толкова много.

Единственият отговор на Пени беше една тъжна усмивка. Погледна към твърдоглавата девойка, която ѝ беше като сестра. Елиса напомняше на Пени така силно за една също така упорита жена, която бе спасила едно деветгодишно дете от улиците на жестокия град и го бе отвела със себе си на запад към един по-добър живот.

И наистина, след известно време животът беше станал по-добър.

– Трябваше да продадеш ранчото на Бил, когато той ти предложи – додаде Пени.

– Защо?

– Можеше да се върнеш в Англия и да си живееш съвсем добре.

– Мразя Англия.

– А какво ще кажеш за Ню Йорк или Лос Анджелис, или пък Сан Франциско?

– Градовете не ме интересуват особено. Небето там има цвета на въглищен дим, а улиците миришат на помийна яма.

Пени почти свирепо набучи на вилицата изпържения бекон и го извади от тигана. После нарязва още парчета, размахвайки големия нож така, сякаш колеше змии.

Елиса я наблюдаваше отстрани, чудейки се какво ли я бе разстроило.

– Какво ще кажеш за Бил? – изведнъж додаде Пени. – Не ти е безразлична съдбата му, нали?

– Знаеш, че е така.

– Тогава му продай Ладър Ес! Може би притежаването на истинско ранчо ще го накара да пие по-малко. И, може би, ако не вижда русата ти коса и хубавите ти очи, ще успее да забрави миналото.

– За какво говориш? Кое е това минало, което толкова много безпокои Бил?

Беконът зацвърча яростно в мига, в който докосна нагорещения тиган. Пени промърмори нещо под носа си, уви престилката си около тежката железна дръжка и премести тигана в по-студена част на печката.

– Освен това – продължи Пени, игнорирайки въпроса ѝ, – ти приличаш на майка си не само по външния си вид. Не ти е мястото тук. Мястото ти е в някой замък, където всички чакат само да направиш някой жест.

Елиса изгледа Пени недоумяващо, после се разсмя с пълно гърло.

– Кой ти даде тази идея?

– Бил го спомена.

– Мислех, че Бил ме познава по-добре.

– Не и когато носиш коприна. Приличаш толкова много на майка си, че на човек... направо му се къса сърцето.

– Глупости – натъртено рече Елиса. – Виждала съм портрети на мама. Виждала съм и себе си в огледалото. Човек трябва да е мъртвопиян, за да каже, че си приличаме.

В момента, в който думите излязоха от устата ѝ, Елиса съжали, че ги е казала. Пени беше по-загрижена дори от нея за пристрастието на Бил към чашката.

– По дяволите! – изруга Елиса. – Защо мъжете са толкова глупави?

Външната врата, водеща към кухнята се затвори тихо.

– Мен ли имаш предвид? – попита Хънтър.

Елиса ахна сепнато и се завъртя към него.

– Не са ли те учили да чукаш на вратата? – сонна му се тя.

– Почуках, но никой не ми обърна внимание. Бяхте прекалено заети да обсъждате прегрешенията на мъжете.

Хънтър изглеждаше поразително мъжествен в уютната кухня на ранчото, под златистата светлина на фенера и сред апетитните миризми. Раменете му бяха толкова широки, че опираха леко в касата на вратата. Беше толкова висок, че трябваше да се наведе, за да мине под трегера, при все че държеше в ръка шапката си. Косата му беше чиста, гъста и черна като безлунна нощ.

Сивите му като оръжейна стомана очи се плъзнаха по дрехите на

Елиса с поглед, който говореше, че знае, че се е облякла в тази рокля заради него. Погледът му напомни на Елиса за онзи изгарящ момент, в който беше по-близо до Хънтър, отколкото изобщо бе доближавала мъж в живота си.

И за това колко ѝ бе харесало.

Въпреки туптенето на сърцето ѝ и на неочаквания червен цвят, избил по бузите ѝ, гласът ѝ беше хладен и овладян, докато представяше Хънтър на Пени.

– Пени, това е Хънтър, новият надзирател – обяви Елиса. – Не си прави труда да го наричаш господин. Той не е почитател на официалностите. Хънтър, запознай се с госпожица Пенилоупи Милър.

– За мен е удоволствие, госпожице Милър – каза Хънтър с любезен глас, като се поклони леко.

Пени неочаквано се усмихна и направи лек реверанс.

– Моля, наричайте ме Пени. Така ми казват всички.

– За усмивка като тази и за чаша кафе бих ви нарекъл дори кралица.

Пени се разсмя, възхитена от комплимента му.

– Ще ви го напомня. Добре дошли в Ладър Ес.

Елиса ги гледаше с отворени очи, неспособна да повярва, че любезния, тихо говорещ, пълен с шеги мъж в кухнята е същия груб стрелец, който я бе нарекъл кокетка и буквално бе погалил гърдите ѝ в плевнята.

А тя му бе позволила да го направи.

Това не можеше да го забрави. Доброволно му бе позволила.

Елиса нещастно премести очи от Пени към Хънтър. Той тъкмо поемаше от Пени чаша кафе, като се усмихваше широко и хвалеше силата на напитката.

А на Елиса обръщаше не повече внимание, отколкото на мръсно петно върху пода.

Това ли бе имала предвид Пени? Така ли се бе чувствала, когато някой идиот не я бе забелязвал заради майка ѝ?

Елиса отново погледна към Пени. Виждаше я в нова светлина. На трийсет години Пени беше свежа и привлекателна като маргаритка. Имаше честно лице, сочни устни и няколко тънки бръчици – следи от живота и смеха покрай големите ѝ кафяви очи.

По всички мъжки правила, Пени беше прехвърлила момичешката възраст. Тя беше зряла жена, израснала и набрала сила на границата на една дива страна.

Елиса си спомни режешите думи на Хънтър – „Ако изобщо някога се ожена повторно, ще бъде за жена, а не за разглежено девойче, което

не знае какво точно иска.“

По гърба на Елиса пролазиха тръпки от мисълта, че Хънтър може би току-що бе открил тази жена. Макар да си казваше, че не трябва да завижда на Пени, независимо какво щастие я е сполетяло, в устата ѝ киселееше противния вкус на завистта..

В този миг разбра колко силно всъщност я привлича Хънтър. Представата за него с друга жена сякаш дълбаеше почвата под краката ѝ и я оставяше без опора.

„О, Господи!

Това ли е изпитала майка ми – това неочаквано, всепоглъщащо влечение към една-единствена друга личност на земята?

Дали заради това английската благородничка бе изоставила позлатения си лукс, пренебрегнала бе семейството си и бе напуснала страната си... заради един мъж, съвсем малко по-див от страната, която е обичал?

В края на краищата майка все пак е успяла да получи мъжа, когото е обичала.

Дали няма да стана като Пени – стара мома, която не желае никой друг, освен мъжа, който не я иска?“

– Какво мислиш? – попита я Пени.

Елиса с усилие съсредоточи погледа си върху другата жена.

– За кое? – отговори тя с въпрос на въпроса.

– Пак ли ти е пълна главата с балове и карети?

Леко презрителният поглед, който Хънтър ѝ хвърли, върна в миг земята под краката ѝ. Елиса изправи гръб и си върна студения поглед.

– Мислиш за Англия повече от мен – решително ѝ каза тя. – Моите мисли се въртят повече около проблеми, близки до дома.

– Хънтър предложи да изпечем хляб, достатъчен за няколко седмици – додаде Пени.

– Ще мухляса.

– По-добре мухлясал хляб, отколкото никакъв – иронично подхвърли Хънтър. – При всяка възможност ще ловя антилопи и елени. Можеш ли да сушиш месо?

– Разбира се – отвърна Елиса. – Мога и да ловувам.

Хънтър повдигна черните си вежди, но не каза нищо.

– Но мъжете предпочитат да ядат говеждо – добави тя след миг.

– Не можем да жертваме повече крави, докато не разберем колко точно глави имаш – рязко каза Хънтър. – Във всеки случай трябва да имаме достатъчно храна под ръка, за да издържим на обсада.

– Няма да водим война.

– Засега – съдържано изрече Хънтър. – Но ще се наложи, Палавке. Можеш да се обзаложиш. Накарах Мики да направи няколко каци за вода. Подразбрах, че е бил чирак при бъчвар, преди да напусне Бостън.

Елиса едва го чуваше. Все още в ушите ѝ звучаха думите на Хънтър, че войната беше неизбежна, ако искаха да запазят Ладър Ес.

Още откакто братята Кълпепър бяха убили Мак, тя се боеше точно от това.

– Трябваше да дадеш шарения кон на армията – подхвърли Хънтър. После, виждайки недоумението на Елиса, добави: – Тогава те може би щяха да се погрижат да защитят Ладър Ес така, както пазят преселническите кервани.

– Конят не беше всичко, което капитанът искаше – отвърна Елиса.

Хънтър присви очи.

– Теб?

– Да.

– Значи е трябвало да му предложиш малко от онова, което даваш на Мики – сви рамене Хънтър. – Има много начини. Питай което искаш „работещо момиче“.

Елиса усети, че кипва.

– Мики е получавал от мен единствено заповеди – разгорещено възрази тя.

– А-ха – кимна Хънтър.

Изражението му подсказваше, че не ѝ вярва.

– Госпожице Пени – обърна се той към другата жена с глас, който отново беше станал любезен, – ще ми покажете ли някоя свободна спалня.

Пени, която беше доста объркана от поведението на Хънтър спрямо Елиса, погледна въпросително по-младата жена.

– Казах му, че ще спи вътре, защото не ми се иска да го застрелят като предишния ни надзирател – поясни Елиса, без да откъсва очи от Хънтър. – Сега тази идея ми се струва дори още по-примамлива.

Пени я погледна объркано и едновременно с това развеселено.

– Сложи го в някоя от празните спални на горния етаж – нелюбезно продължи Елиса. – Стъпалата скърцат така силно, че едва ли някой би могъл да го изненада насън, независимо колко силно хърка.

– Не хъркам – възрази Хънтър.

– Татко казваше същото. Но, Хънтър, нали знаеш как се променят мъжете с възрастта?

Хънтър присви очи.

Пени беше направо ужасена.

– Палавке, засрами се – скара й се Пени, използвайки детския прякор на Елиса. – Нали знаеш колко са докачливи мъжете за възрастта си. Освен това Хънтър е по-млад от Бил, който пък е с цели десет години по-млад от баща ти.

– Всеки мъж, който ме смята за момиченце би трябвало да е достатъчно стар, за да хърка – мило рече Елиса.

– Разбирам – кимна Пени, като се постара да прикрие усмивката си. – Е, ще имаш възможност сама да разбереш. Ще го сложа в стаята до твоята.

Безпокойство, а и нещо друго, пронизаха Елиса.

– В стаята на родителите ми? – попита тя. – Защо?

– Единствено там има легло, което е достатъчно голямо, за да го побере – поясни Пени.

Елиса понечи да възрази, но после се отказа и само сви рамене.

– Ако хъркаш – закани се тя на Хънтър – отиваш заедно с голямото легло право в детската стая на другия край на къщата. Ще ти допаднат дъгите и пеперудите, които мама беше ми нарисувала по стените.

По лицето на Хънтър премина странно изражение – една болезнена сянка, която докосна душата на Елиса, въпреки гневът ѝ към него. Дали Хънтър не бе изгубил във войната не само жена си, но и децата си? Това определено би обяснило болката, която бе почувствала да преминава под съдържаната, безмилостна повърхност.

– Забрави за детската стая – тихо додаде Елиса. – Ако ти пречи присъствието ми, ще спя на долния етаж при Пени.

Фактът, че Елиса по някакъв начин бе усетила скръбта му, раздразни Хънтър. Не понасяше да бъде прозрачен за деvojчeта като нея.

– Ще оцелея все някак – рязко отсече той. – Не са ми нужни специални грижи от местната кокетка.

Пени звучно ахна. Враждата между Елиса и Хънтър беше така силна, че почти можеше да се докосне.

А също и желанието им един за друг.

Звукът на мъжки гласове, долетял от другия край на двора, дойде като същинско облекчение за Елиса. Тя започна да нарежда масивните чаши за кафе и глинените чинии върху дългата маса, която преминаваше покрай едната страна на кухнята. До неотдавна Мак и Бил, а също и Джон, Глория, Пени и Елиса седяха там и разговаряха за земята, за добитъка и за смяната на сезоните.

– По-добре побързай да заемеш мястото си – каза Елиса, без да поглежда към Хънтър. – Последният, който седне на масата, трябва да изчисти конюшната.

Външната врата на кухнята се отвори ведно с думите ѝ. Мики, Лефти и Гимп с бутане се намъкнаха вътре, като всеки се стремеше пръв да седне до масата.

Елиса погледна изкосо Хънтър. После се усмихна.

– Олеле! – възкликна тя. – Мисля, че ти си последния. След закуска с удоволствие ще ти покажа къде стои вилата за тор.

Хънтър не се усъмни в думите ѝ.

5.

Хънтър работеше с греблото за тор така, както правеше всичко останало – чисто, бързо и без излишни движения. Освен това вършеше работата без ненужни възражения – факт, който другите двама по-стари работници от ранчото забелязаха и одобриха.

Кюпид, оранжевата котка, която обитаваше плевнята, го наблюдаваше от близките ясли. Пет черни и оранжеви котенца бозаеха лакомо, без да обръщат внимание на суматохата наоколо. Големите жълти очи на Кюпид оглеждаха сенките за потайни миши движения. Макар и сита в момента, котката беше истински хищник чак до мозъка на костите си.

Гимп премина с неравна крачка по централната пътека, очевидно запътил се към хамбара със зърно, за да вземе зоб за конете в кошарата. Хънтър вдигна за миг глава от пода и го погледна. Гимп му кимна и закуцка малко по-бързо.

Лефти вървеше непосредствено до приятеля си. И двамата каубои бяха към петдесетте. Бяха побелели, а лицата им бяха изпечени от слънцето и бурите. Дрехите им бяха еднакви – избелели и оръфани. Ботушите им носеха следите от дългия престой в стрemenата. На петите им тихо подрънкваха шпори.

Всеки от тях показваше непогрешимите знаци на един цял живот прекаран край големите, непредсказуеми животни. Всички каубои ходеха несигурно на краката си, изкривени от годините в седлото. Ръцете им бяха покрити с мазоли и белези от изгаряния, оставени от въздетата и жигите.

И на двамата им липсваше по един пръст. Такава беше цената на урока да не поставяш ръката си между ласото и седлото, когато на другия край на въжето се намира тежък половин тон разгневен млад бик.

Като се изключи куцията крак на Гимп, двамата не се различаваха дори на йота.

– Трябва да взема малко зоб за коня си, началник – обясни Гимп.

– Една юзда се е втвърдила, а сапунът за седла е в шкафа отзад – предложи обяснение си Лефти.

Хънтър знаеше, че двамата мъже се интересуват повече от новия надзирател, отколкото от зобта или сапуна. Също и Елиса, която го гледаше с крайчеца на окоето си, докато тимареше Леопард.

Леопард също наблюдаваше Хънтър, но без особен интерес.

– Правете каквото трябва – отвърна им Хънтър, – но искам онези десет говеда, които видях в боровата гора да се прекарат по-насам преди залез слънце.

– Да, сър – подвикна Гимп.

– Ей сега ще прескочим да ги докараме – съгласи се Лефти.

Бъгъл Бой подаде глава над вратата на яслата си, наостри уши и изгледа двамата непознати със спокоен поглед.

Каубоите преминаха съвсем близо до Бъгъл Бой, тъй като яслата на Леопард се намираше точно срещу нея. Двамата мъже очевидно всячески се стремяха да отбягват жребеца.

Конят на Хънтър нито изцвили, нито помръдна уши, докато двамата непознати преминаваха съвсем близо до него.

– Хубав жребец имаш – каза одобрително Гимп.

– Едър е, но мисля, че има лека стъпка – предположи Лефти, като надникна над яслата. – Не като някои други жребци, които мога да посоча.

Леопард стоеше в средата на широката си преграда и наблюдаваше мъжете. Ушите му не бяха обърнати назад, но в стойката му имаше елемент на бдителност, който говореше много на двамата каубои.

– Ако вие и другите каубои не се бяхте опитвали да го вържете, да го хванете и да го обяздите, и всячески да пречупите духа на Леопард, докато аз бях в Англия, сега той нямаше да ви гледа като котка към миша дупка – рече Елиса. – Мисля, че има основателни причини да не вярва на хората.

– Ха! – беше всичко, което каза Лефти.

– Ха! – добави като ехо Гимп.

– Можете да възкликавате колкото искате – отвърна им тя. – Просто не желаете да признаете, че има повече от един начин да се обязди един кон. Камшикът и шпорите не вършат работа при животно като Леопард.

– Да, госпожице – отвърнаха двамата хорова.

Нито една от двете спорещи страни не се бе запалила истински при това малко несъгласие. Тази тема се обсъждаше непрестанно, откакто Елиса се върна в Ладър Ес и слиса всички мъже с лекотата, с която обязди свирепия жребец.

Непрестанната нежност на Леопард към Елиса все още караше старите каубои да се чудят. Всички предричаха ужасяващи резултати от всеки опит да бъде възседнат жребеца. Фактът, че слабичкото девойче се бе справило с лекота нараняваше гордостта им, тъй като те, опитните

мъже, многократно се бяха проваляли в това начинание – да обзядат петнистия кон, който имаше страховитата репутация на човекоубиец.

Гимп неспокойно погледна към преградата на големия кон и към крехката на вид девойка. Облечена в зелена копринена рокля, с кожена ковашка престилка и кожени ръкавици, Елиса се бе привела над задното ляво копито на Леопард и го почистваше с тъп нож. Червената ѝ фуста хвърляше отблясъци като огън в сумрака на плевнята.

Гимп поклати глава и промърмори под носа си нещо за глупавите момичета и конете-човекоубийци.

– Ха! – задоволи се да му отговори Елиса.

Хънтър се усмихна скришом, хвана по-здраво вилата и хвърли последния наръч мръсна слама в ръчната количка. И по-рано бе работил с хора като Гимп и Лефти – стари ергени, които се оплакваха от всичко и от всички – включително от приятелите си, които познаваха още от времето, когато бяха стигали едва до коленете на дребен кон.

Хънтър знаеше, че възраженията им не бяха сериозни. Просто това беше част от живота на каубоите.

– Предполагам, че пак ще ме накарате да подкова този шарен дявол – промърмори Гимп.

– Как позна? – изправи се Елиса.

– Прибирането на кравите от планината е трудна работа, а едва ли ще ви се иска да го свършите на крака.

– Не е нужно да се подковава Леопард – намеси се Хънтър. – Елиса няма да се отдалечава от къщата.

– Мога да обрежа и да изпиля копитата му вместо теб – предложи на Гимп Елиса, като игнорира думите на Хънтър. – Само с чука няма да мога да се справя.

Вратата на преградата на Бъгъл Бой се отвори и затвори с подчертано рязко движение. Хънтър се отдалечи по пътеката между яслите.

Гимп и Лефти се спогледаха и продължиха по пътя си с учудваща скорост. Още от закуска бяха научили, че малката им господарка и новият надзирател не се спогаждат по ред въпроси, особено когато ставаше дума Елиса да разведе Хънтър на кон из Ладър Ес.

– Каж ми после кой е спечелил – подхвърли Гимп, преди да излезе на двора.

Елиса раздражено изгледа празната врата. Бързо изтръска кожената престилка, смени ножа с четка и изведе Леопард навън. Конят нямаше нито юзда, нито оглавник, нито дори въже. Елиса го насочваше само с подръпване на гривата и тихо изречени заповеди.

– Бягаш ли? – предизвикателно ѝ подвикна Хънтър от следващата след тази на Леопард ясла.

– Леопард обича да го тимаря на чист въздух – леко се усмихна Елиса. – Заповядай да помогнеш, ако искаш.

За огромна изненада на Елиса, Хънтър отвори вратата на преградата, пресече я и излезе в ограденото пространство навън.

Леопард извърна глава и сви ушите си в явно предупреждение.

– Спокойно, момчето ми – успокоително му рече Хънтър. – Няма да нараня нито един косъм от шарената ти кожа.

Елиса едва позна гласа на Хънтър. Вместо резкия, дрезгав тон, който вече бе привикнала да чува, той използваше същият подкупващ глас, с който се бе обърнал към Пени.

„Навярно лесно мога да привикна към този глас – помисли си Елиса. – Действа ми така, сякаш ме гаят с ръкавица от черно кадифе.“

Мисълта я накара тайно да потрепери.

Леопард пристъпи неспокойно и размърда уши.

– Кротко, Леопард – тихо му заповяда Елиса. – Всичко е наред. Нали виждаш – наоколо няма нито въже, нито превръзка за очи. Аз съм с теб, момчето ми. Никой няма да те нарани.

В продължение на няколко бавни вдишвания Леопард измери Хънтър с неспокойни очи. След това изпусна рязко въздух през ноздрите си, извъртя се така, че да може да наблюдава Хънтър, без да се налага да обръща глава и бавно изправи уши.

Елиса продължи монотонно да му повтаря успокояващи думи. Към нея се присъедини много по-плътния глас на Хънтър. Леопард ги слушаше и помръдваше с уши. След няколко минути той изпръхтя отново, тропна с крак и побутна Елиса да се заема с разресването му.

– Обичаш да те решат, нали? – каза му тя. – Е, аз пък обичам да го правя, значи сме квит.

Без да престава да му повтаря с монотонен глас успокоителни думи Елиса започна да разресва високия кон.

Хънтър не каза нищо, но беше впечатлен от способността на Елиса да се справя с безпокойството на жребца.

След няколко минути на Хънтър му стана ясно, че за Леопард ресането е много по-привлекателно от желанието му да стъпче някого. Явна опасност нямаше, така че той бавно отдалечи дясната си ръка от револвера си.

– Как успяваш да го накараш да ти вярва? – попита Хънтър.

– Всичко започна още с раждането му – поясни Елиса, докато

решеше лъскавата козина на Леопард. – Чистокръвната арабска кобила на майка ми беше заплодена от един мустанг, избягал от шошоните.

– Значи оттам идват петната на Леопард – додаде Хънтър. – Шошоните търгуват с племето на остроносите, които отглеждат най-добрите коне от Ирландия до тук. Техните апалуси⁴ са известни в цялата прерия..

– Същото казва и Бил. Майка ми беше прекалено разстроена, когато разбра какво се е случило, за да се вслуша в думите му.

– Защото жребчето е нямало да бъде чистокръвно?

– Отчасти. Но преди всичко защото кобилата беше прекалено стара, за да може да износи още едно жребче. Умря, когато роди Леопард.

Хънтър тихо подсвирна.

– Намерихте ли друга кобила, която да го приеме?

– Не. Леопард се роди извън сезона. Нямахме други кобили, които да кърмят жребчетата си.

Хънтър мълчаливо погледна големия жребец. Не му личеше, че е преживял тежки мигове като жребче. Конят беше едър, добре сложен и очевидно много силен.

– Какво направи майка ти?

– Искаше да застреля жребчето, вместо да го гледа как умира от глад, но аз я помолих да ми даде възможност да се опитам да го спася.

Спомените я накараха да се усмихне и тя продължи още по-енергично да реше едрото, лъскаво туловище. Леопард изпусна въздишка, която прозвуча почти като доволен стон и притвори очи, очевидно наслаждавайки се на докосването на четката.

– Избърсах Леопард с топъл, груб парцал, също както кобилата би го облизала с езика си – продължи да разказва Елиса. – След това му помогнах да се изправи. Той падна, но аз го изправих пак. После го разтрих целия със същия онзи парцал. Цял ден и цяла нощ останах при него и му говорих.

С едва прикрито напрежение Хънтър следеше израженията, които се сменяха на лицето на Елиса – тъгата за умрялата кобила, радостта за жребчето, смеха от опитите му да се изправи и, преди всичко, любовта към опасния жребец, който сега стоеше почти заспал под нежните й ръце.

Изведнъж Хънтър осъзна, че Белинда не бе обичала животните. Не по този начин. Белинда избираше конете по цвета им, а котките – в

---

4. Порода издръжливи коне, отглеждани от това племе – Б. пр.

подходящ за дрехите ѝ десен. На времето това му се бе струвало забавно.

Колко глупав беше!

Всъщност все още беше глупав.

Иначе едва ли щеше да усеща напъгане в слабините, само като гледа как една кокетка тимари коня си.

– С какво го захрани? – попита Хънтър с почти груб глас. – Със захарна каша ли?

– Имахме дойна крава, понеже майка ми обичаше масло и сирене. Пени и аз откраднахме една бутилка мляко. Отначало Леопард не знаеше какво да го прави.

Конят премести тежестта си. После обърна глава и близна един дълъг, рус кичур, който се бе измъкнал от набързо направения кок на Елиса.

Без да губи ритъма на ресането тя отметна косата си извън досега на коня.

Леопард протегна шия и дръпна прическата ѝ с еластичните си устни.

Елиса през смях сгълча шеговито Леопард, остави четката върху пъстрия му гръб, прихвана косата си с две ръце и отново я зави на тила си.

Хънтър полека въздъхна скришом. Опита се да не обръща внимание на внезапно заструилата във вените му кръв. Доста време щеше да му е нужно, за да забрави гледката на цялата тази копринена, лененоруса коса, която се стича буйна и свободна по морскозелената рокля на Елиса.

А също и ръцете ѝ, така бързи и изящни.

Какво ли щеше да бъде, ако тези ръце се плъзнеха по тялото му?

После диво се изруга наум, загдето беше такъв глупак, че изобщо си го бе помислил.

– Ето така научих Леопард да пие мляко – поясни Елиса, като отново хвана четката.

Хънтър само изръмжа подканващо. Не посмя да каже нищо. Знаеше, че гласът му ще прозвучи прекалено дълбоко, прекалено пресипнало и грубо, поради силата на желанието, което разкъсваше тялото му.

– Потопих един кичур коса в млякото и намокрих устните му – продължи Елиса. – След известно време той схвана идеята ми и започна да смуче кичура.

Хънтър погледна към големия жребец и се опита да си го представи

като малко конче. Беше невъзможно.

– След няколко дни го научих да бозае от истински биберон, но той никога не забрави началото. Обича да хапе с устни косата ми, сякаш всеки път очаква по нея да има мляко и мед.

Хънтър не каза нищо. Беше прекалено зает да мисли как ли би се почувствал, ако разпуснеше този кок и заровеше лице в чистата, ухання коса на Елиса.

А след това щеше да протегне ръце под коприната и да достигне до още по-нежната и сладка плът.

Елиса нямаше да му се възпротиви, точно така, както не се бе противила в плевнята.

Господи, никога никоя жена не му бе отговаряла по този начин, така трескаво. Никога не бе усещал женското дихание така неочаквано да се нахъсва в унисон с неговото.

Нощ след нощ тя щеше да бъде огън, горящ само за него – буен и несдържан. А за нея той щеше да бъде същото, за да я изгори чак до дълбините на гладната ѝ, чувствена душа.

Побиха го тръпки от желание при всички тези мисли за... за девойката, за нощта и за огъня.

Поне в едно отношение Елиса се отличаваше от Белинда. Белинда се бе показала пресметлива. А Елиса беше прекалено безразсъдна, за да прояви подобна мъдрост.

Добре щеше да бъде да се люби с нея. Дяволски добре. Може би дори си струваше да се ожени за нея.

Хънтър чу собствените си мисли и замръзна.

Нима още не бе научил урока си? Нима Тед и малката Ем бяха умрели напразно?

Шокиран и разгневен от собствената си необуздана сексуалност, Хънтър отново си спомни какви бяха последствията от това, че бе избрал за своя жена едно момиче, само поради това, че караше кръвта му да кипи буйно.

Как изобщо бе възможно отново да си помисли да се окове с една друга Белинда? С едно друго сексапилно момиче, облечено в женски дрехи.

Момиче, което бе заменило живота на децата си за една бърза интрига със съседа си, докато мъжът ѝ водеше война на хиляди километри от нея.

Била е прекалено млада. И разглезена.

И слаба.

Но той се бе оженил за нея, а за глупостта му бяха платили децата му.

Нямаше място за спор с тази сурова истина.

Въпреки това Хънтър продължаваше да желае Елиса със сила, която го разтърсваше целия.

Това го накара да се ядоса – на себе си, на ситуацията, но преди всичко на момичето, което носеше копринени рокли в конюшната и му хвърляше изкоско гладни погледи с морскозелените си очи.

– Въпреки това известно време животът му висеше на косъм – продължаваше да говори Елиса, като гладеше шията на Леопард.

Хънтър отново не отговори нищо. Елиса го погледна с крайчеца на окоето си. Студената извивка на устните му я накара да потръпне. Побърза да извърне поглед към Леопард.

– Прекарах целия следващ месец в конюшната при Леопард – побърза да добави тя. – Топлех го, когато сви студ и блатото замръзна, а вятърът духаше с такава сила, че можеше да заледи самата преизподня. Щом дойде пролетта прекарвах в конюшната само нощите, докато Леопард не стана достатъчно голям, за да го отбия.

– На колко години беше?

Резкият му тон предизвика нов кос поглед от страна на Елиса, последван от подновен интерес към Леопард.

– На тринайсет – отвърна Елиса.

– На тази възраст повечето момичета се занимават основно с дрехи и с поклонници.

– Обожателите никога не са се тълпели около мен – сви рамене Елиса. – Знатните ми братовчеди не ме вземаха на сериозно.

– Знатни братовчеди ли? Тук?

– Не. Имам предвид роднините на майка ми. Английските благородници. Тя се надяваше да се омъжи за някой от тях. Не се омъжих, но живях с тях от петнайсетгодишна, докато не се върнах тук тази пролет.

Докато говореше, Елиса решише мускулестите хълбоци на Леопард с бързи, силни движения.

– И защо не се омъжи за някой от тях? – запита Хънтър.

– Те смятаха, че всичко в мен, което не е отвратително, може да предизвика само смях.

– Представям си – иронично подметна Хънтър. – Не си успяла да хванеш богат съпруг и затова си се върнала обратно тук с подвита опашка.

Елиса се ядоса. Достатъчно й беше да гледа как Хънтър се умилква

на Пени. Не можеше да понесе и обиди от него.

– Дръж – подвикна тя и му хвърли четката.

Преди още ръцете му да бяха успели да уловят четката във въздуха, Елиса вече се беше метнала на гърба на Леопард. Копринената ѝ рокля се вдигна над коленете ѝ и червената ѝ фуста заблестя като пламък около бедрата ѝ. Тя нетърпеливо подпъкна дрехата си между краката си и подкара Леопард към портата.

Хънтър на секундата се хвърли да ѝ препречи пътя.

– Къде си мислиш, че отиваш, да го вземат мътните? – запита я Хънтър.

– Където си искам.

Елиса насочи Леопард настрани от Хънтър само с едно докосване на ръката си по могъщата шия на жребеца. Миг по-късно големият кон вече се носеше в лек галоп към оградата.

Леопард скочи досущ като звяра, на когото беше кръстен, без дори да докосне с копитата си високата близо два метра преграда. Приземи се леко от другата ѝ страна и затанцува на място, очевидно изпълнен с желание да се втурне в бяг.

Хънтър неподвижно наблюдаваше Елиса. Копринената ѝ пола и фустата ѝ се бяха вдигнали до средата на бедрата ѝ. Краката ѝ бяха дълги и стройни. Женствените им извивки напомниха на Хънтър за допира до гърдите ѝ – стегнати и пълни.

Без предупреждение Леопард се напрегна, направи три крачки и скочи обратно в оградената площ. Конят се приземи само на няколко стъпки от Хънтър, но той дори не помръдна.

– Сега разбра ли какво исках да кажа? – запита Елиса със сдържан глас.

– Какво искаше да кажеш?

Гласът му беше нещо средно между дрезгав и пресипнал, а кръвта му очевидно пулсираше в шията му. Надяваше се, че Елиса няма да го забележи, нито че ще види мъжката плът, която пулсираше в панталоните му при всеки удар на сърцето му.

– Нает си тук, за да се грижиш за Ладър Ес, а не за мен – заяви Елиса. – Ще ходя където и когато си поискам.

– Не – възрази Хънтър, преди дори да беше обмислил отговора си.

– Моля?

– Ето това е нещо, което наистина бих искал да видя – как ме молиш.

– Никога няма да се случи – любезно го увери Елиса. – Години

наред братовчедите ми и знатните им приятели се опитваха да ме пречупят. На тяхна страна бяха времето и жестокостта. Нямах никакъв шанс, Хънтър.

– Нито достатъчно време, нали?

– Нито пък жестокост.

– Не бъди прекалено сигурна в това, Палавке.

– От колко време имаш Бъгъл Бой?

Хънтър премигна, изненадан от рязката смяна на темата.

– Откакто се е родил – бавно отговори той. – Защо?

– По него няма белези от камшик или шпори. Освен това не е плашлив. Има увереността и спокойната природа на животно, което е гледано грижливо и внимателно още от самото си раждане.

Хънтър отново се изненада. Дори за неопитно око беше видима лекотата, с която Елиса направляваше Леопард, без да се възползва нито от юзда, нито от седло, нито дори поне от парче въже.

Унизително беше заключението, че тя можеше да му избяга и да го остави да гълта прахоляка.

Независимо от всичко Елиса беше превъзходна ездачка, призна пред себе си с неохота Хънтър.

– В заключение трябва да кажа – продължаваше Елиса, – че ти си невъзпитан, нахален, упорит и твърдоглав, но не и жесток.

Леопард леко подскочи, сякаш да покаже, че търпението му се изчерпва. Жребецът очевидно искаше отново да прескочи оградата и да препусне на воля.

Също така очевидно бе желанието на Елиса да направи същото. Един лек натиск на ръката ѝ беше достатъчен да насочи Леопард отново към оградата.

– Почакай! – спря я Хънтър. – Не бива да се втурваш да бягаш през глава, само защото си ядосана.

Елиса почувства, че губи самообладание.

– Така ли? – хладно попита тя. – И как точно ще ме спреш?

– Пени е изцяло на твоите ръце – отвърна Хънтър с леден глас. – Ако се пребиеш, докато препускаш из голото поле с проклетия си кон, Пени ще остане на милостта на непознати хора да я подслонят и да сипят нещо за ядене в чинията ѝ.

Значи целия шум беше за Пени, помисли си вцепенено Елиса. Трябваше да се досети. Хънтър ни най-малко не се интересуваше от нея самата.

Видимо напълно спокойна, Елиса се съсредоточи върху златните

поляни, които покриваха склоновете на планината и се спускаха чак до жълтокафявата пустош на блатото в равнината. След няколко бавни вдишвания и издишвания тя беше уверена, че е напълно в състояние да се владее.

Напомни си мислено, че този дързък мъжкар й беше нужен. Трябваше да не забравя това и да си го напомня непрестанно.

Хънтър й трябваше.

Дори ако това означаваше, че ще трябва да го гледа как ухажва Пени. В Англия бе преживяла много по-лоши неща и никога не бе подсмърчала. Защо, тогава, пренебрежението на Хънтър я засягаше така дълбоко?

Защото искаше той да я хареса, ето затова. Защото искаше да използва същия кадифен глас към нея.

Но това едва ли можеше да бъде казано на глас.

– Слушаш ли ме? – попита Хънтър.

Елиса кимна разсеяно. Лекото движение беше достатъчно да накара хлабаво прихванатата й коса да премине като лунна светлина по зелена-та коприна на роклята й.

– Нямам намерение да работя за едно разглезено девойче, което се ядосва от всяка моя дума – продължи Хънтър.

Елиса отново кимна.

И отново движението раздвижи косата й. Този път кичурите се плъзнаха леко по гърдите й. Тя прихвана избягалите кичури с бързо, нетърпеливо движение и отново ги завърза на тила си.

– Нито пък ще работя за девойче, което се цупи – добави Хънтър.

Елиса се обърна и го погледна.

Погледът й каза на Хънтър, че Елиса не се цупеше. Очите й бяха някак съдържани. В тях се четеше една първична пресметливост, която му напомни за Леопард.

Предизвикателната, сексапилна, възхитителна светлина в очите й се бе стопила.

Хънтър изпита облекчение. Крайно време беше Елиса да престане да го гледа така, сякаш се чуди какво ли би било да му се метне и да го пришпори.

– За какво си мислиш? – попита я той.

Хънтър се зачуди дали Елиса беше също тъй изненадана от въпроса му, както и той самият. Много добре знаеше, че не трябваше да проявява подобен интерес.

Дори въпросът да бе изненадал Елиса, тя с нищо не го показа.

Лицето ѝ бе приело отчужденото изражение на „господарката на имението“ и това подразни Хънтър.

– Всъщност изобщо не те интересува какво мисля – каза му след миг Елиса.

Хънтър стисна устни.

– Така си и знаех – изрече той. – Все още си ядосана. Има едно нещо, което разглезените момиченца не могат да понасят и то е истината.

– Щом казваш.

– Току що го казах, нали?

Елиса не отвърна нищо.

– Проклятие – каза Хънтър най-накрая. – Мразя момичетата да се цупят. Какво, по дяволите, става зад тези твои зелени очи?

– Мисля.

– За какво?

– За простата истина.

Хънтър изчака Елиса да му обясни какво иска да каже.

Почака още.

И още.

– Добре – грубо рече той накрая. – Каква е тази твоя проста истина?

– Нужен ми е мъж, който може да се промъкне покрай братята Кълпепър, който може да командва Мики, да защитава Пени и мен, и който може да отведе говедата на армията. Накратко, имам нужда от теб, Хънтър. Следователно ще трябва да понасям непростимите ти тиради, докато не станеш излишен.

Хладното, съдържано обобщение изненада Хънтър. Когато се ядосаше, Белинда не беше в състояние да направи нещо друго, освен да плаче, да се цупи и да бяга от стаята.

– При всяка възможност ли смяташ да ми противоречиш? – додаде Хънтър.

Елиса го измери със спокойни морскозелени очи.

– При всяка възможност ли смяташ да ме обиждаш?

– Само ако се държиш като разглезено момиченце.

– Предполагам, че от твоя гледна точка аз съм неспособна да се държа по друг начин, независимо какво правя.

Хънтър намести шапката си с припряно движение.

– Да не би да искаш да кажеш, че преценката ми е погрешна? – попита той с измамна любезност.

– Да.

– Не съм съгласен.

– Знам, както знам и че не ме хареса още от мига, в който ме видя за първи път.

Хънтър не каза нищо. Щом Елиса не се бе досетила, че тя го привлича отчаяно, а той се съпротивлява също така отчаяно, то той нямаше никакво намерение да ѝ го казва.

– Това, което не зная – добави Елиса – е, защо изобщо се съгласи да работиш за мен.

Хънтър застина. Нужно му беше прикритието на надзирателското място в Ладър Ес. Иначе братята Кълпепър щяха скоро да узнаят, че тексасецът, който вървеше по следите им от две години, ги е настигнал.

– Работата ми трябваше – грубо рече Хънтър.

– Защо?

– За пари.

– Не мисля така.

Хладната преценка на фактите, направена от Елиса, отново свари Хънтър неподготвен.

– Ти дори не ме попита колко ще ти платя – посочи тя.

– Аз ще си взема сам заплатата.

– Като ми отнемеш ранчото ли?

Ярост изпълни гърдите на Хънтър. Нужно му бе огромно усилие, за да сдържи изблика си.

Той, който се гордееше със самодисциплината си?

– Чуй ме, момиченце – каза Хънтър с тих, смъртоносен тон. – В Тексас имах ранчо, пет пъти по-голямо от Ладър Ес. Ранчо, което аз и брат ми изградихме със собствените си ръце. Не е нужно да крада от сирачетата, за да получиш онова, от което имам нужда.

Осезаемият изблик на гняв накара устата на Елиса да пресъхне. Опита се да каже нещо, преглътна мъчително и започна наново.

– Добре – рече тя. – Ще получиш по три долара на ден и по петдесет цента на всеки мустанг, който успееш да доставиш на армията. Приемаш ли?

Хънтър кимна отсечено.

Елиса изпусна дъха си в беззвучна въздишка.

– Веднага, щом приготвя нещо за храна, ще излезем да обиколим ранчото и да преброим говедата.

– Не.

– Тогава ще приготвя обяд само за мен.

– Не е нужно – заяви Хънтър. – Никъде няма да идваш с мен.

– Говорехме за цупенето и ядосването... – Елиса сви рамене. –

Добре. Аз ще взема северната половина.

– Никъде няма да яздиш и точка. Околността не е безопасна.

В един продължителен момент останаха само тишината и търпеливите синьо-зелени очи на Елиса.

– По дяволите! – изръмжа Хънтър. – Сигурен съм, че ще излезеш да яздиш веднага, щом ми видиш гърба, нали?

– Разбира се.

– Само за да ми докажеш, че можеш да го направиш – презрително рече той.

– Не, Хънтър. За да броя говедата. Моите говеда.

Той само изсумтя.

– Щом си толкова загрижен за бъдещето на Пени – продължи Елиса със сладък глас, – ще бъде добре да яздиш заедно с мен, за да не ми се случи нещо. Нали?

Хънтър погледна усмивката на Елиса – два реда здрави, бели зъби, но нито една частица топлина – и разбра, че е изгубил този рунд.

– Ако Леопард не понася седло и юзда – подхвърли Хънтър, докато се отдалечаваше – вземи някой друг кон.

После се скри в плевнята, преди Елиса да бе осъзнала, че е спечелила. Все още се наслаждаваше на вкуса на победата, когато кучетата се разляяха.

Един от братята Кълпепър яздеше на огромното си, доресто муле към къщата на ранчото, сякаш тя му принадлежеше.

6.

Първата мисъл на Елиса бе, че вместо в ръцете ѝ пушката бе останала вътре в къщата.

Но кой ли бе очаквал някой от Кълпепървата банда да се появи посред бял ден?

Елиса бързо се огледа. Не се виждаше никой.

Дори ако Хънтър бе усетил, че става нещо нередно, той с нищо не го издаваше. Вратата, водеща от оградената площадка към яслата на Леопард зееше широко отворена и вътре не се виждаше никой.

Неочаквано Елиса осъзна, че стои посред бял ден с пола вдигната до кръста. Побърза да се смъкне от гърба на Леопард във вихрушка от изумрудена и червена коприна.

Скочи на земята и краката ѝ се олюляха. Едва тогава разбра колко силно беше изплашена.

Цветният проблясък, съпроводил слизането ѝ от коня, привлече вниманието на бандита. Той насочи мулето си покрай градината пред кухнята, пренебрегна къщата и тръгна право към плевнята. Мулето се движеше по прашната, покрита със следи от подкови земя с особена, плъзгаща се походка, която беше бърза и едновременно с това не изморяваше ездача.

Зад мулето в лек тръс се появиха още трима ездачи. Неканените гости се разпръснаха във ветрило, като всеки наблюдаваше отделна част от ранчото. Мъжете изглеждаха и се държаха като бивши войници.

Дезертъори-разбойници, помисли си Елиса с вцепенено от страх съзнание.

По кожата ѝ пробягаха студени тръпки, въпреки че слънцето вече напичаше силно.

Едва ли братята Кълпепър бяха толкова нагли, че да нападнат денем ранчото, независимо от това колко силно бе ядосан на Ладър Ес капитанът от армията.

Кучетата, наобиколили непознатите, лаеха яростно.

Възможността да избяга в плевнята изглеждаше все по-съблазнителна, но Елиса не ѝ се поддаде. Подозираше, че разбойниците са като английските ѝ братовчеди и другите хищни животни – една проява на слабост само би ги окуражила.

„Хънтър, къде си? – отчаяно попита на ум Елиса. – Не чуваш ли

кучетата?“

Не последва никакъв отговор на безмълвния ѝ въпрос. От плевнята не се чуваше никакъв шум, бил той дори от нечие скришно промъкване.

Беше сама, а дворът беше пълен с разбойници.

„Хънтър! Трябваш ми!“

Но от устните ѝ не се откъсна звук. Щом Хънтър не обръщаше внимание на кучетата, едва ли писъците ѝ щяха да подействат на безразличието му.

На Елиса ѝ потрябва целият ѝ запас от смелост, за да остане спокойна и самоуверена. Подухваше лек вятър, а бандитът яздеше към плевнята така, сякаш беше собственик на Ладър Ес и на всичко в него.

Дрехите на мъжа бяха износени и мръсни. Под мръсотията се забелязваха очертанията на панталони, ботуши и куртка от армията на Конфедерацията. Подобно на мулето си, ездачът беше дългокрак, слаб и прашен.

За разлика от мулето, обаче, разбойникът имаше бледосини очи и брада, която се нуждаеше от подрязване. Маниерите му също имаха нужда от малко лустро. Погледът, който бандитът хвърли на Елиса, по нищо не се различаваше от ръка под полата.

– Твое ли е туй място? – кратко попита ездачът.

– Да – беше краткият ѝ отговор.

– Аз съм Гейлорд Кълпепър. Дойдох да го купя.

– Не.

Ездачът присви очи. Наклони се леко напред, сякаш не вярваше, че е чул добре отговора ѝ.

Мулето пристъпи напред-назад. Дългите му уши се размърдаха и се завъртяха, проследявайки лая на кучетата, които бяха застанали между натрапниците и тополите, израснали покрай близкия ручей.

– Не те питам – рече Гейлорд.

– Това е добре, защото не го продавам.

Гейлорд се огледа, като обръна особено внимание на плевнята. Несъмнено той смяташе, че Елиса едва ли би била толкова смела, ако наблизо не беше скрита цяла армия.

А Елиса искрено се надяваше наистина да беше така. Но, за съжаление, нямаше никаква армия. Всичко, с което разполагаше, бе бързият ѝ език, разтрепераните крака и искреното желание да е някъде другаде в момента.

Където и да е.

– Тю, да му се не знае – възкликна Гейлорд. – Ний направо сме си

изгубили ума по туй място и каквото братята Кълпепър поискат, получават го.

– Разбирам дилемата ви.

– К'во?

Елиса каза първото нещо, което ѝ бе дошло на ума, надявайки се да отвлече вниманието на ездача, докато някой друг не вземеше пушката и не го отвлечеше по по-убедителен начин.

– Аз също обичам Ладър Ес – бързо каза Елиса. – Не бих могла да понеса да напусна ранчото. Надявам се, че ме разбирате?

– Ъ-ъ...

– Точно така... – съгласи се тя на минутата. – Ще се наложи да насочите привързаността си към някое друго място. Чух, че Северните територии са място, което наистина си струва човек да види, особено за... ъ-ъ... индивиди като вас.

– Там е студено.

Мисълта да предложи ада като по-топла алтернатива беше твърде съблазнителна, но Елиса ѝ устоя.

– Тексас се счита за... – започна тя.

– Не, не – нетърпеливо я прекъсна той. – Бяхме там. Народът там не е много любезен.

– Може би просто не са успели да ви опознаят добре.

– Проклети да са онез злонравни тексасци. Сал чакат някой да се повесели малко и веднага скачат. Вари ги, печи ги, не отстъпват и туй то. Ще ти река, госпожичке, голяма е досада да се разправяш с тях.

Елиса се опита да си придаде съчувствен вид. Опитът ѝ едва ли обаче беше успешен.

– Добре де, нека бъде твоята – каза Гейлорд, – ама сигур момчетата ще се пукнат от смях, като им разкажа какво е станало.

Елиса премигна от учудване. Изобщо не се бе надявала да успее да разубеди един Кълпепър да се откаже от нещо, което си е харесал, особено от Ладър Ес.

– Благодаря – отвърна тя. – Много съм ви признателна. Ранчото е целия ми живот.

– Има защо да си ми признателна – отговори ѝ Гейлорд. – На момчетата не им се случва всеки ден да хванат някой Кълпепър. Сигур ще искаш поп и всичките му глезотии. Божке, на момчетата ще им се пукнат търбусите да се хият.

Ясно изразено чувство на нереалност обхвана Елиса. Сякаш гледаше към света от другата страна на лупа. Спомни си за миг историята на

Луис Карол, за която говореше цял Лондон, тъкмо когато си тръгваше.

Точно така се бе чувствала горката Алиса.

Може би трябваше да предложи чай на този Шапкар⁵, възседнал муле.

Тази мисъл насмалко не разсмя на глас Елиса, но тя се боеше даже да си отвори устата, тъй като оттам щеше да излезе само писък. Маската ѝ на спокойствие не беше нищо друго, освен това – една маска.

Всъщност страхът стискаше все по-здраво и по-здраво Елиса в ноктите си. Чувстваше се така, сякаш костите ѝ щяха да се натрошат, ако направеше едно погрешно движение.

– Явно не съм изразила добре мисълта си – предпазливо додаде Елиса. – Нямам никакво намерение да се омъжвам за вас.

– Нямам проблеми. Не искам да държа в окови никого. Но, ако не съм аз, тогава ще е Аб, а той се оправя добре с момичетата. Каквато си дребничка, може и да не дочакаш Коледата. Честен кръст.

Елиса преглътна мъчително, за да спре стомаха си, който напираше да изкара всичко навън.

– Господин Кълпепър – изрече тя с отчаяно спокойствие. – Нямам намерение да се омъжвам за никого.

Ездачът кимна енергично.

– Чух к'во ми каза – отвърна той. – Може тъй да е най-добре. Момчетата взеха да стават неспокойни. Сигур ще поутихнат като разберат, че в ранчото има цяло едно момиче плячка.

– За какво говорите, за Бога? – попита с изтъняващ глас Елиса.

– Ами, не се махаш, не щеш да се жениш, значи ни остава да се погоним наоколо.

Гейлорд плесна бедрото си така силно, че се вдигна прах.

– Е, на туй му викам живот! – ликуващо възкликна той. – Истински живот!

Мулето размърда уши, но после се върна към старото си занимание – следенето на кучетата, които обикаляха в кръг на около двамазет метра от ездачите, като лаеха яростно.

Елиса само гледаше вцепенено към Гейлорд, който се кискаше със звук, наподобяващ кукуригането на петел.

– Рекох му аз на Аб, че старият Гейлорд ще осигури ранчото за момчетата, без да се вдига много шумотевица. Нали знаеш, онез войничета янките само чакат да дотърчат.

---

5. Шапкаря – герой на Луис Карол от „Алиса в страната на чудесата“ – Б. пр.

После Гейлорд внезапно спря да се хвали с хитростта си и огледа Елиса с такава неприкрита похотлива пресметливост, че кръвта ѝ се смръзна във вените.

– Е, на Аб сигур ще му стане хубаво, 'щото той все си мисли, че старият Гейлорд е пипкав и тъп кат' пън – добави Гейлорд.

Елиса насмалко не кимна в съгласие с последните му думи.

– Аб все обича да казва как сока на татко таман бил на пресъхване, когато ме направил на най-малкото момиче на Търнър. Божичко, каква сила само имаше за такваз дребна женица. Аб още се усмихва, като си спомни за нея. Ам'че тя му е била първото момиче! Татко само я е глясал по негов вкус.

Елиса замаяно осъзна, че сдържа дъха си. Застави се насила да диша. В същото време се стараеше да не разбира какво казва Гейлорд Кълпепър.

Мулето послушно изпълни побутването му и се приближи към оградата.

– Надявам се да имаш достатъчно сили – подхвърли Гейлорд. – Щото аз и момчетата направо сме се спекли.

Елиса предпазливо отстъпи от оградата. Да демонстрира смелост беше едно нещо. Безразсъдството, обаче, беше нещо съвсем друго.

Само глупак би останал на една ръка разстояние от Гейлорд Кълпепър.

– Е, не бягай де – възрази Гейлорд. – Няма да те грабна и да препусна с теб. Искам само да пипна тез' цицки. Изглеждат направо...

– Не – прекъсна го с дрезгав глас Елиса.

– Е, ама туй хич не беше приятелски речено.

Гейлорд се смъкна от мулето си с поразителна скорост и се залепи на оградата. Елиса едва успя навреме да отскочи извън обсега на дългата му ръка, за да не му позволи да я сграбчат хищните му пръсти.

Леопард отстъпи и присви уши, давайки на Гейлорд ясното предупреждение какво ще се случи, ако влезе в ограденото пространство.

Гейлорд възседна отново мулето си и се взря в жребеца.

– Хората казват, че бил убиец.

Елиса не отговори нищо.

– Е, добре. Аб си е наумил да го обяди, ама сега го няма. Аз пък направо умирам да пипна тез' цицки. Разкарай коня или ще го гръмна.

Макар Гейлорд да говореше със спокоен ритъм, нямаше нищо бавно в движението, с което посегна към револвера си.

– Не! – извика Елиса.

Зад гърба ѝ се разнесе пушечен изстрел, който заглуши писъка ѝ. Куршумът се заби точно пред предните крака на мулето и го накара да отстъпи.

Гейлорд застина в седлото си със същата лекота, с която бе посегнал за оръжието.

– Прибери револвера в кобура или ще умреш – предупреди го Хънтър.

Елиса едва позна гласа му. В него нямаше емоции, а само хладно уверение за смърт.

Тишината беше толкова плътна, че се чу дори звукът, с който Гейлорд мушна револвера си обратно в кобура му.

Един от мъжете зад Гейлорд подвикна нещо. Той само вдигна ръка и махна, за да го накара да замълчи.

– Само се забавлявах – жално рече Гейлорд към Елиса.

Но в пресметливият поглед на бледосините му очи нямаше нищо жалостиво. Те внимателно оглеждаха тъмния правоъгълник на вратата към яслата на Леопард.

Елиса също погледна натам.

Хънтър беше невидим.

– Забавата свърши – добави Хънтър с равен глас. – Махай се оттук и не се връщай повече. Ако видя теб или някой от хората ти на земята на Ладър Ес, ще ви застрелям.

Елиса отправи безмълвна молитва към Бога и бавно започна да отстъпва към плевнята. През цялото време внимаваше да не застане между Гейлорд Кълпепър и отворената врата.

Гейлорд изруга и се размърда неспокойно в седлото си.

– Е, закъде си се разбързал – отвърна той. – Погледна към Елиса с бледите си очи на хищник. – Ам'че ние още не сме свършили.

– Забавата свърши – повтори Хънтър.

– Откъде си, синко? – попита Гейлорд.

– От ада.

– Ха! Ясно е кат' бял ден, че не знаеш какво му трябва на човек, та да може утре пак да глътне Божия въздух.

– Дръж ръката си далеч от револвера си или за теб няма да има утре – предупреди го Хънтър.

Гейлорд погледна към дясната си ръка и сякаш с изненада установи, че тя беше започнала бавно да се движи към револвера му.

Бавен? Или глупав? Не, Гейлорд беше не по глупав от лисица.

И, подобно на лисицата, от душата му липсваше нещо.

– Чуй ме, момче – подхвърли Гейлорд. – Не ти е работа да се забъркваш в таз' история. Смятай, че Ладър Ес е земя на братята Кълпепър. Искаме туй ранчо. И ще си го вземем и толкоз.

– Махай се или ще умреш – повторно предупреди Хънтър.

Комбинацията от спокойствие и смъртоносна заплаха в гласа на Хънтър накара косата по тила на Елиса да настръхне.

Без да каже повече нито дума Гейлорд дръпна юздите на мулето си, обърна го и се насочи към хората си. Четиримата ездачи си тръгнаха така внезапно, както се бяха появили, оставяйки след себе си прашна следа..

Елиса промуши разтрепераните си пръсти в гривата на Леопард и стисна здраво. Сега, след като трудният момент вече бе отминал, краката ѝ се разтрепераха така силно, че не беше сигурна дали ще я задържат изправена.

Хънтър излезе с широка крачка от плевнята на огрения от слънцето двор, стиснал в ръка пушката си. Дулото на оръжието му беше чисто, но не блестеше. Същото се отнасяше и за приклада. Нямаше сребърни или златни украси, нямаше никакви плетенци, изрязани в дървото или в метала.

Без да каже дума Хънтър проследи натрапниците с поглед, докато не се скриха в далечината. След това изкара патрона от затвора, свали петлето на пушката и се обърна към Елиса.

Изражението на лицето му не беше никак топло. Сигурно дълго щеше да помни как Елиса бе застанала така, че със сигурност щеше да се озове в центъра на една евентуална престрелка.

Ако събитията се бяха развили в тази посока, сега тя вече може би щеше да лежи мъртва, мислеше си мрачно Хънтър. Кръвта ѝ щеше да е оцветила в червено земята покрай нея, а лицето ѝ щеше да бъде бяло като сол.

Мисълта за Елиса, която лежи неподвижна на земята разстрои Хънтър по начин, който той не можеше да разбере. Бяха стари познания със смъртта. Собствената му сигурност също не го безпокоеше особено, въпреки че пръстите на страха докосваха нервите му.

Беше се разстроил заради Елиса.

Мълчанието между тях сякаш се съгъсти още повече. Не го нарушаваше нито повей на ленивия вятър, нито дишането на Леопард, нито разредилия се лай на кучетата.

После Елиса въздъхна, отблъсна се от Леопард и погледна предпазливо към Хънтър.

Посрещна я погледа на студените му, стоманени очи.

– Малка глупачка! – процеди през зъби Хънтър. – Защо не се скри в плевнята? Имаше достатъчно време. Или предпочете да останеш тук и да дразниш Гейлорд, докато той те събличаше с поглед?

Заля я закъсняла вълна на страх и гняв. Тези чувства се оказаха прекалено силно изпитание за самообладанието ѝ. Ако имаше оръжие сигурно щеше да застреля Хънтър.

Той се досети какви са мислите ѝ в момента. Сграбчи китката ѝ, преди да е замахнала да го удари с ръка, поради липсата на оръжие.

– Добре. Не ти е харесало – отсечено додаде Хънтър. – Защо все пак не избяга?

– Краката ми трепереха силно, ето затова.

Изненадата смекчи чертите на лицето му. Едва сега забеляза колко е преbledняла Елиса. Цялата трепереше леко. Ако не беше застанал близо до нея и не я държеше за ръката, може би нямаше да го забележи.

– От моето място определено не изглеждаше изплашена.

– Само един глупак показва страха си пред хищник, а аз, напротив на мнението ти, не съм такава.

Хънтър едва чу думите ѝ. Прекалено силно го бе погълнало усещането за мекотата на кожата ѝ от вътрешната страна на ръката ѝ, за наситения синьо-зелен цвят на очите ѝ и за слабото треперене на краката ѝ.

– Следващия път, когато видиш някой от братята Кълпепър – каза той с пресипнал глас – бягай през глава на другата страна.

Елиса само кимна рязко.

Бързото движение прати по дължината на косата ѝ една мъждукаща вълна от светлина. Над бузите ѝ се спускаха бледозлатисти кичури. Един от тях се беше допрял до треперещите ѝ устни.

Хънтър въздъхна така дълбоко, че звукът беше едва доловим. С нежно движение той погали и същевременно отмахна косата на Елиса от лицето ѝ, без дори да помисли какви изводи би могла да си направи тя от подобно негово действие.

Мекотата на косата ѝ му поддържа като допир на огнен пламък върху кожата му. Едно прекъсване в дишането ѝ и бавното спускане на клепачите ѝ му подсказаха, че тя усеща чувствения огън на взаимното им привличане така силно, както и той самият.

Дъхът на Хънтър излезе накъсано от дробовете му в подобие на името ѝ – Елиса. Много нежно той отмахна косата от устните ѝ и хвана лицето ѝ от едната страна с пушката си, а от другата с дланта си. След

това бавно се наведе към нея.

Затръшването на врата сложи край на смълчаното напрежение до-
сущ пушечен изстрел.

Хънтър подскочи така, сякаш го бяха застреляли.

Отдръпна ръцете си от лицето ѝ и се обърна с гръб към Елиса. Без
дори миг колебание сложи ръка на най-горния напречник на оградата и
се прехвърли от другата страна с едно леко, котешко движение.

По пътеката между бараката на ратаите и плевнята вървеше Мики.
В ръцете му нямаше оръжие. Дори да бе забелязал ездачите, той не бе
взел никакви предпазни мерки срещу евентуалното им завръщане.

Освен ако Мики не бе прекарал последните минути по корем в ба-
раката, тъй като се бе изплашил да не пострада собствения му нежен
задник, иронично си мислеше Хънтър.

– Добро утро – подхвърли Хънтър. – Малко късно ставаш за работа,
а?

– Порязах си ръката и трябваше да я превържа.

Мики размаха лявата си ръка пред лицето на Хънтър. Около дланта
му беше намотан мръсен парцал.

– Развържи го – каза Хънтър.

За миг Мики застина с поглед вперен в него.

Каквото и да бе изписано в сивите като гранит очи на Хънтър, то
му действа убедително. Без нито дума Мики разбинтова ръката си.

Хънтър не откъсваше поглед от очите на Мики. Погледна към длан-
та му, едва когато превръзката падна от ръката на младия мъж. През ко-
жата минаваше една плитка драскотина.

– Не си е струвало безпокойството – подхвърли Хънтър.

Мики го изгледа намусено.

– Не чу ли, че кучетата лаят? – тихо попита Хънтър.

– Проклетите кучета все си лаят.

– Може би защото в храстите постоянно се крият разбойници, кои-
то само чакат удобен случай да се промъкнат в ранчото.

– Не – проточено възрази Мики. – Кълпепъровите момчета няма да
посмеят открито да се размотават насам-натам, докато армията държи
пътя под контрола си.

– Ако искаш, заложи дори главата си за правотата на твърдението
си. Но не рискувай живота на госпожица Съгън.

– Аз нямаше...

– Следващият път, когато кучетата лаят – студено го прекъсна Хън-
тър, – ще очаквам да видя оръжието ти да наднича от прозореца в

търсене на цел. Иначе нищо чудно хората да се замислят над твърдостта на характера ти.

Мики стисна устни, но съдържа езика си зад зъбите.

– Къде са Лефти и Гимп? – запита Хънтър.

Младият мъж не отговори веднага, най-вече защото беше зает да гледа Елиса, която бързаше към къщата.

– Навярно броят крави – промърмори Мики.

Очите му проследиха Елиса, докато тя не се скри в сянката на верандата, която се издигаше на цялата предна част на къщата.

– Къде? – попита Хънтър.

– А?

– Гледай към мен, когато ти говоря.

Острият като нож заповеден тон на Хънтър привлече вниманието на Мики. Той побърза да обърне неспокойно глава към надзирателя.

– Къде работят Лефти и Гимп? – рязко повтори Хънтър.

– Към Пещерния ручей и отгатак, както им нареди. Не бяха много радостни от тази работа. Случвало се е да застрелват хора от Ладър Ес нататък.

– Затова им се плаща двойно.

– А? А на мен не.

– Побързай да привършиш каците за вода. Ако все още настояваш да получаваш надницата на стрелец, трябва да ме убедиш, че си заслужава човек да ти я плаща. Стига да можеш да ме убедиш.

За миг Хънтър си помисли, че Мики ще се нахвърли върху него. Всъщност донякъде се надяваше да стане така. Мисълта как Мики се бе крил в бараката, докато Елиса сама се бе изправила очи в очи с Гейлорд Кълпепър го караше да усеща, че го сърбят пръстите да вдигне оръжието си.

Остави на Мики да реши какво ще прави. Хънтър не смяташе да го убива, но със сигурност щеше да научи момчето, че престрелката не е единствения начин, по който човек може да бъде наранен.

Докато беше на надзирателския пост Хънтър смяташе да научи Мики на някои маниери. На първо място да не зяпа така нагло Елиса.

Мики промърмори нещо под носа си и се зае да намотава кърпата около дланта си.

– Искам да започна да возя вода – рече Хънтър. – Побързай да привършиш каците.

Мики само изсумтя.

– Какво беше това?

– Да... сър. Губим си времето. Ручеят е малък, но никога не пресъхва. Дори да пресъхне водата в резервоара ще е добра за пиене поне седмица или две.

– Продължавай да правиш каците и остави стратегията на някой, който я познава по-добре.

Мики завърза на възел краищата на кърпата, стегна го с помощта на зъбите си и се насочи към плевнята.

Хънтър остана известно време на двора пред плевнята, като се ослушваше внимателно. Вятърът, който подухваше на пресекулки, не носеше със себе си звука на престрелка. Ако Лефти и Гимп бяха попаднали в беда, те сигурно бяха прекалено далеч от ранчото, за да се чуят изстрелите.

Хънтър си помисли, че му трябва още хора. Мъже, на които да може да се довери.

Или поне мъже, които ще си вземат надниците и ще си вършат работата, без да е нужно да следи всяка тяхна стъпка час по час.

Имаше толкова много работа за вършене.

И толкова малко време.

Хънтър стоеше, без да помръдва. Съобразяваше бързо, планирайки работата, която трябва да се свърши, сякаш се приготвяше за нападение срещу противник, който се беше окопал.

Всъщност, донякъде положението беше точно такава.

От онова, което бе успял да узнае, поне един от бандитите се криеше в Рубиновата долина, точно до брода. Най-вероятно това беше Гейлорд.

Сигурно наоколо имаше още бандити, братя или братовчеди, а може би и двете. Всичките си приличаха, така че беше трудно да бъдат разпознати от разстояние.

А всеки умен мъж би желал да вижда тези разбойници само по този начин – от разстояние.

Щеше да бъде трудно да се прочисти планината от тази сган си мислеше Хънтър, като гледаше назъбената планинска верига. Адски трудно.

7.

Леопард и Бъгъл Бой вървяха един до друг по отъпкания от каруците път, който водеше към Ладър Ес. Ездачите им мълчаливо оглеждаха околността за следи от говеда или разбойници, или и от двете.

Денсър и Виксн тичаха на трийсетина метра от двете страни на ездачите, като проверяваха околните долчинки за добитък. Въпреки острото им обоняние досега те бяха открили само няколко крави, но нито едно биче.

Навсякъде покрай конниците се простираше шумолящата, златна трева, която се разнообразяваше от епизодичните зелени петна на боровете. Отделните дървета се съгъстваха в миниатюрни горички, които ставаха все по-гъсти нагоре по склоновете на планината. Над главите на ездачите небето се издигаше като огромна празна синя купа.

Беше пладне. Есенното слънце хвърляше достатъчно топлина, за да накара потта да се събере по шиите и хълбоците на конете.

Елиса също страдаше от горещината, но избилата пот беше скрита под плътния костюм за езда. Тя дискретно подръпна високата си яка, но гъстите дантели и платът на дрехата ѝ попречиха да усети някакво облекчение. Бавно разкопча едно копче, после още едно и още едно.

Пръстите ѝ се поколебаха над оставащите копчета. Ако разкопчаеше четвърто или пето копче навярно щяха да се покажат дантелите на ризата ѝ. Сигурно щеше да го стори без колебание, ако беше сама.

Но не беше сама. Яздеше заедно с един мъж, който преди малко беше посегнал да я целуне, но беше спрял на един бездиханен и мъчителен момент разстояние.

Погледът в очите му беше нежен и гладен, и същевременно някак объркан. Навярно самият той не беше предполагал, че ще се наведе към нея наред огрения от слънцето двор с желанието да я целуне.

Ако желанието му все още не беше отминало, то той го криеше с похвален успех.

Малко по-късно Елиса се беше появила в плевнята, облечена в красивия си костюм за езда, но той едва ѝ бе обърнал внимание. Поведението му беше такова, сякаш не би ѝ обърнал внимание, дори ако изобщо беше без дрехи.

Тази мисъл успокои Елиса и тя решително избута още едно копче от илика му. Едва ли Хънтър щеше да забележи, че е разкопчала копче

или две. Времето беше прекалено горещо, за да се държи както подобава на една истинска дама.

Хънтър, обаче, беше забелязал как Елиса разкопчава жакета си малко по-малко. Беше видял как пръстите ѝ се колебаят на четвъртото копче. Направо му се прииска да изстене, когато накрая забеляза как бавно то също премина към броя на вече разкопчаните. Пръстите на Елиса бавно започнаха да разтриват нежната ѝ кожа там, където се бяха притискали твърдият плат и дантелата.

Хънтър се опита да не мисли какво ли сладко би било усещането да оближе тези следи, точно както Кюпид би измила някое от котенцата си.

Миг по-късно той грубо си заповяда изобщо да спре да мисли за нея. Беше не само глупаво, но и опасно да се разсейва с мисли за Елиса.

Поне толкова опасно, колкото желанието му да я целуне, преди още прахът от конете на разбойниците да се е слегнал.

После си напомни, че всъщност не я беше целунал. Просто я беше доближил на такова малко разстояние, че Елиса отначало се бе изненадала, а след това се бе предала на желанието му.

Хънтър знаеше, че трябваше да бъде признателен на Мики, който бе излязъл от бараката тъкмо навреме, за да предотврати целувката.

Но не беше.

Напротив, беше готов с радост да одере момчето с тъп нож и после да закачи кожата му да съхне в плевнята.

Елиса предпазливо погледна настрани към Хънтър. Беше усетила, че той тръгва с нея без желание. Всъщност едва ли би искал да язди с когото и да било. Думата „безразсъдно“ се чу няколко пъти от устата му, докато тя оседлаваше Леопард.

Единствено когато тя взе оръжията си от къщата той я погледна с одобрение. Елегантната златна и сребърна украса по цевите на карабината и на ловджийската пушка естествено го накараха да се намръщи, но доброто им състояние и точният им мерник го бяха смекчили.

– Имали ли сте досега неприятности с водните запаси? – попита я Хънтър.

Остро заданият въпрос сепна Елиса.

– За говедата или за къщата? – попита тя.

– И двете.

– Животните не са проблем. Покрай цялото подножие на планината е пълно с извори, които не пресъхват дори в най-сухите години.

– Ами ручеят, който минава покрай къщата?

– Досега не се е случвало да пресъхне, но... – Елиса млъкна

изведнъж.

Изобщо не ѝ се искаше да изброява поредицата от несполуки и лош късмет, които преследваха Ладър Ес, откакто се беше върнала от Англия. Сигурно щеше да прозвучи като че ли се вайка – подробност, която Хънтър не би пропуснал да ѝ посочи.

– Но? – нетърпеливо я подкани Хънтър.

– Имахме някои други проблеми – призна тя.

– Напоследък ли?

Елиса кимна.

– Хайде, изплюй камъчето – отново я подкани той. – Какво се случи?

– О, дребни неща. Едно от дългорогите говеда падна в резервоара и се удави.

Очите на Хънтър се присвиха в тесни цепки.

– Кога?

– Преди да започне да се топи снега. Закъсняхме със събирането на говедата, защото се забавихме доста, докато успеем да почистим всичко и отново да оставим водата да се събира.

– Имали ли сте проблеми след това?

– С резервоара ли? Не. Водата е чиста.

Следващите няколко минути двамата останаха мълчаливи.

Елиса нямаше нищо против. Бързо бе научила, че Хънтър е човек на дългото мълчание и малкото думи.

Освен това тихата песен на вятъра в тревата, ритмичното чаткане на конските копита и подсвиркването на косовете откъм блатото доставяха на Елиса много по-голямо удоволствие, отколкото един безсмислен разговор.

Виксън дотича само на няколко метра от тях и ги погледна с очакване.

– Говеда ли е подушила? – попита Хънтър.

– Не. Ако бяха говеда, щеше да ги подкара към нас.

Елиса подсвирна кратко. Виксън се завъртя и се затича към следващата долчинка, доста по-напред от ездачите.

– Бива си го кучето – подхвърли Хънтър.

– Мак и мама обучаваха всички кучета. Мак се кълнеше, че всяко едно от тях се равнява на петима мъже, когато трябва говедата да се прибират от долчинките или върбалаците покрай блатото.

Мисълта за майка ѝ и за Мак прогони спокойното настроение и доведе тъгата.

Хънтър го забеляза и си помисли, че щеше да бъде по-добре, ако не беше питал за кучетата. А след това се ядоса сам на себе си, че изобщо бе проявил загриженост за Елиса.

Нетърпеливо си напомни, че тя изобщо не беше момиченце с коса, сплетена на плитчици. Във всеки случай беше дошъл тук, за да се разправи с братята Кълпепър, а не за да утешава сирачетата.

По-добре беше да започне да мисли като надзирател на Ладър Ес и да прогони от главата си натрапчивия образ на собственичката му.

– Колко говеда открихте при пролетното преброяване? – внезапно попита Хънтър.

– По-малко от сто. Мъжете започнаха да попадат на засади. Само за една седмица от всичките работници на Ладър Ес останаха само Мак, Мики, Лефти и Гимп. А после убиха и Мак.

– Опитвал ли се е някой да прекъсне водата към къщата на ранчото?

Елиса го погледна изненадано. Замислено прехапа долната си устна.

– Водата спря на няколко пъти, преди да убият Мак – бавно отвърна тя.

– Открихте ли някакви следи?

– Мак не ми каза дали е намерил следи. Просто поправяше счупеното.

– Мак добре ли разчиташе следи?

– Той беше най-добрият ни следотърсач. Тъкмо затова татко го бе довел на запад със себе си. Преди това е бил ловец. После загубил ръката си в един бой с индианците и се заел да работи като фермер.

Хънтър погледна Елиса изкосо.

– Мак – промърмори той. – Това цялото му име ли беше?

– Маколи Джонстън.

– Маколи – усмихна се леко Хънтър. – Баща ми ми е споменавал за един планинец с това име. Негова заслуга са няколко маршрута, които водят оттук до Орегон.

– Това е бил Мак. Звучи странно, но той беше много по-добър фермер от баща ми. Мак познаваше животните. Предпочиташе ги пред хората. Особено пред жените.

– Напълно разбираемо.

Елиса погледна ядосано Хънтър.

Той не й обърна внимание.

– Мак смяташе, че говедата могат да презимуват навсякъде, където

бизоните или лосовете успяват да оцелеят през зимата – додаде Елиса.

Хънтър повдигна вежди чак до тъмната периферия на шапката си.

– Чух да се споменава за тази идея в Тексас – рече той. – Някои хора смятаха да откарат говеда на север, но не само за клане, а и за да ги развъждат в Монтана и Уайоминг, а може би дори в Дакота.

– И какво стана?

– Не знам. Те тъкмо събираха стада, за да ги водят към Канзас, когато аз отидох на война.

Хънтър се надигна в седлото и огледа околността с бавен, пронизателен поглед. Единственото движение, което забеляза, бяха черно-бели петна на кучетата, които тичаха из тревата и сред борове.

– Щом дългорогите говеда могат да преживеят зимата в Монтана – продължи Хънтър, – те със сигурност ще успеят да наддадат тегло през лятото. Сигурен съм, че мястото е добро за отглеждане на говеда.

– Нашите говеда се справят добре със зимните студове.

– Но тук зимата не е така сурова, както в Монтана.

– Не е студено в долината, където се намира къщата. Но нагоре из тези високи каньони става доста студено, а снегът е дълбок.

– Значи оставяте кравите да презимуват по високите пасища? – изненадано попита Хънтър.

– Не сме го правили умишлено.

Елиса дискретно подръпна надолу яката на плътния си костюм за езда, опитвайки се да вкара малко свеж въздух под твърдия плат.

Хънтър погледна само веднъж и побърза да извърне глава, като ругаеше под носа си. Кожата ѝ беше бледа и съвършена като източна перла.

– Някои от най-дивите говеда остават тук през цялата година – поясни Елиса. – Едно от тях е един злобен стар шарен бик, рогата на който имат разстояние близо два метра между върховете си.

– През цялата година казваш, а? – замислено подхвърли Хънтър.

Елиса кимна мълчаливо.

– Проклятие – промърмори той.

Тя се разсмя, привличайки към себе си погледа на Хънтър.

– Мак го наричаше с това име – Проклятие – обясни Елиса. – Отдавна щеше да го е застрелял, но татко не даваше. Той обичаше опаките, опасни животни.

– Струва ми се, че ще е добре да изпратим Проклятие на армията.

– От това добиче чакай само неприятности. Ако сложиш в едно стадо Проклятие, всичките животни ще се втурнат да бягат панически.

Оставиш ли го на мира и той не те закача. Всъщност...

Елиса млъкна по средата на думата, възпряна от един рязък жест на Хънтър. Той спря Бъгъл Бой на място. Елиса понечи да го попита какво не е наред, после премисли и замълча.

Хънтър се заслушваше с онази напрегната неподвижност, която Елиса за първи път бе забелязала у него, когато го бе видяла да излиза от мрака пред верандата предишната вечер. После той бавно наклони глава на една страна и я обърна първо на едната страна, после на другата.

След няколко минути Хънтър се намести в седлото си и побутна Бъгъл Бой да тръгва отново.

– Какво стана? – попита Елиса.

– Мисля, че чух нещо – сви рамене той. – Може би е бил само вятърът в онези клисури горе в планината.

Скритата му в ръкавица ръка махна в посока на Рубиновите планини, които се извисяваха от лявата страна на ездачите.

– Събирате ли сено за през зимата? – попита Хънтър.

– Обикновено да. Шотландските и английските крави, които Мак предпочиташе, изобщо не са така добри в търсенето на храна под снега, както дългорогите говеда.

Елиса размърда полата на костюма си с надеждата да вкара малко свеж въздух към краката си. Дрехата прилепваше към тялото ѝ като топъл компрес.

– Но питомните крави дават много повече месо – възрази тя сама на себе си. – Дългорогите говеда са кльошави като елени и два пъти по-диви.

Хънтър се усмихна леко и изхъмка окуражително, за да покаже, че я слуша. Тя говореше, а очите му непрестанно оглеждаха околността.

Елиса продължи с описанието на достойнствата на херефордските говеда, които притежава Ладър Ес. След това спомена по-широко разпространената млечна порода холщайн. Накрая завърши с агресивните дългорози говеда и масивните волове.

Всички те бяха част от добитъка на Ладър Ес. Разнообразието от породи бе дошло на запад заедно с имигрантските кервани. Животните бяха следвали стопаните си, дотам, докдето се простираше водата, годна за пиене и тревата, годна за паша. После добитъкът биваше изоставян. Някои от тях изяждаха индианците, други лешоядите, трети подивяваха, а част беше отишла в Ладър Ес.

Обширните познания на Елиса за положителните и отрицателните

страни на всяка порода говеда изненада Хънтър.

Още по-голяма бе изненадата му от плана ѝ да подобри качеството на добитъка в Ладър Ес. Елиса смяташе да увеличи броя на белоглавите говеда, които даваха повече месо и постепенно да прочисти стадото от млекодойните крави, воловете и неуправляемите дългороги говеда. В плановете ѝ влизаше дори поставянето на огради, които да държат настрана мустангите и подивелите крави.

Хънтър слисано и заинтригувано слушаше мечтите на Елиса. Във времето, когато малцина заселници си правеха труда да събират сено за храна на животните през зимата, Елиса искаше да засажда внесена от Европа люцерна, която беше много по-хранителна от ливадната трева. Освен това имаше идея да напоява не само зеленчуковите лехи и овощната градина, които Ладър Ес вече имаше.

На едно от челните места във списъка ѝ с мечти бяха поставени конете. Елиса искаше да развъжда пъстри коне, които да имат силата и скоростта на Леопард. Смяташе внимателно да огледа кобилите, когато съберяха стадото мустанги за армията. Най-добрите искаше да остави да ги заплоди от Леопард.

– А какво ще кажеш за жребец като Бъгъл Бой? – попита Хънтър.

– Той е кръстоска между арабски кон и английска кобила, нали? Навярно ирландски ловен кон?

Хънтър само кимна.

– Съвършени крака, широки гърди, мощен, но с елегантни движения – продължи Елиса, като оглеждаше коня на Хънтър.

А също и самия Хънтър.

– Спокойни очи и достатъчно разстояние между тях, където да се побере ум, ако изобщо някога реши да го използва – добави Елиса. – А под всичките тези мускули и инат се крие кротък нрав...

Закачливите ѝ думи внезапно се смениха от изненадан писък. От долчинката на трийсетина метра от тях изхвъркна като шарена лавина един огромен бик.

Привел рога напред, хвърлящ чимове трева и пръст с копитата си на всяка своя стъпка, дългорогият се носеше право към Леопард.

– Бягай! – изкрещя Хънтър.

Елиса силно дръпна юздите на Леопард и заби пети в хълбоците му, като същевременно сграбчи пушката, затъкната в кобура на седлото. Бикът беше толкова близо, че се виждаше бялото на изблещените му очи и накъсаното му дишане.

Ужасена видя, че животното е вече прекалено близо. Нямахше да

има време за изстрел. Господи, този бик наистина беше бърз!

Елиса трескаво обърна Леопард и измъкна оръжието от кобура. Вдигна го за изстрел, макар да знаеше, че вече беше прекалено късно.

Бикът вече се беше насочил да ги намушка. Рогата му проблясваха зловещо.

Един след друг изтрещяха три пушечни изстрела, които бяха направени толкова начесто, че прозвучаха като един кратък гръм.

Шареният бик се наклони, направи още една крачка и се строполи в краката на Леопард. Едрият кон залитна, преди да успее отново да стъпи здраво на крака и продължи своя бяг.

Елиса с мъка успя да го спре.

Все още насочил пушката си към добичето, Хънтър насочи с колене Бъгъл Бой към падналия бик. Привикнал на изненадите, шумовете и кръвта на битките, Бъгъл Бой се подчини, макар ушите му да потрепваха нервно, а крачките му да бяха малки и отсечени.

Говедото беше свършено мъртво. Два от трите куршума бяха преминали през сърцето му.

Хънтър вдигна глава и видя Леопард на не повече от десет метра да приближава със ситни крачки и неспокойни очи. Елиса беше пребледняла, но дулото на пушката ѝ сочеше към падналия бик, без да потрепва.

Очите на Хънтър се плъзнаха като бързи ръце по тялото ѝ, като търсеха някаква следа от нараняване. Не се забелязваше нищо подобно. Изпусна дъх облекчено.

Ако бяха го накарали да се обзаложи за шансовете ѝ при тази стрелителна атака на бика, той не би дал дори петаче в нейна полза.

Никога през живота си Хънтър не бе вадил оръжието си и стрелял така бързо. Надяваше се вече никога да не му се наложи да го прави.

Едва ли щеше да има този късмет повторно.

– Нали ти казах да бягаш – дрезгаво каза той.

– Така направих.

– Но не достатъчно надалеч. Ако не бях уцелил...

– Но уцели – прекъсна го Елиса. – Благодаря ти.

Хънтър отново изпусна силно дъх и погледна към падналото говедо.

– Имах късмет – рече той с равен глас.

– Ти си отличен стрелец. Ако не беше толкова бърз бикът щеше да прободне Леопард.

– Или тебе.

– Да – прошепна тя. – Или мене.

Елиса затвори очи, после бързо ги отвори. Щом затвореше очи отново виждаше спускащия се към нея бик и изпитваше повторно неизбежността на удара му и последващата смърт.

– Благодаря ти – повтори тя с треперещи устни.

Хънтър с рязко движение отклони благодарностите ѝ. Беше ядосан сам на себе си, задето така силно желаше да защити Елиса. Беше ядосан и на нея, задето с всеки дъх, който тя поемаше, го караше да забелязва колко е съблазнителна.

Колкото по-дълго я гледаше Хънтър, толкова по-трудно щеше да му бъде да стои настрана от нея.

С горчивина си помисли, че той сякаш не е онзи човек, който все си повтаряше „парен каша духа“.

Защо му беше толкова трудно да запомни, че Елиса беше една малка кокетка с големи очи, която е готова да съблазни всеки мъж пред очите си?

Нима беше забравил Мики? Та тя почти е била сгодена за него, а сега минава покрай горкия Мики като край мръсен парцал, за да дойде и да флиртува с него.

Защо не си спомняше нищо подобно, когато я гледаше и желаше с такава сила, че не можеше да мисли за нищо друго, освен за огъня, разпален в кръвта му?

Нямаше отговор на безмълвните, сурови въпроси на Хънтър.

Нито пък имаше облекчение за яростната възбуда, която бе последвала облекчението от уплахата му за Елиса.

– Това говедо не е ли от онези високопланински дългорози, за които ми спомена? – попита Хънтър.

Грубостта на гласа му беше за Елиса също тъй явно предупреждение, както мрачният поглед в очите му.

Хънтър беше бесен.

Елиса погледна към мъртвия бик. На хълбока му се виждаше старо, почти заличено клеймо на Ладър Ес. Под него се виждаше още по-старо, почти неразличимо клеймо.

– Това е Проклетия – изненадано възкликна тя. – Чудя се какво ли го е накарало да слезе от планината.

Хънтър зареди нов патрон в затвора на пушката си. Погледна към обраслата с върби и ниски храсти долчинка, откъдето беше изскочил Проклетия.

– Последвай ме – кратко ѝ каза той. – Стой зад мен и пази тишина, за да може да чуем, ако някой се промъква в храстите.

Хънтър се обърна и фиксира Елиса с погледа си.

– Говоря напълно сериозно. Стой зад мен. Не пришпорвай коня си в галоп, както обичаш да правиш, независимо какво ще се случи.

Елиса вяло кимна.

– Дръж пушката си под ръка – добави Хънтър, докато се обръщаше с гръб към нея. – При близък бой върши по-добра работа от карабината.

Елиса отново кимна. Ръцете ѝ започваха да добиват отвратителния навик да треперят.

Стисна още по-здраво пушката, за да не види Хънтър как силно треперят пръстите ѝ.

Нямаше нужда да се безпокои. Хънтър изобщо не гледаше към нея. В лек тръс той вървеше по следите на бика, стиснал в скута си готовата за стрелба карабина. Не беше трудно да види откъде бе минал бика. Копитата на животното се бяха отпечатали дълбоко в земята от тежестта на стъпките му.

С наострени уши, нервен и предпазлив, Леопард следваше Бъгъл Бой към долината.

Елиса беше също тъй неспокойна както коня си. Наблюдаваше хрусталака така, сякаш очакваше от него всеки миг да се втурнат стадо свирепи говеда.

След като навлязоха в долината, стана по-трудно да откриват следите. Пътят беше неравен, обсипан по-често с камъни, отколкото с пръст. По местата, където не достигаше слънчевата светлина се забелязваха петна копринен мъх.

Въпреки това следите бяха достатъчни, за да озадачат Хънтър.

Елиса забеляза изражението му, понечи да го пита какво е привлякло вниманието му, но си спомни предупреждението му да мълчи. С прикрита въздишка тя се отпусна в седлото и се опита да убеди нервите си, че няма нищо страшно.

Хънтър беше също тъй неподвижен, както Елиса, но не защото имаше нужда да се успокои. Беше се съсредоточил върху следите, които виждаше и си мислеше за онези, които не можеше да забележи.

Проклетия или е бил изплашен от нещо или е бил просто един шантав кучи син.

Повечето говеда просто се местеха от пасището до мястото за водопой и обратно, като оставяха криволичещи следи. Проклетия се бе движил целенасочено. Там където бе спирал не си личеше да е пасъл трева. Просто бе тъпкал земята, оставяйки дълбоки следи в пръстта и драскотини по камъните.

Следите на бика изглеждаха така, сякаш се бе борил с някакъв враг. Но онзи, който го бе разгневил, не беше оставил никакви следи.

Лудо ли беше животното или нещо го бе подгонило?

Ако беше вярно второто, кой ли враг бе подгонил бика?

И дали още този враг беше наоколо?

Хънтър се отпусна неподвижно, оставяйки на околните звуци да попият в него.

Вятърът, който духаше и разлюляваше клоните на върбите.

Далечният писък на сокол.

Бърборенето на свраки.

Тихият звън на металните части на юздите.

Шляпането, с което Бъгъл Бой гони мухите с опашката си.

Нищо необичайно. Нищо, което можеше да подсказе на Хънтър защо Проклетия се бе втурнал от долчинката право към Елиса с намерението да я убие.

Може би просто бяха имали лош късмет. Бог му беше свидетел, беше се нагледал на много подобни случки през войната.

Някой добър човек, застанал не където трябва.

Някой добър мъртъв човек.

Никакви коварни интриги или хитри планове, никаква злоумисъл. Просто стигаше малко лош късмет и някой умираше.

Хънтър остана така още минута, заслушан в слабите звуци и необятната тишина на Рубиновите планини.

Лошият късмет беше едно нещо. С него човек не можеше да се бори.

Съвсем друга работа беше лекомислието. Много пъти онова, което наричаха лош късмет беше всъщност проява на лекомислие.

Хънтър не беше лекомислен.

Най-накрая той отново дръпна юздите на Бъгъл Бой. Елиса го наблюдаваше с ясните си, синьо-зелени очи. Макар любопитството ѝ да беше така ясно, както лунното сияние на косата ѝ, тя не каза нито дума.

– Няма нищо, на което да си закача шапката – заяви Хънтър.

– Какво значи това.

– Има много следи, но са оставени само от бика. Предполагам, че те нападна, само защото е изкуфял. Понякога това се случва, особено с биковете.

Елиса изпусна дъх с облекчение.

– Опасявах се, че ще намерим премазано някое от кучетата – каза тя. – Ако бяха открили Проклетия и се бяха опитали да го подкарат към

нас, той сигурно щеше да се нахвърли върху им.

Хънтър присви очи. Скочи от гърба на Бъгъл Бой и се приведе към едно влажно петно върху земята. После огледа с особено внимание околните следи.

И не видя нищо, което да заслужава внимание.

Следващите няколко крачки наоколо бяха същите. Следите на бика се различаваха с лекота. Не намираше други следи в отъпканата пръст.

– Е? – додаде нетърпеливо Елиса.

– Повикай кучетата си.

Елиса изсвири три пъти рязко през зъби.

Кучетата се появиха не след дълго. Спряха на няколко метра от тях и внимателно загледаха Елиса.

– Могат ли да вървят по следа? – попита я Хънтър.

– Ако е оставена от говеда – да.

– Изпрати ги по следата на бика.

Няколко минути по-късно конете отново напредваха нагоре по долината, предвождани от кучетата. Движеха се бързо, защото следата беше още прясна.

След по-малко от половин километър покрай следите на бика се появиха отпечатъците от конски копита. Следите от коня бързо се отклониха встрани. Беше невъзможно да се каже кой бе преминал пръв – коня или бика, тъй като пътищата им не се пресичаха.

– Спри кучетата – каза ѝ Хънтър.

Три бързи подсвирквания върнаха кучетата при тях.

Хънтър слезе от коня и огледа внимателно конските следи, които се доближаваха до тези на бика, но не ги пресичаха. Конят беше подкован. Подковите му бяха се врязали в земята от допълнителната тежест на ездач със седло. Бяха следи от дребен кон.

– Познаваш ли тези следи? – попита Хънтър.

– Не. Не съм много добра в разчитането на следи. Мога да различа кон от крава, елен или лос, но това е всичко.

– Явно в английските салони не се обръща особено внимание на уменията да се разчитат следи.

– Само дотолкова, че човек да може да намери вратата – отвърна му Елиса.

Усмивката на Хънтър беше достатъчно широка, за да могат белите му зъби да проблеснат под черните мустаци. Въпреки че се бе бръснал тази сутрин, брадата му вече беше набола и чернееше на фона на загорялото му лице.

Хънтър мълчаливо приклепна и огледа отпечатъците от копита. Отбеляза и запомни всяка особеност – рязка на мястото, където копито се бе ударило в камък, по-слаб отпечатък от едната страна, където подковата се бе износила, различни размери подкови на различните копита, склонност към по-силна стъпка с левия преден крак.

Когато най-накрая се изправи, Хънтър беше сигурен, че ще успее да разпознае следите, ако ги види отново. Хвана се за седлото на Бъгъл Бой и се метна отгоре му с бързо, котешко движение.

– Е? – припряно го подкани Елиса.

– Възможно е да е преминал оттук по всяко време след последния дъжд.

– Преди три дни?

– Следите навярно са от днес – поясни Хънтър. – Ръбовете им още не са изсъхнали.

После намести по здраво шапката на главата си.

– Но пък тук е влажно и сенчесто – добави той. – Трудно е да се каже от колко време са. Още по-трудно е да се познае от кого са. Навярно просто е бил някой скитник, който е търсил вода за коня си.

– Значи мислиш, че Проклетия просто е пощурял?

– Случва се понякога, както вече казах.

Елиса изглеждаше облекчена от отговора му.

– Боях се... – започна тя, но замлъкна наред думите си.

– Аз също.

Тя погледна Хънтър с изненада.

– Така ли? – недоверчиво попита Елиса. – Определено нямаше такъв вид.

– Нито пък ти. Цяло чудо е, че Леопард не те хвърли от седлото, като се има предвид как се извъртя и скочи настрана.

– Ако не беше отскочил Проклетия щеше да ни прободете.

Хънтър замълча. Тази картина му се явяваше със смразяваща упоритост, откакто дългорогият беше изскочил от храсталака.

– Е – въздъхна Елиса, – Проклетия беше единственото ни пакостливо говедо, така че подобна случка едва ли ще се повтори.

Хънтър кимна утвърдително, но въпреки това не прибра оръжието си в кобура.

Елиса усети, че отново я обхваща неспокойство. Хънтър явно се боеше от същото, от което се страхуваше и тя самата.

Възможно бе Проклетия да е бил изплашен и подгонен по долината, докато накрая не бе изхвъркнал срещу тях като куршум от пушка.

И подобно на куршум Проклетия можеше да я убие.

8.

– Проклети мухи – промърмори Елиса.

Тя потърка буза в рамото си, за да обезкуражи насекомото, но продължи да дои кравата Сметанка, без да спира. Мухата побръмча още малко наоколо, после отлетя да досажда на конете.

Млякото църцореше в кофата и се пенеше. Сметанка продължаваше да хрупа сено с волско търпение, дори когато я дояха.

Кюпид мъркаше настойчиво и гледаше всяка струйка мляко с алчните си жълти очи.

– Ще си получиш дажбата, коте – успокои я Елиса, – но първо трябва да издоя достатъчно за пудинг и сос, за мляко и сирене.

Елиса доеше ритмично, със затворени очи, опряла буза в топлия хълбок на кравата. Бавно започна да си тананика любимия си валс. Заедно с мелодията в главата ѝ се завъртя представата как танцува с Хънтър.

Може би трябваше да спомене на Пени, че няма да е лошо някой път да потанцуват валс. Хънтър беше готов да направи всичко за нея.

Тази мисъл я накара да извие устни в усмивка. През последните осем дни, откакто Хънтър беше дошъл в Ладър Ес, Елиса беше прекарала много часове на коня в обиколки из земите на ранчото. Само с него.

Нито веднъж той не бе нарушил деловия характер на отношенията им.

Сигурно ѝ се бяха привидели нежността и гладът в очите му в деня, когато Гейлорд Кълпепър бе дошъл да я заплашва и Хънтър почти я бе целунал.

Почти.

Господи, тя изобщо не беше предполагала, че би могла така силно да желае нещо, което никога не бе имала.

Една мечта, това беше всичко.

Но след това, когато миг по-късно бе погледнала в очите му, тя беше разбрала, че желанието ѝ изобщо не беше само мечта. Беше видяла отломките от синьо и зелено, разбити сред живачния блясък на очите му, а покрай тях пламтяха загрижеността и желанието му.

Желанието му да я има.

Споменът спхождаше Елиса също тъй често, както неспокойната топлина, която обливаше тялото ѝ. Няколко пъти се бе събуждала от сънища, които я караха да се изчервява само при спомена за тях. Никога в

живота си не бе лягала гола с мъж по този начин.

Освен с Хънтър в сънищата си.

Защо не се опитваше пак да я целуне? Сигурно се досещаше, че тя няма да му откаже. Готова беше да направи всичко, за да привлече вниманието му.

Сигурно трябваше да го спъне, за да я забележи.

Елиса въздъхна и обърна другата си буза към топлия хълбок на Сметанка, напъвайки си по-силно валса, за да заглуши кръжащите в главата ѝ мисли. Виолетовата коприна на роклята ѝ проблясваше и гореше като лилав пламък при всяко помръдване на тялото ѝ, дори от дишането ѝ.

Хънтър се държеше безцеремонно с нея и се задяваше нежно с Пени. Но ако се обърнеше бързо към него, Елиса откриваше, че той гледаше не Пени, а нея.

Нея!

Въпреки това не си правеше труда да я ухажда. Точно обратното. Държеше се като същинско копеле всеки път, когато се опиташе да го въвлече в цивилизован разговор.

Може би все още не беше преодолял загубата на жена си, въпреки че това се бе случило преди повече от две години.

Елиса се почуди колко време бе нужно на един мъж, за да бъде готов отново да обича.

За съжаление навярно щеше да му бъде нужно повече време, отколкото щеше да остане в Ладър Ес. Крайният срок за доставката на армията беше съвсем скоро. Ако Ладър Ес успееше да предаде животните навреме, Хънтър щеше да си тръгне.

Елиса го чувстваше така сигурно, както бруталността, която се криеше непосредствено под бавния говор и пресметливите очи на Гейлорд Кълпепър.

А ако Ладър Ес не успееше да изпълни заявката, тогава на Елиса не ѝ оставаше нищо. Дори мечти.

Не трябваше да мисли за това. Мислите нямаше да помогнат. Само работата.

И молитвите.

– Е, нека сега някой да каже, че не си хубава като картина – обади се Мики.

Елиса се сепна и погледна през рамо. Върху носа ѝ падна един кичур коса. Тя нетърпеливо го издуха и погледна младия каубой, който само я дебнеше да излезе от къщата, за да се появи до нея.

Мики се беше облегнал на вратата на яслата. Погледът му, гладен и търсещ, навярно би доставил удоволствие на Елиса, ако го бе видяла в очите на Хънтър.

Но не беше.

С едва прикрита досада Елиса се върна към доенето.

– Какво има? – попита тя. – Отново ли си изгубил бруса? Или този път не можеш да намериш къде си оставил дъгите за новата бъчва?

– Свърших с каците. Кажи му.

Елиса не попита на кого трябваше да каже. Мики не харесваше Хънтър, но беше много предпазлив с по-възрастния мъж.

– Кажи му, че може да ме наеме с надницата на стрелец или си тръгвам на часа.

Без да отрони нито звук Елиса се обърна и издои една струйка мляко към котката. Кюпид отвори уста и хвана течността във въздуха без много да се суети.

– Какво ще кажеш за това? – предизвика я да продължи разговора Мики.

– Какво каза Хънтър?

– Че ще ми каже, преди да е изтекла седмицата.

– Тогава и аз казвам същото.

– А?

Елиса продължи да работи, без да погледне към Мики. Стори й се, че го чу да се отдалечава към вратата на плевнята. Изпусна тиха въздишка на облекчение и продължи да си напява. Най-накрая издои и последната следа от мляко във вимето на Сметанка.

Елиса стана, сложи ръце на кръста си и се изпъна назад. Бавно се протегна. Гърбът я наболяваше от цялата седмица непрестанна езда из Ладър Ес в търсене на крави.

– По дяволите, Палавке, направо можеш да накараш един мъж да седне и да завие срещу луната.

Елиса сепнато се обърна.

Мики все още беше там, облегнат на вратата на обора. Гледаше гърдите й така, сякаш бяха негова собственост.

Елиса ядосано обърна гръб на Мики и оправи шала, който бе завързала, за да прикрие дълбокото деколте на роклята си. По време на доенето шалът се бе изместил настрани и издигащите се извивки на гърдите й издайнически надзъртаха от роклята.

– Е, не бързай веднага да ги скриеш – възрази Мики. – Ако не искаше да ги виждам, нямаше да облечеш тази рокля, нали?

– Ах, ти, нещастно...

Гласът на Хънтър заглуши думите ѝ.

– Мики, ако нямаш друга работа, освен да се облягаш на вратата на обора, можеш да провериш канавките за напояване на зеленчуковата градина.

Мики се изправи така бързо, че залитна. Елиса знаеше, че той беше не по-малко изненадан от появата на Хънтър в плевнята, от нея самата, когато бе открила, че все още стои зад гърба ѝ.

– Не ми се иска да губим от зеленчуковата реколта, само защото си губиш времето в празни приказки с една малка кокетка – продължи Хънтър. – На работа.

– Ама и ти си един егоист – възрази Мики. – Понеже не получаваш нищо, не искаш да дадеш и на другите да се докопат до нещо.

От погледът, който му отправи Хънтър, Елиса я побиха тръпки.

– Погрижи се за градината – тихо изрече Хънтър. – Веднага!

– Ами ако вместо това се метна на коня си.

– Тогава ще те застрелям като конекрадец. Всяка глава добитък наоколо носи клеймото на Ладър Ес.

– Не съвсем – усмихна се злобно Мики. – Напоследък виждам доста коне с клеймото на Слэш Ривър – клеймото на Аб Кълпепър. Направо покрива Ладър Ес като одеяло, а?

– Или се хващай за работа, или се махай от Ладър Ес.

Мики изпсува като моряк и излезе от плевнята, като грабна пътьом една лопата.

– Казах ти да не кокетничиш с мъжете – обади се Хънтър.

Презрението в гласа му смрази Елиса.

А след това я разяри.

– Просто доях червената крава – изръмжа тя.

– Не и когато те видях. Беше се извила на дъга като танцьорка, а гърдите ти... – Хънтър неочаквано млъкна и смени темата. – Престани да ме предизвикваш, Палавке. Обещавам ти, че няма да ти хареса онова, което ще се случи.

Фактът, че Хънтър използваше омразния ѝ прякор разгневи още повече Елиса.

– Ами престани да ме гледаш – рече тя с леден тон. – А ти ме гледаш, Хънтър. Знаеш го така добре, както и аз.

– И ти ме гледаш.

– Да. Защо, тогава, не направиш нещо?

– Не ме ли чу какво казах? Няма да ти хареса.

– По-добре първо опитай.

Някъде в двора се разляя куче. Острият, пронизителен, настойчив звук в миг прати вълна от адреналин из тялото на Елиса. Посегна така бързо към пушката, която бе оставила подпряна в ъгъла на яслата, че насмалко не събори кофата с млякото.

Хънтър бързо протегна ръка и стисна рамото на Елиса.

– Какво си мислиш, че правиш? – запита той.

– Искам да видя какво е разляяло кучето.

– Стой тук. Аз ще се погрижа.

Елиса понечи да възрази, но размисли и се отказа.

Хънтър кимна одобрително, взе пушката ѝ и излезе в предверието на плевнята. Застана до вратата и огледа внимателно огрения от слънцето двор.

– Е, време беше – каза си той.

С тези думи той излезе с лека стъпка навън. Миг по-късно Мики пристигна от градината, стиснал пушката си в ръка. Хънтър му махна с ръка да се скрие на мястото си и продължи да върви през двора.

Три групички мъже на коне приближаваха къщата. Дрехите им бяха износени и прашни. Подобно на Хънтър неколцина от мъжете носеха останки от конфедерална униформа. Други носеха сините панталони на Северняците.

Останалите бяха облечени в еленови кожи като прерийните ловци или в кожени панталони и широкополи шапки като мексикански каубои. Мъжете от Тексас носеха върху платнените си панталони кожени гащи без дъно, присъщи за хората от онези места. С тях те се пазеха от трънаците при яздене.

Остатъците от прашни сини и сиви униформи бяха размесени равномерно сред трите групи, както карираните и кожените ризи, кожените гащи, памучните и вълнените панталони. Никой не се делеше според принадлежността си към Севера или Юга.

Бившите войници бяха изоставили армията във всяко отношение, освен едно – всички бяха добре въоръжени. Трапери, скитници и войници носеха оръжията с еднаква неосъзната лекота, така, както носеха боутите си.

Конете, които мъжете яздеха, бяха във всички размери и цветове без един – белия. Белият кон правеше човек лесна мишена сред всяко обкръжение, независимо дали беше пустиня или прерия, трънак или планинска ливада.

Четири черно-бели кучета обикаляха мъжете на разстояние и лаеха

бясно.

Изад Хънтър се разнесе пронизително изсвирване. Кучетата по сигнал спряха да лаят като гръмнати. Като едно те се обърнаха и се завърнаха към заниманието си, каквото и да беше то, което беше прекъснатото от непознатите, изпълнили двора.

Хънтър погледна през рамо. Както се очакваше, Елиса го бе последвала.

Поне бе затъкнала шала си обратно на мястото му.

През главата му като буря премина спомена за полуголите гърди на Елиса, които се надигаха от виолетовата коприна. Всичките му нерви се напрегнаха като един.

Несъмнено трябваше да ѝ каже да спре да носи тези дрехи. Мъжете из тези земи не бяха свикнали да гледат жените да се разхождат небрежно облечени по този начин.

На самият Хънтър не му беше лесно да свикне с тези гледки.

– Мисля, че ти казах да стоиш в плевнята.

– Защо? Няма никаква опасност.

– Откъде знаеш?

Елиса сви рамене. Движението разхлаби шала ѝ и разкри едно петно кожа колкото целувка над деколтето ѝ.

Хънтър се опита да не мисли каква ли мека би била кожата ѝ под устните му, под езика му, под пръстите му. Опита се да прогони спомена за зърната ѝ, които се бяха втвърдили само от едно случайно докосване до него преди осем дни.

Не успя.

Хънтър изруга мислено и се застави да извърне поглед от съблазнителното късче кожа.

– Знаех, че е безопасно в мига, в който излезе от плевнята – додаде Елиса.

– Как го разбра?

– От начина, по който се движеше.

Думите ѝ спряха Хънтър като стена. Не предполагаше, че Елиса се е научила така добре да го разбира.

Белинда му беше съпруга години наред, но тя никога не бе успяла да го разбере.

От това прозрение Хънтър стана само още по-неспокоен. Колкото по-дълго стоеше край Елиса, толкова повече разлики откриваше между нея и Белинда.

За разлика от Белинда Елиса познаваше и разбираше работата,

която се вършеше в ранчото.

За разлика от Белинда Елиса истински беше загрижена за конете и говедата, за кучетата и котките, които населяваха Ладър Ес.

За разлика от Белинда Елиса усещаше самата земя, нейната красота и опасностите ѝ. Виждаше в ранчото нещо повече от начин да плаща за красивата си карета или за хубавите драперии за салона, които в тази пустош биха били така неуместни, както самата Белинда.

Хънтър замислено погледна жизнената млада жена, която бе изоставила безопасността на плевнята, за да застане до него на открито посред двора на ранчото.

По-добре да не забравяше, че Белинда и Палавка си приличат в едно единствено нещо, което беше истински важно. И двете бяха непоправими кокетки чак до мозъка на костите си.

В сравнение с това нищо друго нямаше значение.

– Покрий се – кратко ѝ подхвърли той.

Презрението в гласа на Хънтър я удари като плесница.

Елиса присви очи от гняв и болка, чиято сила я изненада. Погледна към деколтето си и видя късчето кожа, което не беше по-голямо от възглавничката на палеца ѝ. Несправедливостта на реакцията на Хънтър я засегна силно.

– Мили Боже! – възкликна тя, почти извадена от релси.

– Говори по-тихо – просъска Хънтър.

– По тона на гласа ти човек би помислил, че съм тръгнала да се разхождам полугола.

– Така си е.

– Глупости! Ако не ме гледаше толкова внимателно, едва ли щеше да забележиш нещо толкова дребно!

Хънтър промърмори нещо нецензурно под носа си.

Елиса не му обърна внимание.

– Кой са тези мъже с такъв груб вид? Приятели ли са ти?

– Това са ездачи, които искат да бъдат наети като стрелци.

Елиса загрижено преброи мъжете. Бяха единайсет.

– Ти каза, че искаш да наемеш само седем – възрази тя.

– Някои от тях няма да получат надници като стрелци. Просто не ги заслужават.

– И как бих могла да ги различа?

– Не е нужно. Това не е твоя работа.

С тези думи Хънтър се завъртя на пети и тръгна към ездачите. Мъжете бяха проследили странната сцена между Хънтър и Елиса с интерес,

удивление, досада или завист в зависимост от човека.

– Здравейте, момчета – поздрави ги Хънтър. – Радвам се да те видя, Морган. Чух, че си бил някъде в Невада.

– Благодаря, сър. Аз също се радвам да ви видя отново... от тази страна на пушката.

Усмивката на Хънтър беше толкова кратка, че Елиса едва я забеляза. Погледна отново към ездача, който Хънтър беше заговорил. Забеляза, че шапката, панталоните и ръкавиците му са от униформата на северняците. Усмивката му белееше ярко на фона на тъмното му като кафе лице.

Хънтър мълчаливо огледа останалите мъже.

– Момчета, предполагам, че знаете срещу кого се изправя Ладър Ес – започна той.

Някои от мъжете кимнаха утвърдително. Другите просто чакаха.

– Госпожица Сътън ще ви плаща надници като на стрелци – продължи Хънтър. – Не се позволява никакъв алкохол.

– Какво? – учудено попитаха един-двама ездачи.

– Тя ранчо ли има или църква? – запита един от ездачите, който изглеждаше по-млад дори от Мики.

– На когото не му харесват правилата – прав му път – заяви Хънтър.

Един от мъжете промърмори нещо, бръкна в чантата, закрепена на гърба на седлото и измъкна една половинлитрова бутилка, в която беше останало около два пръста уиски. После изля уискито на земята.

Хънтър погледна към момчето, което се беше зачудило дали Ладър Ес е ранчо или църква.

– Ами ти, синко? – попита го Хънтър.

– Какво аз? – отвърна момчето.

Хлапето имаше права руса коса и очи, които бяха едновременно намусени, непокорни и някак странно изморени.

– Морган? – подвикна Хънтър.

Не каза нищо повече. Не беше нужно.

Морган насочи коня си към хлапето, бръкна с дясната си ръка в чантата му и измъкна почти пълна бутилка уиски.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че пра... – започна момчето.

Думите му секнаха като отрязани с нож при вида на револвера, който сякаш по магически начин се бе появил в лявата ръка на Морган.

– Морган е първият човек от вас, когото госпожица Сътън наема – спокойно рече Хънтър. – Той ще ми бъде заместник. Ако някой от вас,

момчета, не обича да му заповядват цветнокожи, да си тръгва още сега без излишни обиди.

Нито един от ездачите не понечи да си върви, включително хлапето, което все още се взираше в Морган със смесица от недоумение и страхопочитание.

– Джони, Рийд, Блеки – изброи Хънтър, като кимна на тримата мъже, които носеха останки от южняшки униформи, – вие сте наети. Оставете си багажа в бараката за ратаите, конете – в оградата зад плевнята.

Тримата мъже кимнаха и насочиха конете си към плевнята.

– Джони? – обърна се Хънтър.

Стройният, кестеняв мъж погледна през рамото си.

– Да, сър?

– Има ли някакъв шанс брат ти Алекс да се появи насам?

– Команчите го убиха миналата година. Беше тръгнал по следите на някакъв слух за червенокосо момче, което живеело при тях. Просто не можеше да повярва, че Сюзана е умряла с останалите.

– Проклятие – тихо изруга Хънтър. – Жалко. Алекс беше добър човек.

– Така беше, доколкото това изобщо му беше от полза.

Хънтър отново се обърна с мрачно изражение към чакащите мъже.

Елиса любопитно погледна първо към Джони, а после към Хънтър. Беше почувствала силните емоции, които бушуваха в тях, въпреки че нито един от двамата не ги изрази в думи. Едва ли изобщо някога го правеха.

Кой знае?

– Е, добре – отсечено продължи Хънтър. – Не ви познавам, така че ще ви попитам кои от вас предпочитат да стрелят с пушка.

Обадиха се петима мъже.

Морган и Хънтър си размениха кратък поглед. Черният ездач дръпна юздите на коня си. Жилавото му пони с лекота се понесе надолу, към тополите.

Когато Морган беше на около сто метра от тях, той спря коня си, изправи се в седлото и постави една бутилка от уиски на един широк клон. Стъклото проблясваше на слънцето.

– Всеки има право на един изстрел – обяви Хънтър. – Целете се в клона възможно най-близо, без да счупите бутилката. Първият си ти, най-отляво. Започваме.

Мъжът се прицели и стреля с лекота, които говореха за отдавнашната му близост с пушката.

Разхвърчаха се парчета кора, но само Морган видя колко точен беше изстрела му.

– По-малко от два пръста! – извика Морган.

– Следващият! – каза Хънтър.

Вторият кандидат се прицели и стреля.

Горната част на бутилката се пръсна.

Стрелецът промърмори нещо под носа си и пъкна пушката в кобура ѝ с разочарована физиономия.

– Следващия.

Стрелбата продължи, докато не мина и петия мъж. Двама от мъжете удариха клона на по-малко от един пръст разстояние от бутилката.

– Ако някой от вас, момчета, обича също така да стреля и с револвер – додаде Хънтър, – нека да отиде при тополите.

Двама от стрелците се насочиха към тополите, включително мъжът, който беше отнесъл горната част на бутилката.

Елиса мълчаливо премести поглед от Хънтър към мъжете и обратно, като се чудеше какво ли ще последва.

– Предполагам, че ако се отдалеча, ти просто ще ме последваш – подхвърли ѝ Хънтър.

– Разбира се. Ладър Ес е мое ранчо. Ще наема мъжете, които избереш, но поне имам правото да ги видя какво умеят.

– Ще нацапаш хубавата си копринена рокля.

Елиса погледна Хънтър недоверчиво.

– Кравата вече се погрижи за тази „хубава рокля“ само с едно шляпване с опашка.

Хънтър заби очи в пушката, която лежеше в скута му и с мъка съдръжа усмивката си. Изящните златни и сребърни инкрустации върху цевта му напомниха, че носи оръжието на Елиса, а не своето.

Кисело си помисли, че пушката беше изящна като собственичката си. Коприна и огън, и тяло, което после непрестанно се привиждаше на мъжете.

Проклятие!

– Стой зад мен – рече Хънтър с груб глас. – Револверите са опасни нещица, особено когато човек бърза.

Без да погледне повече към Елиса, Хънтър тръгна към тополите, където вече се бяха събрали ездачите. Елиса повдигна полите си и почти се затича, за да се изравни с него.

– Е, Морган – додаде Хънтър, – да видим дали арканзаската ти клечка за зъби все още има остър връх.

Морган с усмивка измъкна един нож, чието острие беше дълго колкото ръката му от лакътя му до върха на пръстите му. С бързи, силни движения той издълба знака на Ладър Ес върху кората на една топола.

– Отстъпете на петнайсет метра – обърна се Хънтър към мъжете. – Щом ви кажа, вадите револверите и стреляте.

Мъжете обърнаха конете си, отдалечиха се малко и на разстояние един от друг, и зачакаха. Морган също се отдалечи от дървото и застана до Елиса. Повдигна леко шапката си в мълчалив поздрав, но очите му не се откъсваха от мъжете.

– Огън! – изкомандва Хънтър.

Тишината се накъса от изстрелите. Площта между двата S-образни знака на Ладър Ес закипя от хвърчащи парчета кора. Само няколко куршума се забиха извън знаците.

– Прекратете огъня! – заповяда Хънтър.

Мъжете сложиха револверите в кобурите си и се обърнаха към Хънтър. Той направи знак на Морган.

– В бутилката. Сега! – извика Морган.

Един от ездачите беше успял вече да даде два изстрела, преди другите да се опомнят и да започнат да стрелят. Най-бързият беше същият ездач, който беше отнесъл гърлото на бутилката с пушката си.

– Как се казваш? – попита го Хънтър.

– Фокс.

– Е, Фокс, ти си същински убиец на бутилки.

Мъжът се усмихна.

Хънтър също му се усмихна кратко в отговор.

– Нает си, Фокс. Вие двамата също.

Хънтър посочи ездачите, които бяха бързи почти колкото Фокс с револверите си.

– Ами ние останалите? – попита хлапето.

При тези думи то насочи коня си към Хънтър като го спря почти върху краката му.

– О, Господи! – промърмори Морган. – Това момче сигурно е изяло цяла чиния глупост на закуска.

Елиса погледна към Морган, който бавно клатеше глава. Понечи да го попита какво значи това, но Морган вече бе започнал да говори с момчето.

– Как се казваш?

– Сони.

– Е, Сони, рибата е още в морето, а ти вече си сложил тигана.

Хлапето зяпна недоумяващо Морган.

– Какво значи това? – запита Сони.

Морган само поклати глава.

– Аз ще взема тази пушка, полковник – каза той. – Не обичам такива хубави неща да се мърлят.

Без да откъсва очи от хлапето Хънтър подаде пушката на Морган.

Ако в очите на хлапето не се четеше дълбоко изтощение, Хънтър сигурно щеше да му каже да си върви. Но през войната той беше видял много момчета като Сони, към които животът се бе отнесъл прекалено сурово.

Някои от тях се чупеха под този натиск като стъкло. Други натискаха обратно с отчаяно усилие, докато накрая престанеше да им пука. Тогава или намираха покой, или умираха.

– Не си достатъчно добър, за да те наемем като стрелец – кротко каза Хънтър на Сони. – Но са ни нужни каубои. Ако искаш работата, добре си дошъл.

– Няма да оставя на любовника на една кокона да ме командва – изръмжа Сони и посегна за револвера си.

Хънтър придвижи ръката си толкова бързо, че останалите видяха само едно неясно очертание. Преди хлапето изобщо да разбере какво се бе случило, то вече лежеше по лице в прахта и се мъчеше да напълни обратно изпразнените си от удара на Хънтър дробове с въздух.

Морган изпусна през зъби въздишка на облекчение. Знаеше добре какво си мислеха останалите мъже – Сони едва ли някога бе заставал толкова близо до смъртта, колкото когато бе посегнал към револвера си срещу мъж на име Хънтър.

Хънтър прилекна до пшккащото момче и изчака, докато Сони успее да фокусира очите върху него.

– Както вече казах – додаде Хънтър – не си достатъчно добър с оръжието, колкото си мислиш.

Момчето бавно проумя какво му казват. Един мъж, чиито ръце се движеха толкова бързо, че не можеха да бъдат видени, го бе проснал на земята като риба за готвене. Ако Хънтър бе предпочел да използва револвера си вместо юмука си, сега Сони щеше да бъде мъртъв.

Момчето пребледня и започна да се поти.

– Е, поне не си е сипвало допълнително от глупостта – подхвърли Морган.

Черните мустаци на Хънтър помръднаха малко, за да разкрият една тънка усмивка.

– Мисля, че не е – съгласи се Хънтър.

После стана с измамна лекота, като вдигна Сони със себе си. После отстъпи на две крачки от него.

– Имаш две възможности, хлапе. Можеш да се извиниш на госпожица Сътън или можеш отново да посегнеш към револвера си.

Сони разтреперано пое дъх и се обърна към Елиса. Червенина обagri голобрадите му бузи.

– Искрено съжалявам, госпожице. Не бях прав. Нямах право да ви наричам така.

Елиса също изпусна дъх. Все още беше като замаяна от скоростта на Хънтър.

И от самообладанието му.

– Няма нищо – усмихна му се любезно тя. – Знам, че повече няма да се случи.

– Не, госпожице. Бъдете сигурна.

Мъжете, които можеха да видят усмивката на Елиса, останаха заплениени от обещанието за женствена топлина и нежност.

Тя не забеляза реакцията на мъжете, понеже беше загрижена единствено за разрешаването на възникналия проблем.

Но Хънтър забеляза каква реакция предизвиква у мъжете обещанието в усмивката на Елиса. Ръката му се плъзна към дръжката на револвера му.

Движението му привлече всички погледи.

– Всеки, който прави забележки за госпожица Сътън, ще отговаря пред мен или пред Нуесес Морган.

– Нуесес? – шокирано попита хлапето. – От Тексас?

Морган кимна.

– Многострадални Боже! – изръмжа тихо хлапето. После начаса добави: – Простете, госпожице. Просто бях страшно изненадан, че съм толкова близко до един такъв известен стрелец.

– Разбира се – отнесено рече тя.

Всъщност Елиса почти не беше обърнала внимание на извинението на Сони. Беше погълната от погледите на изненада и преценка, които останалите мъже си разменяха.

Морган не каза нито дума, но черните му очи искряха от безмълвен смях.

– Момчето даде дума – каза Морган, без да се обръща към никой конкретно.

За миг Хънтър запази мълчание. Просто гледаше към хлапето.

После се обърна към Морган.

– Искаш ли да го вземеш?

– Някой трябва да го направи. Достатъчно момчета умряха вече.

Добре ще бъде да го науча как да живее разумно.

– Чуваш ли, Сони? – попита го Хънтър.

Хлапето кимна.

– Морган току-що ти предложи да те научи на това-онова – продължи Хънтър. – Проявяваш ли интерес?

– Многострадални Бо... да, сър!

– Няма да намериш друг човек, който да познава кравите по-добре от Морган. Слушай го внимателно и ще станеш отличен каубой.

– Крави ли? – нещастно попита Сони.

– Да, крави.

– Крави да са – съгласи се с въздишка Сони. После се обърна към Морган. – Е, ще се радвам да науча каквото ми покажете. При всички случаи е по-добре, отколкото да съм мъртъв.

Елиса се разсмя. Този звук беше тъй заразителен и женствен, както усмивката ѝ.

Мъжете отново погледнаха към нея, после бързо извърнаха глави. Никой не искаше да си докарва на главата разпрavia с Хънтър.

– Останалите можете да започнете работа тук като каубои – обяви Хънтър. – Можете да опитате късмета си при братчетата Кълпепър или пък изобщо да се махнете от Рубиновата долина.

Мъжете кимнаха.

Беше им ясно какво Хънтър бе премълчал. Ако мъжете не останеха на работа в Ладър Ес и той ги видеше отново, щеше да приеме, че са се присъединили към бандата на Кълпепърви.

С други думи, щяха да станат врагове.

– Ако се наложи да се стреля, ще се погрижа да получите добавки – продължи Хънтър. – Но няма да бъде същата като тази на стрелците.

Единият от тримата мексиканци заговори пръв с мек, испански акцент.

– Ние сме братята Херера, сеньор. Чухме какво се е случило със семейството ви в Тексас. Същото стана и с нашите семейства. Не ни трябва допълнително заплащане, за да убием los diablos⁶.

За миг Хънтър замълча. После им кимна.

– По дрехите ви съдя, че сте отлични каубои – каза Хънтър. – Ще

---

6. Дяволите (исп.) – Б. пр.

свършите добра работа в Ладър Ес.

– Благодарим, сеньор.

– Изберете си място за спане и нахранете конете си. След обяд ще започнем да събираме в стадо говеда и мустанги. Изтеглете жребий, за да определите кой ще бъде нощна стража довечера.

Мъжете се насочиха към плевнята, а Хънтър се обърна към Морган и му подаде ръка. Морган я стисна, а след това потупа Хънтър по рамото с фамилиарността на стар приятел.

– Сигурен съм, че Кейс те е измъкнал от затворническия лагер – рече Морган. – Онова място не става дори за звяр, камо ли за човек.

– Амин.

С надеждата, че мъжете ще забравят присъствието ѝ, Елиса се постара да запази пълно мълчание. Беше любопитна какво бе правил Хънтър, преди да се включи в Гражданската война на страната на победените.

– Чух, че си се хванал да прекараш едно от първите стада от Тексас до строежа на железницата в Канзас – додаде Хънтър към Морган.

– А-ха. Добре плащаха, но беше изморително. Някои от онези момчета са по-глупави от кравите.

– Би предпочел да се биеш, отколкото да подкарваш крави, нали?

– Така си е, полковник.

– Наричай ме просто Хънтър. Всичко останало ми се трупа на главата. Дявол ги знае как ще ме нарекат в бараката.

Морган през смях отново разтърси ръката му и се обърна към Елиса. Докосна периферията на шапката си и подхвърли:

– Късметлия момиче сте, щом сте наели Хънтър Максвел като надзирател. Той ще види сметката на онази измет Кълпепърови, помнете ми думата.

Елиса проследи с поглед Морган, който отиде при коня си, метна се на седлото и се насочи в тръс към плевнята. После се обърна замислено към Хънтър.

– Хънтър Максвел – додаде тя. – От Тексас.

Той ѝ кимна отсечено.

– Благодаря ти, Хънтър Максвел.

– За какво?

– За това, че защити честта ми.

– Не защитавах честта на една кокетка – рязко отвърна Хънтър. – Пазех дисциплината. Подобна липса на уважение може да разстрои групата по-бързо от лоша храна.

Гневна вълна обля Елиса.

– Значи не ти хареса да те наричат любовник, а? – попита го тя с престорено съчувствие.

Стиснатите устни на Хънтър криеха целия отговор, от който имаше нужда едно умно момиче.

Елиса пренебрегна криещото се в изражението му предупреждение.

– Е, добре – добави тя. – Навярно ще свикнеш с това обръщение, любовнико, както аз свикнах да ме наричат Палавка.

9.

Елиса приключи с миенето на съдове и се изправи с въздишка от кухненската мивка. Схванатият ѝ гръб изпука. Печенето на хляб за още единайсет души не беше лека работа, особено когато те по цял ден яздеха из неравните жълтокафяви тревисти равнини и скалистите борови гори на Ладър Ес.

Още първия ден, когато мъжете пристигнаха, Хънтър беше наредил на Гимп да поеме готвенето за каубоите. Самият Хънтър предвидливо бе продължил да се храни в къщата на ранчото. Гимп беше съвсем приличен готвач, но уменията му не се простираха дотам, че да може да изпече годен за ядене хляб. Тази работа се падна на Пени и Елиса.

Пени все още не се беше отървала от досадната лятна треска. Цялата работа по бъркането и месенето на хляба остана за Елиса. Тя се опитала също да се заеме с прането и чистенето, но Пени бе възразила с довода, че тя също е годна да свърши нещо.

– Как се чувстваш тази вечер? – обърна се Елиса към Пени, след като най-сетне приключиха с почистването на кухнята.

– Благодаря, по-добре съм. Изглежда, че тонизиращата настойка от билки, която ми даде да изпия, помогна.

– Ама каква физиономия направи, докато я пиеше! – подразни я Елиса.

Пени се усмихна, въпреки гаденето, което я тормозеше от няколко седмици. Приглади с длани избелялото хасе на роклята си и погледна обелените си от работа обуща.

– Този тоник имаше вкус на боя за обувки – подхвърли Пени.

– Наистина ли? Откога си започнала да опитваш на вкус ботушите на Хънтър?

Пени се изкиска и поклати глава.

– Ама, честно, Палавке, човек не може да те надприказва.

– Ако не бях приказливо дете – отвърна провлечено Елиса, имитирайки бавния ритъм на говора на Морган, – невинните ми като светии братовчеди щяха да ме разплескат с думи на такъв тънък лист, че да може вестник да се прочете през мен.

– Ти внимавай какво говориш, че иначе Хънтър може да свърши тази работа вместо тях – отнесено подхвърли Пени.

Елиса хвърли кратък поглед към другата жена, но Пени не го

забеляза. Бръчките от напрежение покрай устата и очите ѝ ставаха все по-ясно очертани с всеки изминал ден.

Очакването всеки ден да банкрутираш или да те нападнат разбойници можеше да изхаби всеки.

– О, Хънтър е като куче, което лае, но не хапе – възрази Елиса.

– Не разчитай много на това. Той е суров мъж.

– Може би. Все пак напоследък се усмихва по-често, отколкото когато дойде при нас. Забелязала ли си го?

– Не.

– Е, а аз го забелязах.

Пени отново приглади с длани полата и престилката си.

Елиса с неудоволствие видя познатото отнесено, печално изражение да заема мястото си на лицето на Пени.

– Не треската те изтощава – тихо додаде Елиса. – От очакването братята Кълпепър да нападнат е, нали?

Едно отрицателно поклащане на главата на Пени бе единственият отговор, който получи.

– Тогава трябва да е заради Бил – заключи Елиса.

В кратките кафяви очи на Пени проблеснаха сълзи.

– Нито веднъж не е дошъл насам, откакто ти се върна у дома – каза Пени. – Погледна те само веднъж, видя в лицето ти чертите на Глория и едва се стърпя на едно място две минути.

– Не беше защото виждаше в мен майка ми – сухо рече Елиса. – Бил виждаше всичко през червена пелена. Беше бесен от яд, защото не исках да му продам Ладър Ес.

Пени не отговори нищо.

– Нито веднъж ли не се е мяркал, когато ме е нямало? – попита Елиса.

– Не.

– Странно.

– Мислиш ли? За него тук няма нищо.

Горчивината в гласа на Пени засегна и без това напрегнатите нерви на Елиса.

– Бил няма право да иска от мен да продам дома си, било то дори на него – категорично рече Елиса.

Отговорът на Пени беше само едно поклащане на главата. Беше по-скоро жест на безнадеждност, отколкото несъгласие с думите на Елиса.

– Сигурна ли си, че Бил не е идвал насам, докато ме е нямало? – отново попита Елиса.

За секунда Пени стисна в длани престилката си, после се отпусна.

– Сигурна съм – отвърна тя с лишен от интонация глас. – Защо?

– Почти всеки път, когато мина край Ветровития проход виждам пресни следи, които водят между земите на Ладър Ес и Би Бар.

– Сигурно грешиш.

Напрежението в гласа на Пени и лекото треперене на ръцете ѝ подказаха на Елиса, че този въпрос беше болезнен за по-възрастната жена. Понечи да я попита още нещо, после се отказа с въздишка. От подобни въпроси нямаше да излезе нищо добро. Само щеше да причини на Пени допълнителна болка.

– Е, добре, едва ли има значение – нежно рече Елиса. – Кухнята е почистена, от лампите струи златна светлина, така че съм готова за танци.

Елиса протегна ръце към Пени и се усмихна.

– Хайде, ела – подкани я тя. – Не знаеш ли, че танците правят света по-хубав?

След миг колебание Пени се усмихна в отговор и хвана ръцете на Елиса.

Елиса ѝ направи реверанс сред морето от бледозелената коприна на роклята си и златото на фустата си. А след това запя весел валс. Скоро двете жени се носеха из кухнята със смях, докато накрая чистия контралт на Елиса не стана пресипнал и задъхан. Пени също се беше запъхтяла силно.

– Достатъчно – прошепна Пени засмяна. – Едва се държа на крака!

– Сигурна ли си? Изобщо не е забавно да танцувам сама.

– Сигурна съм.

Пени със смях поклати глава и се отпусна в един от дървените столове, които бяха наредени покрай голямата кухненска маса, където се хранеха всеки ден. След това погледна покрай Елиса и видя Хънтър засанал на прага. Наблюдаваше ги с лишено от изражение лице и горящи като разтопено сребро очи.

– Защо не опиташ с Хънтър – предложи Пени. – Съмнявам се, че ще се запъхти след няколко кръга из кухнята.

Елиса се завъртя така рязко, че полата ѝ се надигна и прошумоля като някоя екзотична пеперуда. След това се завъртя на цял оборот веднъж и още веднъж, и тръгна с валсова стъпка към Хънтър.

Направи му дълбок реверанс, изправи се грациозно като танцьорка и протегна ръце към Хънтър.

– Не – отсече той.

– Защо не? – предизвика го тя. – Едва ли един такъв смел мъж като теб ще се изплаши от малко музика.

– Загубил съм навика да танцувам през войната.

Хънтър погледна покрай Елиса към Пени.

– Но ако вас, госпожице – каза той на Пени, – един валс може да ви накара да се усмихвате така, ще се радвам да се опитам да направя една-две обиколки на кухнята с вас.

Думите му обляха сякаш с ледена вода Елиса. Отказът на Хънтър я засегна така дълбоко, както никога не бяха успявали думите на аристократите.

В Англия беше свикнала мъжете да се отнасят презрително с нея, защото нямаше състояние. Или, още по-лошо, преследваха я титулувани мъже, които си мислеха, че едно забавно девойче от Колониите би било лесно завоевание.

Елиса се бе надявала в Америка да е другояче.

Не беше.

– Не пропускай танца с Хънтър – тихо каза Елиса на Пени. – Не искам да ти развалям удоволствието.

Преди Пени да успее да отговори, Елиса се обърна и излезе през външната врата в есенната нощ. Студеният въздух я обгърна, веднага щом затвори вратата зад себе си.

Пени хвърли замислен поглед на Хънтър.

– Тъй като не ти се танцува с мен повече, отколкото с някоя крава, би ли ми казал защо настройваш Елиса срещу мен?

Изненадата на лицето на Хънтър подсказа на Пени, че той не бе поглеждал на действията си от такъв ъгъл.

Хънтър промърмори нещо припряно под носа си и прекара пръсти през чистата си, дълга до яката му коса.

– Опитвам се да отуча Палавка да кокетничи – отговори Хънтър след миг.

– Защо?

Хънтър отново се изненада.

– С поведението си можеш да направиш много повече лоши неща от Елиса – спокойно поясни Пени. – Тя е единствен собственик на Ладър Ес. Млада, здрава, хубава и несъмнено очарована от теб.

Хънтър стисна устни в мрачна черта.

– Тя е очарована от всеки, който носи панталони – грубо възрази той.

– Не! Мъжете са очаровани от нея. Едва ли би могло да се приеме

за неочаквано. Тя изглежда съвсем като майка си.

– Веднъж вече бях женен за една хубава малка кокетка. Това беше грешка, която вече никога няма да повтора.

Пени въздъхна и притвори очи. В продължение на няколко секунди изглеждаше много по-стара от трийсетте си години.

– Мъже! – рече тя. – Защо изобщо Господ ги е създал?

– Бих могъл да кажа същото за жените.

– Да, предполагам, че един мъж би могъл да го каже.

Пени отвори очи. В тях имаше тъга и разочарование, които накараха Хънтър да трепне.

– Какво ще кажеш за Бил Морленд? – попита Хънтър, опитвайки се да смени темата.

– Какво имаш предвид?

– Чух ви да говорите за Бил. За това как е идвал по-рано, но сега вече не се вясва. Как е искал Ладър Ес и Елиса.

– Той искаше Глория.

– Може би го е искал някога. От думите ти разбрах, че сега вече в главата му е Елиса.

Пени стисна полата си в длани. Изреченият от Хънтър на глас най-дълбок неин страх й действа като нож, забит в душата й.

– Знам какво става, когато някой съсед го засърби за някое момиче – равнодушно продължи Хънтър. – Ако е някоя малка отстъпчива кокетка, можеш да бъдеш дяволски сигурен, че този сърбеж ще бъде почесан, без значение какво ще струва това на някой друг.

Слисаното изражение на лицето на Пени подсказва на Хънтър, че тя се опасява от правотата му.

Е, това обясняваше плетеницата от призрачни следи, които водеха от Ладър Ес към Би Бар.

Точно както пътеките, които водеха от неговото ранчо до това на съседа му – пътеки, оставени от двама души, които тайно се срещаха.

Обяснението за множеството следи през Ветровития проход не накара Хънтър ни най-малко да се почувства по-добре. Мисълта за Елиса, която скришом се промъква, за да плаче и да трепери от страст в ръцете на друг мъж раздражнява Хънтър по начин, за който той дори не желаете да помисля.

Някой наистина трябва да даде на тази малка кокетка един добър урок. От стъпките става ясно, че тя вече си има любовник. Тогава защо, по дяволите, някои жени искат да прелъстят всички мъже пред очите си?

Нямаше отговор на този въпрос, който Хънтър многократно си бе задавал. До ден-днешен той не беше проумял защо Белинда преследваше след сватбата им другите мъже със същото ожесточение, с което преди се бе стремяла към него.

– Съжалявам – извини се Хънтър на Пени. – Не исках да те разстройвам. Знам, че напоследък не се чувстваш добре.

Пени се усмихна изморено.

– Не се безпокой – добави Хънтър с нежен глас. – Морган и аз ще се оправим с онези братчета Кълпепър. Никой няма да ти отнеме дома.

Пени отново се усмихна, но напрегнатите бръчки покрай устата ѝ не се скриха.

– Би ли ме извинила – рече Хънтър. – Трябва да проверя конете. Един Господ знае колко ни липсват коне. Всички ще останем пеша, ако някой забрави вратата на оградата отворена.

– Разбира се. Лека нощ, Хънтър.

– Лека нощ, госпожице. Можеш да спиш спокойно. Кълпепърови няма да направят нищо, преди да сме им свършили цялата работа.

– Какво?

– Може би от време на време ще стрелят от засада по момчетата, но те са разбойници, а не фермери. Не биха могли да различат главата на кравата от опашката ѝ.

– Тогава защо искат Ладър Ес?

– Армията е по петите им, заради онова, което са направили след войната.

Изражението на лицето му не се промени, но в гласът му се появи такава нотка, която накара Пени да се радва, че не се казва Кълпепър.

– Ще ни изчакат да съберем конете и говедата – продължи Хънтър.

– И после?

Хънтър се усмихна бавно. Усмивката му не вещаеше нищо добро.

– После братята Кълпепър ще направят една голяма грешка – отговори той. – Така че, можеш да спиш спокойно. Седмици ни делят от стрелбата.

Хънтър се обърна и излезе навън. Очакваше да открие Елиса в плевнята да се суети покрай Леопард. За времето, откакто беше в Ладър Ес, Хънтър беше разбрал, че често, когато се чувстваше разстроена, Елиса отиваше при жребеца си.

А Хънтър беше напълно сигурен, че Елиса е разстроена. Беше видял объркването в очите ѝ, което противоречеше на студенината на думите, с които беше излязла от кухнята.

Плевнята беше тъмна и пуста с изключение на Бъгъл Бой и Леопард. Хънтър запали фенера и тръгна по широката централна пътека. Жребците подадоха глави над вратите на яслите си, сякаш водеха някакъв таен конски разговор помежду си.

Бъгъл Бой изцвили тихо в поздрав към Хънтър. Леопард вдигна глава, вдъхна шумно миризмата на човека и отново отпусна глава над вратата на яслата.

Хънтър поговори за малко на двата коня, докато проверяваше храната и водата във всяка от двете ясли. Макар да не беше нужно, той добави още прясна вода, сено и зоб на животните, тъй като и двете бяха свършили доста работа през изминалата седмица.

Леопард прие присъствието на Хънтър в яслата си без излишен шум. Позволи му дори да прекара ръка по лъскавата му, мускулеста шия.

– Може би Палавка е права за теб – тихо каза Хънтър. – Може би се биеш, само когато ти предложат бой.

След едно последно потупване по пъстрия гръб на Леопард, Хънтър духна фенера и излезе от плевнята. Макар да беше говорил нежно с колете, на моменти погледът му ставаше направо свиреп.

Палавка сигурно беше отишла да танцува с любовника си, горчиво си помисли Хънтър.

Кръглата луна изливаше светлината си над земята, галейки мрака с хиляди едва доловими отсенки на сребърния цвят. Красотата на тази картина стисна сърцето на Хънтър.

Веднъж бе ухажвал Белинда под лунна светлина точно като тази.

А тя много пъти му бе изневерявала точно под същата пленителна светлина.

По коя ли от всичките тези едва забележими пътеки бе поела Палавка? И къде ли се срещаше с него? На земята на Би Бар или в Ладър Ес?

Известно време Хънтър остана неподвижен под лунната светлина. Прехвърли на ум плетеницата от пътеки, които започваха отвъд кухнята и зеленчуковата градина. Макар нито една от тези пътеки да не личеше ясно, те опасваха Ладър Ес и Би Бар като паяжина.

Ако човек стоеше на билото над Ветровития проход, сигурно можеше да държи под око всичките възможни пътища. А пълната луна предлагаше отлично осветление за зоркия наблюдател.

Дали Елиса нямаше да се изненада, когато го откриеше да чака завръщането ѝ на билото?

А след това щеше да ѝ скъса ушите, затова че поставяше на риск всичко, само заради малко ласки с любовника си.

Хънтър тръгна покрай плевнята с дълги, нетърпеливи крачки. После заобиколи голямата зеленчукова градина и се насочи покрай редовете овощни дръвчета, които пазеха нежните градински растения от студентите пролетни ветрове. От дясната му страна като музика ромонеше потока, който минаваше покрай къщата. Запенената водна повърхност беше една течна противоположност на изящната сребърна светлина на луната.

Хънтър беше така сигурен в целта си, че за малко щеше да пропусне да я забележи. Тя се отдалечаваше от него покрай една от дългите лехи в зеленчуковата градина. Изглеждаше нереална, жена, изтъкана от лунна светлина и коприна, досущ сребърен дух, който не оставя следи по земята.

Хънтър по навик замръзна на място и се прилепи към ствола на близката ябълка. Тъмни дрехи, тъмна коса, черна брада, почерняла от слънцето кожа... Хънтър беше практически невидим.

А после обърна главата си. Един сноп лунна светлина се промуши между клоните на ябълката и докосна лицето му. Очите му проблеснаха като ковано сребро.

Този път Елиса не беше отишла при любовника си, помисли си Хънтър с горчиво задоволство.

Този път!

Но това не обясняваше другите ѝ похождения, единственото доказателство за които беше прозрачната мрежа от следи, които свързваха двете ранча.

Хънтър наблюдаваше как Елиса бавно върви сред редиците растения. Тук погальваше листо, там докосваше нежен цвят. Пръстите ѝ се движеха сред растенията като бледи, деликатни пламъци.

Есенната нощ беше така неподвижна, че Хънтър можеше да чуе шумоленето от триенето на копринената пола на Елиса в листа и стебла, течните въздишки на потока и тихо напявания ритъм на валса.

Елиса спря и се наведе над един от розмариновите храсти, които растяха в края на всяка леха. Като си говореше нещо, което Хънтър не можеше да долови, тя прекара върховете на пръстите си по най-високите клонки на храста.

Елиса тръгна в обратната посока по друга леха, която преминаваше само на няколко крачки от неподвижния Хънтър. Странните ѝ думи бавно достигнаха до него.

– О, виконт Риган – промърмори Елиса, – колко добре изглеждате днес в тази зелена жилетка.

После се наведе ниско, хвана стъблото на ригана. После го пусна и то се разлюля плавно, сякаш танцуваше.

– Ако не беше вкорененото ви положение – прошепна тя – с удоволствие бих ви прегърнала, за да танцуваме валс в нощта. Помислете само какъв скандал би било...

Тя се усмихна и се насочи към друга група растения.

– Добър вечер, херцогиньо Мента. Не очаквах да ви видя тази вечер – промърмори Елиса. – За мене е чест.

Тя направи дълбок реверанс, изправи се и наклони глава, сякаш слушаше как някой говори. После се усмихна тъжно и нежно погали крайчетата на листата на ментата. Откъсна едно от тях, мушна го в устата си и започна лениво да го дъвче.

– Какви вкусни ресни има роклята ви! – рече Елиса. – Непременно трябва да ми кажете коя е шивачката ви. Същата като на графиня Джожден? Ах, трябваше да се досетя.

Елиса се приведе и докосна с буза високия до кръста ѝ ментов храст. После се изправи и продължи надолу по лехата.

От време на време спираше и вдъхваше смесените аромати на растенията, сякаш бяха скъпи френски парфюми. После продължаваше, докосваше ги, шегуваше се, потапяше се в ароматното гостоприемство на градината.

Не забеляза скрилия се в дълбоката сянка на ябълката Хънтър. Бавно премина покрай него с валсова стъпка. Със затворени очи тя си напяваше мелодията. После продължи покрай растенията. Спираше край всяко от тях и се обръщаше към него с името му и с някаква шеговита титла.

До Хънтър достигаха откъси от разговорите ѝ. Видяното и чутото го нараняваше, но не можеше да разбере защо.

А след това се досети, но предпочиташе да не беше стигал до този извод.

Малката Ем се държеше точно така. В къщи нямаше с кого да играе, затова тя беше дала име на всеки камък, дърво и птиче.

И обичаше да им пее.

Скръбта по мъртвите му деца сграбчи Хънтър в хищните си нокти. Болката избликна като черна кръв под лунната светлина. Хънтър неподвижно я остави да го облее целия, така както много пъти вече му се бе случвало.

Бавно, отстъпвайки с ударите на сърцето му, агонията се отцеди от него в нощния мрак.

В края на лехата Елиса се обърна и тръгна обратно към Хънтър. С все още затворени очи тя премина по най-външната леха на градината, като се ориентираше по докосванията си до растенията от едната си страна и до стволовете на дърветата от другата.

– Баронет Магданоз, вие ставате все по-здрав с всеки изминал ден. Тази есен семената ви ще напълнят шепата ми, а догодина децата ви ще изпълнят градината.

Течният ромон на потока беше единственият отговор, който Елиса получи. Не ѝ трябваше друг.

– О, принцесо Розмарин, каква несравнима чест! Присъствието ви е същинска милост за скромната ми градина.

Елиса спря до растението, чиито клони се издигаха подобно на свещник със стотици рамене към луната. Бледата долна страна на тесните листа тлееше с феерична зеленина. Сякаш малки, призрачни огнени езици ближеха растението.

– Каква великолепна рокля! – тихо каза Елиса. – Нищо не може да се сравни с нея. А ароматът ви може да накара розите да заплачат от завист.

Елиса умело отчупи едно клонче розмарин, разтри го между дланите си и пое дълбоко уханието му. Когато наведе глава над ръцете си, косата ѝ проблесна така, сякаш в нея се криеше сребърен огън.

Хънтър също пламна, погълнат от огъня, който се бе разпалил в него от деня, когато бе дошъл в Ладър Ес и бе заварил Елиса да стои на верандата, окъпана в светлината на фенера.

Никога не бе изпитвал такова силно желание, дори когато Белинда го бе дразнила и предизвиквала преди брака им.

Трябваше още тогава да се обърне и да си тръгне, мислеше си той. Както трябваше и сега да се обърне и да се прибере в къщата.

Но не си бе тръгнал.

И не се бе прибрал.

Елиса си открадна още едно клонче розмарин, разкопча корсажа си и мушна вейката между гърдите си.

Хънтър забрави да диша.

Дали Елиса не го бе забелязала и сега умишлено го дразнеше с проблясъка на белите си, съвършени гърди? В главата му се мярна споменът как тя се носи леко през кухнята и протяга ръце към него. А сега, като я гледаше как гали гъвкавите, ароматни листа, му се искаше да

завие от разочарование като вълк.

Елиса беше сребърен огън, който го изгаряше.

Някак отнесено Хънтър проумя защо аромата на Елиса винаги му се струваше приятен. Тя носеше уханието на розмарина, вместо тежката миризма на магнолиевия парфюм, предпочитан от Белинда.

Без дори да мисли Хънтър направи към Елиса крачка, после още една. Като диво животно той беше подмамен от огъня, пламтящ в средата на нощта.

На третата стъпка по ботуша му изпука клонка.

10.

Елиса сепната ахна и се завъртя на пети. На лунната светлина очите ѝ изглеждаха големи, тъмни и непроницаеми като самата нощ.

Когато разбра, че зад нея стои Хънтър, тя побърза да му обърне гръб. Обикновено пъргавите ѝ пръсти неловко се опитаха да закопчаят копченцата на отворения ѝ корсаж.

– Какво правиш тук? – попита Елиса, все още обърната с гръб към Хънтър. – Мислех, че танцуваш валс с Пени.

– Исках да видя с кого се срещаш.

– С кого се срещам ли? В градината? През нощта?

– Да – потвърди Хънтър.

– Защо изобщо бих направила нещо подобно?

– За един малък... разговор.

Последното упорито копче най-после ѝ позволи да го промуши през илика му.

Елиса пое бързо дъх, за да възстанови самообладанието си. После се обърна и се обърна към същия този мъж, който преди малко я бе прогонил да търси утеха в градината.

– Значи си хитър, щом си се досетил.

Хънтър стисна устни.

– Напоследък е трудно да намериш с кого да поговориш цивилизовано – продължи Елиса с нисък и престорено мил глас.

– Сигурно си се надявала да срещнеш Мики? – попита с фалшиво спокойствие Хънтър. – Или Бил е онзи, по когото копнееш?

– Копнеех за малко спокойствие и тишина. Понякога хората са толкова досадни.

– Особено жените – отвърна ѝ Хънтър.

– Имах предвид един конкретен мъж. Мъж, който се държи безпричинно грубо. Рязко. Невъзможно. И, преди всичко, който абсолютно греша. Навярно ти измежду всички хора би ме разбрал най-добре, нали?

– Значи, разговор, казваш?

– Да, думи – съгласи се тя. – Изречени една след друга. Любезности. Галантности. Все неща, които на теб са ти напълно чужди, както вече се убедих, но не и на градината ми.

– Разговаряш с растенията си.

– При това любезно.

Хънтър се помъчи да скрие усмивката си. Почти успя.

– Забелязах.

– Какво постижение.

Хънтър пренебрегна язвителните й думи.

– Когато нещо те разстрои – бавно додаде той – винаги идваш в градината, нали?

– Това е навик, който ми остана от Англия. Прекарвах толкова много време в градината, че ме наричаха селянка, освен всички останали думи.

Спусна се тишина, докато Хънтър се опитваше да откъсне очи от петте копчета, които бяха разкопчани, за да позволят на розмариновото клонче да се скрие в кадифената сянка между гърдите на Елиса.

А след това заговори, без да мисли.

– Какъв ти е Бил Морленд? – запита той.

– Заварен брат на баща ми.

– И нямате други връзки?

– Както вече казах, той е...

– Заварен брат на баща ти – довърши рязко Хънтър. – Нямате кръвна връзка?

– С една дума, не. Някога наричах Бил чичо, но то беше по-скоро проява на любезност.

Хънтър присви очи, сякаш обмисляше причините, поради които едно момиче може да престане да нарича един мъж чичо. Първото нещо, което му хрумна беше сексът.

– Значи си наричала Бил чичо от учтивост?

– Да.

– Много лошо. Пред бандата на братята Кълпепър ще ти е нужно нещо по сериозно от чичо наужжим.

– Някой като теб? – кисело предположи Елиса.

Ъглите на устните му се извиха в усмивка, която беше толкова тясна, колкото цепките на присвитите му очи.

– Не, Палавке. Аз съм джентълмен.

Елиса се разсмя.

– Джентълмен, казваш? – повтори тя подигравателно. – Колко любезно, че ми обърна внимание. Досега този факт някак си ми беше убягнал.

Студенината в гласа на Елиса подрази вече и без това напрегнатите нерви на Хънтър.

– Сдържай си езика – предупреди я той, – или ще взема онова,

което ми обеща.

– Никога не съм ти обещавала нищо друго, освен надница.

– Така ли? – подразни я той. – А когато дойде с танцова стъпка при мен в кухнята и застана толкова близко, че не можех да си поема въздух, без да вдъхна твоя дъх в себе си?

– Прости ми – неразумно продължи да го предизвиква тя. – Повече никога няма да те моля да танцуваш с мен.

– Ако не бях джентълмен – грубо продължи Хънтър – щях да се възползвам от подканата на усмивката ти и да те целуна, докато ти спредъха.

– Никой мъж не е карал дъха ми да спира.

Хънтър само се усмихна.

Елиса внезапно осъзна, че да дразни Хънтър не беше като да предизвиква английските си братовчеди. Никой от тях не бе пращал по нервите ѝ дори най-слабата женствена тръпка.

А Хънтър го правеше.

Особено когато стоеше както сега, толкова близко, че топлината му струеше през дрехите ѝ и попиваше в собствената ѝ плът.

– Танцувай с мен – тихо ѝ каза той.

– Мислех, че си загубил това умение.

– Аз също мислех така.

С тези думи Хънтър ѝ се поклони и ѝ подаде ръка, сякаш се намираха върху покрит с полиран паркет салон, заобиколени от дами в копринени рокли и изискани господа.

Елиса механично сложи дланта си в ръката на Хънтър. Без да каже нито дума той я поведе към потока, където тополите шептяха и трепереха с всяко дихание на вятъра. Под едно огромно дърво земята беше чиста, като се изключат падналите листа. А те се простираха като дебел килим, който приглушаваше стъпките на краката им.

– Ще се спъна – разтреперано каза Елиса.

– Ще те хвана.

Хънтър се обърна и я погледна. После решително хвана лявата ръка на Елиса и я сложи на гърдите си. Едва тогава плъзна дясната си ръка около кръста ѝ.

От този интимен допир устата на Елиса пресъхна. Други мъже също я бяха хващали по този начин, но тя не бе изпитвала никаква възбуда. Някои се бяха опитвали да я притиснат близо до себе си, с което само ѝ бяха досаждали.

Нито един от тези мъже не бе карал сърцето ѝ да бие бързо. Никой

от тях не бе карал главата ѝ да се върти от един поглед, от едно докосване. Никой от тях не я бе карал да се чувства по-лека, по-деликатна и позагадъчна от огън.

А Хънтър го правеше.

Чувстваше се така, сякаш бе попаднала в някой от своите неспокойни сънища – мрака и лунната светлина, уханието на розмарина и ромолящия шепот на водата. Очите на Хънтър я гледаха с такъв глад, който караше сърцето ѝ да спира.

– Пей – прошепна той.

Отначало гърлото на Елиса отказа да ѝ се подчини. Преглътна и опита отново.

Пресипналите и колебливи звуци на валса се издигнаха в нощта.

Хънтър хвана Елиса в ръцете си и се понесе с нея във валса, сякаш се намираха в бална зала, пълна със смях и светлина. А тя грациозно следваше стъпките му, въпреки неравната земя.

Спъна се и усети силата на стройното му тяло. Хънтър я повдигна без усилие, прошепна нещо в косата ѝ и я постави обратно на краката ѝ сред водовъртеж от коприна.

– Какво каза? – прошепна тя.

– Нищо.

– Но аз те чух, че каза нещо.

Без предупреждение Хънтър я поведе в пълен кръг, а след това във втори и трети, като въртеше шеметно Елиса със себе си, докато дъхът ѝ не секна. Тя му се усмихна. Очите ѝ бяха пълни с копнеж, а от устните ѝ се носеше песен.

– Мечтаех за това – дрезгаво каза Елиса.

– За танци?

– За танци. За лунна светлина. За теб.

Веднага почувства едва доловимото напрегане на тялото му.

– Съжалявам. Братовчедите ми все ме ругаеха, че не съм свенлива.

Хънтър не искаше да разговаря за това как свободното поведение на Елиса бе шокирало братовчедите ѝ в Англия. Дори не искаше да мисли за това.

Просто искаше да се наслади на мига, преди да спре и да научи Елиса, че не всички мъже могат да се съдържат пред съблазнителното, горещо обещание на женското тяло.

С едва прикрито нетърпение Хънтър остави ръцете си да направят това, за което те копнееха отдавна. Бавно притегли Елиса към себе си. После я притисна още по-силно.

Тялото ѝ се напрегна едва доловимо, когато бедрата му се притиснаха към нея през слоевете облекло.

– Защо ми се противиш? – прошепна Хънтър. – Сигурен съм, че усещаш огъня, който ни чака така добре, както и аз самият.

– Какво?

– Ето това.

Много внимателно Хънтър се притисна към устните на Елиса.

Първото леко докосване на устните ѝ го изгори така яростно, че вложи всичките си сили, за да не простене на глас. Силата на желанието му го порази.

Искаше му се да вмъкне езика си между устните на Елиса и да поиска достъп до устата ѝ, но само един глупак би разкрил на една кокетка колко силно е влечението му. А Хънтър не беше глупак.

Позволи си само една целомъдрена целувка... и няколко леки ухапвания по устната, което беше по-скоро нещо като извинение.

Докосването на ухаещия ѝ на мента дъх подеждваха като силно уиски на превъзбудените му сетива. Ръцете му отново притиснаха силно Елиса към жадуващите очертания на тялото му.

Когато тялото ѝ отново се напрегна Хънтър даде почивка на свитите мускули на ръцете си, докато устата му пиеше наслада от устните ѝ. Елиса се намести леко в прегръдката му, търсейки по-удобно положение.

Всеки ефирен допир на тялото ѝ до бедрата му беше като масло в чувствения огън, горящ в Хънтър. Зъбите му стиснаха извивката на долната ѝ устна. Без да изпуска от зъбите си нежната плът, той прекара върха на езика си по устната ѝ. Страстта и вкусът на мента го замайваха.

Хънтър усещаше трепетните вълни, които ласките му пращаха в тялото на Елиса. Погали я отново с езика си, жаден за нова порция интимен вкус на мента. После пусна устната ѝ, наслаждавайки се на топлината и атлазената ѝ вътрешна повърхност.

Ухаещата ѝ на мента въздишка, която нахлу в Хънтър беше покана, на която не можеше да откаже. Езикът му последва въздуха, който нахлуваше през зъбите ѝ. Интимната ласка откъсна дрезгава въздишка от дълбината на гърлото ѝ.

Триумфът и желанието обхванаха Хънтър с еднаква сила, щом почувства издйническото омекване на тялото ѝ в ръцете му. Въпреки че искаше да проникне рязко в нея, да я изпълни с топлината и вкуса си, той се застави да продължи бавното съблазняване на устата ѝ, сякаш беше случайно включен във взаимното изпитание на чувствеността им.

Един цивилизован джентълмен, който си играе с първичния огън.

Дразнещите, съдържани ласки на Хънтър привличаха Елиса, но същевременно я правеха нетърпелива за нещо, което не познаваше. Все пак знаеше, че то съществува.

Вече бе открила огнените му предвестници в дискретните, повтарящи се плъзвания на езика му по нейния.

Елиса инстинктивно почувства, че трябва да се приближи до Хънтър. Докато до преди малко тя се бе напъргала всеки път, щом той я притегleshе към себе си, сега ръцете ѝ я притискаха към тялото му, търсейки интимността на допира с него. Ръцете ѝ се плъзнаха и се увиха около шията му, а тялото ѝ се остави изцяло на силата на Хънтър.

Чувственото, неочаквано удоволствие от допира в тялото му извика нов дрезгав стон от гърлото ѝ. Докато си поеме дъх ръцете му вече се бяха напъргнали и я теглеха към него с такава сила, че едва можеше да диша.

Но това не я безпокоеше. Вкусът на Хънтър беше по-силен от вино, по-богат и дивен. Отдаде му устата си и потърси в отговор неговата. Езикът ѝ отвърна на интимната ласка, която току-що бе научила от Хънтър. Притисна своя език към неговия в чувствен танц, който сякаш лиши краката ѝ от опора.

Силата на тази целувка беше несравнима с нищо от досегашния опит на Елиса. Хънтър беше като огън и светкавици, които я поглъщаха с ласките си.

Тя също гореше цяла.

Хънтър каза нещо непонятно до устните на Елиса. Отговориха му зъбите ѝ. Стисна долната му устна между зъбите си. Разкъсващото удоволствие на ласката ѝ накараха Хънтър да изръмжи гърлено.

Елиса в миг пусна устната му.

– Не исках да... – започна тя.

Не можа да каже нищо повече. Устата на Хънтър се залепи върху нейната, езикът му потъгна дълбоко в нея, а ръцете му я притиснаха с такава сила, сякаш искаше да проникне чак до мозъка на костите ѝ.

Отначало Елиса се отдаде на удоволствието от допира до тялото му. После потърси по-настойчиво близостта му. Опита се да стигне още по-близо до него с такава сила, която би потресла самата нея, стига да можеше да я осъзнае.

Както и да се извиваше в ръцете му, както и да притискаше тялото си към Хънтър, тя не можеше да достигне достатъчно близо до него, за да задоволи страстния повик на плътта си.

Същото беше и с Хънтър. Беше се вкаменил от желание. Цялото му тяло се беше втвърдило, а устата му почти нараняваше Елиса в желанието си за по-близък допир. Ръцете му се плъзнаха от раменете на Елиса към хълбоците ѝ. Пръстите му се впиха в стегната, но податлива плът.

Стонът на изненада и удоволствие, който се откъсна от гърлото на Елиса, почти събориха Хънтър на колене. Той повтори ласката си и беше възнаграден с нов гърлен вопъл, а тялото ѝ омекна като глина в ръцете му.

Дългите пръсти на Хънтър се плъзнаха от бедрата ѝ нагоре към гърдите ѝ. Тялото ѝ застина от изненада.

Обля я вълна от неочаквано удоволствие, което накара тялото ѝ да трепери и тръпне в очакване. Изви се гладно, увеличавайки натиска на дланите му върху гърдите си, защото инстинктивно почувства, че така ще успокои парещия натиск в тях.

Хънтър прошепна нещо неразбрано. Нито една жена не се бе държала така с него. Нито една жена не бе пасвала така пълно на чувствеността му, нито бе търсила ласките му.

Знаеше, че не трябва да го прави, но, противно на волята си, Хънтър започна да разкопчава корсажа на Елиса. Докато ръцете му се бореха с копчетата, устата му се притиснаха към устните ѝ в една първична интимна близост, която беше нова както за нея, така и за него.

Когато и последното копче бе разкопчано, уханието на розмарин се издигна от разгорещената ѝ кожа.

Сякаш вдъхна пламък.

Звукът, който Хънтър издаде беше на човек, когото измъчват. Искаше да целуне зърната ѝ, които така бързо се бяха надигнали от докосването му, но не можеше да се откъсне от дивното съчетание на устата си с тази на Елиса.

Елиса замаяно разбираше, че роклята ѝ е разкопчана, че корсажът ѝ не е на мястото си, а ръцете на Хънтър милват голите ѝ гърди.

Не се притесняваше от голотата си. Искаше единствено успокояващите, възбуждащи, поглъщащи ласки на Хънтър да отвърнат на трепета на тялото ѝ.

Хънтър откъсна устни от Елиса и я вдигна бързо. Ароматът на розмарин обхвана отвсякъде лицето му. Той го пое дълбоко, наслади му се и засмука едната нежна гърда, чието зърно веднага се втвърди от докосването на езика му.

Хладната лунна светлина и нощния въздух падаха върху разгорещената кожа на Елиса като благословия.

А устата на Хънтър беше знойния рай.

Огънят бушуваше в Елиса, разгърсваше я, изгаряше я. Всеки дъх, който вземаше, извикваше от устата ѝ гладен звук, чувствен стон, дрезгава подкана.

Хънтър почувства как нощта ги обгръща. Не желаше от живота нищо друго, освен да се освободи от ограниченията си и да се хвърли в пламтящия огън, и дори отвъд него, в палещата земя, която досега не бе познавал, макар и цял живот да бе копнял за нея.

Знаеше с непоклатима увереност, че този свят най-сетне бе тук, при него, само на една ръка разстояние. Всъщност, в ръцете му. И гореше.

За него.

А Хънтър също гореше за нея по един начин, който беше много опасен от всичко, което изобщо някога бе изпитвал към Белинда.

Това прозрение сякаш го хвърли във ледена вода.

Хънтър изруга диво и сложи Елиса обратно на краката ѝ. Тя залитна и се хвана здраво в него. Той откъсна ръцете ѝ от шията си и ги притисна към страните ѝ.

– Хънтър?

Замаяният, пресипнал глас на Елиса подкопа решителността му. Гледката на млечнобелите ѝ гърди и стегнатите ѝ, гладни зърна бяха в състояние да го побъркат.

Разбирането, че бе попаднал толкова дълбоко в чувствената клопка на Елиса върнаха самоконтрола му с такава скорост, както нищо друго не би могло да го стори.

– Проклятие!

Самообладанието се върна в Хънтър като леден вятър. А заедно с него дойде презрението – към себе си, че бе изгубил самоконтрол и към Елиса, че го бе съблазнила така безмилостно, а също и към тялото си, което така лесно и всецяло се бе отдало на възбудата, извикана от една малка кокетка.

Когато Хънтър отново посегна към Елиса, тя веднага обви ръце около шията му и вдигна лице за още една от горещите, поглъщащи целувки, на които току-що се бе научила да се отдава.

Хънтър извърна лице настрана и свали ръцете на Елиса от шията си.

– Достатъчно – грубо рече той.

Елиса понечи да каже нещо. От устата ѝ не излезе нито звук.

– Закопчай се, преди някой да е излязъл от бараката – подкани я Хънтър.

Смутена, обърквана, разстроена, Елиса само гледаше към Хънтър. На лунната светлина очите му изглеждаха ясни и студени като зимно небе.

– Не разбирам – прошепна тя.

С една припрыка ругатня Хънтър оправи корсажа на Елиса върху гърдите ѝ. Беглото докосване на пръстите му до напрегнатите ѝ зърна я накараха да поеме дъх.

– Х-хънтър?

Дрезгавият ѝ глас съблязняваше Хънтър повече, отколкото можеше да понесе, както и атлазената ѝ кожа и щръкналите ѝ гърди. С резки движения той започна да закопчава корсажа ѝ.

– Забавлението свърши – рязко додаде той. – Стигат ми толкова глупости на лунна светлина с една опитна кокетка.

– Аз не съм...

– Кой ли ти вярва! – грубо я прекъсна той. – Обичаш да се разпалваш цялата, обичаш да целуват гърдите ти. Нито едно невинно момиче не би ми позволило подобно нещо.

Червенината, която изби по бузите на Елиса, беше забележима дори на лунна светлина. Тя наведе глава към корсажа си. Гледката на дългите пръсти на Хънтър, които закопчаваха дрехата ѝ прати в тялото ѝ странна слабост, която проникна чак до костите ѝ.

– Никога не съм го правила – пресипнало рече Елиса. – Ти си ми първият. Сигурна съм, че го знаеш.

– Не си прави труда да ме лъжеш, че съм по-различен от другите. Не съм момче. Не ми трябва лъжи, за да се почувствам важен.

На мястото на желанието в Елиса дойдоха объркването, смущението и искреното раздражение. Тя сложи ръце на хълбоците си.

– Защо не искаш да ме изслушаш?

– Говори по-тихо, освен ако не искаш да изнесеш представление на каубоите.

– Държиш се така, сякаш аз започнах това – яростно прошепна Елиса. – Ти го започна! Нямах най-малката представа какво си... какво си... какво... по дяволите!

– А-ха! – кимна утвърдително Хънтър, без да изглежда особено впечатлен.

Закопча последното копче и отстъпи назад, признателен, че най-после беше свършил. Усещането за допира до гърдите на Елиса се беше отпечатало като клеймо върху дланите му. Кожата му гореше от спомена за топлината ѝ.

– Знам, че ще бъде изненада за една кокетка като теб – грубо ѝ каза Хънтър, – но някои мъже не си подвиват опашките само при вида на нежното тяло на някое момиче, без значение колко опитно е то в любовните игри.

– Единственият ми „опит“ е този, който ти ми даде сега.

– Да не би да искаш да кажеш – присмехулно подметна Хънтър, – че съм толкова дяволски неустоим, та се разпали цялата от няколко целувки?

Елиса изведнъж си спомни уроците, които ѝ бяха преподали английските ѝ братовчеди. Гневът ѝ се охлади в миг.

– Сигурно ще съм глупачка, ако призная подобно нещо, нали? – прошепна тя.

– Или глупачка, или лъжкия. Нито едното, нито другото са в състояние да привлекат един мъж..

– Така ли? Затова ли ме беше сграбчил отвсякъде като летен обрив? Хънтър стисна устни.

– Ти ме желаеше, Хънтър – Елиса погледна целенасочено към панталоните му. – Все още ме желаеш.

Напомнянето за това колко близо бе отишъл до границата, след която следваше пълната загуба на самоконтрол, с нищо не допринесе за по-доброто настроение на Хънтър.

– Искал ли съм те? – сви рамене той. – Просто исках някоя жена и точка. Ти ми беше под ръка.

– Не ти вярвам.

– А би трябвало.

– Защо? Не говориш истината. Не гледаш към Пени така, както гледаш към мен, а тя също е жена.

– По дяволите! – изръмжа Хънтър. – Откажи се, Палавке.

– Да се откажа ли? От какво? От истината?

– Истината е, че за един мъж не е от по-голямо значение в кого ще облекчи напрежението си, отколкото за жребеца родословното дърво на кобилата, на която ще се качва.

Елиса дишаше тежко. Бореше се да не позволи на емоциите да я превземат. Единствената ѝ утеха беше знанието, че Хънтър беше не по-малко от нея погълнат от прегръдките им.

Ако всичко, което Хънтър бе търсил в нея, бе отдушник за похотта си, той щеше да продължи да я съблича, каза си Елиса. А тя едва ли щеше да му попречи.

Изводът, че тя самата гореше от копнеж по Хънтър слиса Елиса.

Никога не се бе чувствала толкова уязвима, дори когато беше изплашено петнайсетгодишно момиче, захвърлено на милостта на братовчедите си, в които нямаше капчица любов.

Колко време щеше да му потрябва на Хънтър да забрави жена си и да признае пред себе си, че се влюбва в нея, боязливо се запита Елиса. Той беше толкова твърдоглав.

Нямаше друг отговор на тревожните ѝ въпроси, освен широкият гръб на Хънтър, който се беше насочил към плътната сянка на плевнята.

Елиса потрепера и разтърка ръцете си, за да прогони студа, който нямаше нищо общо с нощния въздух. Проследи с поглед Хънтър, докато накрая всепоглъщащата тъмнина на нощта не го раздели от нея.

С колебливи стъпки Елиса се върна обратно в градината, търсейки отново някаква утеха от уханните растения.

11.

В продължение на няколко дни Хънтър отбягваше да остава насаме с Елиса. Тя си казваше, че това е знак за победа.

За нейната победа!

Хънтър не желаше да го признае, уверяваше се тя сама, но истината беше, че хранеше силни чувства към нея.

И те бяха нещо повече от обикновена похот.

Част от Елиса вярваше в това, в което се мъчеше да убеди сама себе си.

А друга една част знаеше, че си прави сметката без крѝчмаря.

Елиса нещастно се размърда в седлото. Боляха я костите от непрестанна езда. Но поне вече не се занимаваше с широките поли на роклите си.

Двете с Пени бяха разпразили един стар костюм за езда и бяха изхвърлили фустата му. Плътната черна коприна на лицевия плат все още падаше тежко като сянка, но Елиса я беше стеснила около двата си крака, така че сега яздеше с нещо като широки панталони. Един от старите обрамчени с вълнена гарнитура кожени жакети на Пени допълваше облеклото ѝ.

А щом прибереше косата под шапката си, от разстояние Елиса съвсем приличаше на мъж. Така поне бе накарала Хънтър да престане да ѝ натяква, че я влачи постоянно със себе си като лъскава примамка.

Елиса спря Леопард до една скорошна купчина камънаци, които се бяха струпали на дъното на една от долчинките. Камъните, калта и клоните се бяха свлекли от стръмния склон на клисурата при последният голям дъжд.

Този проблем често ги спохождаше през дъждовните месеци. Дъждът идваше като порой, караше планинските склонове да възврат, фучеше през долчинките и се разпиляваше из блатото, простряло се отвъд земите на ранчото. Често дъждовете причиняваха големи свлачища.

Елиса се надигна в стремената и потърси някаква следа от говеда сред храстите и боровете. Кучетата бяха отишли нагоре в тази тясна, влажна клисура и не се бяха върнали.

Не се тревожеше за кучетата. Бяха напълно способни да се грижат сами за себе си. Може би се бяха измъкнали от основната долина, за да претърсят някоя от хилядите безименни клисури, където говедата

търсеха храна и се криеха.

Елиса се отпусна обратно в седлото, а мислите ѝ се върнаха към обляната в лунна светлина градина. Макар прегръдката на Хънтър да не беше продължила дълго, тези кратки мигове бяха преобърнали с краката нагоре представите ѝ за света.

Нито един мъж, който имаше наум само похотта си, не би я целувал отначало така нежно. А след това тъй страстно.

А после беше спрял.

Просто беше спрял.

На бузите ѝ избиха червени петна. Част от червенината се дължеше на спомена за прегръдката му и за собственото ѝ пламенно поведение. Друга част беше причинена от гняв, заради думите, които Хънтър бе изрекъл, докато закопчаваше корсажа ѝ.

Но основната част от кръвта, зачервила бузите на Елиса идваше от страстта – чиста, дълбока и мощна.

Леопард изведнъж вдигна рязко глава. Наостри уши и на мига застина като статуя.

Част от ръба на клисурата се откъсна със странен, подобен на въздишка звук и се понесе надолу по склона.

Конят се извъртя на задните си крака и се хвърли в отчаян бяг по отсрещната страна на долината, по-далеч от лавината. Рязкото движение изхвърли Елиса от седлото. Без сама да усети тя изпищя. Писъкът ѝ секна в мига, в който се удари в земята. После започна да се търкаля през глава.

Преди още да беше спряла търкалянето си, Елиса разбра, че е в безопасност от свлачището. Котешката бързина на жребца вече бе успяла да я измъкне настрана от масата кал и камъни, които се носеха надолу по клисурата.

Смразяващият писък на Елиса завари Хънтър в следващата клисура, която се намираще на север. В миг той препусна в лудешки галоп, като на всяка крачка пришпорваше Бъгъл Бой. Щом влезе в долината пред очите му се разкри една преплетена маса от кал, камъни и клони. Отстрани стоеше петнистият жребец, а седлото му беше празно.

– Елиса!

Никой не отговори на вика му.

Страхът сграбчи Хънтър с такава сила, както никога досега. Без да се пази от опасността, която грозеше самия него, той насочи Бъгъл Бой покрай назъбения, коварен край на свлачището.

Не беше възможно Елиса да е затрупана отдолу.

Просто не беше възможно, повтаряше си той.

Макар да знаеше по-добре от всеки друг, че имаше голяма вероятност Елиса да бе останала под свлачището. Войната го бе научила колко безразлична е смъртта към човешките емоции.

– Палавке! Къде си?

Този път в отговор на вика му се дочу слаб стон. Той завъртя Бъгъл Бой с едно яростно движение и го насочи през сипейте към отсрещния склон на клисурата.

Елиса лежеше по гръб, заплетена в клоните на една ниска върба. Ръцете ѝ бяха проснати над главата, а очите ѝ – затворени.

Преди още Бъгъл Бой да беше спрял, Хънтър измъкна краката си от стремената, скочи от гърба на коня и коленичи до Елиса. Видя, че се мъчи да си поеме въздух. Отначало това го окуражи.

А после го изплаши.

– Палавке? – нежно я попита той. – Скъпа? Къде те боли?

Отначало Елиса си помисли, че спи и сънува.

Едва ли бе възможно да е будна и да чува подобна нежност и загриженост в гласа на Хънтър.

Отвори очи, готова да посрещне разочарованието. Загрижеността, изписана на лицето на Хънтър беше по-голяма дори от тази, която се долавяше в плътния му глас.

Елиса разтреперана хвана лицето му в дланите си и му се усмихна, въпреки че цялата беше пребледняла. Знанието, че не е безразлична на Хънтър бавно започна да прогонва с топлината си студа свил костите ѝ.

– Добре... съм – накъсано промълви тя.

Едновременно с това тя погали лицето му. Направи го с цел да го успокои, но жеста ѝ бързо премина в нещо друго.

Толкова приятен беше допира до гладко избръснатата му буза. Удоволствието ѝ пролича в бавното движение на пръстите ѝ, в изражението на лицето ѝ, в синьо-зелените ѝ очи, които се опитваха да срещнат погледа му.

Хънтър пое дъх почти така мъчително, както и самата Елиса.

– Чух те да пишиш – дрезгаво рече той.

– Аз... паднах. От удара... си изкарах... въздуха.

– Боли ли те някъде?

Тя поклати глава.

– Само... тук.

Хънтър проследи ръката на Елиса, която посочи мястото точно под гърдите ѝ.

– Тук ли? – попита той.

Той прекара опакото на пръстите си по гърдната кост на Елиса.

Тя си пое рязко дъх, но това нямаше нищо общо с болката, а само със спомена за целувките на Хънтър по гърдите ѝ.

– Хънтър – прошепна Елиса. – Аз...

Хънтър наведе глава и докосна треперещите ѝ устни в целувка, с която искаше само да я успокои.

И целувката наистина щеше да остане такава, ако Елиса не беше простенала и потреперила още от първия допир на устните му. В миг характерът ѝ се промени и тя стана повече сурова, отколкото нежна и повече търсеща, отколкото успокоителна.

За Елиса това беше без значение. Тя обви ръце около шията на Хънтър и се надигна в прегръдката му. Усещането за тялото му, притиснатото до нейното, я накара да простене отново. Адреналинът от страха я подтикна към една друга реакция.

Огнят пламна в Елиса и се разгоря с такава сила, че тя пак изстена.

Хънтър също бе погълнат от пламъците, които го караха да забрави причините, поради които трябва да се владее.

Целуваше не това момиче, което трябваше.

И не когато трябваше.

Накратко, нищо не си беше на мястото.

Въпреки това Хънтър се остави да бъде притеглен върху Елиса. А после се намести така, че застана между краката ѝ. Всяко бързо, грубо движение на бедрата му говореше за възбудата му, а езика му беше едно неприкрито повторение на намеренията му.

Хънтър плъзна ръката си между краката на Елиса, докато дланта му не притисна горещият център на тялото ѝ. Дланта му се раздвижи. Елиса ахна и се изви на дъга от неочакваната ласка.

Топлината на тялото ѝ дори през катовете дрехи изненада Хънтър, възхити го и го накара да потрепери от дива нужда. Той потърси път през дрехите ѝ.

И докато го търсеше, не спираше да я гали.

– Хънтър? – неспокойно попита Елиса. – О, Хънтър, какво правиш с мен?

– Как се чувстваш?

– Като в рая.

Хънтър потрепери от прилива на желание, който го обля. Удоволствието му беше толкова силно, че само малко го делеше от болката.

Елиса бавно се изви към ръката на Хънтър, търсейки още

удоволствие от допира на дланта му между краката ѝ.

– Същински... рай... – повтори задъхано тя.

Хънтър отново впи устни в Елиса. Притисна се силно, гонен от отчаяното си желание. Накъсаните ѝ стонове на удоволствие го подкарваха като камшик.

Разумът се върна в главата му под формата на три бързи изстрела от карабина.

Хънтър успя да се отблъсне от Елиса, но усилието го остави разтреперан и бесен от гняв заради поведението и на двама им.

Тя протегна ръце към него, без да отваря очи. Хънтър сграбчи ръцете ѝ.

– Престани! – просъска той.

Отначало Елиса не го разбра.

– Какво? – замаяна попита тя.

– Престани да ме преследваш – рече ѝ той с груб глас.

– Но...

– Освен ако не искаш едно бързо търкаляне – продължи той, като пренебрегна опита ѝ да каже нещо.

– Какво?

– Това!

Той плъзна ръцете на Елиса надолу по собственото си тяло, докато те не докоснаха парчето твърда, гореща плът, което тя с такава лекота възбуждаше.

Елиса отвори очи.

– Ако искаш едно бързо търкаляне – добави Хънтър с убийствено презрение, – аз съм готов, нямам нищо против него и, Бог ми е свидетел, мога да го направя без проблем. Но това ще бъде всичко, което ще получиш, Палавке. Бърз секс.

Хънтър отблъсна ръцете на Елиса и отиде при Бъгъл Бой. Измъкна карабината си от кобура ѝ. Миг по-късно проехтяха три бързи изстрела.

– Ставай.

– Какво?

– Ставай! Предупреждавам те, Палавке! Ако отново ме подтикнеш да те докосна, ще те взема така, както си легнала на земята и да вървят по дяволите всички, които може би сега яздят нагоре по долината.

Елиса стана на крака по-скоро бързо, отколкото грациозно. Цялата се тресеше от смесица от гняв, желание и последиците от изживения страх.

– Ти ме желаеше толкова, колкото и аз тебе! – отсече тя.

– Не съвсем. Аз спрях. Ти нямаше да можеш. Следващият път няма да спра, Палавке. Ще ти дам онова, за което ме молиш. Можеш да разчиташ на мен.

– Любовнико, не съм те молила за нищо!

– Как ли пък не! Гърчеше се и викаше като...

Звукът на кон, препускащ в галоп, сложи край на невнимателните думи на Хънтър.

Беше признателен, че сложиха край на спора си. Стигаше му само спомена за разгорещената Елиса, за да се почувства зле. А когато говореше за случилото се, цялото му тяло тръпнеше чак до зъбите.

– Можеш ли да яздиш? – процеди Хънтър през зъби.

В отговор Елиса му обърна гръб и отиде при Леопард.

Хънтър мълчаливо въздъхна от облекчение, като видя, че тя не куца.

Господ да му е на помощ, защото следващият път щеше да я вземе там, където му се предложи.

Елиса не се държеше като девственица, която си търси съпруг. Тя беше една опитна малка кокетка, която с нищо не беше по-добра, отколкото човек би очаквал.

А в леглото сигурно щеше да бъде дяволски добра.

– Отивам да проверя нещо – додаде Хънтър. – Качи се на коня, но стой тук.

Елиса не му отговори.

– Морган ще бъде тук след няколко минути – добави Хънтър. – Изчакай го.

Мълчание.

– Трябва ли ти помощ, за да се качиш на коня? – неохотно попита Хънтър.

Без нито дума Елиса насочи Леопард откъм долната страна на склона. После се качи в седлото без обичайната грация, но все пак сама.

– Докато се върна по-добре да си престанала да се цупиш – подхвърли Хънтър, като се метна върху Бъгъл Бой. – Не понасям цупенето.

– Любовнико, когато поискам да ти кажа нещо, ти ще си първият, който ще го научи.

Хънтър стисна устни. Дръпна юздите на Бъгъл Бой и го насочи нагоре, към далечната страна на долината. Скоро се скри от погледа й сред скалите и борвете.

Бързо намери онова, което се бе надявал да открие – знаци, че друг ездач бе чакал на билото над долината. Огледа набързо околността, за

да се увери, че мъжът си е отишъл и се върна към мястото, където ездачът беше стоял.

Хънтър се смъкна от коня и приклекна на пети, както бе направил другия ездач. Следите от ботушите на мъжа се бяха отпечатали съвсем ясно. Лесно се виждаше и къде коня му беше пасъл трева. Хънтър вече беше виждал тези конски следи – в долината, от която беше изскочил Проклетия и се беше опитал да намуши Елиса.

Имаше следи покрай ръба на клисурата. Мъжът беше блъснал една купчина камъни към нестабилния ръб на долината. А после бе застанал, за да наблюдава как камъни, клонак и пръсти фучат надолу към Елиса.

Мръсният му кучи син, изруга наум Хънтър.

Обхвана го гняв силен като в деня, когато бе узнал как са умрели децата му.

И защо.

Хънтър възседна коня си с мрачно изражение и проследи дирята на непознатия достатъчно далеч, за да се убеди, че той бе избягал презглава. С присвити очи Хънтър прецени посоката, в която ездачът се беше отдалечил.

Искаше му се да го последва, но трябваше да се убеди, че Елиса е в безопасност. Изруга отново и дръпна юздите на Бъгъл Бой обратно надолу към клисурата.

Морган го пресрещна в лек галоп.

– Хей! – подвикна Хънтър.

– Намерих нещо, което искам да ви покажа, сър – извика Морган. – В следващата долина на север.

– Ще се срещнем там.

Елиса проследи Хънтър с блестящите си като синьо-зелени скъпоценни камъни очи, докато не се скри сред боровете. Този мъж разпалваше тялото й... и гнева й с влудяваща лекота.

Но тя също си пробиваше път към него, въпреки упорството му. Да, той се беше качил на големия си кон и я бе засипал с обиди, но тя знаеше по-добре какво се крие под водопада от думи.

Беше почувствала колко силно я желае.

Спомни си как беше сложил дланите й върху тялото си. Дишането й се учести, а бузите й пламнаха.

Морган спря коня си до Леопард.

– Случило ли се е нещо? – попита го Елиса.

– Нищо, за което да се безпокоите, госпожице. Просто видях едно гадно създание.

– За Хънтър говориш, нали?

На лицето на Морган проблесна усмивка. Той обърна коня си и го насочи надолу към изхода на клисурата. Леопард го последва.

– Намери ли някакви крави? – запита с надежда Елиса.

– Нищо, за което да си струва да се говори, госпожица Елиса.

– Но обикновено тези долини са пълни с говеда.

– Навсякъде има техни следи – тихо отговори Морган. – Но следите са всичко, което успях да открия. Няма никакви говеда. Само една-две стари ялови крави.

Елиса се опита да прикрие уплахата, която се настани като студен камък в стомаха ѝ след думите на Морган. Въпреки тучната трева и чистата вода, която избиваше на езерца из долината, наоколо почти нямаше говеда. А сред тях изобщо не се срещаха от онези говеда, за които да си струва да се говори – бикове поне на четири години.

А трябваше да бъдат много. Наистина много.

Елиса нещастно се огледа, търсейки някоя заблудена крава из сенките и овразите. Не откри нищо.

Ливадите и низините покрай блатото бяха сухи. Високата трева стърчеше изсушена от слънцето. Говедата можеха съвсем нормално да преживеят със суха трева, но предпочитаха крехката изобилна зеленина.

Множеството извори и просмукващата се на езерца вода беше предпоставка за гъста трева в много от назъбените долчинки. Говедата се събираха в тези клисура като парчета желязо върху голям магнит.

Говедата бяха идвали тук. Елиса виждаше следите от копитата им и купчинките тор, криволичещите дири и калните локвички, които се образували там, където копитата се бяха врязали по-дълбоко.

Уви, въпреки всички тези следи нямаше нито едно говедо.

Като че ли някой беше преминал оттук преди каубоите на Ладър Ес. Някой, който познаваше всичките долини и тревисти клисури, където кравите преживяха на хлад в сянката.

Някой, който беше подбрал всичките крави, преди да са успели да го сторят истинските им собственици.

Студът в стомаха на Елиса се засили. Това усещане ѝ ставаше все по-познато от ден на ден – нарастващ страх, който се явяваше всеки път, щом помислеше за бъдещето на Ладър Ес.

Заповяда си да не мисли за това. Едва ли страхът и болките в стомаха можеха да ѝ помогнат.

Елиса пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. После още веднъж. И още веднъж.

Хънтър прави всичко, което трябваше да бъде сторено, напомни си тя.

Отново си пое дълбоко дъх, като си мислеше за Хънтър. Той беше умел, трудолюбив, интелигентен, роден водач. Каквото можеше да бъде направено за Ладър Ес, Хънтър щеше да го стори.

Сигурно се беше проявил като добър офицер. Младежите направо го боготворяха, а мъжете се отнасяха с уважение към него.

Малцината, които не проявяваха уважение към Хънтър, просто нямаха достатъчно ум, за да изпитват страх от него.

Например Мики.

Елиса потръпна леко при спомена за роклята ѝ, която се беше закачила на пирона и за допира на ръката на Хънтър до гърдите ѝ.

Последва го друг спомен, който отпуши в нея порой от чувства. Лицето на Хънтър на лунната светлина, миглите му, които тъмнеят на фона на страните му, гладният му език върху гърдата ѝ, напрегнатото му от желание тяло.

И после споменът от днешния ден, когато със собствените си ръце се бе убедила в силата на копнежа му.

Хънтър можеше да отрича колкото си поиска, но тя знаеше – беше хлътнал по нея толкова силно, колкото и тя по него.

Отново потрепери цялата. Сигурно щеше да изпита страх, ако не беше уверена, че Хънтър се бори с привличане равно по сила на нейното.

Никога мъж не я беше така притеглял както Хънтър.

Очите ѝ го следваха навсякъде. Отиваше до другия край на стаята, само за да застане до него. Питаше го за състоянието на земята, за говедата и за мъжете, за всичко, само за да го накара да говори и да бъде близо до очертанятията на мустаците му, и до движенията на устните му.

Трябваше да продължи проникването си под бронята, която беше навлякъл, докато не достигнеше до нежността и смеха.

И страстта.

О, Господи, страстта!

Звукът на конски копита сепна Елиса. Бъгъл Бой се носеше в лек галоп към нея. Елиса се изчерви, а пулсът ѝ се ускори.

Хънтър дори не погледна към нея.

– Защо даде онези изстрели? – обърна се той към Морган.

– Намерих останки от огън.

– Покажи ми го.

Морган пришпори в тръс дребния си мустанг. Хънтър и Елиса го

последваха към входа на следващата клисура. Тя беше част от обширна плетеница от дефилета и хълмчета, които се простираха чак до Ветрови-тия проход, който водеше към малкото ранчо на Бил.

Хънтър и Морган слязоха от конете. Хънтър тръгна по следите, които водеха от Ладър Ес към Би Бар. В добавка към следите имаше и разпилени останки от малък огън.

От онзи тип, който се използва за нелегална смяна на клеймото.

– Ако бях комарджия – подхвърли Морган, – щях да се обзаложа, че говедата на Ладър Ес са били доведени насам и са си тръгнали като стока на Слэш Ривър.

– Жалко, че не минахме първо оттук тази сутрин – заяви Хънтър. – Можехме да хванем крадеца направо до огъня му.

Без да кажат повече нито дума двамата мъже възседнаха конете си. Хънтър погледна сурово към Елиса.

– Къде са кучетата? – попита я той.

– Не ме гледай така свирепо. Последният път, когато ги видях, търсеха говедата, за да ги подкарат към теб.

Хънтър понечи да изсвири на кучетата, но го спря едно рязко движение на Морган.

Заедно с вятъра на пресекулки към тях се носеше чистият звук от препускащ кон.

– Не, сър – отговори Морган, на безмълвния въпрос на Хънтър. – Изпратих мъжете на юг да търсят мустанги и понитата на Ладър Ес, както ми казахте.

– Скрый се в дефилето – обърна се Хънтър към Елиса. – Идваме след тебе. Побързай.

Елиса обърна Леопард на място и препусна към гърлото на влажното, обрасло с храсти дефиле. Както Хънтър ѝ обеща, след малко те настигнаха петнистия жребец и по петите му влязоха в дефилето. Много бързо трите коня бяха добре скрити.

Преди Елиса да разбере какво прави Хънтър, той прекара Бъгъл Бой до Леопард. Леопард отстъпи още по-навътре във върбалака.

– Слизай – кратко рече Хънтър. – Докато си на коня могат да те видят над храстите.

Докато говореше, той измъкна краката си от стремената и скочи на земята. В ръцете си стискаше карабината си.

Без много суетене Хънтър тръгна нагоре по стръмния склон на дефилето. Не след дълго фигурата му се сля със сенките на боровете.

От прикритието му долетя приглушеният, но непогрешим звук от

патрон, който влиза в затвора.

Елиса импулсивно посегна към далекогледа, мушнат в дисагите на гърба на Бъгъл Бой.

– Не го насочвайте срещу слънцето – предупреди я тихо Морган. – Стъклото блести като злато. Ще ни издаде със сигурност.

Елиса кимна, притисна далекогледа към окоото си и огледа дефилето. Същите върби, храсти и борове, които криеха конете ѝ попречиха да види каквото и да било.

Елиса се обърна и насочи далекогледа към Хънтър. Видя го така близо, сякаш беше на една ръка разстояние. Блясъкът на косата и мустациите му я заинтригуваха така силно, както формата на устните му и зимното сияние на очите му.

Докато го наблюдаваше, изражението на Хънтър се смени от бдителност със съдржана жестокост, от която я побиха тръпки. С едно плавно движение Хънтър вдигна карабината си и се прицели.

Очевидно Хънтър познаваше приближаващия ездач, който и да беше той.

И го мразеше.

Вятърът донесе звука на още приближаващи коне.

Хънтър свали пушката бавно и неохотно.

– Дръжте под око коня си, госпожице – предупреди Елиса Морган. – Ако помирише другите коне може да изцвили.

Елиса прибра далекогледа, мушна го в дисагите на Бъгъл Бой и застана до главата на Леопард. Едната си ръка сложи на юздата, а другата на носа на коня. После започна да му шепне успокоително.

– Ами Бъгъл Бой? – попита Елиса.

– Той е обучен. Както и моето пони.

През завесата от върби Елиса наблюдаваше преминаващите конници. Разстоянието до тях беше около сто метра. След малко ги застигна пети ездач, който яздеше голямо доресто муле.

Морган забеляза мулето и започна да говори така тихо, че Елиса не можеше да отличи отделните думи. Изражението на лицето на Морган, обаче, не оставяше следа от съмнение, че той ругае.

Елиса почувства как тялото на Леопард се издува, докато конят поемаше въздух с намерение да изцвили предизвикателно към трапниците.

Пръстите на Елиса стиснаха здраво разширените ноздри на жребеца. Той разклати глава. Елиса не махна ръката си. Леопард се отказа от намерението си и запази тишина.

След няколко секунди мъжете се скриха по посока на Ветровития проход.

Хънтър напусна наблюдателния си пост, чак когато заглъхна и последния слаб звук от конски тропот. Чак тогава се спусна в дъното на дефилето.

– Някой Кълпепър ли беше?

Хънтър кимна отсечено.

– Гейлорд? – предположи Морган.

– Не, Аб.

Тонът на Хънтър смрази Елиса.

– Аб! – промърмори Морган. – Самият тартор на дяволите!

Хънтър само изсумтя.

– Е – усмихна се студено Морган, – значи скоро ще бъде. След седмица, може би две. Аб не е особено търпелив човек.

– Чудя се къде ли е бил? – подхвърли Хънтър.

Морган сви рамене.

– Напред-назад между Ладър Ес и Испанския път. Поне така чух за последно. Някои от родата му са с него.

– Кои точно?

– Няма значение – отново сви рамене Морган. – Няма нужда да се безпокоите за тях. Тръгнаха да търсят испанското съкровище. Чух, че копаят тук-там.

Хънтър поклати глава недоверчиво пред глупостта на разбойниците.

– Аб не е особено търпелив с всичко, което му прилича на работа – продължи Морган, – така че идва на север на всеки няколко седмици. Бю и компанията му също се придвижвали насам.

– Бю, Клим, Дарси и Флойд няма да се присъединят към Аб – отбеляза Хънтър със задоволство.

– Чух нещо такова. Май някъде в Колорадо е било?

Хънтър кимна.

– Янките дават доста пари за главите на тези момчета – заяви Морган, без да говори на някого конкретно.

– Хората, които спечелиха парите, не пожелаха да ги вземат – отвърна му Хънтър.

Морган го изгледа изненадано.

– Изпратих парите на Алекс – добави Хънтър, като мушна крака си в стремето на Бъгъл Бой.

– Обаче твърде късно – отбеляза Морган, докато възсядаше понито

си.

Хънтър кимна леко и насочи Бъгъл Бой към изхода на дефилето.

– Надявам се майка му да ги е получила – додаде той. – Съпругът ѝ се върна от войната с една ръка и без крака.

Елиса осъзна, че ще я оставят сама в долината, ако не побърза. Качи се бързо на гърба на Леопард с помощта на един близък камък. Докато се наместваше в седлото поблагодари мислено на Пени за ножиците и конците ѝ.

Беше много по-лесно да язди, без да се заплита в маса дрехи всеки път, щом понечеше да се качи на коня си или да слезе от него.

– Ще проследим ли онези мъже? – попита тя.

Хънтър поклати глава отрицателно.

– Защо не?

– Те са пет срещу само нас двамата.

– Трима сме – поправи го тя. – Мога да стрелям.

– Някога убивала ли си човек? – запита я Хънтър.

– Не, но напоследък често ми се иска.

Морган скри усмивката си.

– Да ги проследя ли, началник? – иронично подхвърли той.

– Добре, върви – съгласи се Хънтър. – Но обръщай веднага, щом стигнеш до земята на Би Бар.

– Ако стигнеш там – поправи го Елиса на часа. – Няма гаранция, че тези мъже отиват натам. Може би просто преминават оттук.

– Закъде? – саркастично попита Хънтър.

– За другата страна – сопна му се Елиса в отговор.

– Адиос – подвикна им Морган.

Никой не му отговори. Хънтър и Елиса бяха прекалено заети да се гледат свирепо един друг, така че не забелязаха тръгването му.

– Откъде идва тази вражда между Би Бар и Ладър Ес?

– Какво те кара да мислиш, че има нещо подобно? – контрира Елиса.

– Двете ранча са долепени едно до друго, но не си ходите на гости.

Елиса си помисли за последния път, когато бе видяла Бил – същият този път, когато му беше отказала да му продаде Ладър Ес.

– Или поне без официални посещения – иронично добави Хънтър, като си мислеше за паяжината от прозрачни дири между двете ранча.

Стомахът на Елиса се сви на топка, защото си помисли, че Хънтър има предвид крадците, които бяха дошли откъм Би Бар и се бяха върнали пак в същата посока. Не искаше дори да помисля за множеството

следи от говеда, които бе видяла да водят към Ветровития проход.

Но кравите не се бяха върнали оттам.

Нито една.

Ветровитият проход водеше към ранчото на Бил, а оттам нямаше път през Рубиновите планини.

Въпреки всички тези доказателства Елиса просто не можеше да повярва, че Бил участва в явното разграбване на стоката на Ладър Ес.

Тъжно си помисли за времената, когато той ѝ беше като баща.

Не беше възможно същият този човек да се опитва да я съсипе.

– Сега е време за есенното събиране на говедата – отвърна тя с непонижаемо изражение. – Хората нямат време да си ходят на гости.

– Много странно.

– Защо?

– Добрият стар Бил не намина дори да провери дали случайно не сме забрали някое от неговите говеда.

Гласът на Хънтър беше също тъй саркастичен, както и леката извивка на усмивката му под мустаците му.

Елиса затвори очи.

– Бил знае, че не бихме продали нито една крава от неговите.

– Със сегашното темпо няма да успеем да продадем и крави от Ладър Ес – иронично подхвърли Хънтър.

– Какво?

– Ще откарат всичките на земята на Би Бар и оттам ще заминат за пазара.

– Не!

– По дяволите – изруга Хънтър с отвращение. – Нали имаш очи, Палавке. Използвай ги!

– Правя го. Още първата седмица, когато си дойдох у дома, ми се наложи да прибирам мои крави от амбулантния търговец, който живее до кръчмата.

– Какво? – застана нащрек Хънтър.

– От Мак знаех, че при него е нещо като неофициален сборен пункт на хора, които искат да продават, да купуват или да разменят животни – поясни Елиса. – Така че аз...

– Отишла си сама при тези крадци? – прекъсна я с дрезгав глас Хънтър.

– Не съвсем.

– Не. Съвсем – отсече той двете думи. – Какво искаш да кажеш с това, по дяволите?

– Искам да кажа, че Мак ме предупреди да стоя настрана от земята на Би Бар и точка. Каза, че сам ще се оправи със заблудените крави.

– И слава Богу! – промърмори Хънтър.

Елиса не му обърна внимание.

– Но аз продължих да намирам следи от говеда през Ветровития проход – рече тя. – Така че отидох до кръчмата и оттам тръгнах по следите на кравите.

Хънтър повдигна вежди, учуден от съобразителността на Елиса.

– Обзалагам се, че следите са те отвели до Би Бар.

– Греша. Следите започваха на североизток оттук от блатото. Там е същински лабиринт от хълмчета, обградени от тръстики и тресавища.

Хънтър, противно на волята си, беше впечатлен от прозорливата идея на Елиса да проследи откъде бяха дошли откраднатите говеда.

А фактът, че беше събрала куража да осъществи идеята си, направо го смрази.

Можели са да я убият. Крадците на добитък и другата тям подобна пасмина бяха известни с докачливостта си към хора, които им ходят по следите.

– Би Бар е на север оттук, нали? – додаде Хънтър.

– Следите не идваха откъм земята на Би Бар. Идваха от Ладър Ес.

Хънтър не изглеждаше много убеден.

– Освен това – продължи Елиса, – когато се случи наши крави да отидат в земята на Би Бар, Бил просто ги натирва обратно. Той е добър човек, въпреки намръщената физиономия и уискито.

Привързаността на Елиса към Бил, която пролича в гласа ѝ, с нищо не допринесе за подобряването на настроението на Хънтър. Вярно, отговаряше на Хънтър като суха трева на факел, но щом заговореше за Бил Морленд ставаше ясно, че е безумно влюбена в него.

В един човек, който нагло я грабеше.

– Е, Палавке – провлечено додаде Хънтър, – струва ми се, че доста от кравите на Ладър Ес са взели решение да се преместят на земята на Би Бар. И нито една от тях не се е върнала обратно.

– Както Мак обичаше да казва: „Кравите и жените са отвлечени създания“.

Тонът на гласа ѝ ясно показваше, че дискусиата за Бил Морленд и кравите на Ладър Ес е приключена.

Хънтър, обаче, продължи да говори.

– Мак е бил прав само наполовина – рече той. – Те са направо адски загубени.

Елиса не попита Хънтър дали говори за кравите или за жените. Знаеше, че отговорът няма да ѝ допадне.

– Но не и кравите – поясни Хънтър. – Кравите имат доста повече здрав разум от жените.

– И понеже жените имат повече здрав разум от мъжете, това означава, че мъжете...

– Ха! – възкликна Хънтър.

– Чуди се колкото искаш. Чувал ли си някоя крава да е отишла на война?

– Не, по дяволите.

– Или жена? – престорено мило добави Елиса.

За миг ѝ се стори, че забелязва усмивка на лицето му. Навярно беше сгрещила.

Мълчанието, което последва отговора ѝ, остана ненарушено през целия път обратно към къщата на Ладър Ес.

12.

Хънтър се събуди така, както често му се бе случвало през войната – внезапно. Не се надигна в леглото, нито промени ритъма на дишането си. Остана да лежи неподвижно, с почти притворени очи. За всеки страничен наблюдател във вида му не бе настъпила никаква промяна.

Няколко секунди му бяха достатъчни да се убеди, че в стаята няма никой. Не се чуваше лай на кучета откъм плевнята или от бараката на ратаите.

Нощта беше съвършено спокойна. Всичко изглеждаше мирно и тихо като лунната светлина, която се изливаше през прозореца върху леглото му.

Въпреки това Хънтър беше убеден, че нещо не е наред.

С едно бързо, котешко движение Хънтър стана от леглото. Нахлузи панталоните си и obu ботушите си, докато завързваше колана с револвера около кръста си. Не потърси шапка или риза. Прекоси спалнята, застана до прозореца и погледна навън.

Не се виждаше никакво движение към пътя за ранчото. В двора също нищо не помръдваше. Конете клюмаха в ограденото за тях място зад плевнята под лунната светлина, която се процеждаше между буреносните облаци.

В двора проблясваха локви. От стряхата на къщата и от тополите се отцеждаше вода. Сребристи облаци се кълбяха и пенеха по цялото небе. Над билото на планината просветна мълния. Гръмотевицата промърмори бавно и сънливо.

Хънтър открехна прозореца. През процепа долетя тих звук.

Конско пръхтене. Приглушено тупкане на копита.

Хънтър бързо обърна глава в посока на звука.

Леопард се беше размърдал неспокойно в оградата си. Козината му проблясваше под игривата сребърна светлина. Жребецът пръхтеше и клатеше глава.

Изведнъж конят замръзна, проточи шия и наостри уши.

Леопард гледаше напрегнато към градината.

За миг Хънтър се почуди дали Елиса не се бе отдала на любимото си занимание. Бързо отхвърли тази идея.

Знаеше, че щеше да се е събудил, ако Елиса се бе опитала да излезе на пръсти от стаята си. Будеше се всеки път, щом тя се обърнеше в

леглото си. Между неговото и нейното легло имаше по-малко от половин метър, тъй като ги делеше само една стена.

Един поглед към местоположението на луната подсказа на Хънтър, че все още беше рано за Гимп да приготвя закуската за каубоите. Готвачите винаги ставаха доста преди зоряване, но сега още беше твърде рано дори за тях.

Хънтър бързо отиде до таблата на леглото си. С едно щракване отвори големия златен джобен часовник, който бе наследил от баща си.

Три часа.

Никой, освен койотите, вълците и техните човешки съответствия не се разхождаше в този час.

Къде ли се бяха запилели кучетата? Досега винаги бяха вдигали олеия до Бога, щом зърнеха някой непознат.

Може би все пак навън беше Елиса?

Хънтър се приближи до стената, където леглото му уютно се допираше до грубата дървена стена. Притисна ухо и се послуша.

Чу същите звуци, които го преследваха постоянно, докато лежеше буден в леглото си. Тихо дишане, въздишка, шумолене на ленени чаршафи при всяко обръщане на Елиса.

Желанието го заля.

Хънтър не му обърна внимание. Започнал бе да става много добър в пренебрегването на настоящия глад на собственото си тяло към това неподходящо момиче. Доста често напоследък му се отдаваше възможност да се упражнява в това.

Дори прекалено често. Под отказите му желанието растеше с всеки ден, с всяка минута, с всеки дъх, който поемаше.

Хънтър изруга необузданата си сексуалност и грабна карабината си. Тръгна навън и в движение вкара патрон в затвора. Претича по коридора и тръгна надолу по стълбите.

Както обикновено те скърцаха и пукаха при всяка негова стъпка.

Елиса беше права, че дори котка не би могла да се промъкне по тях, без да я чуят.

Опитът беше научил Хънтър, че, за разлика от кухненската врата, входната не скърцаше при отваряне.

Излезе от входната врата.

Подухваше хладен вятър. Хънтър потъна в сянката на стрехата. Бързо и безшумно заобиколи отзад къщата.

Нощният въздух щипеше със студа си голите му гърди. Вятърът миришеше на дъжд. Хънтър не забеляза студа на бурната есенна нощ.

Вниманието му беше приковано в градината.

Пръстта белееше на лунната светлина.

А на фона на белотата ѝ се размърда една сянка.

Един мъж.

Ако кучетата се бяха разлаяли, Хънтър просто щеше да вдигне пушката и да повали натрапника с един изстрел. Но кучетата не бяха вдигнали тревога, така че не можеше да бъде сигурен дали този човек е враг.

Хънтър измери разстоянието до плевнята и оттам до градината. Вятърът щеше да бъде на негова страна, защото щеше да заглуши стъпките му.

Но от къщата до плевнята нямаше никакво прикритие. Лунната светлина беше прекалено силна, за да може да притича.

Непознатият може би нямаше да се поколебае да стреля пръв.

Нямаше начин Хънтър да достигне до градината, без да се разкрие. От друга страна нямаше възможност да разпознае мъжа, без да го доближи.

Хънтър изчака малко с надеждата, че някой от кипящите облаци ще забули луната.

Ясното небе не се промени особено. Огромната есенна луна обливаше всичко в светлина.

Проклетие!

Хънтър прехвърли карабината в лявата си ръка и се затича с всичка сила през двора, като се насочи към плътната сянка покрай плевнята. На всяка крачка се ослушваше за специфичния звук, който съпровожда запъването на петлото на пушка или револвер.

Нито звук.

Като дишаше леко и беззвучно, Хънтър потъна в дълбоката сянка покрай плевнята. Започна да се промъква към задната страна на постройката. Оттам навярно щеше да види достатъчно, за да разбере кой си правеше предутринната разходка в градината на Елиса.

Нещо се размърда зад гърба му.

Хънтър се завъртя и едновременно с това измъкна револвера си.

Видя зад себе си черно-бялото куче и мушна оръжието обратно с едно бързо движение.

Виксън. Защо ли следваше него, вместо онзи човек, който и да беше той?

Кучето размаха опашка в мълчалив поздрав. На лунна светлина и при този вятър Виксън беше почти невидима, като се изключеа

бдителните ѝ очи.

Вятърът смени посоката си и задуха от градината към плевнята.

Хънтър се обърна и погледна Виксън. Ако нощният гост беше някой непознат, кучето неминуемо щеше да надуши миризмата му.

Виксън вдигна глава към Хънтър в очакване.

Който и да беше в градината, той не беше непознат в Ладър Ес. Не можа да реши дали това е хубаво или лошо.

Навярно защото Бил Морленд не беше непознат.

Хънтър отпрати Виксън с едно махване на ръката си.

Кучето го погледна разочаровано. Навярно се бе надявало да полудува на лунна светлина.

Хънтър му махна отново.

Виксън неохотно се обърна и затича към градината. Колито се движеше с увереността на животно, което не очаква никакви неприятни изненади в мрака.

Е, поведението му даваше окончателен отговор на колебанията му. Несъмнено кучетата познаваха нощния гост в градината.

Имаше само един начин да се разбере кой точно е той. И какво е намислил.

Хънтър понечи да тръгне към градината, но в последния миг зърна с крайцеца на окоото нещо бяло.

Някой тичаше през осветеното от луната празно място между къщата и плевнята. Потрябва му по-малко от миг, за да разбере кой е. Женствената грация и водопада от руси коси можеха да принадлежат само на една личност.

Хънтър подпря карабината на стената на плевнята и зачака. Не му се наложи да чака дълго. Елиса беше бърз бегач.

Ръцете на Хънтър без предупреждение изскочиха от гъстата сянка и дръпнаха Елиса настрана от лунната светлина. Едната му ръка запуши устата ѝ, за да предотврати евентуалния ѝ вик. Другата му ръка се обви около тялото ѝ.

Беше облечена в коприна. Платът създаваше усещане за хлад върху кожата му. А после топлината ѝ премина през гладката материя и потъна в тялото му като полъх.

– Тихо – заповеднически прошепна Хънтър в ухото на Елиса. – Нито звук! Разбра ли?

Тя кимна.

Движението разпиля среброто на косата ѝ върху голите ръце на Хънтър. Той си пое дъх с едва доловимо съскане, сякаш се беше

изгорил.

Всъщност точно така се чувстваше.

– Стой тук и не мърдай, докато не те повикам – добави Хънтър, но гласът му не стигна по-далеч от ушите ѝ.

Тя само поклати отрицателно глава.

– Ще стоиш тук – повтори Хънтър с много тих и много сериозен глас. – Не искам да те застрелям по грешка.

Елиса се поколеба. После бавно и неохотно кимна.

Хънтър вдигна длан от устата ѝ, взе карабината си и я подаде на Елиса.

– В затвора има патрон – промърмори той.

Както преди, тя не обърна особено внимание на думите му.

– Внимавай да не ме застреляш по грешка – предупреди я той.

– Ами нарочно? – подразни го Елиса. Гласът ѝ, обаче, беше тих като неговия.

Усмивката на Хънтър се бялна за миг като петно лунна светлина. Наведе се и целуна бързо, но яростно Елиса, с което изненада и себе си, и нея.

А после изчезна.

Елиса нетърпеливо се взря в забулената от облаци нощ. Знаеше, че Хънтър е там, една сянка сред другите, но не можеше да го види.

Нито пък знаеше защо е дошъл тук. Сигурна беше в едно – беше се събудила в мига, в който бе чула скърцането на стъпалата под стъпките му.

Този факт едва ли беше за чудене. Всеки път, когато Хънтър се наместваше в леглото в съня си, Елиса се будеше... ако, разбира се, приемехме, че изобщо беше заспивала. Хънтър нощ след нощ беше само на една нищожна крачка от нея, а това по един странен начин я правеше неспокойна.

Да не говорим за сънищата ѝ.

Хънтър на няколко пъти погледна през рамо, за да се увери, че Елиса спазва даденото обещание. Най-сетне се убеди, че тя не го следва и изпусна безмълвна въздишка на облекчение.

За разлика от градината с билките и подправките, зеленчуковата градина беше пълна с множество места, където човек можеше да се скрие. Бобът, израснал високо по коловете, грахът, който се увиваше около подпорите си, избуялата повече от човешки ръст царевица – имаше много кътчета, които можеха да приютят натрапника.

Същият гъсталак пазеше и Хънтър.

По-тих от лунната светлина, по-безшумен от първите капки на дъжда, който беше завалил, Хънтър се промъкваше между редовете царевича. Силуетът му буквално се сливаше с този на високите растения покрай него.

Хънтър беше правил същото нещо толкова често през войната между Севера и Юга, че това се бе превърнало в нещо като негова втора природа. Но по време на войната го обкръжаваха множество войници в сини униформи.

Сега край него беше само нощта и един човек-призрак, който се сливаше със сенките на мрака.

Хънтър застина и се вслуша в нощта и надигащата се буря.

Не чу нищо друго, освен неспокойните пориви на вятъра и чукането на дъждовните капки по листата на растенията.

Хънтър бавно се наведе и прекара ръка по повърхността на земята, която му се бе сторила прекалено бяла. Приклекна на пети, поднесе пръстите си към устата си и близна леко.

Сол.

„Проклето копеле! – студено изруга Хънтър. – Почакай само да ми паднеш в ръцете!“

Вятърът се размърда като жена, която се обръща насън в леглото. Бобът в другия край на градината прошемоля.

Но не вятърът бе размърдал листата му. Беше мъж, който се целеше с револвера си към едно бледо петно, скрито в сянката на плевнята.

Елиса!

– Палавке, залегни! – изкрещя Хънтър.

Едновременно с това измъкна револвера си. Беше застанал в неудобна позиция и се опитваше единствено да сплаши противника си. Още преди да е стрелял, Хънтър беше сигурен, че ще пропусне целта си.

Надяваше се, че другият мъж също няма да уцели.

Изстрелите разцепиха нощта. Чу се вик, кучетата се разляяха, каубоите се разкрещяха в бараката си. Хънтър побърза да презареди оръжието си и изруга така, че сигурно и гранит би се нахъбил от думите му.

– Палавке? Добре ли си? – подвикна Хънтър.

– Да!

– Стой там! Кажи на хората да не стрелят, докато не са напълно сигурни в какво се целят!

Хънтър не изчака отговора на Елиса. Просто се втурна между царевичите по следите на сянката, която бе забелязал да изчезва надолу между лехите.

Преди още Хънтър да беше стигнал до края на градината непознатият достигна коня си, метна се на него и препусна. Тропотът на конските копита потъна бързо в шума на вятъра и дъжда.

– Копеле! – изръмжа Хънтър.

Виксън изскочи измежду преплетените стъбла с яростен лай.

– О, я млъквай! – скастри я Хънтър. – Времето за лай отдавна отмина.

Виксън огорчено замълча.

– Полковник? – подвижна Морган. – Добре ли сте?

Накъсаните думи подсказваха, че Морган тича към градината.

– Нищо ми няма – отвърна Хънтър. – Кажете на хората да оставят оръжията си и да вземат лопати и фенери.

Морган изскочи от царевичката и се огледа изпитателно.

– Ще погребваме ли някого?

– Не – въздъхна Хънтър. – Кучият син е поразил градината, проклетата да е мръсната му душа.

– Какво?

– Наръсил е сол – лаконично отговори Хънтър.

– Света Богородице! – възкликна Морган.

Очите му се разшириха уплашено, щом видя следите на разрушение в градината, изписани с бяло по браздите. Без да спира да ругае Морган запали фенера, който беше донесъл със себе си и го вдигна високо.

Навсякъде покрай тях белееше разпръснатата сол.

Дъждът се усили и солта започна да се разтваря пред очите им.

– Веднага донесете лопатите! – изкрещя Хънтър.

Сред шума на пороя се откри хор от гласове, които потвърждаваха, че са го чули.

– Хънтър? – извика Елиса. – Къде си?

– Прибери се в къщата – заповяда й Хънтър. – Ще се простудиш на този дъжд.

Няколко секунди по-късно Елиса се появи на края на градината. Тичаше към светлината на фенера, като прескачаше от бразда на бразда с грацията на сърна. След миг тя се втурна в жълтия кръг светлина.

– По дяволите, Палавке...!

Елиса не обърна внимание на протестите му.

– Сигурен ли си, че ти няма нищо? – запъхтяно попита тя. – Чух доста изстрели.

Елиса огледа внимателно Хънтър. На светлината на фенера всяка

извивка на мускулите му блестеше и се подчертаваше от черното кадифе на сенките. По гърдите му блестяха косми, черни като нощта. С всеки негов дъх те отразяваха неуловими искрици светлина.

Елиса забрави да диша. Никога не бе помисляла да сложи в едно изречение думите мъж и красив. Но, след като видя Хънтър, тя разбра какво бе накарало Микеланджело да извае Давид.

Хънтър изглеждаше точно по този начин. Интелигентен. Силен. Красив.

И много мъжествен.

Хънтър забеляза, че Елиса оглежда тялото му. Неоспоримото одобрение в погледа ѝ накара дишането му да се учести. Изведнъж усети с удивителна яснота, че е полугол, окъпан в светлината на фенера, а кожата му лъщи от дъжда.

Ако Елиса продължаваше да го гледа така, щеше да се изложи пред другите мъже.

– Добре съм – хладно отвърна Хънтър.

– Чух изстрели – рече Елиса.

Дрезгавият ѝ глас накара кръвта му видимо да затупти във вените на шията му.

– Не стреляше по мен – поясни Хънтър.

– Тогава по кого стреляше? Другите добре ли са?

Хънтър не ѝ отговори. Не искаше дори да помисля, за леда, който се беше събрал в стомаха му в мига, в който осъзна, че неканеният гост бе избрал Елиса за своя цел.

– Хънтър?

– Всички са наред.

– Тогава по кого стреляше? – настоя Елиса.

– По теб.

Елиса ококори очи. После пое рязко дъх.

– Може би си е помислил, че тя е някой от нашите каубои – предположи Морган.

Хънтър погледна към Елиса. Беше стройна като трепетлика, светлата ѝ коса се вълнуваше от вятъра. Облечена беше в дълъг копринен халат. Дрехата беше пристегната на кръста ѝ, което подчертаваше женствените извивки на тялото ѝ. Вятърът повдигна полите на халата, като показа за миг млечнобелите извивки на прасците ѝ, а после отново ги скри.

Дъждовните капки бяха оставили тъмни петна по коприната. Мократа тъкан прилепваше към гърдите ѝ. Зърната ѝ бяха набъбнали от

студа и влагата.

– Стрелецът трябва да е бил сляп, за да сбърка Палавка с мъж – дрезгаво рече Хънтър.

– Няма грешка – почтително рече Сони от тъмнината, точно извън края на осветения кръг.

– И аз мисля тъй – рече друг глас.

– И аз – додаде трети глас.

– А-ха.

– Тъй е.

Хънтър се обърна с яростно изражение към тях. Изглежда свирепо мъжете, които се бяха събрали по края на осветеното място, за да изразят съгласието си, че Елиса изглежда наистина много женствена.

– Стига сте зяпали, че ще ви се напълнят устите с вода – изръмжа Хънтър.

Мъжете подскочиха.

– Мики, докарай количката за тор – продължи той. – Останалите започнете да изгребвате солта. Размърдайте се!

Отвърна му нестроен хор от „да, сър“. Лопатите се раздвижиха енергично, хвърляйки смътни отблясъци.

– Ще ви оставя фенера, сър – рече Морган.

Хънтър само кимна отсечено.

Мъжете се разпръснаха в тъмнината. Фенерите им разцъфтяха като екзотични растения в градината. Каубоите, които в повечето случаи ненавиждаха всяка работа, която не може да бъде свършена от конски гръб, изгребваха сол и кал, без изобщо да протестираат.

Никой не беше глупав дотолкова, че да се противопостави на Хънтър, когато той гледаше по този начин.

Дори Мики.

Елиса със закъснение разбра какво ѝ бе казал Хънтър.

– Сол ли? – попита тя. – Каква сол?

– Солта, която онова копеле е наръсило в браздите.

Елиса изпъшка глухо, сякаш я бяха ударили. Опита се да си поеме дъх, но не успя. Чак сега за първи път извърна очи от Хънтър и погледна към градината.

От двете ѝ страни към нея гледаха криволичещи линии сол, изсипана в браздите.

– Сол? – прошепна тя.

Хънтър кимна. После се досети, че Елиса не е видяла жеста му и потвърди на глас:

– Да, сол.

– Сигурен ли си?

Треперещият ѝ глас преряза Хънтър като с нож. Погледна пръстите на лявата си ръка. За съжаление не грешеше.

Малките бели кристалчета му намигваха на светлината на фенера. Вдигна ръка и отново ги опита на вкус. Просто, за да се увери.

Сол.

– Да – потвърди Хънтър. – Сигурен съм.

Елиса, неспособна да повярва, сграбчи ръката му и я поднесе към устата си. После близна леко. По езика ѝ се плъзна вкусът на солта.

Нямаше никакво съмнение.

Елиса пусна ръката на Хънтър и извърна лице от пълния му с разбираше поглед. Тялото ѝ се разтрепери от емоциите, които се мъчеше да сдържи.

Градината ѝ! Нейното убежище!

Кой ли можеше да бъде така жесток към нея?

Елиса се взря в тъмнината с невидящи очи, пълни с напираси сълзи. Хънтър вече ѝ беше казал, че я мисли за момиче. Проклета да бъде, ако му даде още едно доказателство, като се разплаче пред него.

Чувствата, на които Елиса отказа да даде път, свиха болезнено гърлото ѝ. Влагата заблестя в очите ѝ.

В нощта се носеше звукът от трескавото изгребване на кал и сол. Сякаш гигантски плъхове ровеха в градината покрай златните кръгове светлина, която разпръсваха множеството фенери.

Мъжете работеха, а бурята продължаваше да набира сила. Преди да са успели да изгребат всичката сол, голяма част от градината щеше да бъде съсипана, а заедно с това и самата почва.

– Палавке? – попита я след известно време Хънтър. – Добре ли си?

Не последва отговор.

Искаше му се да хване ръката ѝ. Искаше му се да я утеши, доколкото може.

Беше невъзможно. Не можеше да се довери на тялото си дори за едно невинно докосване до Елиса.

Чувстваше пръстите си така, сякаш ги беше докоснал пламък. При всеки удар на сърцето си той отново усещаше топлината на езика ѝ върху върховете на пръстите си.

Желанието да има Елиса го обхвана с такава сила, че едва се задържа на крака.

Дори не трябваше да я поглежда. Коприната, в която беше

облечена, изглеждаше така, сякаш се разтваряше под дъжда по-бързо и от сол.

С всяка секунда прекарана под дъжда кремовата коприна се обвиваше все по-плътнo около тялото ѝ.

Зърната ѝ сякаш привличаха към себе си дъжда. Мократа материя ги очертаваше ясно. Изпъкнаха гордо под коприната така напрегнати, сякаш ги бе докосвала устата на Хънтър.

Хънтър се люшкаше между гнева и безумното желание. Излъчването на Елиса беше толкова силно, че сигурно дори епископ би я поискал.

– Прибери се в къщата – заповяда с груб глас Хънтър.

Елиса се обърна към него. Изглеждаше мрачна и същевременно безкрайно уязвима.

– Някой Кълпепър ли беше? – попита тя с треперещ глас.

– Палавке...

– Бандитите ли бяха? – прекъсна го тя.

Този път гласът на Елиса беше груб като неговия.

Хънтър пое дълбоко дъх и се замисли. Не искаше да се захваща с този въпрос. Не искаше дори да си помисли за добрия стар „чичо“ Бил – човекът, който навярно беше любовник на Елиса.

Беше почти напълно сигурно, че мъжът, който бе насочил револвера си срещу Елиса беше Бил.

Но момичетата бяха прочути със слепотата си за мъжете, които обичат. Това беше единствената причина, която можеше да обясни слепотата на Елиса за истинската същност на Бил.

– Е? – подкани го нетърпеливо Елиса.

– Не беше човек от бандата на Кълпепърови – отговори Хънтър.

– Откъде си толкова сигурен?

– Заради кучетата.

– Не те разбирам.

– Кучетата не лаеха – поясни кратко Хънтър.

– Може би вятърът е духал в обратната посока и не са надушили миризмата му.

– Когато вятърът се обърна Виксън го надуши.

– И? – попита Елиса.

– Не помръдна дори един косъм.

– Не мога да... – започна и внезапно млъкна Елиса.

Хънтър изчака, без да знае какво да каже. Не искаше да застава в позицията именно той да посочи с пръст любовника на Елиса. Ако обвинението дойде от него, тя щеше да го отхвърли.

По-добре тя сама да стигне до този извод. Едва ли щеше да ѝ отнеме много време.

Дъждът заплющя по-силно.

Елиса преглътна мъчително и се опита да каже нещо.

– Навярно... – дрезгаво каза тя. Изкашля се и започна наново. – Навярно грешиш.

– Чу ли кучетата да лаят?

– Не. Но може би е бил някой от новите каубои. Някой, който тъче на два стана.

– Който и да е бил, избяга на кон.

– И какво?

Хънтър ядосано изгледа Елиса. Дъждът се изливаше с такава сила, че по нея имаше повече мокра коприна, отколкото суха.

– Морган! – извика Хънтър.

– Тук съм!

– Липсва ли някой?

– Не, сър!

– Откъде е толкова сигурен? – прошепна Елиса. – Та той не е имал време да ги преброи.

– Не му се е налагало.

– Защо?

– Защото му казах да държи под око хората, които не познаваме – отвърна Хънтър със сдържан глас. – В бараката той си ляга последен и става пръв.

– Но...

– Без но – нетърпеливо я прекъсна той. – Веднага се прибирай в къщата. Не си облечена подходящо да стоиш навън.

– А ти? – отвърна тя.

– Гръм и мънии!

Извън кожата си от яд Хънтър сграбчи Елиса като дете и тръгна под дъжда към къщата. Всяка крачка му доказваше, че тя не е дете. Извивките ѝ пасваха на тялото му така, както само една жена би могла.

Докато стигнат до къщата Хънтър беше сигурен, че върху кожата му ще останат отпечатащи от гърдите на Елиса.

13.

Цялата кухня беше затрупана с кошници, котли, сандъци и кутии, препълнени с току-що набрани зеленчуци. Елиса и Пени направо се губеха сред купчините градинска продукция.

Денят беше ясен и горещ, сякаш лятото се беше завърнало за малко. Нагрятата от слънцето земя излъчваше топлината си обратно към безоблачното синьо небе.

В кухнята се виеха кълба пара, тъй като още от преди зазоряване усърдно консервираха зеленчуци.

– Поне подправките е пощадил – подхвърли Пени.

– Но само защото Хънтър го е прогонил, преди да е свършил – отвърна Елиса. – Морган намери няколко торби сол струпани наблизко. Само е трябвало да ги разпръсне.

– Интересно защо кучетата не са се разлаяли.

Елиса не каза нищо.

Остатъкът от нощта бе прекарала будна в леглото си. Мислите ѝ се сменяха между загадъчната самоличност на неканения гост и спомена за голия до кръста Хънтър.

Двете мисли с еднаква сила прогонваха съня ѝ.

Пени погледна Елиса изкосо, чудейки се каква ли е причината за мълчанието ѝ. После вниманието ѝ се насочи обратно към ярката оранжева кора на тиквата в ръцете ѝ. В ръката си държеше четка, но сякаш не ѝ достигаше ум или по-скоро желание да я използва.

Преди всичко я вълнуваше самоличността на натрапника.

– Сигурно е бил някой от новите ратаи – предположи Пени. – Кучетата не лаят по тях.

– Хънтър мисли, че не е от тях.

– Така ли? И защо?

– Работата на Морган е да ги държи под око.

– Може да го е проспал – рече Пени.

Елиса за миг затвори очи. Мисълта, че Бил е човекът, който беше разрушил любимата ѝ градина гризеше непрекъснато душата ѝ.

Кой ли друг можеше да бъде?

Кой друг би мал причина да ѝ отмъщава и същевременно е добре познат на кучетата?

Никой друг не отговаряше на тези условия, освен Бил. Този извод,

обаче, Елиса не желаше да приеме.

– Може би Морган е сгрешил – каза тя.

Тонът на гласа ѝ, обаче, издаваше, че не споделя това мнение.

– А може кучетата да не са го надушили – предположи Пени. – Вятърът духаше в обратната посока. Не към кучетата, а откъм гърба им.

Елиса не ѝ отговори.

– Е, това обяснява всичко – добави Пени. – Кучетата просто не са надушили миризмата му.

– Виксън го подуши. И изтича при него.

Пени застина на място с недоостъргана тиква в ръце. И без това досега предимно се преструваше. Вдигна глава и стрелна Елиса с гневен поглед.

– Мислиш, че е бил Бил, нали? – обвинително рече тя.

– Казвала ли съм подобно нещо?

– Не е нужно да го правиш! Той е единственият човек, когото кучетата познават и който не е бил в ранчото миналата нощ.

Мълчанието беше единствения отговор на Елиса.

– Грешеш! – надигна глас Пени. – Той не е способен на подобна низост. Той не е...

Кухненската врата се затръшна зад Хънтър и прекрати защитната реч на Пени. В ръцете си носеше едно платнище препълнено с моркови, лук, картофи и ябълки. Някои от тях щяха да отидат за консерви. Повечето бяха предназначени за избата под къщата.

– Кой какво греша? – кротко попита Хънтър.

– Елиса намеква, че Бил е насоллил градината – отговори Пени. – Но греша. Той е мил и почтен човек.

Хънтър не отвърна нито дума.

– По дяволите, такъв е! – извика тя.

Никой не се съгласи с нея и по бузите ѝ избиха червени петна от гняв.

– Познавам го по-добре от всеки друг – продължи Пени – и мога да кажа, че не би направил нещо подобно!

– Уискито променя хората – най-накрая се обади Хънтър.

– Не – упорито възрази Пени. – Бил не би извършил подобна зловна постъпка, без значение колко е пил.

– Не го взимай толкова присърце – въздъхна Елиса. – Градината беше по-скоро за удоволствие, но всъщност не е истински нужна за оцебяването ни.

Хънтър си спомни блясъка на сълзите, които бе забелязал в очите

на Елиса, когато тя видя опустошената си градина. Знаеше, че сега Елиса казва само половината истина.

Градината беше нейният извор на спокойствие и удоволствие, едно тихо кътче сред една страна, която понякога беше много груба към жените.

Факт бе, че не бе успял да опази градината и това някак необяснимо го разгневяваше.

От друга страна кръвожадният ѝ любовник имаше много по-голям принос в тази случка. Той познаваше добре ранчото и господарката му безкрайно по-добре... и по-интимно от него.

Пени хвърли към Елиса един продължителен и напрегнат поглед. После прехапа устни с такава сила, че зъбите ѝ се отпечатаха върху кожата ѝ и отиде да провери стъклените буркани, които весело къкреха в телена кошница, потопена в голям котел върху печката.

Последните зрънца в горната половина на пясъчния часовник тъкмо бяха изтекли.

– Остави това на мен – побърза да се намеси Елиса. – Разстроена си и не се чувстваш добре, а кошницата е тежка. Не искам да се изгориш.

Преди Пени да успее да възрази, Елиса се промуши покрай нея. Кухненските ръкавици в ръцете ѝ бяха големи, дебели и похабени от продължителната употреба. Едва ли нещо друго би могло по-силно да контрастира с бледолилавата ѝ рокля.

Хънтър се присегна иззад Елиса и взе ръкавиците от ръцете ѝ. Уханието на розмарин, който се носеше от нея, му действа като удар в лицето.

Шалът, който придържаше черната коса на Елиса, беше от ефирна лилава коприна, която подчертаваше бледозлатистия цвят на косата ѝ. Гладката кожа с фини косъмчета по врата ѝ контрастираше чувствено с шала, завързан по селски отзад на главата ѝ.

Трябваше да я отучи да носи коприна и атлаз из ранчото, каза си Хънтър. Облечена в тях тя направо подлудяваше мъжете.

– Аз ще се погрижа за бурканите – рече Хънтър.

Елиса замръзна, хваната натясно между топлината на печката и силата на тялото на Хънтър.

– Няма нужда – отвърна тя. – Аз мога...

– Не ставай глупава – прекъсна я Хънтър с остър глас. – Къде да оставя бурканите?

– Сложи ги на масата. Благодаря.

Хънтър извади кошницата от голямата тенджера и я сложи на

дългата, изподрана дървена маса. От стъклото се вдигаше пара и скоро бурканите бяха напълно сухи.

Пени и Елиса бързо напълниха бурканите със зелен боб, добавиха сол и вода и завиха капачките. При нормални условия Елиса щеше да прибави към боба лук или чесън, или пък някаква подправка, но този път в консервирането нямаше нищо нормално.

Днес консервираха всичко, което можеха, без да се интересуват дали е напълно узряло.

Щом разтворената сол достигнеше до корените на растенията в градината, те повече нямаше да узреят. Градината щеше да умре. След това зеленчуците щяха да изгният, освен ако не ги оберяха бързо и не ги консервираха на часа.

Елиса и Пени продължаваха да пълнят бурканите, а Хънтър за голямо учудване на двете жени спокойно започна да чисти най-дребните картофи, приготвяйки ги за консервиране. По-едрите картофи щяха да отидат направо в мазето заедно с лука, морковите, ряпата и тям подобните.

Елиса зави последната капачка и вдигна една от кошниците с буркани. Още не беше вдигнала тежкия товар на повече от един пръст от масата, когато ръцете на Хънтър се стрелнаха около нея и поеха тежестта. Елиса изпусна сподавено възклицание, което едва ли стигна по-далеч от ушите на Хънтър.

– Аз ще ги взема – рече той. – Ти нарежи боба.

Елиса също искаше да бъде така делова, както Хънтър, но гласът ѝ просто не пожела да ѝ сътрудничи. От допира на ръката на Хънтър до нейната дъхът ѝ направо секваше, въпреки че той просто искаше да ѝ помогне.

После Елиса погледна през рамо и срещна стоманения поглед на Хънтър. Желанието в тях беше така неприкрито, както силата на ръцете, които я бяха обхванали.

– Аз... аз не мога... – прошепна Елиса.

– Какво не можеш?

– Не мога да режа зелен боб.

– И защо?

– Току-що сложихме последния в бурканите.

– Ами грахът? – попита Хънтър.

Елиса нервно облиза устните си.

Внезапното присвиване на очите, с което Хънтър проследи езика ѝ, беше така красноречиво, както и учестения ѝ пулс.

– По-добре се промуши под ръката ми и започни да белиш граха – тихо ѝ предложи Хънтър.

– Граха ли?

– Едни такива малки, кръгли топчици. Те са напъхани в малки, зелени шушулки. Сещаш ли се?

В този момент Елиса беше щастлива, че все още помни собственото си име. Единственото, което се въртеше в главата ѝ, беше споменът за усещането, което бе изпитала от целувките с Хънтър, вкуса на устните му, сладкия му дъх.

– Ако още веднъж ме предизвикаш, като си обличиш устните – заяви Хънтър тихо и решително, – кълна се, че ще те съборя по гръб на масата и ще ти дам точно това, за което ме молиш.

Бузите на Елиса пламнаха. Тя се промуши бързо под ръката на Хънтър и отиде на мивката.

Започна механично да чисти една тиква. Изгреба лепкавата сърцевина с шепи и я хвърли в цедката, поставена в мивката. Кашата се стовари с такава сила в цедката, че тя подскочи на трите си крака.

– Искаш ли да запазим тиквените семки за посев? – попита я Пени.

– Какво?

– Да запазим ли тиквените семки?

– А! Семките.

Елиса погледна семките в цедката така, сякаш те току-що бяха поникнали там. Светлите, леко заострени семки бяха набъбнали и явно узрели.

– Ще ги запазим за догодина – рече Елиса.

После си помисли наум: „Ако догодина има градина.“

За миг Елиса се изплаши, че е казала последната си мисъл на глас. Хънтър не ѝ възрази с хладен глас и тя изпусна облекчена въздишка.

Зад нея Хънтър продължаваше да помага. Сложи една кошница с буркани в една голяма тенджерата, после още една в друга подобна тенджерата. Добави още дърва на печката. След това продължи да бели картофи, сякаш никога не беше вдъхвал аромата на Елиса и не бе усещал в жилите му да тече истински огън.

Сони влезе и застана на кухненската врата. В ръцете си държеше цял наръч кичест копър. Между пръстите си стискаше няколко глави цвекло.

– Госпожице Елиса? – повика той.

Тя въздъхна и изпъна гръб. Когато се обърна към Сони, на лицето ѝ имаше усмивка.

– Влез – покани го тя. – Остави копъра на масата, а цвеклото в мивката.

Сони бавно се приближи към нея. Беше толкова зает да гледа лилавата коприна на роклята ѝ и кичурите ленена коса, измъкнали се на тила ѝ изпод кърпата, че налетя направо върху Хънтър.

– Ъ-ъ... извинете, сър.

Хънтър погледна Сони нетърпеливо и едновременно с това развеселено.

– Няма нищо – успокои го той, – но ще се радвам, ако отсега нататък стъпваш само върху твоите крака. Моите си имат своя работа за вършене.

Сони наведе глава, видя, че наистина е стъпил върху единия крак на Хънтър и побърза да отстъпи.

– Ох... съжалявам. Наистина, сър – рече Сони.

Хънтър само въздъхна.

Сони бързешком сложи цвеклото в мивката и копъра на масата. Препъна се на няколко пъти, понеже гледаше към Елиса, вместо да внимава какво прави.

– Колко краставици набрахте? – попита Елиса.

– Дотук към три бушела⁷ – с готовност отвърна Сони. – Може би всичко ще са към четири. Почти няма развалени.

– Хубаво – каза тя. После се усмихна уморено и си помисли за дългите часове работа, които я чакаха. – Всички обичат туршия.

Сони се усмихна така широко, сякаш му бяха дали заплатата за цял месец. После заби поглед в Елиса, която се върна към чистенето на тиквите.

– Сони! – обади се Хънтър.

Не му се наложи да казва нищо друго. Сони подскочи и изхвъркна от кухнята така, сякаш му пареше под петите.

Елиса чистеше тиквите и се опитваше да не мисли за Хънтър. Справяше се доста добре, докато Хънтър не застана до нея край мивката. С бързи, силни движения започна да чисти една тиква. В мивката се изсипа една купчина жилки и семки.

Елиса наблюдаваше с крайцеца на околото си как Хънтър с изненадваща ловкост отделя семките от вътрешната маса.

– Добре се справяш – похвали го тя.

– Звучиш изненадано.

---

7. Бушел – мярка за обем – около 33 литра – Б. пр.

Елиса благоразумно смени темата.

– Имаме вече повече от достатъчно семки за догодина. Не си губи повече времето с тях.

– Защо да изхвърляме узрелите семки? Те стават за ядене.

Елиса премигна.

– Моля? – попита Пени, като се обърна към Хънтър.

– Научих се да ям тиквено семе, докато бях в Тексас – отвърна Хънтър.

– Какво, какво? – попита Елиса.

– Печено посолено тиквено семе – поясни Хънтър. – Мексиканските ми каубои много ги обичаха.

Елиса погледна към кашата в мивката с подновен интерес.

– Наистина ли?

Хънтър кимна, а после се усмихна.

– Те, разбира се, добавяха към солта достатъчно лютив пипер, за да стопи тавата – добави той.

– Имаме люти чушки – рече Елиса.

– Видях ги.

– Но не сте ги обрали.

– Не харесваш ли люто? – попита го Пени.

– Обожавам лютото.

Елиса погледна към Хънтър, подмамена от смеха в гласа му.

Все още на лицето му грееше усмивка. Тя смекчаваше чертите на лицето му и го правеше толкова красив, че направо не можеше да откъсне очи от него.

– Тогава защо не си обрал чушките? – обади се Пени.

– Имам само едни ръкавици – кратко поясни той.

– А-ха! Заради лютия сок – досети се Елиса. – Сигурно направо пари.

– По-люти са от дъха на самия дявол – съгласи се Хънтър. – Жалко, че Мики е прогонил мексиканците ти, а братята Херера са прекалено заети, за да се занимават с градината.

– Аз имам доста ръкавици – заяви Елиса. – Ще ги донеса.

– Няма нужда – небрежно рече Хънтър.

– Не искам да се похабяват на вятъра.

– Няма да влязат в работа. Пратих Мики да обере малките дяволчета.

Елиса се опита да скрие усмивката си.

Не успя. Знаеше, че Хънтър наказва Мики за отношението му към

мексиканците.

– Каза ли му да не търка очите си? – попита го Елиса.

– Два пъти. Веднъж, когато го пратих на работа. И втори път, когато започна да мучи, че го смъдят очите.

– Може би следващия път ще те послуша – рече Елиса.

– Съмнявам се – сви рамене Хънтър. – В сравнение с това момче всеки пън изглежда направо гениален.

Купчината изчистени тикви продължаваше да расте.

– Олеле! – възкликна Пени след известно време. – Имаме ли достатъчно подправки, за да приготвим пълнеж за пай от всичките тези тикви.

– Можем да направим лютеница от тикви, а също тиквено сладко и сушени тикви – промърмори Елиса. – А също и супа.

– Лютеница от тикви! – усмихна се Пени, въпреки тъгата, която спомените извикаха на лицето ѝ. – Глория обожаваше лютеницата.

– Аз също. Никога не съм я правила от тикви, но... – сви рамене Елиса.

– Трябва да стане – намеси се Хънтър.

– Мислиш ли? – изненадано попита Елиса.

– Сигурен съм. Повечето рецепти са измислени, когато готвачът е имал прекалено много от един продукт и недостатъчно от друг. Лютеницата от тиквички едва ли се различава от обикновената.

– Значи няма да е лоша?

– Не.

– Навярно си прав – погледна го замислено Елиса.

Хънтър я изгледа изкоско.

– Аз също мисля, че е прав – обади се Пени. – Глория все повтаряше, че навиците, свързани с храненето, започват с онези продукти, които ги има под ръка.

– Добрата храна е като красотата – заяви Хънтър, като погледна към Елиса. – Въпрос на вкус.

– Ха! – възкликна Пени, замахна с ножа и с един удар разполови тиквата пред себе си.

– Има един „вкус“, който споделят всички мъже по света – добави тя със суров глас.

– Наистина ли? – учудено попита Елиса. – Какъв е той?

– Блондинките – лаконично отвърна тя.

– Не всички мъже – възрази Хънтър.

– Посочи ми поне един – предизвика го Пени.

– Аз. Предпочитам добрата, уравновесена жена с усмивка, която кара стаята да свети. Като твоята.

Пени го погледна изненадано. После се усмихна и доказа твърдението на Хънтър за светлината в стаята.

– Подобно на храната – продължи Хънтър, без да гледа към Елиса, – красотата е въпрос на работа с подръчния материал, вместо безпокойство какво имаш и какво не.

Този път беше ред на Елиса да разреже една тиква с един удар на ножа.

– Ти си добра жена – продължаваше Хънтър, без да откъсва очи от Пени. – Би трябвало да се спреш на някое от предложенията за женитба, които си получила от мъжете покрай теб.

Пени отново го погледна с изненада.

– Откъде знаеш?

Хънтър изгледа Елиса и отвърна:

– Не всички мъже се заслепяват от блясъка на слънцето в нечия руса коса.

Усмивката на Пени повехна.

– Онзи, когото имам предвид, беше заслепен – рече тя. – А за мен само той има значение.

Следобедът всички с изключение на Пени, която все още не се чувстваше добре, изоставиха кухненската и градинската работа, и излязоха да прибират добитъка. Лефти беше пристигнал в галоп с новината, че на юг, край блатото има голям табун мустанги. Възможността беше прекалено добра, за да я пренебрегват.

Недостигът на коне беше много по-важен от необходимостта да се консервират зеленчуци. Каубоите имаха само по един-два коня за смяна на човек. Трябваша им поне по шест, като се имаше предвид колко груба беше работата по събирането на говедата от хълмистата земя на Ладър Ес. В горещи дни като този всеки можеше да измори по осем коня, стига да ги имаше.

Морган яздеше заедно с Хънтър и Елиса в търсене на мустанги. Ако Хънтър искаше да каже нещо, обръщаше се към Морган. През останалото време царстваше тишината. Тримата бродеха из горещата, хълмиста равнина покрай блатото, търсейки следи от мустанги.

Елиса беше напълно доволна, че не ѝ обръщат внимание. Острият край на езика на Хънтър не беше никак приятен, а от миналата вечер не се бе срещала с нещо друго, освен с него.

Земята отново се сниши и ги поведе към дъното на нова долина.

Устието на долината завършваше в самото блато. Без да каже нито дума Хънтър слезе от коня и огледа земята за следи. Високата трева, която процъфтяваше на гъстата, влажна почва, скоро го скри от погледите им.

Морган извади карабината си и прекара коня си до този на Елиса.

Тя, обаче, предпочиташе Морган да следва дирите, а Хънтър да я пази.

Конете придрямваха с увесени глави, сякаш слънцето ги беше зашеметило. Неподвижността на животните се дължеше отчасти на усиления труд през последните седмици. Добичетата не губеха време и се възползваха от всяка възможност да си починат.

Елиса също копнееше за почивка, макар че никога не би го признала на Хънтър. Беше оставила Леопард в яхъра, за да си отпочине от мъчителната целодневна работа. Сега яздеше една едра, кокалеста кобила, която имаше неравна походка, но се разбираше добре с мустангите.

Бъгъл Бой кротко пасеше само на няколко крачки от тях. От време на време конят вдигаше глава и се оглеждаше. После отново се връщаше към пасането.

Над главите им соколите правеха мързеливи кръгове високо в есенното небе.

Елиса погледна към отсрещния склон на долината, където Хънтър си проправяше път към следващото било. Без сама да усеща напрежението си, тя се вираше във всяко негово движение. Доставяше й удоволствие неповторимата комбинация от мъжествена сила и грация в него.

В момента Хънтър се движеше много предпазливо. Нямаше желание да издава позицията си на мустангите или евентуалните врагове. В ръката си държеше малък далекоглед.

Конете, които Лефти бе видял близо до долината, не бяха напълно диви. Повечето от животните носеха клеймото на Ладър Ес.

Въпреки това конете се появяваха и изчезваха като призраци.

– Надявам се Лефти да е бил прав за клеймото върху тях – тихо подхвърли Морган към Елиса. – Конете ни трябват повече, отколкото на пушката патрони. Необяздените мустанги не са много добри, особено ако се наложи човек да стреля.

– Лефти познава конете на Ладър Ес – също тихо му отвърна Елиса. – Щом казва, че са наши, значи са наши.

– Ами ако носят клеймото на Слэш Ривър?

– Тогава клеймото ще е толкова ново, че още няма да е заздравяло – рязко отговори Елиса. – А под него ще се вижда клеймото на Ладър Ес.

– Вероятно – съгласи се Морган. – Сигурно смятате да убиете

някай кон и да го одерете, за да се убедите напълно?

Елиса се намръщи. Обичайният начин да се покаже, че старото клеймо е било променено, беше да се убие животното и да се изстърже част от кожата, която е била жигосана. Старото клеймо обикновено излизаше ясно отдолу, без значение какви промени бяха жигосвани върху него.

– Приемам твърдението на Лефти за вярно – рече тя.

– Братята Кълпепър няма да се съгласят лесно.

– Бандата им е по-ниска от тревата, откакто се промени съотношението на силите – сухо рече Елиса.

– Както казва Хънтър, змията по природа е близко до земята. Но това не значи, че в зъбите ѝ няма отрова.

Елиса присви очи, за да се предпази от един внезапен порив на вятъра. Непосредствено от лявата ѝ страна започваше почти пресъхналото благо. Жълтеникавите тръстики шумоляха и се огъваха под напора на вятъра. От дясната ѝ страна се вълнуваше тревистата равнина, която достигаше чак до Рубиновите планини. Над върховете се събираха буреносни облаци, които криеха назъбеното било от погледа ѝ.

Вятърът, който се спускаше надолу по склоновете на планината носеше миризмата на зима.

– Значи в такъв случай смяташ, че Хънтър е прав – братята Кълпепър само ни чакат да привършим работата по събирането на добитъка и ще нападнат? – попита Елиса.

– Първото нещо, което трябва да научите за Хънтър – провлечено додаде Морган – е, че той е винаги прав.

– Не винаги.

Усмивката на Морган проблесна за миг.

– Е, да, госпожице, не винаги. Избра губещата страна във войната, но явно така му е било писано.

Морган се намести в седлото, засенчи с длан очите си, за да ги предпази от яркото, безжалостно слънце и се вгледа натам, откъдето бяха дошли. За разлика от небрежния му глас, очите му бяха бързи, изпитателни и сурови.

– Присъединяването му към южняците, разбира се, беше до голяма степен работа на Кейс и на Белинда. Млади и горещи глави, които искрено вярват във всичките шуротии за благородството и за памука.

– Белинда ли?

– Жена му, Бог да пази душата ѝ – отговори Морган. После добави приглушено: – По-вероятно е близо до нея да е дяволът.

Елиса не го чу. Досега не го бе приемала напълно, но сега, след като знаеше името ѝ, нещата изглеждаха много по-истински.

Хънтър бе обичал една жена. Беше се оженил за нея. Тя беше умряла.

Сега сърцето му беше погребано заедно с нея.

– А Кейс? – бързо попита тя. – Кой е той?

– По-младият брат на Хънтър.

– Той също ли е умрял?

– Не, госпожице, макар че доста Северняци положиха големи усилия.

– И ти в това число?

Морган поклати глава.

– Дълга живота си на братята Максвел – простичко отвърна той. – А когато дойде подходящо време им помогнах така, както те на мен.

– Как?

– Помогнах на Кейс да се промъкне в затвора, където държах Хънтър. Кейс свърши останалата работа.

Елиса се сви при мисълта за заключения в затвора Хънтър. Военните затвори бяха известни с лошото си отношение към обитателите си.

– Може би Кейс е бил буйна глава преди войната – продължи Морган, – но накрая се беше излекувал напълно. Сега вече е истински мъж.

– Ами преди войната? – попита Елиса. – Тогава ли ти е помогнал Хънтър.

Морган кимна.

– Какво се случи? – попита Елиса.

Морган въздъхна, намести се по-удобно в седлото и дръпна юздите на коня си, за да го завърти в друга посока, така че да вижда по-добре блатото.

– Беше доста преди войната – тихо каза Морган. – Едни бели боклуци в Тексас бяха намислили да ме закачат на един клон, само за да видят колко дълго ще ритам.

Елиса ужасена се извърна към Морган. Той поглеждаше подред към билото на хълма и към блатото.

И се усмихваше като човек, който се радва на приятен спомен.

– Хънтър мина наблизко и заговори онези момчета – добави Морган. – Изобщо не вдигна много шум. Отне му по-малко от минута, за да разбере, че не съм направил нищо, че да заслужи бесилката.

Елиса вцепенено гледаше Морган.

– Хънтър направи някакъв знак и Кейс излезе от храстите, точно

зад онези момчета.

– И те те пунаха да си вървиш? – предположи Елиса.

– Не, госпожице. И шестимата посегнаха към револверите си.

– Шестима? – зашеметено попита Елиса.

Морган кимна.

– Кейс е бърз в ръцете като брат си. Когато стрелбата спря двама от Кълпепърови бяха мъртви, а останалите бяха ранени и търсеха къде подалеч да се скрият.

– Братята Кълпепър? Същите, които са тук?

– От същата фамилия, но от друг клон. Благодарение на Хънтър от този ден живея втори живот. Пак от същия ден започнаха проблемите му с братята Кълпепър. Но тези проблеми ще свършат тук, помнете ми думата.

– Какво искаш да кажеш? Нима Хънтър е дошъл тук, защото е знаел, че Кълпепърови са...

Морган вдигна ръка, за да накара Елиса да замълчи. Тя проследи погледа му към отсрещното било, където Хънтър лежеше почти напълно скрит сред опърлената от слънцето трева и ниските храсти.

Чуваше се далечен тропот на копита.

– Гръм и мълнии! – изруга Морган. – Нещо е подплашило мустангите.

С тези думи той сграбчи юздите на Бъгъл Бой и пришпори коня си.

Хънтър пресрещна Морган на половината път надолу към долината. Метна се на гърба на Бъгъл Бой, сякаш по цял ден с това се занимаваше – да възсяда коне в галоп.

– Пресечи им пътя към планината! – подвикна Хънтър. – Ние ще подкараме конете към ранчото.

Морган махна, че го е разбрал.

– Внимавай за братята – предупреди ги Хънтър. – Нещо е подплашило онези коне.

Морган му отправи в отговор една вълча усмивка. Несъмнено имаше желание да срещне един-двама Кълпепърови. После пришпори коня си.

– Стой близо до мен – обърна се Хънтър към Елиса.

След това пришпори коня си, преди тя да е успяла да му отговори.

14.

Дългокраката кобила препускаше със силен тропот след коня на Хънтър, а Елиса беше заета повече с това как да се задържи на седлото, отколкото с мисли за евентуалната среща с Кълпепърови. Кобилата с трудност следваше Бъгъл Бой, но поне стъпваше уверено.

В момента пъргавината имаше по-голямо значение от скоростта. Препускането по ръба на блатото беше опасно занимание. Теренът се сменяше без предупреждение от мек в твърд и обратно. Невинната туфа трева можеше да крие кална локва или бабуна, или дори парче скала.

Всяка една от тези три клопки можеше да събори коня и да изхвърли ездача от седлото.

Изушената от слънцето трева се носеше под краката на кобилата със зашеметяваща скорост. Елиса наведе ниско глава, присви очи, за да прогони сълзите, предизвикани от вятъра и подкара кобилата така, както се бе научила да го прави в Англия, когато братовчедите ѝ я гонеха вместо лисица.

Въпреки че вятърът свиреше в лицата им, скоро конските гърбове лъщяха от пот. Споменът за блатото с изобилната му вода и ятата птици изглеждаше само един мираж, предизвикан от жегата над сухата земя.

Бъгъл Бой рязко зави към планината. А след това големият жребец сякаш се сплеска, шията му се проточи напред, а опашката му се изправи по вятъра. Без да мисли за опасността, кобилата на Елиса изтрополи надолу по склона на един плитък ручей, взе завоя и последва Бъгъл Бой нагоре по коритото на ручея с главоломна скорост.

Хънтър погледна за миг през рамо. Кокалестата кобила беше на петнайсетина метра зад него и се стремеше да не изостава. Елиса се беше привела ниско над конската шия. Беше се вкопчила като релей в дългата, черна грива на кобилата.

Изведнъж кобилата стъпи накриво, залитна и изгуби ритъма на галоп си. Елиса се изправи в стремената и дръпна юздите, за да възстанови баланса на коня си. След няколко мъчителни секунди кобилата успя да влезе отново в крачка.

Падането ѝ се размина на косъм. Хънтър обърна глава напред и си помисли със съжаление, че щеше да бъде най-добре подобни рискове да бъдат избегнати.

Може би Елиса трябваше да остане в ранчото. Не беше нейна

работа да рискува живота си.

Въпреки това Хънтър не можеше да ѝ заповяда подобно нещо, защото Елиса нямаше да му се подчини. Единствената възможност да я задържи бе да завърже краката и ръцете ѝ за леглото.

А ако се случи така, че тя е в леглото, а той е някъде наблизко, едва ли в главата му щеше да се мерне мисълта да я завърже и да си тръгне.

Хънтър изруга на глас и насочи Бъгъл Бой надясно. Конят зави и стремително се изкачи по ръба на плиткия ручей. Навсякъде покрай тях се разстилаше слънчево, жълтокафяво великолепие.

От дясно на Хънтър, на около километър се разстилаше необятната пустош на пресъхналото блато. Под напора на вятъра тръстиките и високата трева се люлееха и преливаха в златно и кафяво.

На около триста метра пред тях препускаше голям табун мустанги, подкарвани от каубоите на Ладър Ес и техните изнемощели коне.

Хънтър и Елиса се присъединиха към преследването. Щом скъсиха разстоянието до мустангите, двамата предвидливо застанаха между конете и блатото.

Всеки мустанг, на когото му хрумнеше да се опита да избяга към блатото, на часа биваше върнат обратно от някой ездач. Другите каубои се бяха разпределили така, че да насочат мустангите към стария корал⁸, който беше построен още преди години за годишното преброяване на дивите коне.

Когато мустангите стигнаха до широкият край на фунията от храсти, която водеше към корала, конете се бяха запенили и дишаха тежко. Втурнаха се през фунията като море от плющящи гриви и опашки.

Зад тях ездачите се снишиха в седлата си и побързаха да сложат вратата на корала. Мустангите се озоваха в затворената ограда, преди да са разбрали какво става.

Елиса пусна задъханата си кобила да върви бавно, избърса потта от собственото си чело и затъкна сламените кичури коса над челото си зад ушите си. Нетърпеливо огледа големия корал, изграден от храсти, като се опитваше да преброи конете.

В оградата мустангите тичаха в кръг, търсейки път навън. Безброй остри копита хвърляха чимове трева, а отдолу се разкриваше пръстта. Скоро в небето се вдигна прах като дим от огън.

Беше невъзможно да се преброят мустангите. Въпреки това Елиса беше усмихната, когато завърши обиколката си на корала. На много от

---

8. Ограда с фуниевиден отвор в единия си край за лов на коне или говеда – Б. пр.

конските хълбоци беше забелязала клеймото на Ладър Ес, което значеше, че доста коне вече са обзядени. Те бързо щяха да свикнат отново с тежестта на ездача.

Един поглед към Елиса беше достатъчен на Хънтър, за да разбере, че тя е по-скоро развълнувана и развеселена, отколкото наранена. Бузите ѝ бяха порозовели, синьо-зелените ѝ очи блестяха като скъпоценни камъни, а усмивката ѝ сияеше.

Хънтър не се сдържа и ѝ се усмихна в отговор.

– Колко мустанги мислиш, че сме хванали? – ликуващо го попита Елиса.

Хънтър с мъка извърна поглед от червените ѝ устни към кипящото море от мустанги, което беше заприщено зад оградата от храсти.

– Навярно около двеста – бавно отговори той. – Бих казал, че приблизително половината от тях стават за езда.

После си спомни за офицера от армията, който беше поискал Елиса заедно с конете и се усмихна хладно.

– Но от армията не са искали добри коне, нали? – добави тихо Хънтър. – Навярно току-що обзядените също ще им свършат работа.

Елиса се разсмя. Смехът ѝ, подобно на усмивката ѝ, излъчваше задоволство. Огледа със собственически поглед мустангите.

За първи път започваше да вярва, че ранчото може би наистина ще бъде спасено. При толкова много нови, силни коне мъжете без съмнение щяха да успеят да намерят още говеда.

– Доста коне носят клеймото на Ладър Ес – подхвърли Елиса.

– А някои – на Слеш Ривър.

Елиса се намръщи. Нетърпеливо махна един бледозлатист кичур коса от очите си и го мушна под шапката си.

– Клеймото на Аб Кълпепър – добави Хънтър.

– Съвсем скоро поставено – саркастично вмъкна тя. – Съвсем скоро.

– Аб не е тук от достатъчно дълго време, за да има стари негови клейма – сви рамене Хънтър.

– На колко от нашите коне предполагаш, че е сложил своето клеймо?

– Ще знаем утре или в другиден, след като мустангите се успокоят достатъчно, за да можем да ги преброим.

Елиса обърна глава към мустангите. Една кобила, която ѝ се струваше позната, мина в галоп точно покрай оградата. На хълбока ѝ се виждаше прясното клеймо на Слеш Ривър.

Въпреки това тя беше една от най-добрите кобили за разплод на Ладър Ес, а също и много добър кон, за преследване на говедата.

– Проклет да е! – избухна Елиса.

– Тук съм напълно съгласен.

Хънтър се надигна в стремената и изсвири пронизително.

Морган изскочи от облака прах, който обграждаше корала. По кожата на якото му, малко пони течаха струйки пот. Животното дишаше тежко, но все още се подчиняваше на командите на ездача си. Конят се насочи в тръс и с вдигната глава към Хънтър и Елиса.

Въздухът имаше вкус на прах, а силното есенно слънце го караше да блести.

– Кажете на момчетата, че свършиха добра работа – каза Хънтър на Морган. – После избири двама да спят тук и да пазят мустангите.

– Слушам, сър.

– Кучетата биха могли да се справят с тази работа – намеси се Елиса.

– Но не и ако човекът от градината реши да направи дупка в оградата – рязко отвърна Хънтър.

Елиса стисна устни, но не му възрази.

Хънтър беше прав. На кучетата вече не можеше да се разчита като пазачи.

– Прати някой да каже на Мики да докара онази каруца с каците с вода.

– Слушам, сър!

– Когато на коня корема му е пълен с вода, той изобщо не скача така както жадния – сухо добави Хънтър.

Морган се изсмя, махна им за поздрав и насочи коня си в тръс към плевнята, която беше само на около триста-четиристотин метра оттам.

Каубоите, които бяха най-добри с ласото, влязоха в корала. Мъжете язدهа сред мустангите с кърпи на лицата, за да се пазят от прахта и си избираха подходящи цели.

Без много суетня мъжете започнаха да ловят коне, независимо от клеймото им. Тези животни се превръщаха от диви в почти питомни в мига, в който сложеха примка на шията им. Не се противяха, докато ги извеждаха от корала и в тръс ги прекарваха към другата ограда близо до плевнята.

Докато Морган се върне в корала бяха останали не повече от седемдесет коня. Малко от тях носеха клеймо. Всичките бяха предпазливи и диви като сърни.

Мики пристигна с една платформа, натоварена с каци вода. Каруцата влачеха шест яки вола. Морган яздеше отстриани, за да окуражава воловете.

Гледката на толкова много вода напомни на Елиса колко много самата тя искаше да вземе една баня. Подтискащата топлина, умората от усилената работа и безкрайния прах обвиваха тялото ѝ като плътно одеяло.

Елиса отдавна беше разкопчала жакета си, но това не беше достатъчно. Свали го съвсем и го завърза отзад на седлото. След това тайно разкопча малко блузата си от муселин с висока яка. Въздухът нахлу през отвора към тънката памучна риза отдолу, а оттам към разгорещената ѝ кожа.

Тя промърмори тихо от удоволствие. Звукът на гласа ѝ прорязва Хънтър като с нож.

– Мики! Сони! Рийд! – изкрещя Хънтър. – Помогнете на Морган за каците!

Хънтър скочи от коня и отиде да добави собствената си сила към изпълнението на тази задача.

– Мики, търкаляй каците по тези дъски една по една. И внимавай, момче! Ако някоя каца падне върху човек, ще го сплеска по-тънко от сянката му.

Мъжете търкаляха каците една по една по двете яки талпи, поставени от платформата до горещата земя. После изтъркулваха каците до коритото в единия край на корала.

Мики изби запушалката на първата каца. Като пъшкаше от усилие, Хънтър избута кацата в края на оградата. Сребърната струя вода бликна и затанцува в прашното корито.

Миризмата на прясна вода накара обикалящите в кръг мустанги да спрат. Животните вдигнаха глави и наостриха уши. Очите им бяха впорени в коритото. Само дето не облизваха устни от нетърпение.

Елиса много добре знаеше как се чувстват мустангите. Би дала много, за да застане под клокочещата водна струя и да се облее с вода от глава до пети.

– Мики? – подвикна Хънтър. – Давай следващото буре.

Елиса не обърна никакво внимание на мускулите на Мики, които се издуваха под ризата му, докато търкаляше кацата. Беше заета изцяло да гледа Хънтър, който беше разкопчал до някъде ризата си. През отвора на бледосинята му риза лъщяха черни косми.

Без да мисли какво прави, Елиса скочи от коня и се приближи.

– Внимавайте, госпожице Елиса! – извика Сони.

Елиса вдигна глава, видя, че Сони е изпуснал една каца и тя се накланя застрашително. Хвърли се пъргаво настрани. Кацата отскочи от дъските, стовари се на земята и се пръсна.

Водата буквално избухна и измокри всичко наблизко, в това число Елиса.

Сепнатият ѝ писък привлече погледите на всички мъже, но ги задържа не той, а доволния женски смях, който го последва.

Хънтър се прехвърли през оградата на корала и се затича към Сони със заплашителен поглед.

– Ох, гле'й какво направих, госпожице Елиса! – извинително додаде Сони. – Страшно съжалявам! Тази каца сякаш си правеше каквото тя си знае.

Елиса дръпна блузата си, която се беше прилепила към тялото ѝ. После махна на Сони, за да му покаже, че не е нужно да ѝ се извинява.

– Всичко е наред – рече тя. – Тъкмо си мислех за баня и ето, че я получих.

Хънтър изгледа Сони така, че на младежа му се прииска да се скрие в миша дупка.

– Само мокра ли си? Удари ли те кацата? – грубо се обърна Хънтър към Елиса.

– Нищо ми няма.

– Сигурна ли си?

– А-ха. Дори да ме беше ударила, едва ли щеше да бъде лошо – отметна глава назад Елиса и се разсмя. – Господи, как добре ми дойде тази баня!

Хънтър не ѝ отговори. Желанието го стисна в жестокото си менгеме. Не можеше да си поеме дъх от силата, с която кръвта бушуваше във вените му.

Всяка извивка, всяка нежна част, всяка женствена подробност по тялото на Елиса изпъкваше ясно през подгизналите дрехи. Зърната ѝ се бяха издули в два твърди върха, които молеха мъжа да ги погледне, да ги вземе в ръцете, но преди всичко в устата си.

След това Елиса погледна към Хънтър. Очите ѝ се разшириха в отговор на желанието му.

Хънтър се обърна рязко, отиде при коня на Елиса и взе жакета ѝ.

– Облечи го, преди да си настинала – каза ѝ Хънтър, като ѝ подаде дрехата.

– Да настина ли? Днес? Ако не си забелязал, времето е горещо и...

– Правиш представление на мъжете с тялото си, нали? – прекъсна я той с леден тон. – Но ти вече го знаеш, нали? Облечи жакета!

Елиса отвори уста да възрази, но забеляза, че всички мъже ги гледат и побърза да я затвори. Взе с гневно изражение жакета и започна да мушка мокрите си ръце в тесните ръкави. Резките движения разлюляха гърдите ѝ под тънката тъкан.

На Хънтър му се прииска да завие от разочарование. Изруга люто и обърна гръб на безкрайната съблазън, която представляваше Елиса Сътън.

Първото нещо, което видя бе, че всичките каубои все още я гледаха.

– Представлението свърши! – изръмжа Хънтър и обходи мъжете с поглед. – Захващайте се за работа!

– Госпожице Елиса, сигурна ли сте, че трябва да сте тук навън сама? – нетърпеливо попита Сони.

– Не съм сама. Ти и Морган сте с мен.

Тонът на Елиса беше рязък. От вчерашната случка с кацата вода тя стоеше настрана от мъжете.

Беше адски уморена от консервирането, правенето на пюрета, слагането на туршии, беленето, рязането и останалата каква ли не друга работа, свързана с обработката на урожая от унищожената ѝ градина.

Освен това денят беше прекалено хубав, за да стои затворена в къщата. Ниските, меки слънчеви лъчи на късния следобед я бяха подмамили да излезе и да отиде при хванатите мустанги.

– Да, но... – започна Сони.

– Но нищо – прекъсна го Елиса. – Собственикът на Ладър Ес съм аз, а не Хънтър. Всеки трябва да помни добре този факт.

– Особено Хънтър, нали? – провлечено подхвърли Морган.

Тя обърна бойко глава към него. Хуморът и разбирането в черните очи на Морган я обезоръжиха изцяло.

– Особено Хънтър – съгласи се тя и се разсмя кисело.

– Той просто те пази от мъжете – тихо рече Морган.

– Така ли? Тогава защо имам чувството, че всъщност той пази мъжете от мен?

Морган въздъхна, вдигна шапката си и я намести отново върху гъстата си, къдрава черна коса.

– Ами, ако познавахте жена му, щяхте да го разберете – отвърна най-накрая Морган. – Тя беше едно хубаво младо създание като вас.

Точно заради това си изпати. И той също.

– Какво се случи? – запита Елиса, която жадуваше да научи повече за миналото на Хънтър.

– Не мога да ви разкажа. Извинете ме, госпожице. По-добре да се връщам при мустангите.

– Но...

– Чуйте, не се отдалечавайте от сградите без придружител – предупреди я Морган. – Онзи гостенин беше тук отново днес преди зазоряване.

– Какво? Хънтър нищо не ми е казал.

– Няма нищо за казване. Промъкнал се е покрай бараката на ратаите и е отворил вратата на корала. Адски трудна работа беше да се приберат обратно новите коне в тъмното.

– Има ли липсващи? – остро попита Елиса.

– Трудно е да се каже – призна Морган. – Още не познаваме добре конете.

– Какво показва преброяването?

– Липсват дванайсет.

– Липсват само жигосани коне, нали? – попита Елиса.

– Да, госпожице. Мустангите са прекалено диви и не си струват труда да се крадат. Макар че щом веднъж се обзядят... – сви рамене Морган.

– Само коне с клеймото на Ладър Ес ли са взети?

– Да, госпожице. Така изглежда.

– Дяволска работа! – разгневи се Елиса.

– Да, госпожице. Така си е.

Елиса се надигна на оградата, за да огледа по-добре оставащите коне. Без да обръща внимание на мръсотията, която напречните прегради оставяха по червеникавия ѝ костюм за езда, тя седна на оградата и се вгледа в клеймата на конете.

По-малко от половината оставащи коне носеха клеймото на Ладър Ес. Като се изключат отделните клейма на Би Бар, останалите коне носеха знака на Слеш Ривър.

Елиса почувства как кипва. Скочи от оградата и тръгна към плевнята. Оседла Леопард, сложи му юздата, мушна карабината си в кобура на седлото и го възседна с едно рязко движение.

Тежестта на полите ѝ сковаваше всяко нейно движение. Елиса промърмори нещо под носа си и се закле, че ще разпори този костюм както беше направила с другия. След това насочи коня към границата между

Би Бар и Ладър Ес.

Преди още да беше стигнала до двора на ранчото, Морган се появи отново. Яздеше един дорест скопен кон, който само до преди няколко дни бе препускал на воля с мустангите.

- Ще дойда с вас, госпожице.
- Не отивам далеч.
- Да, госпожице.
- Но ти въпреки това ще дойдеш с мен, нали?
- Да, госпожице.
- Нося си пушка – хапливо додаде тя.
- Да, госпожице.
- Аз съм добър стрелец.
- Да, госпожице.
- Ти имаш друга, по-важна работа за вършене.
- Не, госпожице.

Елиса отново изруга под носа си и насочи Леопард по една от загадъчните следи, които водеха към Ветровития проход и към Би Бар.

Морган я последва.

Щом конят му се изравни с Леопард, Елиса забеляза, че клеймото на хълбока му е променено от знака на Ладър Ес, така че да се чете като този на Слэш Ривър. Промяната беше съвсем проста – между оригиналния знак S S добавяха една диагонална черта в средата.

– Какво ще стане, ако някой Кълпепър възрази, че яздиш така наречения техен кон? – кисело рече Елиса.

– Тогава ще знам, че Бог наистина е добър.

Вълчата усмивка на Морган говореше повече от всякакви думи. Несъмнено гореше от желание да се срещне с някой гневен Кълпепър.

Елиса се опита да скрие усмивката си. Беше невъзможно.

Харесваше Морган. Освен това Морган се беше превърнал в неин въоръжен придружител не поради някакво собствено влечение, а по заповед на Хънтър.

– Стой зад мен – предаде се накрая Елиса. – Не искам да оставяме още конски следи. И без това вече са много.

– Да, госпожице.

Елиса подръпна юздите и подкара Леопард в лек галоп. Насочи се право към паяжината от следи, които свързваха Би Бар и Ладър Ес.

Не й отне много време да разбере какво се бе случило. Една малка група неподковани коне беше преминала или по-скоро някой я беше прекарал от Ладър Ес към Би Бар през миналата нощ.

Нямаше следи в обратната посока към Ладър Ес.

Защо, по дяволите, Бил даваше на братята Кълпепър да шетат на воля из земята му, питаше се горчиво Елиса.

Дали не го правеше, за да я съсипе заради това, че не му беше продала ранчото?

Тази версия просто не съвпаднаше с представата на Елиса за Бил. От време на време той беше суров човек, но не повече, отколкото го изискваше дивия запад.

Освен това към нея винаги се бе държал нежно, дори когато го бе разгневила с отказа си да му продаде Ладър Ес и да остане в Англия до края на живота си.

Дали Бил не беше отстъпил защото беше сам срещу цялата банда на Кълпепър? Възможно ли беше да е решил, че е по-добре да изгуби ранчото, отколкото живота си?

Елиса се надяваше това да е истината. Склонна беше да приеме, че благоразумието е по-добрата страна на доблестта.

Не можеше да проумее явната кражба.

След като се бе запознала с Гейлорд Кълпепър, на Елиса ѝ беше станало ясно, че човек трябва да е много силен, много смел и решителен, за да се изправи сам срещу Кълпепърви. Не можеше да вини Бил, че бе взел друго решение за себе си.

Елиса пришпори Леопард напред, следвайки дирята на конете, които бяха откраднати от корала на Ладър Ес. Следите водеха към земята на Би Бар, после завиваха настрани и се насочваха право към една особено гъсто обрасла част на блатото.

Мак веднъж ѝ беше казал, че сред високите тръстики има скрити много пътеки, проходи и островчета. Така поне му бяха казвали индианците.

Човек би могъл да скрие доста стока в блатото... ако знае как да се измъкне от тресавищата на суха земя сред лабиринта от тръстики, кал и засъхващи потоци.

Елиса се изправи в стрemenата и заслони очите. Вгледа се надолу към лекия склон, водещ към блатото. Възможно бе да има стотици говеда и коне, разпръснати сред тръстиките и туйфите трева.

А може би нямаше нито едно животно.

Може би просто следите ги примамваха към засада, устроена им от чакащите с пушки в ръце бандити на братята Кълпепър.

– Госпожице? – обади се Морган. – Нали не смятате да се набутате право в блатото?

Елиса не му отговори.

Морган се изкашля преди да продължи.

– На ваше място не бих направил подобно нещо, госпожице. Всъщност ще се постарая да не правите нищо такова.

Един поглед към лицето на Морган подсказа на Елиса, че в изражението му няма нито извинение, нито колебание. Явно имаше предвид точно това, което ѝ беше казал.

– Заповедта на Хънтър ли е? – попита тя.

– Не, просто проявявам здрав разум – отвърна твърдо Морган. – Сигурен съм, че ще се загубите в блатото, освен ако не сте наполовина воден плъх.

– Ще се изгубя или ще попадна в засада.

Морган изпусна въздуха си през зъби и намести шапката си.

– Да, госпожице. Тази мисъл се появи в каубойската ми глава, още щом видях за първи път следите, които водят към този ад.

Колкото по-дълго Елиса гледаше следите, толкова по-сигурна ставаше, че те са фалшиви, опасни, а може би и двете.

Тази работа не беше дело на Бил.

Бил направо я беше попитал да му продаде Ладър Ес, а после ѝ беше казал, че е глупава като пън, задето не му го е продала.

Право в очите.

На висок глас.

Без да се промъква по малките часове и да ѝ прави гадни номера.

Елиса хвърли един последен поглед към блатото, отпусна се в седлото и се обърна към Морган.

– Къде е Хънтър?

– Обяздва мустанги.

Елиса обърна Леопард и препусна в галоп към корала.

Морган я последва. Очите му наблюдаваха блатото доста след като се бяха отдалечили на един изстрел разстояние.

Когато Елиса и Морган пристигнаха в изградения от храсти корал, Рийд беше хванал един мустанг за ушите и го държеше с всичка сила. Хънтър сграбчи юздата точно до юздечката, изви главата на мустанга почти до лявото стреме и се метна на седлото.

– Пускай го – подвикна Хънтър и отхлаби малко хватката си.

Рийд пусна ушите на коня и прескочи от другата страна на портата на корала.

Морган се усмихна и се отпусна в седлото, за да се наслади на представлението.

Мустангът беше един жилав дребен жребец, който сякаш имаше пружини в краката си. Конят прибра едни към други предните и задните си крака, изви се на дъга и метна задницата си като риба на сухо, мъчейки се да хвърли ездача си.

Хънтър го яздеше като котка, без да помръдва повече от нужното и без да се отлепя много от седлото. Използваше шпорите си не за наказание, а за да се увери, че жребецът прави всичко, на което е способен.

След няколко минути мустангът престана да се хвърля, изпръхтя силно и извърна глава, за да види по-добре странния израстък на гърба си.

Хънтър погали шията на коня, като му говореше тихо и успокоително. След това слезе от жребеца с едно особено, плавно движение, което нито за миг не го поставяше в такова положение, че да изгуби равновесие.

Ботушите на Хънтър едва бяха докоснали земята, когато той стисна юздата, дръпна главата на жребеца нагоре и се метна отново на седлото.

Жребецът изпръхтя, отстъпи настрани, изви се на дъга без особен ентузиазъм и накрая застина.

Чак сега Елиса забеляза, че мустангът носеше прясно клеймо на Ладър Ес на хълбока си. Същото важеше за всички останали мустанги в корала.

Хънтър слезе от коня.

Жребецът само го погледна.

– Отмятай този и давай следващия – извика Хънтър на Рийд.

Конят официално беше причислен към новообяздените, което означаваше, че един добър ездач би могъл да го възседне при разумна безопасност без чужда помощ.

– Проклятие, този човек обядва конете направо с поглед! – ухили се Морган. – Виждал съм само един по-добър от него.

– По-добър ли? Съмнявам се – отвърна Елиса.

– Питай Хънтър. Той ще се съгласи, че брат му е по-добър от него при обядването на мустанги. Рийд бавно тръгна с готово ласо в ръка към мустангите, които тичаха в кръг в далечния край на корала. Конете цвилеха, пръхтяха, мятаха се насам-натам, но без полза. Примката излетя и се нахлузи около шията на най-близкия кон.

Рийд нави свободния край на въжето около рога на седлото си и повлече съпротивляващия се мустанг към мястото за оседлаване.

Без да поглежда към Елиса и дори без да дава знак, че е забелязал присъствието ѝ, Хънтър свали юздата и седлото от предишния мустанг

и се насочи към новия кон.

– Хънтър? – подвижна Елиса. – Трябва да поговорим.

Той спря и погледна през рамо към нея.

– По-късно – лаконично отвърна той. – Зает съм.

– Става дума за липсващите коне.

– Ето затова съм зает. Обяздвам нови коне, за да попълнят липсващата бройка.

– Ще ни отнеме само няколко минути.

– Това значи още един обяден мустанг, Палавке.

След тези думи Хънтър продължи пътя си към мястото за оседлаване в далечния край на корала.

Елиса насочи Леопард към портата на корала.

Преди Хънтър да разбере какво става, Леопард прескочи оградата и се закова на място пред него.

„Проклето да е безразсъдството й! – ядосано си каза той. – Някой ден ще насочи жребеца си към прекалено висока преграда и двамата ще завършат скока си на куп от другата страна.“

Но всъщност не това дразнеше истински Хънтър и той добре го разбираше.

Искаше Елиса толкова силно и същевременно се мразеше за желанието си до такава степен, че се разгневяваше само като я погледнеше. Преследваше го спомена за смеха й, след като студената вода я беше обляла.

Представяше си зърната й, ясно очертани под тънката мокра блуза и огънат пламваше в гърдите му.

– Става дума за Бил – поясни Елиса. – Безпокоя се за него.

Хънтър усети как гласа й се смекчи при споменаването на името на Бил и забеляза загрижеността в очите й. Това беше последната капка в пълната вече с гняв чаша.

– И какво толкова е станало с този крадец на коне и говеда, с това копеле дете толкова обича братчетата Кълпепър, че си се загрижила за него? – провлечено подхвърли Хънтър.

– Не можем да докажем, че именно Бил е откраднал добитъка.

– Какво доказателство ти трябва, момиченце? Самопризнание ли? Демонстрация стъпка по стъпка как точно го е направил? Или изстрел от засада в гърба ти?

– Бил никога не би ме наранил – настойчиво възрази Елиса. – Не го познаваш толкова добре, колкото мен. Страх ме е...

– Не бих и желал. Винаги съм предпочитал жените – едно изрече

Хънтър.

Елиса дори не забеляза намека му. Просто продължи да му говори.

– ... че може би бандата го държи в плен – завърши тя.

– Пленник ли? Не пленник, а юда!

– За мен това е единственото разумно обяснение.

– Не можеш да видиш истината, дори когато е дошла на крака при тебе и те заплюва в лицето! Добрият стар Бил те краде посред бял ден!

– Не! Той има нужда от помощ!

– Има нужда от куршум!

Елиса срещна суровия поглед на Хънтър и си спомни неподправената омраза, която той хранеше към всичко, свързано с братята Кълпепър.

„... крадец на коне и говеда ... копеле дете толкова обича братчетата Кълпепър...“

– Не – възрази му тя с равен глас. – Няма да ти позволя да нараниш Бил. Чуваш ли ме? Не го наранявай!

Хънтър ѝ хвърли пълен с презрение поглед.

А после се зачуди защо ли симпатични кокетки като Белинда и Елиса си губеха ума по мошеници два пъти по-стари от тях, които по една случайност им бяха съседни.

Хънтър бързо се приближи до Леопард. После заговори така, че само Елиса да го чува.

– Престани да ми ходиш по петите и да носиш коприна – просъска той с леден глас. – Ако исках това, което ми предлагаш, щях да дойда да те пазя самият аз, а не да пращам Морган.

– Не съм...

– Напротив, точно така правиш – прекъсна я той. – Момчетата се смеят в бараката и само затова говорят – люлеееш задник насам-натам, ближеш устни, а погледът ти говори „ела по-насам“.

– Не правя нищо подобно!

– Това наистина би било нещо ново за мен и момчетата – възрази ѝ Хънтър. – Махай се, Палавке! Щом реша, че искам да взема онова, което ми буташ в лицето, ще ти се обадя.

Елиса се изчерви от смесеното с гняв смущение. Не беше предполагала, че интересът ѝ към Хънтър е предмет на разговори в бараката на ратаите.

– Морган! – излая Хънтър. – Отвори портата.

Вратата се отвори със скърцане зад гърба му.

– А сега разкарай този шарен кон от пътя ми – каза ѝ Хънтър. –

Имам по-важна работа за вършене от празните приказки с една кокетка.

Елиса изгледа Хънтър продължително. В него нямаше нито милост, нито намек, че би се размекнал, дори ако заплачеше за Бил.

В такъв случай щеше да действа сама, реши тя.

Без дори да погледне към отворената врата, Елиса насочи Леопард към широката ограда от храсти. Жребецът я прехвърли като елен и остави Хънтър да се поти в прахоляка.

15.

Елиса се промъкваше надолу по стълбите със затаен дъх. На всяка стъпка се молеше Хънтър да е толкова изтощен от обядването на мустангите, че да не се събуди.

Ако се събудеше, дано тогава да сбъркаше скърцането и пукането на стълбите с възраженията на къщата срещу мъглата, която попиваше в дървениите.

Мисълта да се изправи срещу Хънтър, след като той бе смачкал гордостта ѝ в корала, караха Елиса едновременно да изпитва жегата и студ.

Не трябваше да мисли за Хънтър и за каубоите, които се смеят в бараката си. В сравнение с това, което ставаше с Ладър Ес, случилото се беше просто една дреболия.

Въпреки това Елиса не искаше да се среща с Хънтър. Не беше сигурна дали просто ще го пренебрегне или ще насочи пушката си в лицето му, за да го види как се поти.

Втората възможност изглеждаше много по-примамлива.

Не трябваше да мисли за Хънтър.

Едва когато вратата на кухнята се затвори зад гърба ѝ, Елиса се отпусна и въздъхна облекчено. Беше се измъкнала от хапливия си пазач.

Побърза да прекоси откритото пространство между къщата и плевнята. Огромната луна с цвят на узряла тиква висеше ниско в небето. Имаше няколко самотни облака, изостанали след бурята от предишната вечер. Въпреки размера си луната хвърляше оскъдна светлина. Онези лъчи, които достигаха до земята, потъваха в ниската мъгла, която се беше прилепила към всяка низинка, към всяка гънка или долчинка.

Нещо студено побутна пръстите на Елиса. Тя приглуши сепнатия си писък и погледна надолу.

Виксън я погледна и размаха опашка с надежда.

– Не – прошепна Елиса. – Върни се да пазиш плевнята.

Виксън наведе глава настрани, поколеба се, после се обърна и затича обратно към плевнята.

Елиса погледна към бараката на ратаите. Слабият вятър караше струйките мъгла да танцуват като сребърни пламъци. От прозореца не се виждаше дори искрица светлина. Беше станала дори преди Гимп.

Елиса бързо отиде в плевнята, оседла Леопард и се насочи към

Ветровития проход. Беше облечена в черния си костюм за езда, с черно каубойско наметало, а косата ѝ беше скрита под черен шал. С тези дре- хи едва ли можеха да я забележат дори там, където нямаше мъгла.

Вътре в мъглата тя беше практически невидима.

Никога пътят до ранчото на Бил не ѝ бе отнемал толкова много време. В добавка към мъглата тя използваше всяка възможност да се прикрие в нощта.

Нямаше как да разбере дали бандата на Кълпепърови беше остави- ла някой да наблюдава Ветровития проход.

Времето оправда надеждите на Елиса. След като премина през про- хода, мъглата стана още по-гъста. От опит, обаче, знаеше, че времето едва ли ще остане мъгливо след като се разсъмне. Дотогава трябваше да се е прибрала в ранчото.

А с нея трябваше да дойде и Бил Морленд.

Елиса се страхуваше какво ще се случи, ако Хънтър посрещне Бил с пушка в ръка.

Не трябваше да забравя обвиненията, които Хънтър му беше отправил.

Елиса потрепери при спомена за израза в очите му, когато преди няколко дни Хънтър се бе прицелил в Аб Кълпепър.

Омраза!

Хънтър се беше заканил да застреля Бил. Елиса се страхуваше да не го застреля още щом го види, както би сторил с всеки четирикрак парази- т, който краде телета.

Не можеше да позволи това да се случи. Бил не заслужаваше да ум- ре, само защото не беше си помръднал пръста да ѝ помогне.

През всичките онези години, преди да замине за Англия, той се бе държал толкова добре с нея.

Елиса решително насочи Леопард през редеещата тъмнина. Ако ня- кой бандит пазеше подхода към колибата на Бил, едва ли беше забеля- зал призрачното преминаване на Леопард.

Елиса напрегнато гледаше пред себе си за някакъв признак на свет- лина. Не се виждаше нищо. Слезе от коня и завърза Леопард за един храст. Много предпазливо се промъкна близо до клозета зад колибата.

Само на два-три метра от клозета растеше един гъст храст. Елиса се сви и се сля с очертанията на храста, както я бе учил да прави самият Бил, когато двамата ходеха на лов.

Елиса облиза устните си, сви ги и изсвири тихо. В отиващата си нощ се чу ясната, мелодична песен на славей. Бил я беше научил да

свири като славей още преди години, когато тя беше малко момиче, а сребърният смях на майка ѝ огласяше цялата къща.

В колибата не се видя светлина в отговор на изсвирването ѝ.

Никой не извика името ѝ.

Елиса нервно погледна към небето. Звездите вече не се виждаха. Източният хоризонт тлееше в блед прасковен цвят.

Елиса изсвири отново мелодията на славея.

Нищо не се случи.

Може би Бил беше препил и сега спеше прекалено дълбоко, за да я чуе?

Облиза устните си, които бяха пресъхнали като кърпа за лице, сви устни и изсвири отново. Песента на лъжливия славей за трети път се разнесе край колибата.

Не се видя светлината на фенер.

Над източния край на небето зората сгъстяваше розовия си цвят.

Елиса чакаше.

И чакаше.

Тъкмо когато беше решила да се предаде, предната врата на колибата проскърца. Един мъж излезе отвътре и се насочи към клозета.

Бил!

Елиса се отпусна облекчено.

Бил се приближи до клозета с колебливите стъпки на човек, който е препил или просто недовижда в утринния здрач. Неуверените му крачки някак си го отведоха покрай клозета към гъсталака.

– Насам – прошепна Елиса. – Аз съм!

– Исусе! Палавке, ти ли си? – просъска Бил. – Нали ти казах последния път да не идваш тук! Върви си у дома!

Елиса се опита да различи изражението на лицето му. Онова, което видя в пробуждащата се светлина не я успокои ни най-малко.

Очите му бяха кръвясали.

И гневни.

Но, преди всичко, изплашени.

– Същата си като майка си – прошепна разгневено Бил. – Безразсъдна до мозъка на костите си! Махай се отук!

– Ела с мен – подканващо прошепна Елиса. – Имам нужда от теб.

– Върви си у дома!

Въпреки че гласът на Бил беше мил, в изражението му нямаше нищо подобно.

– Бил...

– Върви!

– Не – възрази тихо, но твърдо Елиса. После се изправи. – Много от кравите на Ладър Ес бяха откраднати. Липсват много коне. Всички следи водят към...

– Виж ти, виж ти – чу се непознат глас откъм гърба ѝ, – какво си имаме тук? Някой е донесъл на Аб първокачествено женско месо.

Бил се спъна и падна върху Елиса. Тежестта на Бил я събори и я претърколи настрана от непознатия.

– Бягай! – яростно прошепна Бил.

Този път Елиса не възрази. Обърна се и хукна.

Само след три крачки една желязна мъжка ръка я стисна за мишницата. Елиса простена от болка. Аб Кълпепър със сила я завъртя към себе си. Беше висок, кокалест и имаше светли очи, които сякаш тлееха в сумрака. Един поглед в тези очи накара стомаха на Елиса да се преобърне.

– Наистина първо качество! – повтори Аб.

– Пусни ме! – дръпна се Елиса.

– Не бързай толкова, девойче. Не трябва да си тръгваш така бързо и толкова разочарована, само защото стария Бил е прекалено пиян, за да се позабавлява с една дама.

– Пусни ме! – процеди Елиса през зъби.

– Нито едно момиче не е казвало на Аб Кълпепър, че не може да се справи при случай – повлечено заяви Аб.

Елиса инстинктивно погледна към Бил, защото знаеше, че сама няма да се справи с Аб.

Никъде близо до ръцете на Бил не се виждаше оръжие.

Студ се прокрадна в душата на Елиса. Бил едва ли щеше да ѝ помогне повече, отколкото през последните два месеца, тоест никак.

След това Елиса осъзна, че Бил гледа покрай нея, сякаш тя вече нямаше никакво значение. Сляпата, безпомощна ярост на лицето му ѝ казаха повече, отколкото можеха да го сторят думите.

Тя се обърна, за да проследи погледа на Бил.

Братята Кълпепър изникнаха от сумрака един по един. Първо единият брат. После друг. После Гейлорд. Бяха на не повече от три метра от Бил. Високи, жилести, със светлосини очи. Всичките Кълпепърови си приличаха като грахови зърна.

Или, може би, като дяволите в ада.

– Кажи здрасти на момчетата – подкани я Аб.

– Пусни ме – някак отвлечено каза тя.

Аб се усмихна.

Стомахът на Елиса отново се преобърна. Жестокостта в изражението на Аб беше заплашително ясна.

Може би на Гейлорд Кълпепър му липсваше част от човечността му. Аб изобщо нямаше душа.

– Не обръщайте внимание на Бил – посъветва ги Аб. – Напоследък е станал раздразнителен. Сигурно идва от това, че си няма момиче за мушкане.

От побелелите устни на Елиса не излизаше нито един звук. Видяното ѝ подсказваше, че думите няма да ѝ донесат нищо добро. Бандитите държаха Бил на мушка.

Трябваше само да дръпнат спусъка.

Аб проследи погледа на Елиса и се усмихна. Натиска на пръстите му върху ръката ѝ се отслаби малко.

Елиса нямаше къде да бяга. Дори да побегнеш, мъглата вече се вдигаше и нямаше да я скрие.

Нямаше никакво прикритие.

Нямаше къде да се скрие.

Аб дръпна рязко шапката на Елиса със свободната си ръка. Ленената ѝ коса заблестя на светлината.

– Така си мислех – отбеляза Аб със задоволство. – Значи ти си тази кучка Палавка.

– Казвам се Елиса.

Изражението на лицето на Аб подсказваше, че не го интересува името ѝ.

– Да влезем в колибата – усмихнато предложи Аб. – Имаме да вършим бизнес.

Бил изгледа свирепо Аб.

Аб дори не го забеляза. В момента го интересуваше само момичето с ленената коса и упоритите синьо-зелени очи.

– Нямаме никаква работа заедно – възрази Елиса.

– Е, не бързай толкова, девойче. Може бизнесът ми да ти хареса – лукаво рече Аб.

– Закъснявам. Чакат ме в ранчото.

– Точно за това искам да поговорим.

– Какво?

– Най-сетне имаш възможност да се отървеш от Ладър Ес – нетърпеливо поясни Аб. – Напълно доброволно и законно. Ония янки със сините дрехи няма да имат за какво да плачат.

– Не.

– Давам ти трийсет долара – заяви Аб. – Това е моето първо и последно предложение.

Елиса го погледна така, сякаш беше луд. С трийсет долара не можеше да купи само корала на Ладър Ес, да не говорим за цялото ранчо.

Елиса извърна погледа си настрана в мига, в който срещна очите на Аб. Беше направо ужасяващо да срещнеш погледа му.

– Не – дрезгаво отвърна тя.

От сумрака изникна четвърти човек. В едната си ръка държеше револвер, а в другата – пушка. Стоеше на доста голямо разстояние от братята Кълпепър. Стоеше и чакаше.

В позата му нямаше признаци на нетърпение. Нямаше нищо и от дивата похот изписана по лицата на Кълпепъррови. Спокойната готовност на тялото на този мъж беше по-опасна от оръжията, които държеше в ръце.

Елиса почувства с необикновена яснота, че четвъртият мъж е опасен от останалите братя, взети заедно. Беше толкова сигурна в това, колкото в собствения си препускащ пулс.

„Мили Боже, какво направих! – запита се тя с недоумение. – Бил не беше нищо повече от затворник на тези разбойници.“

Сега тя също се беше присъединила към него.

Мисълта, че ще бъде оставена на милостта на подобните на Аб Кълпепър, сви болезнено стомаха ѝ. Без да престава да мисли, тя дръпна ръката си и отстъпи извън досега на Аб.

Движението ѝ беше толкова бързо, че свари Аб неподготвен. Той посегна да я сграбчи, но Гейлорд го спря.

Аб погледна през рамо. Каза нещо злобно на брат си. После си замълча.

Елиса се обърна към Бил, докато отстъпваше към Леопард.

– Ела с мен – подкани го тя. – Пени се безпокои за теб. Нуждаем се от теб.

Бил поклати отсечено глава.

– Върви си и не се връщай. Махай се!

Елиса не му възрази. Изкатери се на Леопард и го подкара в галоп.

Тъкмо се поздравяваше с успешното си бягство, когато забеляза това, което братята Кълпепър несъмнено бяха видели преди нея.

Малко по-напред и отдясно на нея сред храстите и камъните надничаха дуло на пушка.

Елиса премина в галоп, но цевта дори за секунда не престана да следи всяко дихание на Аб. Който и да стоеше от другата страна на

дулото, не беше приятел на Кълпепърви.

Навярно беше Хънтър. Все пак беше я чул как слиза по стълбите.

Част от нея му беше много признателна.

Друга част, обаче не искаше нищо друго, освен да избяга по-далеч от язвителната лекция, която със сигурност щеше да получи от Хънтър. Елиса се приведе над шията на Леопард и го подкани да върви по-бързо.

Въпреки желанието си да избяга от това място час по-скоро, тя задържаше големия жребец с далеч по-бавна крачка от желаната от нея. Може би беше неразумна, както я бе обвинил Бил, но изобщо не смяташе да се самоубива.

Едва ли същото можеше да се каже за Хънтър. Настигна Елиса, още преди да беше стъпила на земята на Ладър Ес.

Откритата ярост в очите му ѝ подсказа, че ще е най-добре да се скрие в миша дупка.

Фактът, че не ѝ каза нито дума, докато не наближиха къщата на ранчото само правеше нещата още по-лоши.

Хънтър рязко насочи Бъгъл Бой пред Леопард, за да принуди петнистия жребец да спре.

– Спри! – студено ѝ заповяда Хънтър.

Елиса се подчини с видима неохота.

– Мислех, че ако поговоря с Бил... – започна тя.

– Да поговориш? Така ли му казват момичетата по вашия край? – язвително я прекъсна Хънтър. – Е, сега вече ми стана много по-леко.

– ... той ще разбере колко отчаяно е положението на Ладър Ес – по-бърза да продължи Елиса – и ще ни помогне или поне няма да ни пречи. Не знаех, че...

– Нищо друго не си знаела, освен че те е досърбяло, а той е бил мъжът, който да те почеше – прекъсна я Хънтър.

– За какво говориш?

– По дяволите! – изруга с отвращение Хънтър. – Говоря за една девойка и за съседа ѝ, който е достатъчно стар, за да ѝ бъде баща.

– Бил не е виновен, че не може сам да се справи с бандата на Кълпепърви – отвърна тя. – За Бога, та ти не би го взел дори да имаше седем ръце!

Фактът, че Елиса защитаваше Бил разяри Хънтър. Ситуацията прекалено силно му напомняше за тирадите, които Белинда произнасяше всеки път, щом нещо не ставаше както тя иска. Все още чуваше в главата си как покойната му жена обвинява съпруга си, войната, Тексас, децата, обвинява всичко на земята, освен себе си за това, че не е щастлива.

– Същата си като Белинда – изръмжа Хънтър. – Изобщо не ти пука за хората, които зависят от теб. Не те интересуват отговорностите ти. Грижиш се само за женския си сърбеж и за това да бъде добре почесан, а другото да върви по дяволите.

Елиса премигна, сепната от неочаквания обрат на разговора.

– Затова избяга при съседа – продължи Хънтър, – като изложи на риск всичко, включително собствения си глупав живот. Но дали изобщо би се вслушала в гласа на здравия разум?

– Аз...

– Не, по дяволите! – свирепо извика Хънтър. – Ще продължиш да се промъкваш на пръсти, за да се срещаш със съседа и докато се търкаляте в тревата с него бандата на Кълпепър ще се гаври с децата ти, а после ще ги продаде на команчите.

Елиса най-сетне проумя какво й казва Хънтър. Повдигна й се.

– Хънтър... – дрезгаво додаде тя.

Той дори не я чу. Беше потънал в ада на миналото, ад, който го преследваше всеки ден от живота му.

– А Кълпепърви накрая се добраха до самата Белинда – продължаваше Хънтър. – Предполагам, че след като са свършили, тя е била доволна, че ще умре. Тед и малката Ем навярно също са щели да предпочетат смъртта. Нямали са късмета на майка си. Минали са дни. Като си помисля как братята Кълпепър са влачили малката Ем...

– Хънтър, спри!

Хънтър затвори очи. Мълчаливо овладя яростта в душата си.

Когато отвори очи, той се озова в настоящето, вместо в разрухата на миналото. Погледна надолу. Пръстите на Елиса се бяха обвили около китката му в болезнена хватка.

– Няма да си помогнеш, като се измъчваш – настойчиво рече Елиса. – Това е вече минало, Хънтър. Те са мъртви, а ти си жив. Страданията ти няма да им помогнат с нищо.

Хънтър бавно вдигна очи към лицето на Елиса.

– Не бях там, когато са имали нужда от мен – додаде той с дрезгав глас. – Децата ми са умирали, а аз дори не съм бил там.

– Съжалявам – прошепна Елиса. – О, Хънтър! Толкова съжалявам!

Наистина й беше мъчно. За децата. За мъртвата му жена. За Хънтър.

И за нея самата.

Най-сетне проумя защо Хънтър не си позволяваше да я обича. Не беше затова, че бе обичал много първата си жена.

Беше защото тя му бе изневерила.

Хънтър измъкна рязко ръката си от дланта на Елиса, сякаш докосването ѝ го отвращаваше.

– Престани да се срещаш с Бил – рязко ѝ каза той. – След като заровя онези бандити, ако искаш се премести да живееш при него. Но не по-рано.

– Аз не съм Белинда. Обичам Бил, но не по този начин.

Хънтър изви устни, за да покаже, че не ѝ вярва.

– Видях четирима от бандата на Кълпепърови. – Имаше ли още?

Елиса искаше да продължи спора за разликите между нея и Белинда, но изражението в очите на Хънтър ѝ подсказа, че едва ли точно сега беше подходящото време.

Може би утре?

Или вдругиден?

Може би тогава Хънтър щеше да прояви повече сговорчивост.

Може би дотогава очите му нямаше да изглеждат като два черни къса от самия ад.

– Не видях други Кълпепърови – отвърна Елиса. – Обаче имаше един друг човек.

Хънтър я гледаше с изнервящо напрежение.

– Мисля, че той е най-опасен от всичките – добави тя.

– Познаваш ли го?

– Не. Не по име.

– Тогава как разбра, че е опасен?

Елиса бавно изпусна дъх. Смъртоносният мраз в гласа му беше започнал да се топи.

– По начин, по който не се движеше – поясни просто тя.

– Какво значи това?

– Повечето мъже мърдат, пристъпват от крак на крак, играят си с мустациите си или с колана си.

Хънтър чакаше без да помръдва. Пълната му неподвижност напомни на Елиса за онзи мъж.

– Онзи човек не помръдваше, като изключим дишането му – продължи Елиса. – Не беше изплашен, нито кръвожаден, изобщо нищо не се четеше на лицето му. Просто беше... готов.

– За какво?

– За каквото дойде. Щеше да го приеме, без да трепне. Сякаш нищо не може да го достигне, освен смъртта, а тя като че ли не го плашеше. Като теб, когато дойде за първи път в ранчото.

Бъгъл Бой изпръхтя и се дръпна малко.

Хънтър не му обърна внимание. Фактът, че беше пропуснал един от мъжете, заобиколили Елиса, силно го обезпокои.

– Не го видях – рече той.

– Стоеше настрана от Кълпепърови.

– Как изглеждаше?

– Беше...

Гласът на Елиса секна. Тя погледна към Хънтър.

– Изглеждаше като теб на ръст – продължи тя най-накрая. – А може би ми е напомнил за теб, защото носеше части от конфедерална униформа.

– С дясната ръка ли стреля или с лявата?

– В едната си ръка държеше револвер, а в лявата карабина.

Хънтър се усмихна леко.

– Нищо чудно, че не е бил обезпокоен.

– И носеше мокасини – добави Елиса.

– Мокасини ли? – попита я Хънтър с рязък глас.

– Да. Носеше високи до коленете мокасини. Украсени с ресни като на апахите.

Елиса наклони глава настрана, за да обмисли по-добре нещо, което току-що ѝ се бе мярвало.

– Не мисля, че някой друг го видя – добави тя най-накрая. Той просто се появи в края на един върбалак, точно когато мъглата се вдигаше.

– Мокасини с ресни – тихо повтори Хънтър. – Проклятие!

Елиса го изгледа учудено. В гласът му имаше смесица от емоции, които я заинтригуваха. Привързаността беше една от тях. Друга беше уважението. Третата беше очакването.

Но най-изненадващо от всичко беше състраданието в гласа му.

– Познаваш ли го? – додаде Елиса.

– Може би. Много хора носят мокасини.

– Не чак толкова много, все пак.

– Самият аз ги предпочитам, когато ходя на разузнаване.

– Кой е той?

– Ако е човекът, за когото го мисля, ти си напълно права. Това момче изобщо не се страхува от онова, което ще се случи.

16.

Същата нощ, доста след като всички си бяха легнали, едно стъпало изскърца леко под тежестта на Хънтър.

Той изруга мислено.

Изчака, затаил дъх, за да чуе дали Елиса ще се събуди. Ако го беше чула шумовете от стаята й щяха да я издадат.

Не чуваше нищо, освен ритмичните удари на сърцето си и свиренето на студения есенен вятър в стрехата.

Хънтър внимателно възобнови слизането по стълбата. Премина безшумно през кухнята и бързо прекоси двора в посока към плевнята.

Макар че над планината се бяха струпали черни облаци, над ранчото беше ясно и ярките лунни лъчи осветяваха всяка негова стъпка.

На тази светлина сигурно можеше да види клеймо на говедо от десет крачки.

По-добре щеше да бъде бурята да престане само да се кани и да скрие най-сетне небето.

Нямаше време да чака бурята да скрие луната. След като чу разказа на Елиса за мъжа с високите до коляно мокасини, който се бе появил в ранчото на Бил, Хънтър реши да опита да се срещне с него, независимо дали ще бъде ясно или ще има буря.

Хънтър вървеше бързо и предпазливо в нощта. Мокасините му не издаваха никакъв шум при допира си със земята. Пое по първата следа към Би Бар, която се мярна пред очите му.

Колко ли пъти Елиса беше сновала по същата пътека? Тази мисъл с нищо не допринасяше за доброто му отношение към Бил Морленд.

Хънтър беше все още на земята на Ладър Ес, когато някой се обади тихо зад гърба му.

– Чудесно време за разходки.

Хънтър замръзна на място. После се обърна и се усмихна.

– Здравей, Кейс. Чудех се дали не си се изгубил.

– По-лесно мога да се изгубя през деня.

Хънтър се усмихна и потупа Кейс по рамото. Кейс също го потупа в отговор, но не му се усмихна. Въпреки това Хънтър знаеше, че брат му също се радва на срещата им.

Хънтър не беше виждал Кейс да се усмихва, откакто войната беше свършила.

– Последвай ме – тихо рече Кейс. – Като нищо ще те гръмнат, ако продължаваш да тичаш на лунна светлина като някоя самодива.

Хънтър се засмя приглушено и последва брат си.

Няколко минути по-късно Хънтър и Кейс се озоваха в коритото на един пресъхнал ручей. На двата бряга имаше гъст върбалак, а над главите им се издигаха високи тополи. Лунната светлина не можеше да си пробие път през гъстата сянка.

Високо над планината една светкавица проряза небето. Скоро долея тътенът на гръмотевицата. Вятърът свиреше в клоните на тополите, събаряше попарените от сланата листа и ги въртеше в мрака.

– Кога дойде тук? – попита тихо Хънтър.

– Преди три дни. Получих бележката на Морган надолу, към Испанския път.

– Там има ли някой от Кълпепърови?

– Които са там ще останат. Аб е тук.

Хънтър чу всичко, което Кейс не каза. Аб Кълпепър беше онзи, който бе водил бандата, извършила кървавото, жестоко нападение над ранчото на Хънтър в Тексас.

Братята се бяха заклели да въздадат справедливост, без значение каква, на него, на Аб Кълпепър.

– И аз го видях – отвърна Хънтър. – Два пъти.

– Тъкмо това се питах. Изненадан съм, че просто не си го гръмнал.

В гласът на Кейс нямаше въпрос, но Хънтър все пак му отговори.

– Първият път, когато го видях, Елиса беше наблизко. Тъкмо мислех да го застрелям, когато той се среща с още четирима мъже.

– Е? – повдигна вежди Кейс.

– Не исках да я излагам на опасност. Вторият път беше тази сутрин. Аб стоеше прекалено близо до нея. Ако не уцелех... – сви рамене Хънтър.

– Едва ли има голяма възможност да пропуснеш мишена с размерите на човек от такова разстояние.

– Не исках да рискувам, без значение колко минимална е възможността за пропуск.

Кейс отправи изпитателен поглед към Хънтър с лешниковите си очи. Не каза нищо, но все още беше учуден, че Хънтър просто не беше застрелял Аб.

Беше пълно с достатъчно обяви „Търси се жив или мъртъв“ със снимката на Аб, за да бъде подобно действие напълно законно. Освен това Аб бе заслужил смъртта си, независимо от начина, по който тя

щеше да го застигне. Същото се отнасяше и за родата му, независимо дали те бяха негови братовчеди или братя.

Всъщност, в някои от случаите родословните им линии се препли- таха. Татко Кълпепър не си бе давал труда да се безпокои много-много за кръвните връзки, когато му се приискаше да бъде с жена.

– Колко човека има Аб? – попита Хънтър.

– Към двайсет.

– Колко от тях са Кълпепърови?

– Пет, включително Аб – отвърна Кейс. – Той е дошъл тук точно преди мен.

– Видях Гейлорд. Кои са другите?

– Иразмъс, Хорас и Кестър.

Хънтър прерови наум списъка с Кълпепърови. Норбърт и Орвил бяха убити от тексасците, точно преди останалите от родата да станат бандити.

Седжуик и Тилдън бяха се показали достатъчно глупави, за да останат в Тексас, където се занимаваха с обири на банки, конекрадство и грабежи на заселници. Историите продължиха, докато Кейс и Хънтър не се завърнаха от войната. Двамата братя Кълпепър се удавиха в Рио Гранде, докато се опитваха да избягат в Мексико. По това време реката беше дълбока само до колене, така че навярно щяха да оживеят, ако не бяха толкова пияни, че не успяха да вдигнат лицата си от водата.

По този начин оставаха петима Кълпепърови, които бяха взели участие в тексаското клане.

– Какво се случи с Икабод, Джеръмая, Пернъл, Куинси и Реджиналд? – попита Хънтър.

– Икабод и Джеръмая се включиха със слаби карти в играта надолу, към Испанския път.

Хънтър повдигна учудено вежди.

– Другите трима все още търсят испанското съкровище – добави Кейс.

– За Джеръмая се говореше, че стрелял бързо като светкавица – рече Хънтър с неутрален глас.

– И аз така чух. Все пак брат му Икабод беше по-бърз. За малко да ме улучи.

Хънтър тихо подсвирна през зъби.

– Внимавай, братко. Ще си изкараш репутация на бърз стрелец. Тогава всеки хлапак с револвер и всеки надут самохвалец ще тръгне по петите ти.

– Никой не ме познаваше в онзи магазин за уиски. Никой не ме познаваше и когато си тръгнах.

– Къде беше Аб? – запита Хънтър.

– Вече беше тръгнал към Рубиновите планини.

Хънтър се загледа в наъбените петна лунна светлина, която си беше пробила път през листата на тополите.

– Аб, Иразмъс, Гейлорд, Хорас и Кестър – изброи най-накрая той. – Има ли някой друг бандит, който си струва да се спомене?

– Всички останали боравят добре с оръжието, когато са трезви, но няма нито един, заради когото човек да остане буден цяла нощ.

Хънтър изсумтя. Едва ли можеше да си представи нещо, което би накарало Кейс да не заспи от безпокойство.

– Колко човека имаш? – попита го Кейс.

– Седем плюс няколко каубоя. Осем, ако броим мен.

– Почти четири към едно.

– Така го сметнах и аз.

– Е – провлече Кейс, – няма нужда да броиш Бил Морленд. Старецът може да изглежда пиан, но е хитър като гладна мечка.

– Този кучи син на три пъти се опита да убие Елиса.

Кейс повдигна едната си вежда. После тихо подсвирна. След това поклати глава.

– Не – тихо възрази Кейс.

– Какво значи това?

– Бил не би наранил своята Палавка.

– Как ли пък не! Видях го да се цели в нея с револвера си!

– Кога?

– Преди три нощи.

– Това не е бил той.

– Откъде си толкова сигурен? – гневно попита Хънтър.

– Играх карти с него от залез до изгрев.

– Но...

Кейс изчака Хънтър да завърши мисълта си.

– Проклятие! – изруга Хънтър.

– Нещо нередно ли има?

– Щом не е бил Бил Морленд...

– Не е бил – вмъкна Кейс.

– ... значи сред хората на Ладър Ес има предател.

– И аз стигам до този извод – додаде Кейс.

– Кое те кара да мислиш така?

– В Ладър Ес има човек, който постоянно носи информация на Аб и Гейлорд.

– Каква информация?

– Колко човека има Ладър Ес. Колко от тях са стрелци.

Хънтър промърмори нещо нецензурно под носа си.

– Колко крави сте събрали – продължаваше Кейс с равен глас, – от каква порода и къде ги държите. Колко мустанги.

Хънтър само изсъска нещо нечленоразделно в отговор.

– Колко коня с клеймо – добави Кейс. – Колко мустанги сте обзидили. Ето такива неща.

– Все неща, които човек използва по време на война. Информация.

Кейс кимна.

– По дяволите! – промърмори Хънтър. – Имаме достатъчно работа да вършим и без шпионин сред каубоите.

– На твое място бих започнал да убивам всеки Кълпепър, когото видя.

– Това би било прекалено опасно. Ако не очистим всичките наведнъж ще се повтори тексаската история. Оцелелите ще избият всеки човек в обсега на оръжията си, ще изнасят и после ще убият жените, ще отровят земята и ще подпалят всичко, което може да гори.

Кейс не го отрече. Братята Кълпепър си бяха спечелили репутацията на безпошадни, брутални бандити.

– Тогава по-добре намери кой е предателя и го обеси – мрачно подхвърли Кейс. – Този човек знае прекалено много.

Хънтър не каза нито дума. Мислеше напрегнато и бързо.

Нито една от мислите, които преминаваха през главата му, не му носеше успокоение.

Кейс чакаше брат му да заговори отново. Нищо в него не издаваше нетърпение. Нетърпеливостта би означавала, че дадената личност има слабост – този човек чака нещо да се случи.

През годините на войната Кейс бе очаквал с нетърпение завръщането си у дома в Тексас. Най-накрая се беше прибрал, само за да открие че любимите му племенници са били продадени на команчите.

След като Кейс беше открил какво е останало от Тед и малката Ем, той беше престанал да очаква каквото и да било от бъдещето.

Дори разплата.

За Кейс въздаването на справедливост над братята Кълпепър беше просто една работа, която трябваше да бъде свършена, както клането на прасета или изкопаването на нова клозетна яма. Подобни задължения не

допадаха на никого, но никой истински мъж не би клинчил от работата.

– Е, това обяснява всичко – изръмжа със свирепо изражение Хънтър. – Как изглежда този човек?

– Не знам. Не успях да се промъкна близо до него.

– Мислех, че нищо не може да ти се опре, когато става дума за промъкване.

– И аз така мислех. Животът учи на много неща. Този човек познава блатото така, както сокола небето.

– Едър ли е? – попита Хънтър, като си мислеше за Мики.

– Не знам. Той наистина внимава да не оставя следи.

– И това съвпада. С кого разговаря?

– С Гейлорд или с Аб – отговори Кейс.

– Кога?

– Когато си пожелае. Както казах познава областта наистина отлично.

– И кучетата го познават – добави Хънтър.

– Това също ми се мярна в главата. Чувах го да идва и да си отива в Ладър Ес по всяко време, когато пожелае.

– Трябва да е някой от старите – Мики, Лефти или Гимп. Никой друг не е живял достатъчно дълго в ранчото, за да го познава така добре, както този призрак.

– Не мисля, че човек с куц крак би могъл да ми се изплъзне – додаде Кейс. – Блатото наистина изисква голяма ловкост и бързина.

– Тогава остават Мики и Лефти – заключи Хънтър. – Честно казано, не мисля, че е някой от тях.

– Защо?

– Мики е достатъчно злобен – поясни Хънтър, – но се съмнявам, че познава областта достатъчно добре, за да ти се изплъзне. Лефти познава мястото, но не е достатъчно злобен.

– Все пак трябва да е някой, за Бога.

– Сигурен ли си, че не е Бил? – попита Хънтър. – Той е достатъчно подъл и познава областта.

– Той е подъл, но не чак дотам, че да убие собствената си дъщеря.

– Собствената си дъщеря ли?

Кейс направи бързо, леко движение, за да накара брат си да замълчи. Измъкна револвера си с плашеща лекота и се взря към околните храсти.

Хънтър вдъхна дълбоко въздух през носа си. Вятърът донесе до него миризмата на розмарин. В миг протегна ръка и спря Кейс. Брат му го

погледна и Хънтър поклати леко глава.

– Палавка – кратко рече той.

Гласът му беше толкова тих, че само Кейс можеше да го чуе.

Хънтър донякъде бе очаквал, че Елиса ще го последва. Една част от него дори се надяваше да я срещне в нощта.

Мисълта да изпрати Елиса до къщата в мрака накара тялото му да се напрегне, а кръвта му да запее.

Без нито дума Кейс мушна револвера в кобура.

– Кое те кара да мислиш, че Бил и Палавка имат кръвна връзка? – попита Хънтър.

– Бил се напи и започна да ми разказва за жената, която обичал. Казвала се Глория. Каза, че я обичал. Каза също, че й бил любовник.

– Нищо чудно, че Палавка защитава Бил – промърмори Хънтър. – Той й е баща.

– Тя не го знае. Поне Бил така казва.

Хънтър се обърна към върбите.

– Е, Палавке? – повиши той глас достатъчно, за да може Елиса да го чуе. – Бил добре ли е?

В следващите няколко секунди ги обгръщаше само тишината и шумът на вятъра.

– Излез оттам – подкани я Хънтър с тих, нетърпелив глас. – Ела да се запознаеш с брат ми Кейс.

Върбите се размърдаха и се разтвориха. Елиса излезе от сянката до ствола на една голяма топола. Дори не погледна към Кейс. Гледаше само Хънтър.

Оскъдната лунна светлина беше достатъчна да се види изненадата на лицето на Елиса. Изражението й подсказваше на двамата мъже, че тя се опитва да асимилира идеята, че Бил Морленд е неин баща.

– Не знаех – прошепна тя. – Но това обяснява...

Елиса млъкна наред думата.

– Какво обяснява? – тихо я подкани Хънтър.

– Обяснява защо баща ми и Бил се скараха – рече просто Елиса. – И защо Бил се държеше с мен като баща, когато татко го нямаше. Всъщност него го нямаше през повечето време. Татко беше златотърсач.

Хънтър присви очи. Той също доста бе отсъствал от дома си. Наистина, беше на война, а не да търси злато, макар резултатът да беше един и същ.

Белинда беше останала сама достатъчно дълго, за да си намери бялата със съседа. А и не само с него, ако трябваше да се вярва на

слуховете.

– Все пак ми е трудно да повярвам, че мама и Бил са били толкова... близки.

– Случва се – спокойно подхвърли Кейс.

– Още една невярна кокетка – додаде с груб глас Хънтър. – Като Белинда.

Елиса се сви като ударена с камшик.

– Майка ми не беше...

Гласът ѝ отново заглъхна наред изречението. Ако приемеше за вярно казаното от Бил, едва ли можеше да настоява, че майка ѝ е била вярна на баща ѝ.

– Не беше кокетка – продължи Елиса. – Сигурно е обичала много Бил. Но обичаше и баща ми.

– Ако не друго, поне имаш приятел в лагера на бандитите – рече Кейс.

Едва сега Елиса видя истински Кейс. Тя премести поглед от украсените му с ресни мокасини към краката на Хънтър, който също беше обут в мокасини. Сходството между двамата братя не се изчерпваше с това. Двамата мъже имаха еднакъв ръст, едно и също телосложение и сходни походки.

Разликата беше едва доловима, но достатъчно силна за Елиса. Кейс имаше мрачно, заплашително, неподвижно присъствие. Смехът едва ли огряваше очите му дори в слънчев ден. Хънтър имаше същия вид, когато беше дошъл в Ладър Ес.

Вече не беше така.

Сега Хънтър се усмихваше. Понякога дори очите му грееха от смях. Често ги смекчаваше страстта.

Елиса беше забелязала настъпилите промени в Хънтър. Той може би щеше да ги отрече, щеше да я нагруби, да я нарече кокетка, но тя бе успяла да пробие защитата му.

Този извод донесе на Елиса облекчение, което буквално я зашемети. Едва сега разбираше каква голяма част от сърцето ѝ принадлежи на Хънтър. А тя така силно се боеше, че той няма да може да отвърне на любовта ѝ.

Елиса извърна поглед от Хънтър, защото се боеше, че това ново знание ще се разкрие в очите ѝ. Тогава Хънтър щеше да си намери извинение да я отблъсне за пореден път.

Точно сега нямаше да може да го понесе.

Стигаше ѝ новината за това кой беше нейния истински баща.

– Кейс – рече Елиса. – Ти си с братята Кълпепър.

– Така си мислят те.

– Разбирам.

Тя пое дълбоко дъх и го изпусна.

– Какви са шансовете ни? – мрачно го попита тя.

– Ще се подобрят малко, щом открия къде държат говедата ви.

– Значи все още не са ги продали? – попитаха в един глас Хънтър и Елиса.

– Не. Кравите за разплод са на едно място, а бичетата на друго.

Зъбите на Хънтър проблеснаха на лунната светлина.

– Най-сетне добри вести.

– Може би – изсумтя Кейс. – Зависи от това на кого принадлежи клеймото на Слаш Ривър.

– На Аб Кълпепър – отвърна Хънтър.

– Не и според регистрите на щата Невада.

– Какво?

– Някой си Дж. М. Джонстън е регистрирал това клеймо – отвърна Кейс.

Хънтър погледна към Елиса.

– Познаваш ли това име?

– Не. Единственият Джонстън наоколо беше Мак, но той е мъртъв.

– Кога е умрял? – попита Кейс.

– Преди около три месеца.

– Възможно е да е същия човек. Клеймото е регистрирано през 1863 година.

Елиса се намръщи.

– В тази година починаха родителите ми.

– От какво?

– Майка ми умря от белодробна треска. Баща ми излезе навън в една бурна вечер и повече не се прибра. Погребан е заедно с майка ми.

Хънтър хвърли бърз поглед към Кейс.

– Мак споменавал ли ти е, че има собствено клеймо? – попита Хънтър.

Последва тишина, докато Елиса се опитваше да си спомни малкото разговори, които бе водила с покойния мълчалив надзирател на Ладър Ес.

– Мак не ми е казал подобно нещо – отвърна тя най-накрая.

– Баща ти позволяваше ли на Мак да гледа собствени коне и говеда на земята на Ладър Ес? – запита Кейс.

– Не знам.

– А ти давала ли си му подобно разрешение? – обърна се към нея Хънтър.

– Никога не е повдигал подобен въпрос. Мак беше такъв човек, че една жена трудно можеше да разговаря с него.

Кейс и Хънтър отново се спогледаха. И двамата мислеха за едно и също нещо.

Възможно бе Мак да е жигосвал блуждаещите из Ладър Ес телета със собственото си клеймо. Не беше нещо необичайно, макар че повечето собственици считаха подобна практика за несъществено различна от явната кражба.

– Звучи ми така, сякаш Гейлорд е минал насам, видял е една добра идея и е решил сам да се възползва от нея.

– Искаш да кажеш, че братята Кълпепър умишлено са убили Мак, защото е имал регистрирано клеймо, което те са искали да използват?

– Клеймо, а също достатъчно нежигосани телета, върху които да го използват.

– Значи мислите, че Мак е крадял от Ладър Ес?

– Няма да е първият случай, когато надзирателя заделя настрана няколко телета – спокойно поясни Кейс.

– Някои хора не го смятат за кражба – додаде Хънтър. – След войната в Тексас толкова много добитък се разхождаше на воля, че мъжете убиваха животните заради кожата им и оставяха месото да гние.

– Разбирам – бавно каза Елиса. – Е, предполагам, че Мак е считал Ладър Ес за свое ранчо след смъртта на баща ми. Аз бях в Англия, а Бил искаше да остана там.

Хънтър се обърна към Кейс.

– Братята Кълпепър споменаваха ли са, че смятат да се установят в Ладър Ес?

– Разбирам какво мислиш. Те са изморени да бягат от нас. Търсят си някоя дупка да се скрият, а Ладър Ес е добре построено ранчо с достатъчно вода.

Елиса преглътна мъчително.

– Да бягат от вас ли?

– Хънтър и аз вървим по следите им още от Тексас от две години насам – поясни Кейс.

– Разбирам.

Тя хвърли бърз поглед към Хънтър.

– Нищо чудно, че не те интересуваше заплатата – каза тя на

Хънтър. – Навярно би продължил да преследваш братята Кълпепър дори безплатно.

– Ако смяташ, че не си заслужавам заплатата като надзирател...

– Не съм казвала подобно нещо – бързо го прекъсна тя.

– Тогава какво искаш да кажеш?

– Ти си най-добрият надзирател, който Ладър Ес е имало някога. Но интересът ти към ранчото се дължи само на това, че братята Кълпепър го искат.

Хънтър понечи да каже нещо, погледна към Кейс и замълча.

– Изглежда, че ще трябва да си търся нов надзирател, след като се справим с бандата – добави Елиса с напрегнат глас.

– Няма смисъл да прекосяваш един мост, преди още да си стигнала до него – обади се Кейс. – Възможно е всички да сме мъртви, преди още да сме стигнали до реката.

Елиса затвори очи.

– Да – тихо рече тя. – Можем да умрем. Всички.

– Нека да не слагаме траур още отсега – вмъкна Хънтър. – Всичко ще си дойде на мястото, щом разберем кой е шпионинът.

– Може би – замислено подхвърли Кейс. – Но имам лошо предчувствие.

Вниманието на Хънтър в миг се насочи от Елиса към Кейс.

– Какво е то? – запита Хънтър.

– Онези момчета стават нетърпеливи – поясни Кейс.

– Те са родени нетърпеливи и мързеливи – хладно рече Хънтър. – Затова са станали разбойници.

Кейс кимна утвърдително.

– Това означава, че братята Кълпепър може да не дочакат да завършиш прибирането на говедата и обядването на конете вместо тях.

– Мислил съм за тази възможност – отговори Хънтър.

– Предположих, че си я обмислил. Какви приготовления си направил?

– Приготвихме достатъчно вода и храна, за да издържим евентуална обсада – обясни Хънтър. – Гимп пълни с пръсти чували от зебло, които да спират заблудилите се куршуми.

– Ами ако се опитат да ви подпалят? – попита Кейс.

Елиса ахна звучно. Не беше помисляла за тази възможност.

– Няма да го направят – каза тя.

– Ще го направят – делово възрази Кейс. – Правили са го и преди.

– Планират ли да ни подпалят? – попита Хънтър.

– Не са казвали на хората си нито че ще ви палят, нито че няма да го правят.

– Приготвил съм едно място за отстъпление в случай, че се наложи да напуснем къщата – додаде Хънтър.

– Къде? – попита Кейс.

– В една пещера в подножието на хълмовете на около половин километър от къщата. Вътре има извор. А аз занесох припаси.

– Кой знае за нея?

– Ти, аз и Елиса.

– Запази го в тайна – мрачно каза Кейс.

– Не мисля, че ще ни се наложи да използваме пещерата – обади се Елиса.

Кейс я изгледа.

– Защо? – попита я Хънтър.

– Нали помниш какво каза Гейлорд – че му е омръзнало да го гонят?

Хънтър кимна утвърдително.

– Те са мързеливи – продължи Елиса. – Искат да получат ранчото недокоснато, готово само да се настанят в него. Аб дори се опита да го купи от мен тази сутрин.

Изненадата се изписа ясно на лицето на Хънтър.

– Да го купи ли? – недоверчиво я попита той.

– Да – потвърди Елиса. – Напълно законно, както каза самият той. Нищо, което да разтревожи янките със сините униформи.

– Проклет да съм! – изруга Хънтър.

– Защо не прие предложението му? – обърна се към нея Кейс.

– Защото Ладър Ес струва повече от трийсетте долара, които той ми предложи – кратко отвърна тя.

– Да, госпожице – съгласи се Кейс. – Сигурен съм в това. Но навярно това са всичките пари, които има онази жалка свиня.

– Въпросът е там – продължи Елиса, – че братята Кълпепър търсят някакъв законен, благоприличен начин да се установят.

– Предполагам, че са стигнали до извода, че разбойничеството вече не е това, което беше – сухо вмъкна Хънтър.

– По-скоро искат да продължат с грабежите по начина, по който го правят команчите – додаде Кейс. – Да настанят клана си в някое сигурно място и да предприемат неколкодневни набези.

– Единственият набег, който им предстои е към ада – изръмжа Хънтър.

Елиса потрепери. Щеше да приеме думите му по-леко, ако Хънтър ги беше казал разпалено, с искрящ в думите му гняв.

Но той ги бе изрекъл спокойно, без никаква емоция.

Както Кейс.

– Вярват ли ти? – обърна се Хънтър към Кейс.

– Дотолкова, доколкото избощо се доверяват на хората, които не са от клана Кълпепър.

– Надявам се това да е достатъчно.

– Ще се опитам да те предупредя, доколкото мога – отвърна просто Кейс.

Вятърът отново се засили. Елиса потрепери. Въздухът беше хаплив, което напомняше за идващата зима.

– По-добре да си вървим у дома – рече Кейс. – Ще ви изпратя до плевнята.

– Може да те видят – предупреди го Хънтър.

– Ще внимавам. Искам да видя онези кучета. Няма нужда да ги разлайвам, ако ми се наложи да дойда в ранчото.

– Добре – съгласи се Хънтър и се обърна към Елиса. – Изчакай малко тук. Искам да поговоря с Кейс. Не се отдалечавай.

– Къде ли бих могла да отида? – хапливо му отвърна тя.

– Където си ходила там, когато си оставила онези следи – беше резкият отговор на Хънтър.

С тези думи Хънтър поведе Кейс настрани и започна да му говори тихо, така че Елиса да не може да го чуе.

– Ще поставя... – започна Хънтър.

– Не й ли вярваш? – прекъсна го Кейс с равен глас.

– О, вярвам й дотолкова, доколкото вярвам на всяка друга кокетка.

Кейс повдигна вежди, но не каза нищо.

– Въпросът е там – продължи Хънтър, – че някой е оставил всички тези следи между Би Бар и Ладър Ес.

Кейс чакаше, без да казва нищо.

– След като Елиса не е ходила при Бил за развлечения, тогава с кого, по дяволите, се е срещала? – продължи Хънтър.

Свиването на раменете на Кейс говореше, че не го засяга с кого Елиса се е срещала или не се е срещала, а също така подсказваше недоумението му от интереса на Хънтър към този въпрос.

– Това какво общо има със залавянето на братята Кълпепър? – кратко попита Кейс.

– Вероятно няма пряка връзка – призна Хънтър.

– А-ха – съгласи се Кейс.

После замислено премести поглед от Елиса към брат си.

– Нали не проявяваш интерес към дъщерята на Бил? – попита го той с неутрален глас.

– Веднъж вече се жених за кокетка. Един път ми стига, за да се излекувам завинаги.

Кейс понечи да каже нещо, сви рамене и погледна към Хънтър.

– Какви са плановете ти?

– Първото нещо е да поставя капан на шпионина – отговори Хънтър.

Кейс кимна.

– Ако през следващите няколко дни чуеш, че съм регистрирал клеймото на Двете реки-близнаци, ще знаем, че нашият човек е Мики.

– Двете реки-близнаци – повтори Кейс. После кимна одобрително.
– Добре. Би трябвало да прикрие клеймата на Слэш Ривър и на Ладър Ес, като знаци с лоша репутация.

Хънтър се усмихна невесело.

– Идеята наистина ще изнерви нашите момчета – съгласи се Хънтър.

– Ами ако не чуя нищо? – попита Кейс.

– Тогава ще кажа същото нещо на Лефти.

– Какво ще стане, ако и това не помогне?

– Тогава ще нападнем братята Кълпепър, преди те да са успели да нападнат нас.

– Ето това е приказка.

17.

– Хънтър не ми вярва – заяви тъжно Елиса.

Пени изненадано вдигна глава от тенджерата с боб, която тъкмо слагаше на печката за вечеря следобеда на същия ден. Двете с Елиса тъкмо бяха приключили с миенето на приборите от закуска.

– Защо мислиш така? – попита Пени, като се наведе да провери огъня в печката.

– Тази сутрин отидох да видя Бил... – започна Елиса.

– Какво! – прекъсна я Пени. После бързо добави: – Той добре ли е?

– Очите му са кръвясали и не се е бръснал от дни, но иначе изглежда добре. Или поне дотолкова добре, доколкото може да бъде като затворник в собственото си ранчо.

– Какво искаш да кажеш?

– Кланът Кълпепър се е нанесъл при него.

– Мили Боже! – прошепна Пени. – Може би затова той...

Гласът ѝ заглъхна наскре изречението.

– Затова той какво? – подкани я Елиса.

Пени поклати глава и отново се наведе да провери как е огъня.

– Пени? Какво искаше да кажеш?

Пени тресна вратата на печката и се обърна към Елиса.

– Би трябвало да не си изненадана, че Хънтър не ти вярва – мрачно ѝ каза тя.

Елиса спря да реже лук и се обърна към Пени.

– За какво говориш? Не съм направила нищо, с което да заслужа недоверието на Хънтър.

– Така ли? – хладно я попита Пени.

– Така е!

– Може би не му харесва че се измъкваш оттук, за да ходиш да се гушкаш с Бил.

Елиса смаяно зяпна Пени.

Пени отвърна дръзко на погледа ѝ.

– Какви ги приказваш, в името на Бога? – попита Елиса най-накрая.

– О, не си прави труда да го отричаш. Бил обичаше Глория. Когато се върна от Англия цялата в коприна и атлаз, и с тази твоя ленена коса, на него му стигаше само един поглед, за да види в теб отново Глория.

– Пени... – започна Елиса.

– Откакто си се прибрала в къщи не ме е поглеждал – грубо я прекъсна Пени. – Нито веднъж!

Пени се извърна, но не достатъчно бързо, за да скрие сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

Замаяната Елиса стоеше като вкаменена. Умът ѝ, обаче, препускаше бясно. Спомни си какво ѝ беше казал Хънтър за мъжете и за отношението им към русите жени.

Нещо от рода на това, че всички мъже се заслепяват от слънцето, което грее в русата коса.

И какво му беше отговори Пени.

Че единственият мъж, когото е искала е бил точно такъв.

За Пени единственият мъже беше и оставаше Бил Морленд.

– Ти си оставила всичките тези стъпки до Би Бар – изрече най-накрая Елиса.

Пени продължаваше да стои с гръб към Елиса, изправена и изпънала рамене.

Елиса отиде при нея и я прегърна.

– От колко време обичаш Бил? – попита я тя.

Пени известно време сякаш се поколеба дали да ѝ отговори. След това се отдаде на мъката, която не можеше повече да крие. Цялото ѝ тяло се разтресе.

– Едва бях навършила пе-петнайсет – отвърна тя със заекване. – Но той не ви-виждаше нищо друго освен Глория.

Елиса притисна по-силно Пени.

– После Глория умря – прошепна Пени – и за известно време ми се стру-струваше, че Бил най-сетне ме ви-вижда.

Елиса мълчаливо прегръщаше Пени и галеше успокоително гърба ѝ. Искаше ѝ се да може да даде по-добра утеха на по-възрастната жена.

– После ти си до-дойде у дома – вяло продължи Пени. – Бил изобщо престана да ме вижда.

– Отношенията между нас не са такива – възрази ѝ Елиса с нежен глас.

– По дяволите, как да не са! – извика Пени. – Той по-повече не дойде отсам Ветровития проход. Хо-ходя там и ча-чакам, и чакам...

Думите ѝ заглъхнаха.

– Не е заради мен – обясни ѝ Елиса. – Навярно се страхува да не го проследят бандитите.

– Той иска теб – уморено рече Пени. – Ето затова вече не идва при мен.

– Пени – нежно ѝ каза Елиса. – Не е това, което си мислиш. Наистина.

– Така е!

– Аз съм дъщеря на Бил.

Пени замръзна. Чак сега за първи път погледна Елиса в очите.

– Негова дъщеря ли? – недоверчиво попита тя.

– Така ми каза...

Елиса изведнъж промени решението си. Не можеше да ѝ разкаже за брата на Хънтър и за шпионина на клана Кълпепър.

Някой може би ги подслушваше.

– ... самият той – завърши Елиса.

– Кога?

– Има ли значение? Истината е, че съм негова дъщеря, а не негова любовница.

Пени изпусна продължително и разтреперано дъх.

– Наистина ли?

– Да.

Пени въздъхна отново и силно прегърна Елиса.

– Не изглеждаш изненадана от новината, че съм дъщеря на Бил – додаде тя след миг.

– Не съм, след като се замислих.

– Защо?

– Около две години, преди да се родиш, получихме едно съобщение за баща ти. В бележката пишеше, че Джон Сътън е умрял, докато търсел злато някъде в Колорадо.

Елиса си помисли за майка си, която е стояла сама и е чакала завръщането на съпруга си. Чакала е, а отсъствието му е ставало все по-дълго и по-дълго. Чакала е, страхувала се е и се е надявала. Накрая е получила вестта за смъртта на Джон Сътън.

Не беше нужна много прозорливост, за да се досети какво беше последвало.

– На Бил му потрябва повече от година – продължи с непроницаемо изражение Пени, – но накрая все пак спечели Глория.

Елиса затвори очи, но не престана да гали Пени, като се опитваше да прогони треперенето, което преминаваше през тялото на другата жена на дълги вълни.

– А после, един ден баща ти, Джон, си дойде – разказваше Пени. – Глория изпадна в истерия. Джон и Бил се сбиха. Бил напусна и започна да строи Би Бар. След девет месеца се роди ти.

– Значи все пак е възможно да съм това, което си мислех, че съм – дъщеря на Джон, а не на Бил.

– Не мисля така.

– Защо?

– Мисля, че баща ти не можеше да прави деца – простичко ѝ отвърна Пени. – Той си остана у дома пет години, след като ти се роди, но Глория повече не забременя.

– Няма никаква гаранция, че Бил може.

– Напротив, има.

– Какво искаш да кажеш?

– Бременна съм – отвърна кратко Пени.

Елиса не можа да скрие изненадата си.

– Ето защо се чувстваш слаба – досети се след миг Елиса. – Прилошавало ти е от бременността, а не от треската.

Пени кимна вцепенено.

– Бил знае ли?

– Не – прошепна Пени.

– Трябва да му кажем...

– Не! – яростно извика другата жена. – Той сам щеше да попита, ако го интересуваше.

– Но братята Кълпепър...

– Не го спряха да разговаря с теб – отново я прекъсна Пени.

– Като отидох там изложих на опасност живота на Бил, а мен братята за малко не ме взеха за момиче за развлечение.

Очите на Пени се разшириха от уплаха.

– Ако Хънтър не ме беше последвал – добави Елиса, – само дяволът знае какво щеше да се случи.

– Олеле Боже! – възкликна Пени. После добави колебливо: – След като Бил не ти е бил любовник, а ти не си знаела, че ти е баща, тогава защо си се изложила на такъв риск, за да го видиш?

– Защото ми омръзна да гледам как добитъкът на Ладър Ес отива към неговото ранчо през Ветровития проход и повече не се връща.

– Бил не би... – разгорещено започна Пени.

– Знаем – прекъсна я Елиса. – Но пиенето променя човека, както спомена Хънтър.

– Бил не би откраднал добитък от Ладър Ес.

– За нещастие не може да попречи на клана Кълпепър да го правят – възрази Елиса. – Ладър Ес е почти напълно обрано.

Пени затвори очи и въздъхна.

– Какво ще правим? – прошепна тя.

– Хънтър ще измисли нещо.

По-скоро трябваше да измисли нещо. Но предпочете да запази тази мисъл за себе си.

– Сега по-добре ли се чувстваш? – попита я Елиса след миг. – Може би трябва да си полегнеш малко.

– Няма нужда. Работата отвлича ума ми от... от всичко.

Елиса се усмихна тъжно.

– Щастлива ли си, че ще имаш бебе? – нежно я попита тя.

– О, да! – усмихна се най-сетне Пени. – Искам да имам бебе откакто се помня.

– Добре, тогава. Ще се справим с бандата на Кълпепъррови и после ще направим каквото трябва, за да отгледаме бебето в Ладър Ес.

– Мислиш ли, че съм постъпила лошо, като съм позволила на Бил... като съм била негова жена, без да сме венчани?

Елиса си помисли за страстта, която бушуваше в нея всеки път, щом се озовеше в ръцете на Хънтър. Ако той поискаше да й направи бебе, тя сигурно щеше да му помага през цялото време, без да си прави сметка за последствията, докато не станеше прекалено късно.

Бременна!

Неомъжена!

Съвсем сама!

– Не, не мисля – отговори й Елиса. – Мисля, че е много, много трудно да не се отдадеш на мъжа, когото обичаш. Ако той го поиска.

Пени се усмихна отново, въпреки че по бузите й блестяха сълзи.

– Боях се, че ще ме изхвърлиш от ранчото – призна Пени.

– Никога!

– Много жени и дори още повече мъже биха го сторили.

– Но не и аз.

Увереността в гласа на Елиса донесе на Пени по-голямо успокоение, отколкото изобщо бе изпитвала, откакто бе разбрала, че е бременна.

– Благодаря ти – простичко й рече тя.

– Не ставай глупава. Ти и бебето ти сте всичко, което имам. С изключение на... – поколеба се Елиса.

– На Хънтър? – предположи Пени.

– Мислех си за Бил. Хънтър не ме обича. Дори не иска да ме хареса.

– Но той те гледа така, както Бил гледаше Глория.

Надеждата обхвана Елиса.

– Наистина ли? – задъхано попита тя.

Пени кимна.

– И ти го гледаш така – добави Пени.

– Не мога да не го гледам – прошепна Елиса. – Обичам го!

Откъм корала се чу цвилене на изплашен кон, последвано от гневен мъжки вик.

Елиса без колебание грабна пушката, която напоследък винаги стоеше наблизко до нея и излезе на двора.

Един от новообяздените коне току-що беше хвърлил Мики на земята. Той стана, сграбчи юздата близо до юздечката и започна да налага мустанга с камшика си.

Ужасеното животно изцвили отново и тръсна глава в опит да избяга от бича. Мики увисна с цялата си тежест на юздата и продължи да шиба животното.

Елиса побягна към корала, без да изпуска пушката си.

Хънтър се оказа по-бърз. Изскочи от плевнята, видя какво става и извика на Мики да спре.

Мики не му обърна внимание.

Миг по-късно Хънтър се стовари върху Мики като падаща планина. Мики се блъсна в оградата с такава сила, че коловете изпращяха. Залитна, разтърси глава, видя Хънтър и направи следващата си грешка. Хвърли се срещу него с цялата грация на разгневен бик.

Хънтър отстъпи малко и му подложи крак. После остави теглото на Мики да свърши останалата работа. Грамадният каубой излетя във въздуха. После се просна в цял ръст в прахоляка.

След няколко секунди Мики направи следващата си грешка. Посегна към оръжието си.

Хънтър ритна ръката на Мики с такава сила, че револверът му излетя в широка дъга. После Хънтър отстъпи извън досега на Мики и зачака да види докъде се простира глупостта на другия мъж.

Младият мъж поклати глава, надигна се на четири крака и се изправи. Олюля се и притисна дясната си ръка към гърдите си. Изглеждаше достатъчно бесен, за да убие някого, но не посегна втори път към оръжието си.

Хънтър кимна одобрително.

– Можеш да охладиш гнева си, като изкопаеш няколко дупки за стълбовете на новата ограда – рече му Хънтър с равен глас.

– Защо го направи? Та това е само един изпояден от бълхите мустанг? – извика Мики.

– Но беше достатъчно добър, за да те хвърли от гърба си.

Лицето на Мики почервения от гняв.

– Нито един мъж, който държи на името си, не би посегнал да бие един кон, само защото го е хвърлил от гърба си – добави Хънтър. – Върви да копаяш дупки или се махай оттук.

Мики намусено отиде до шапката си, вдигна я и се насочи към револвера си, който се валяше в прахоляка на няколко крачки от него. Наведе се да го вземе.

Стойката на Хънтър се промени по един недвусмислен начин. Ако Мики направеше четвърта грешка и посегнеше да използва оръжието си, Хънтър щеше да го застреля.

Без дори да погледне колко мръсно е оръжието му, Мики го мушна в кобура и тръгна с горда крачка към плевнята.

Хънтър го проследи с поглед. Сърдития каубой дори не го погледна. На Хънтър му се искаше просто да го застреля и да приключи с бруталното му присъствие. За нещастие работниците не достигаха на Ладър Ес, така че не можеше да си позволи да изгуби един от тях за нещо друго, освен заради пиянство или хладнокръвно убийство.

Освен това възможно бе Мики да е шпионинът на клана Кълпепър. Ако наистина беше така, от него щеше да има друга, много по-голяма полза, отколкото дупките, които щеше да изкопае.

Звукът от освобождаването на ударника на оръжие сепна Хънтър. Той се завъртя в посоката, от която бе чул да идва звукът.

Едновременно с това измъкна револвера си.

Елиса пое рязко дъх. В един миг ръцете на Хънтър бяха празни. В следващият момент той държеше револвера си със запънато петле и готов за стрелба.

– Срещу мен ли ще използваш тази пушка? – попита я той.

– Мога да ти задам същия въпрос.

С едно плавно движение Хънтър освободи ударника и прибра оръжието си в кобура.

– Радвам се да видя, че петлето на пушката не е запънато – подхвърли Хънтър. – Изглеждаш така, сякаш си по-склонна да застреляш мен, отколкото Мики.

– Точно това обмислям.

– Има ли някаква конкретна причина?

– Спомних си как Мики ме сграбчи с такава сила, че ми останаха синини, отнесе се с мен като с проститутка, а ти само му каза да не си губи времето и да се залавя за работа.

Хънтър чакаше, без да откъсва поглед от буреносните очи на Елиса. Ръцете ѝ несъмнено бяха готови отново да запънат ударника на карабината.

И да дръпнат спусъка.

– Но щом Мики вдигна камшик срещу един мустанг – процеди Елиса през зъби, – ти го преби така, че да му държи топло цяла седмица.

– Конят не правеше нищо лошо.

– А аз? – запита тя.

Мрачните, тъмни очи на Хънтър се плъзнаха по тялото ѝ. Както обикновено тя беше облечена в коприна. Сексапилни дрехи, които трептяха и се полюляваха, и привличаха мъжките погледи на всяка нейна крачка.

– Да – хладно отвърна той. – Ти се държеше лошо.

– Какво?

– Мъжете застават нащрек всеки път, щом минеш край тях. Знаеш го, но продължаваш да въртиш задник.

– Какво трябва да направя? Да се заключа зад завеси и решетки ли?

– Да.

Елиса ококори недоверчиво очи.

– Сериозно ли говориш?

– Абсолютно!

Гневът я шибна като камшик.

– Губиш, любовнико! – безразсъдно му извика тя. – Няма да стоя в затвор, само защото съм родена жена, а не мъж.

– Предполагам, че ще приемеш нещата по този начин. Някои жени просто не се чувстват пълноценни, ако нямат мъж, който да им се възхищава.

Откритото презрение в гласа на Хънтър беше по-лошо от плесница.

– Аз не съм такава – процеди тя. – И никога не съм била.

– Всичките кокетки казват така.

– По дяволите, не съм като жена ти.

– Викай малко по-силно – провлечено подхвърли той. – Сигурен съм, че момчетата попиват всяка твоя дума.

После ѝ обърна гръб и се насочи към плевнята.

– Хънтър!

Крачките му дори не се поколебаха. Просто продължи да се отдалечава.

Елиса беше на границата отново да изкрещи към него, но забеляза че Лефти и Гимп са наблизко. Двамата възрастни каубои бяха излезли от

плевнята и слушаха.

Цялата гореше от смущение и негодувание. Завъртя се на пети и тръгна към кухнята.

Не можеше повече да продължава така. Трябваше да накара Хънтър да я разбере.

Може би ако поговореше с него насаме...

Колкото повече обмисляше тази идея, толкова по-привлекателна ѝ се струваше. Подобни лични неща можеха да бъдат обсъдени спокойно само в усамотение.

Очевидно споменът за невярната му жена все още гризеше душата му. Хънтър не искаше отново да излага на риск сърцето си.

Парен каша духа.

По някакъв начин Елиса трябваше да накара Хънтър да разбере, че нямаше нищо нередно в това да остави сърцето си на ласките ѝ. Тя щеше да пази и цени любовта му, а той също щеше да отвърне на нейната любов.

Но само ако успееше да накара Хънтър да я разбере.

Накрая реши. Вечерта, след като Пени заспеше, щеше да поговори с него и да го накара да разбере.

Вратата на спалнята ѝ изскърца тихо, докато Елиса я отваряше внимателно. Замръзна на място, но не чу раздвижване на долния етаж или в съседната стая.

Изпусна безшумно дъх и полека затвори вратата. С разтреперани пръсти пристегна по-здраво синия си атлазен халат около кръста си.

Кръстоса пръсти за късмет и прекоси на пръсти разстоянието, което я делеше от вратата на спалнята на Хънтър. Усещаше студения под през тънките си атлазени пантофи. Все пак краката ѝ не бяха толкова студени, колкото ръцете ѝ. Чувстваше се нервна от предстоящия разговор.

Вратата на спалнята му беше затворена.

Цяла минута Елиса остана пред вратата с ръка на дръжката и с разтуптяно сърце. Точно преди да изгуби изцяло кураж, тя откряхна леко вратата.

– Хънтър? – прошепна тя.

Отчетливият звук от освобождаването на запънатия ударник на револвер ѝ се чу като вик в тишината.

– Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? – попита Хънтър с тих, но ядосан глас.

Елиса подскочи. Въпросът се чу само на една педя от лявото ѝ ухо.

– Трябва да поговорим – прошепна тя.

– Може да почака до утре сутрин.

Вратата започна да се затваря пред очите ѝ.

Елиса промуши атлаzenia си пантоф в процепа и натисна вратата с две ръце.

– Не – възрази тя. – Трябва да поговорим сега, когато никой не може да ни чуе.

– Говори тихо! – предупреди я Хънтър.

– Тогава ме пусни да вляза.

Хънтър се поколеба. Мъчеше се да успокои кръвта си, която беше кипнала в мига, в който беше разбрал, че Елиса стои пред вратата на спалнята му посред нощ.

Пое рязко дъх. Въздухът, навлязъл в дробовете му, беше пропит с неповторимия аромат на Елиса – нощна градина, пълна с розмарин и лунна светлина.

Жегата в тялото му се удвои.

– Тази идея не е добра, Палавке.

– Добра е.

– Не.

– Да! – просъска тя. – Знам какво правя, Хънтър.

Не се съмняваше.

Мисълта само го разпали още повече.

И защо не, запита се той. Господ му беше свидетел, че и двамата го искаха силно.

Едва ли Елиса беше девствена. Мики го беше подсказал недвусмислено с изявленията си в кръчмата.

А Палавка само го беше потвърдила с разказа си за поведението ѝ, което шокирало английските ѝ братовчеди.

Вратата на спалнята му изведнъж се отвори широко.

Елиса почти падна в ръцете на Хънтър. Той механично я подхвана, за да не падне. Топлината на тялото ѝ преминаваше през тънкия халат и пареше като огън.

Същият огън, който гореше в него.

Хънтър искаше толкова силно да съблече Елиса и да я вземе с цялата безумна страст, която тя извикваше в него, че едвам се застави да я пусне от прегръдката си. Беше се заклел повече никога да не се оставя да бъде командван от една кокетка.

Вместо да привлече Елиса към себе си, Хънтър се протегна и затвори вратата. Слабото щракване на бравата накара Елиса да изпусне тихо,

сподавено възклицание.

– Добре – провлече Хънтър с нисък, пресипнал глас. – Какво е това толкова неотложно нещо, което не може да почака до сутринта?

18.

Елиса отвори уста да каже нещо, но откри, че устата ѝ е напълно пресъхнала. Голите гърди на Хънтър блестяха на лунната светлина, която нахлуваше през прозореца.

Гледаше като прикована мъжката красота, изградена от мускули, сухожилия и косми, черни като нощ.

Толкова интимно беше да остане сама с Хънтър в спалнята му, че я заля потоп от кипящи емоции.

– Палавке?

– А!

Елиса преглътна и облиза устните си. Помисли си да помоли Хънтър да си сложи риза, но се отказа. И без това мнението му за нея не беше особено високо.

– Просто исках да... – започна тя, но гърлото ѝ отново пресъхна.

Хънтър чакаше.

Пълната му неподвижност я дразнеше.

„Ето ме тук, застанала толкова близо, че мога да усетя дъха му – мислеше си гневно тя, – а той ме гледа така, сякаш за него не значи нищо да бъде полугол в спалнята си с жена.“

Изведнъж проумя каква е причината.

„Разбира се, глупачке, той е бил женен. За него не е нищо ново да бъде с жена в спалнята си.“

Или в леглото си.“

Елиса преглътна мъчително. После изпъна рамене и се опита да потуши бунта на нервите си. Беше твърдо решена да не се държи детински пред този дразнещ я мъж.

– Не кокетнича с Мики – започна отново Елиса.

– Сдържай гласа си.

– Добре! – разгневено прошепна тя. – Чу ли какво ти казах?

– По дяволите, сигурно са те чули половината каубои в ранчото.

– Изслушай ме! Не съм флиртувала нито с Мики, нито с Бил или с който и да е друг мъж на земята.

– Така казваш ти.

– Така е наистина!

– Тогава как ще наречеш косите погледи към мен. Какво ще ми кажеш за устните си, които облизваш така, сякаш не можеш да чакаш да

провериш дали съм така вкусен, както изглеждам?

Елиса се надяваше, че на лунна светлина не си личи колко се е изчервила. Чувстваше се готова да потъне в процепите между дъските на пода. Не беше дори помисляла, че действията ѝ са така прозрачни.

– Само към теб, Хънтър – болезнено прошепна Елиса. – Гледам само към теб.

– А-ха!

Това възклицание трябваше да значи съгласие, но Елиса беше сигурна, че Хънтър не бе имал нищо такова предвид.

– Хънтър Максуел, ти имаш по-лоши обноси и по-малко ум от магаре – заяви тя с тих, напрегнат глас. – Не съм такава, каквато е била жена ти!

Хънтър почувства, че всеки миг ще се изсмее на глас. Елиса стоеше пред него и настояваше, че е невинна, макар да бе дошла в стаята му посред нощ, облечена в будоарна дреха, която караше мъжката кръв да кипи.

Но, като беше станало на въпрос, тя винаги се обличаше така и възпламеняваше мъжете край себе си.

– Ти си нещо, Палавке – тихо отвърна Хънтър. – Наистина си нещо.

Хънтър благоразумно премълча какво точно нещо има предвид. Не искаше да я разгневи до такава степен, че да събуди всичко живо в Ладър Ес.

– Трябва да ми повярваш – прошепна тя.

– Защо?

Елиса премигна от изненада.

– Защото е важно – объркано отвърна тя.

– Защо?

– Мили Боже, всички мъже ли са толкова глупави или ти си специален случай? – кипна тя.

Хънтър се усмихна леко. Беше забавно да наблюдава как Елиса поддържа невинността си с такава сила, че гърдите ѝ се полюляваха прелъстително под атлазения халат.

– Хънтър?

– Слушам те.

– Ти си най-упорития мъж, когото познавам – просъска тя, извадена от кожата си. – Понякога ми се иска да те разтърся така, че зъбите ти да изтракат.

– Тогава защо дойде в спалнята ми посред нощ? – промърмори Хънтър.

– Защото някой от нас може да умре утре и аз...

Гласът на Елиса затихна. Не можа да каже „обичам те“ на мъжа, който я гледаше с такова внимателно, почти хищно търпение.

„Проклетата да е жена му – каза си мрачно Елиса. – Тя е разрушила безвъзвратно Хънтър за всички други жени.“

– Е? – подкани я Хънтър.

– Аз...

Елиса направи лек, безпомощен жест и впи нямо поглед в Хънтър.

– Искаш ме – тихо каза той. – Всяко момиче, което е достатъчно безсрамно, за да влезе по този начин в една мъжка стая, би трябвало да не се срамува от подобни думи.

– Хънтър! – прошепна Елиса.

– Кажй го.

Елиса разтреперано пое дъх.

– Кажй, че ме желаш – повтори Хънтър.

Елиса отвори уста. Не се чу нито звук.

Хънтър направи стъпка напред. Тя го отведе толкова близо до Елиса, че можеше да усети как тялото ѝ излъчва топлина през лъскавия халат.

– Това не е тайна за мен – каза ѝ той с тих, примамващ глас. – Очите ти те издават всеки път, когато погледнеш към мен.

– Аз...

Гласът ѝ умря безвъзвратно. Близостта на Хънтър я смазваше. Не се бе чувствала по този начин от нощта в градината, когато бяха танцували и се бяха целували, и още, и още.

– Очите ти – прошепна Хънтър – ми казват, че помниш какво усещаше, когато целувах гърдите ти, а ти стенеше.

По тялото ѝ пробяга лека тръпка, ехо от дивата страст, която бе изпитала, докато устните му я галеха.

– Искаш отново да изпиташ същото, нали? – прошепна Хънтър. – Нали?

Елиса преглътна. Топлина заля тялото ѝ. Един сладостен, неочакван огън я накара цялата да затрепери.

Хънтър беше прав. Искаше отново да се почувства по същия начин.

Елиса бавно затвори очи.

– Искам те – прошепна тя.

– Толкова ли беше трудно да кажеш истината?

Дъхът му докосна челото на Елиса, страните ѝ, въгълчетата на устните ѝ.

По тялото ѝ премина трепетна вълна, която почувства не само тя, но и Хънтър. Той пое рязко дъх и си позволи да си спомни как се бе почувствал, когато я бе разпалил само с няколко ласки. Нито една жена не бе отвръщала така на допира му.

Никога.

Не можеше да забрави отговора на тялото ѝ.

– Хънтър – прошепна Елиса, – би ли ме целунал? Силно. Много силно. Както го направи в градината.

Думите ѝ извлякоха от гърдите му тих стон. Ръцете му се обвиха около Елиса. Хънтър наведе глава към нея. Когато устните му я докоснаха, устата ѝ вече го чакаше, отворена и гладна. Езикът му се стрелна между зъбите ѝ, за да ѝ дадат онова, което самата тя бе поискала.

Силна, много силна целувка.

Отговорът на нейния език не беше нито свенлив, нито колеблив. Елиса помнеше какво значи да бъде галена и погълната от целувката му. Беше копняла за нея, беше я сънувала, беше жадувала за нея със сила, която едва сега осъзнаваше.

Елиса изстена дрезгаво, обви ръце около шията на Хънтър и се притисна към него. Искеше да бъде близо до него, дори по-близо, отколкото беше сега.

Трябваше да бъде по-близо до него.

Реакцията на Елиса и усещането за гърдите ѝ, които се притискаха към тялото му през тънкия атлас накараха Хънтър да забрави всички доводи, поради които той би се сметнал за глупак дори само за това, че я бе целунал. Вкусът на устните ѝ струеше като вино по вените му и го изпълваше с глад и огън.

Желаше вече много повече от горещата ѝ целувка и допира до гърдите ѝ.

И смяташе да го получи.

Елиса изведнъж се озова вдигната във въздуха. Силата на ръцете му я примамваше и обещаваше. Без да мисли за последствията Елиса му се отдаде изцяло.

А после пламъкът на целувките му изгори всичко друго от мислите на Елиса. Някак отдалеч тя осъзнаваше, че натиска под гърба ѝ е от завивките на леглото, но този факт нямаше друго значение освен това, че я приближаваше до тялото на Хънтър.

Със страстно стенание Елиса плъзна длани надолу по напрегнатия гръб на Хънтър. Възбудената тръпка, която пробяга по тялото му ѝ подейства опияняващо като чисто уиски.

Тя повтори ласката си. Мачкаше тялото му и вкушваше силата му с ръцете си. Езикът ѝ опитваше вкуса на устата му така дълбоко, както ѝ той вкушваше от нея. Отначало колебливо, а след това без всякаква предпазливост ноктите ѝ погалиха дългите мускули покрай гръбнака му.

Гърленият звук, който се изтръгна от гърдите му беше направо зашеметяващ за нея. Една непозната, превъзходна топлина пробяга през тялото на Елиса и я накара цялата да се напрегне. Тя изви тялото си и го притисна към него, опитвайки се да облекчи напрежението в гърдите си.

– Искам... – накъсано промълви тя.

Ръката на Хънтър грубо запуши устата ѝ.

– Тихо – прошепна той в ухото ѝ. – Знам какво искаш.

Другата му ръка се плъзна надолу и сръчно развърза халата на Елиса. Хънтър наведе глава и намери с устни едната ѝ гърда. Без да обръща внимание на тънката коприна на нощницата ѝ, той всмука едното ѝ зърно в устата си.

Огънят лумна в Елиса. Тя се изви на дъга, търсейки още от това парещо усещане.

Хънтър ѝ го даде със зъби и език, и с дивия, променлив натиск на устата си.

Възбудата все повече и повече напругаше пружината на стегнатото ѝ тяло, докато накрая тя започна да стене. Накрая усещанията ѝ избухнаха и я обляха с течен огън. Тя изстена, потрепери цялата и потърси още наслада.

Хънтър се изсмя гърлено и повтори ласката върху другото ѝ зърно.

Елиса се изви на дъга под устата му. Тя не се противеше на мъжката ръка, която заглушаваше непредпазливите ѝ викове. Всъщност дори не го забелязваше. Цялото ѝ същество се бе съсредоточило върху изтънчения пожар, пламтящ в плътта ѝ.

Свободната ръка на Хънтър се плъзна надолу и потъна между бедрата на Елиса. Тя се стегна от изненада, но Хънтър не забеляза. Топлината и влагата ѝ прогониха всички мисли от главата му. Ръката му се изви покрай нежната ѝ плът. Дългите му пръсти се изпънаха и я погалиха.

През тялото ѝ прелетя яростен изблик на чувства. Сепнатият ѝ вик не стигна по-далеч от твърдата длан, която запушваше устата ѝ.

После ръката му отново се плъзна между краката ѝ. Възбудата пак прониза тялото ѝ. Този път викът ѝ беше от страст, а не от изненада.

– Проклятие – промърмори под носа си Хънтър. – Следващият път ще трябва да си намерим по уединено място за забавления. Искам да чуя

всеки звук, който успявам да те накарам да издадеш.

Ръката му се сви и потъна дълбоко в мекотата на Елиса. Тялото ѝ се изпъна в дъга, досущ напрегнат лък. Самият той едва успя да приглуши собствения си стон, който реакцията ѝ извикваше в него.

– Разтвори си краката – прошепна той в ухото ѝ.

Елиса почти не разбра какво ѝ каза Хънтър. Краката ѝ се движеха неспокойно в търсене на още от дивото, пронизващо удоволствие, което току-що беше опознала.

Но ръката на Хънтър вече не беше между краката ѝ, за да я гали с истински пламък. Тя разтърси глава и се опита да каже нещо. Искаше да му каже, че иска още от приятното му докосване.

– Ш-шт, Палавке. И аз горя от нетърпение като теб.

Елиса почувства, че Хънтър се движи. Усети го как се намества между коленете ѝ и разтваря бедрата ѝ. Твърдите му пръсти отново се плъзнаха нагоре. Този път под тях нямаше тъкан, която да замъгли усещането от допира им.

Обля я вълна от удоволствие. Елиса инстинктивно повдигна бедрата си в търсене на нова ласка.

Палецът му се раздвижи повторно и приятната вълна наново се разли из тялото ѝ.

– Господи! – дрезгаво простена Хънтър.

Тялото му се напрегна, бедрата му натиснаха силно и той потъна в нея.

Единствено силата, с която Хънтър притискаше устата ѝ предпази вика на Елиса от болка и изненада да проехти из цялата къща. Тя се изви и се опита да отблъсне раменете му, за да измести парещата между краката ѝ тежест.

Хънтър издаде гърлено, дрезгаво стенание и отново влезе в нея. Този път се напрегна целият, тялото му потрепери от главата до петите. После изведнъж се отпусна върху нея.

Замаяната Елиса обърна глава настрани, за да се освободи от ръката на Хънтър. Този път той се поддаде на натиска върху раменете си и се претърколи настрана.

Без да каже нито дума Хънтър обърна гръб на Елиса, стана и започна да оправя дрехите си.

Тя го изчака да заговори, да каже нещо.

Нито дума.

Тишината се разпростираше с всеки удар на сърцето ѝ, докато накрая Елиса започна да се задушава под тежестта ѝ. Тъкмо когато бе

изгубила напълно надежда Хънтър заговори с ниськ, лишен от емоции глас.

– Върви си в стаята, Палавке. Утре ни чака дълъг ден.

Отначало Елиса не повярва, че това е всичко, което Хънтър има да й каже.

– Ка-какво? – прошепна тя.

– Забавлението свърши за днес. Върви си в спалнята.

Истината се стовари върху нея като черна, ледена вълна. Елиса затвори очи под силата на удара й.

Помисли си, че сега вече знаеше какво бе тласкало Хънтър към нея. Беше търсил не любовта й, а насита за похотта си.

От това бяха загубили и двамата.

Болката от това прозрение беше непоносима.

Но Елиса инстинктивно почувства, че не трябва да й се оставя да я погълне. Не още. И не тук.

Не в леглото на Хънтър.

„Няма да плача.

Грешката е моя. Един Господ знае колко пъти Хънтър ме предупреждаваше. Просто не му повярвах.

Глупачка.

Няма да плача.“

– Палавке?

Без да каже нито дума Елиса изскочи от леглото на Хънтър. Движеше се толкова бързо, че халатът й се повдигна и се развя след нея като пречупени крила.

Вратата на спалнята се отвори и затвори беззвучно.

Хънтър се намръщи и изруга под нос. Беше свършил прекалено бързо. Опитал се бе да забави темпото, но реакцията на Елиса го бе накарала да изгуби контрол над себе си. Никога не бе пожелавал една жена така, както нея.

– По дяволите – промърмори Хънтър, отвратен от самия себе си.

Навярно Елиса беше чакала някоя нежна дума или ласка от него. Много му се искаше наистина да го бе сторил.

Но не си го бе позволил.

Проклет да бъде, ако се оставеше на Елиса да го командва като кукла на конци само защото беше взел онова, което тя сама му бе предложила.

Дори при това положение следващият път щеше да бъде различен, обеща си мислено той. Следващият път нямаше да позволи на сладките

й малки нокти и на тялото й да го отблъснат точно накрая.

Мисълта да има отново Елиса извика в тялото му гореща тръпка.

Нямаше съмнение, че ще има следващ път.

Страстно момиче като Палавка съвсем скоро щеше да изпита глад отново. И тогава тя щеше пак да почука на вратата му посред нощ.

А той щеше да я чака.

Сигурно няма да мине дълго време.

Хънтър се усмихна леко, запали свещта и отиде да се измие на легена. Смъкна панталона и бельото си и посегна за кърпата.

Видът на кръвта размазана по бавно омекващата му плът го накара да замръзне.

Какво беше това, по дяволите!

Та той не я бе обладал толкова грубо, че да я разкърви! Наистина, беше свършил бързо, но тя беше готова да го приеме.

Хънтър изобщо не се съмняваше в правотата си. Всъщност именно хлъзгавият, влажен прием на тялото на Елиса бе разчупило щита на самоконтрола му.

Сигурно беше първият ден от цикъла й.

От другата стая се дочу тих, приглушен звук.

Хънтър застина, наведе глава и се послуша. След няколко секунди реши, че навярно Елиса плачеше.

Хънтър неспокойно се изми. Приглушените, накъсани звуци продължаваха да долитат от съседната стая.

Както беше гол той отиде до стената между спалните им и се заслуша съсредоточено. Звучите не идваха от леглото на Елиса. Тя не правеше това, което имаше навика да прави Белинда – да лежи в леглото и да ридае шумно, докато не получише каквото си е намислила.

Всъщност звучеше така, сякаш Елиса се мъчеше всячески да не издава никакъв шум.

Навярно я беше наранил.

Хънтър изруга. Не можеше да повярва, че се бе държал с нея по-грубо, отколкото един буен простак като Мики.

Раздразнен и разгневен от това, че бе загубил самоконтрол, Хънтър се облече бързо и отиде до стаята на Елиса.

Щом отвори вратата плачът се чу по-отчетливо. Остра миризма подразни ноздрите му. Сякаш някой гореше плат.

Хънтър затвори вратата на спалнята зад гърба си. Един бърз поглед му показа, че Елиса вече беше в леглото. В малката камина тлееше нещо.

– Палавке? – повика я тихо Хънтър.

Плачът секна сякаш срязан с нож.

Без да издаде никакъв шум, Хънтър отиде до леглото ѝ и седна в края.

Елиса почувства, че дюшекът поддава под тежестта на Хънтър. Прииска ѝ се да избяга. Беше обаче напълно гола. Изцапаните останки от нощницата и халата ѝ тлееха в камината.

Подобно на хванато в капан животно Елиса лежеше напълно неподвижно и мълчаливо чакаше Хънтър да си отиде. Фактът, че я бе заварил да плаче, добавяше само още един ред към дългия списък от униженията на тази нощ. Едва ли можеше да понесе повече.

Елиса трепна, щом усети Хънтър да я гали по косата. Той усети издайническото ѝ движение и изруга.

– Извинявай – просто рече той. – Не исках да бъда груб.

Следващият път, когато Хънтър погали косата ѝ, Елиса се постара да не показва никаква реакция. Въпреки това не можеше да спре тръпките, които пробягваха през тялото ѝ. Просто нервите ѝ бяха обтегнати до точката на скъсване.

– Беше по-тясна, отколкото очаквах – тихо каза Хънтър. – Отдавна не го бях правил. Ти беше съвсем готова, а аз те исках направо адски.

Елиса не каза нищо и не направи нищо. Просто лежеше и трепереше под нежната, но нежелана ласка на Хънтър.

Неприкритото треперене на тялото на Елиса беше като сол в прясната рана нанесена на самолюбието му.

– Успокой се – промърмори той. – Отсега нататък ще съм нежен с тебе като слънчев лъч. Следващият път ще ти хареса повече. В теб има толкова много страст, Палавке. В това поне си пасваме идеално.

Палавка!

Омразният прякор накара Елиса да изгуби самоконтрол. Тя издаде нечленоразделен вик и започна да удря Хънтър като животно, хванато натясно. Извитите ѝ като хищни нокти пръсти търсеха лицето му.

Хънтър без да мисли хвана китките ѝ.

– Успокой се, Палавке. Чуваш ли? Казах ти, че повече няма да те нараня.

– Мразя те – изсъска Елиса с тих, яростен глас. – Махай се оттук, преди да съм се разкрещяла така, че да събудя всички!

– За Бога, успокой се и престани да се държиш като изнасилена девственица.

– А защо не? Нали съм точно това. Или, по-точно, бях.

– Какви ги говориш? Жена ми никога не е кървяла, дори при първия път.

– Любовник! – изсумтя Елиса. – Готова съм да заложа цялото ранчо, че изобщо не си бил наблизко, когато жена ти го е направила за първи път!

Едва сега поразен започна да разбира какво се бе случило.

Не опитните движения на една кокетка, а болките на девственицата бяха накарали Елиса да се напругне под него и да се мъчи да го отхвърли от себе си.

А той бе държал устата ѝ запушена през цялото време.

– Исусе Христе! – ужасено прошепна Хънтър. – Защо не ме спря?

– Опитай!

Обхвана го ярост, щом осъзна към какъв извод водеше казаното от Елиса.

– Проклетата да си, Палавке! – изрече той с нисък, заплашителен глас. – Не съм те изнасилал и ти го знаеш много добре! Желаяше ме през цялото време, чак до мига, когато аз...

Хънтър млъкна на средата на изречението, щом осъзна накъде го водят думите му. Елиса наистина беше го следвала чак до мига, в който бе разкъсал девствената ѝ ципа.

Хънтър изруга продължително и богохулството му увисна във въздуха като лютивия дим от съсипаната нощница на Елиса. Елиса се вслуша в думите му и оголи зъбите си в усмивката на диво животно. Поне тук бе получила едно малко удовлетворение, защото най-сетне бе успяла да премине през всичките бариери, които Хънтър бе поставил пред себе си. Хънтър видя пародията на усмивка на лицето ѝ и разбра, че яростта ѝ е дълбока поне колкото неговата.

– Можеше да ме отблъснеш – каза той. – Защо не го направи, преди да е станало твърде късно?

– Мислех, че те обичам – отвърна му Елиса с тих, зъл глас. – Мислех, че и ти ме обичаш. Смятах, че се съпротивляваш да го покажеш заради първата си жена.

Шокираното мълчание беше единственият отговор на Хънтър.

– Малка глупачка! – тихо каза той накрая.

– Най-сетне мненията ни съвпаднаха поне по един въпрос.

– Защо не ме чу какво ти казвам? – запита Хънтър. – Говорил ли съм някога за нещо друго, освен за похот между нас?

Унижението и гневът се бореха за надмощие над езика на Елиса. Спечелиха и двете.

– Никога. Но сега те слушам внимателно, любовнико. Цялата съм в слух.

– Прекалено късно е – изръмжа той.

По тази точка Елиса също не възрази.

Тишината надвисна в стаята.

– Какво мирише така? – попита най-накрая Хънтър.

– Дрехите, които бяха на мен, когато излязох от стаята ти.

Хладната прецизност на думите ѝ и непрестанния поток сълзи, които се стичаха по лицето ѝ подсказаха на Хънтър колко неуверен е самоконтролът ѝ.

Това не значеше, че я вини. В момента самият той не беше сигурен дали се владее напълно.

– Боже, каква каша! – прошепна той.

Елиса не му обърна внимание. Всичките ѝ усилия отиваха за запазване на самообладанието ѝ.

Никога не го бе постигала с по-голямо усилие.

– Е, нищо не може да се направи – тихо заяви Хънтър. – Ще трябва да се ожена за теб.

Елиса недоверчиво завъртя глава към него.

Хънтър не го забеляза. Беше прекалено погълнат от бъркотията, която бе произлязла от онова, което трябваше да бъде една кратка, проста любовна връзка.

– Утре ще обявим на всички, че сме се сгодили – добави Хънтър. – Веднага щом се оправим с бандата на Кълпепъррови, ще намеря свещеник и ще се оженим.

Елиса изгледа Хънтър така, сякаш беше полудял.

След това Хънтър се обърна и я прониза с мрачния си, гневен поглед. А щом заговори гласът му прозвуча като леден камшик.

– Но, Бог ми е свидетел, Елиса Сътън, ако не пораснеш и не бъдеш добра майка на децата ми ще оплакваш деня, в който си ме подмамила да се ожена за теб.

– Не! – яростно отвърна тя.

– Какво?

– Не! Няма да се омъжа за теб!

– Не ставай глупава – нетърпеливо додаде Хънтър. – Нали това си искала през цялото време.

– И двамата признахме, че съм била глупава. За разлика от теб, Хънтър, аз се уча от грешките си. Няма да се омъжа за теб.

– Защо?

– Ако се венчаем ще имаш правото да правиш с мен същото когато си пожелаеш.

– Ти също ще го желаеш. Аз ще се погрижа за това. Просто никога не съм помислял, че си девствена. Помисли само как ми отвърщаше – като суха слама на клечка кибрит.

Хънтър се усмихна на този спомен.

Усмивката засегна дълбоко Елиса и сложи последната точка в списъка на униженията ѝ.

– Чуй ме добре, самодоволно копеле! – изръмжа тя. – Няма нито един закон, който да ме задължава цял живот да страдам от мъжките грубости. Ще се постарая това положение да се запази.

Хънтър се намръщи.

– Нали ти казах, че следващия път ще ти хареса.

– Боже мой, ти сигурно наистина си мислиш, че съм глупава. „Следващият път ще ти хареса...“ – изимитира го тя. – Ама че гадост!

– Успокой се и използвай главата си, вместо острия си език. Мислиш ли, че толкова много жени щяха да се омъжават, ако брака беше нещо лошо?

– След като веднъж брачният възел е затегнат около шията на жената, тя няма голям избор, нали? – язвително отвърна Елиса. – Нищо чудно, че църквата иска момичетата да бъдат девствени, преди да са се омъжили. Иначе те никога не биха се съгласили на подобно страдание.

Хънтър преглътна хапливата забележка и се опита да намери някакъв по-мил довод за неразумната си любовница.

– Ами ако си бременна? – попита той.

– Ами ако не съм?

– Ами ако си? – настоя Хънтър.

Елиса го погледна с диви, блеснали очи. Самообладанието ѝ я напукаше с всеки дъх.

– Махай се, Хънтър! Вече не те искам. Никога! По никакъв начин!

– По дяволите, Палавке! Не можеш просто...

– Ма-хай-се!

Хънтър рязко стана и тръгна гордо към вратата.

– Ще поговорим отново утре сутрин, като се успокоиш – подхвърли ѝ той на излизане.

Затвори вратата на спалнята зад себе си, застана неподвижно в коридора и се заслуша.

От спалнята на Елиса не се чуваше никакъв звук.

Дори звукът от плач.

(Този файл е изтеглен от bezmonitor.com.)

Мълчанието на Елиса върза на леден възел стомаха на Хънтър. Тя не се държеше така, както винаги бе постъпвала Белинда. Покойната му жена използваше сълзите и думите си, докато от мъжката му гордост не останеше ни следа. Сексът с Белинда беше една малка, но дива игра.

Но Елиса не приличаше на Белинда. С Елиса сексът изобщо не беше игра.

„Вече не те искам. Никога! По никакъв начин!“

Хънтър си каза, че на сутринта Елиса ще се чувства по друг начин. Под женската ѝ ярост се криеше прекалено много интелигентност, за да не разбере, че бракът им сега вече беше необходимост.

Той беше отнел девствеността ѝ.

Фактът, че не беше го разбрал нямаше значение. Беше разкъсал девствената ципа, беше разпилял семето си в нея, значи трябваше да се ожени за нея.

Щом Елиса се успокоеше, пак щеше да дойде при него, успокояваше се той.

Абсолютната тишина от другата страна на вратата подсказваше на Хънтър, че греши в това си предположение така, както бе сбъркал в останалите си заключения за Елиса Сътън.

Елиса не беше Белинда.

Изводите, които следваха от тази проста истина, не дадоха мира на Хънтър през остатъка от дългата, безсънна нощ.

19.

С привидно спокойствие Елиса навлече работните дрехи, които не беше обличала, откакто преди години бе заминала за Англия. Панталоните бяха от мек, морскосин габардин и някога ѝ стояха свободно. Сега прилепваха плътно по бедрата ѝ. Крачолите ѝ бяха прекалено къси, но ботушите ѝ щяха да скрият този малък проблем.

Блузата, обаче, беше трудна работа. Карираните фланелени ризи, които Елиса някога бе носила със синия панталон, сега се изпъваха върху бюста ѝ. На петнайсетгодишна възраст формите ѝ бяха имали значително по-малки извивки.

Дрехите на майка ѝ също нямаше да ѝ станат. Елиса беше по-едра от майка си.

Просто трябваше да намери нещо подходящо, което да облече вместо старите ризи.

Нещо друго.

Напълно изключваше от това число английските си рокли. Язвителните коментари на Хънтър за облеклото ѝ се бяха отпечатали като жигосани в мозъка ѝ.

„... Някои жени просто не се чувстват пълноценни, ако нямат мъж, който да им се възхищава...“

„... Мъжете застават нащрек всеки път, щом минеш край тях. Знаеш го, но продължаваш да въртиш задник...“

Елиса не желаше да стои заключена в къщата като в харем. Щеше да се постарее, обаче, да скрие всичко женствено по себе си.

Рязко дръпна фланелената риза, опитвайки се да освободи повече място за гърдите си. Напразно. Ризата просто беше тясна.

Но ако продължеше да носи коприна и атлас Хънтър пак щеше да я гледа многозначително с мрачните си очи.

„... Ако искаш едно бързо търкаляне аз съм готов, нямам нищо против него и, Бог ми е свидетел, мога да го направя без проблем. Но това ще бъде всичко, което ще получиш, Палавке. Бърз секс...“

Хънтър беше човек, който държи на думата. Беше получила точно това – бърз секс.

Сълзи на срам и гняв напълниха очите ѝ, като едно забавено ехо на онзи безжалостен миг, в който бе научила колко малко мисли Хънтър за нея.

„... Бог ми е свидетел, Елиса Сътън, ако не пораснеш и не бъдеш добра майка на децата ми ще оплакваш деня, в който си ме подмамила да се ожена за теб...“

Думите на Хънтър я бяха наранили много повече от разкъсването на девствената ѝ ципа. От думите му бе разбрала, че бе отдала любовта си на един мъж, който нито я уважаваше, нито я обичаше.

Просто бе изпитвал похотливо желание.

„Проклет да е Хънтър!

И два пъти по-проклета да съм аз, задето се оказах такава глупачка!“

Без да пророни сълза Елиса тършуваше из прашните сандъци, дока-то не намери една грижливо сгъната кожена риза на баща си. Ризата беше все още мека и еластична.

Навлече я презглава, нави ръкавите си и я пусна свободно над хълбоците си. Ресните висяха и се люлееха над гърдите ѝ по отвратителен начин, но иначе дрехата съвсем добре скриваше извивките ѝ.

Един бърз поглед в огледалото показва на Елиса, че кремавия ѝ корсаж се вижда през връзките на кожената риза. С нетърпеливи движения притегна връзките. После намери една от големите шарени кърпи на баща си и я завърза на врата си. Избелелия червен плат увисна над ресните и прикри всички нежелани подробности.

Елиса мразеше да носи косата си сплетена и прибрана над главата си. Въпреки това прибра в плитка дългата, копринена маса, нави я стегнато и я забодя с няколко фиби. После нахлупи така ниско шапката си, че не се виждаше нито едно кичурче руса коса.

Новата проверка в огледалото задоволи Елиса. Дори най-тесногръдия, злонравен и дебелоглав бивш полковник нямаше да може да я обвини, че се опитва да привлече мъжките погледи с показните си дрехи.

Елиса слезе в кухнята, спокойна, че няма да ѝ се наложи още отсега да се противопоставя на Хънтър. Беше го чула да излиза от къщата порано сутринта.

Но не рано, напомни си тя. Беше слязъл по стълбите цял час по-късно от обичайното.

Без съмнение е бил изтощен от цялата си похот.

Стисна устни в мрачно изражение и влезе в кухнята.

– Мили Боже! – възкликна Пени. – Какво е станало с теб?

– Моля? – сепна се Елиса и се зачуди дали Пени някак не бе разбрала какво се е случило предишната нощ.

– Имам предвид твоето... ъ-ъ... облекло.

– А! – сви рамене Елиса. – Писна ми да нося английските дрехи.

– Палавке, не можеш да...

– Не ме наричай Палавка!

Скритият в гласа на Елиса гняв стресна Пени.

– Извинявай – рече тя. – Не знаех, че не обичаш прякората, който Бил ти даде.

Елиса сви рамене и се постара да възвърне поизтъркания си самоконтрол.

– Не можеш да излезеш с тези дрехи от къщата – предупреди я Пени.

– Защо не?

– Ами че това са мъжки дрехи!

– Нали върша мъжка работа. Защо, тогава, трябва да съм опакована в коприна и атлаз?

– Звучиш точно като майка си – промърмори Пени.

Без да отвърне нито дума, Елиса нахлузи грубите кожени работни ръкавици и взе карабината си от закачалката ѝ на кухненската врата.

– Няма ли да закусваш? – попита я Пени.

– Не съм гладна.

– Чакай да ти сложа нещо за обяд.

– Ако огладнея ще дойда да си взема нещо.

– Също като Хънтър – раздразнено подхвърли Пени. – Да не ви е хванала нещо като есенна треска?

Елиса се завъртя обратно с лице към другата жена.

– Какво искаше да кажеш за Хънтър?

– Той също не беше гладен.

„Добре! – помисли си Елиса. – Дано съвестта му да го гризе, докато заприлича на сянка!“

Разтревоженият поглед на Пени подсказа на Елиса, че трябва да прикрива чувствата си по-добре.

Отново.

– А ти как си? – вече спокойно я попита Елиса. – По-добре ли се чувстваш?

– Да. Предполагам, че сутрешните прилошавания са отминали.

Една мисъл сепна Елиса.

Може би самата тя беше бременна.

– Не се безпокой за нищо – заяви Елиса на Пени. – Ще се справим съвсем добре и без мъже.

Пени ѝ се усмихна изморено.

Елиса я прегърна леко и тръгна с решителна крачка към плевнята. Движенията я накараха да потръпне от болка.

Картината на лежащия между бедрата ѝ Хънтър премина като светкавица през ума ѝ. Спомените за удоволствието, което беше изпитала преди да дойде болката, обляха тялото ѝ в трепетни вълни.

А в паузите между удоволствието разцъфтя срамът.

„Глупачка!

Кръгла идиотка!“

Въпреки всички обидни имена, с които Елиса се наричаше, под обвивката на гнева ѝ продължаваха да тлеят въглените на един сладостен огън. Хънтър наистина я бе наранил, докато отнемаше девствеността ѝ, но преди това ѝ бе разкрил съществуването на неподозирани удоволствия.

„... Мислиш ли, че толкова много жени щяха да се омъжат, ако брака беше нещо лошо...“

Въпросът на Хънтър едновременно беше подигравателен и примамващ. Думите му ѝ подсказваха, че сексът не е само това, което беше изпитала.

През нощта тя беше прекалено разгневена, за да отвърне на увереността на Хънтър с нещо друго, освен с ярост. Едва сега я бе достигнало закъснялото ехо на чувствената му увереност и това я объркваше.

„... Ти също ще го желаеш. Аз ще се погрижа за това...“

Думите на Хънтър иззвъняха в ума ѝ и я накараха да потрепери.

– Казах, добрутро, госпожице Елиса. Сигурно се чувствате по-добре.

Елиса премигна и фокусира погледа си върху Гимп.

– Хънтър ми каза, че не се чувствате добре – поясни Гимп – и едва ли днес ще излезете на езда.

Бузите на Елиса пламнаха в яркочервено. Наистина усещаше болка на неочаквани места. Смути я фактът, че Хънтър го беше предположил.

А същевременно я разяри.

– Хънтър греши – рязко отвърна тя. – Но, всъщност, той греши за много неща, свързани с мен. Ще яздя Леопард.

– Ъ-ъ...

– Какво има?

– Хънтър не иска да яздите сама.

– Хънтър може да върви по дяволите.

Елиса обърна гръб на шокирания Гимп и отиде в яслата на Леопард. След няколко минути жребецът с Елиса на гърба си излезе от

плевнята и направо прескочи оградата отпред.

– Днес оглеждат блатото на север – извика Гимп след нея.

Елиса му махна.

– Пазете се от червенокожите! Морган каза, че е видял няколко!

Тя му махна отново.

Дългите крака на Леопард се отвориха в крачка, която бързо преодоляваше разстоянията. След известно време бедрата на Елиса престагнаха да протестират и се върнаха към познатия ритъм на ездата.

Местността прелиташе покрай нея с жълтеникавите отсенки на есента. Ветровитото небе и яркото слънце успокояваха духа ѝ като мехлем.

За съжаление прекалено скоро Елиса се озова на края на блатото. Вече не беше сама. Двама въоръжени мъже препускаха в лек галоп към нея, като ѝ преграждаха пътя.

– Тази земя е на Ладър Ес – остро подвикна Рийд. – Не приемаме непознати.

– Така е, определено не приемаме непознати – съгласи се Елиса с равен глас, докато мъжете се приближаваха. – Добро утро, Блеки, Рийд!

Рийд я зяпна изненадано, преглътна застаналата на езика си ругатня и свали ударника на пушката си.

Блеки го последва.

– Това сте вие, госпожице Сътън – обади се Рийд. – Аз... ъ-ъ... не ви познах под тези... ъ-ъ... дрехи.

– Не познахте ли Леопард? – хавливо го попита тя.

– Не, госпожице. Някои от бандата на Кълпепър също яздят коне на петна.

– Намерихте ли някакви говеда?

– Няколко глави. Преди всички крави за разплод.

– Е, все пак е по-добре от нищо – направи гримаса Елиса.

– Да, госпожице – смутолевиха в един глас двамата мъже.

Двамата продължаваха да поглеждат крадешком към Елиса, сякаш искаха да се уверят, че сладкия, прелъстителен женски глас наистина идва от купчината мъжки дрехи на гърба на Леопард.

– Къде има най-голяма нужда от още един ездач? – запита Елиса.

– Ами, ъ-ъ, е-е... – проточи Рийд.

Елиса чакаше. Подозираше какво ще последва.

– Най-добре да питам Хънтър – каза накрая Рийд.

– Да, Хънтър – потвърди Блеки с неприкрито облекчение в гласа си.

Може би беше най-добре да приключва с това. Колкото повече

отлагаше срещата си с него, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде.

– Доведете го – нареди им тя с рязък тон. – Дотогава ще огледам няколко пътеки в блатото, които знам.

– Да, госпожице – кимна Блеки.

После обърна коня си и заби пети в хълбоците на жилавото пони. Рийд проследи отдалечаването му с неприкрита завист.

– Върви с него – му каза Елиса. – Само ще ми се пречкаш. Пътеки-те, които знам, са доста тесни.

– Но Хънтър каза, че не трябва да оставате сама.

– Хънтър не е собственик на Ладър Ес. Аз съм собственикът. Не го забравяй.

– Ъ-ъ... – преглътна Рийд. – Да, госпожице.

Каубоят нещастно обърна дребното си, жилаво пони и последва Блеки.

Елиса насочи Леопард на север и го пусна в тръс покрай блатото. Яздеше и търсеше по високите тръстики някакви следи от преминаването на говеда.

В блатото нямаше много пътища, но говедата ги знаеха всички. В него те намираха хладно убежище, когато лятното слънце станеше прекалено горещо. То им даваше влагата, за която закопняваха, след като есенното слънце превърнеше всичката трева в изсушена слама.

В небето над главата ѝ бяха надвиснали няколко яркооцветени облаци, които се движеха живо под напора на вятъра. Навсякъде покрай Елиса шумоляха, люлееха се и тихо шептяха високи тръстики и избуяли тревни. Големите копита на Леопард плашеха чучулигите, които изхвърчаха от скривалищата си и подсвиркваха тревожно.

Както обикновено ездата под безкрайното лъчезарно небе донесе покой на Елиса. Болката от предишната нощ бавно се отдръпна. Чак сега за първи път, откакто бе влязла в спалнята на Хънтър, тя успя да си поеме дълбоко дъх.

Не трябваше да мисли за Хънтър. Само кравите бяха важни. Те бяха нейното бъдеще.

Кравите, а не Хънтър.

Леопард помръдваше уши във всички посоки и проверяваше всеки непривичен звук. Големите му ноздри поемаха дълбоко въздуха и търсеха в него непознати миризми. Юздите висяха свободно върху гривата му. Ездачката му успяваше съвсем добре да го насочи в желаната посока само с натиск на коленете си.

Елиса изцяло се доверяваше на усета на жребца си. Тя знаеше, че

сетивата на коня са много по-остри от нейните. Ако в блатото се криеше някой или нещо, Леопард щеше да го забележи много преди нея.

Елиса тъкмо беше забелязала няколко прясно пречупени тръстики, когато Леопард се закова и извъртя глава в обратна на блатото посока. Наостри уши, вдигна високо глава и се загледа към планините.

Някъде в далечината се чуваха изстрели и крясъци. Елиса заслони очи и се изправи в стрemenата, за да огледа по-добре равнината в посока на Рубиновите планини.

Миг по-късно различи силуета на човек, който бягаше по билото на едно възвишение надолу към блатото. След още миг Елиса видя, че това е индианско момиче, което бяга с всичка сила. В ръцете си стискаше нещо, което приличаше на вързоп дрехи.

Доста назад от момичето препускаха четирима ездачи. Конниците подвикваха и крещяха, сякаш бяха излезли на лов за пуйки. Мъжете очевидно не се безпокояха, че момичето може да се скрие в блатото, преди да са успели да го хванат.

Изведнъж Елиса се напрегна и присви очи, за да види по-добре с надеждата, че греша.

Не бъркаше. Двама от конниците яздеха големи дорести мулета.

Кланът Кълпепър! Елиса изплашено измъкна карабината си. Горката индианка нямаше никакъв шанс. Просто си играеха с нея като котка с мишка и се наслаждаваха на страха ѝ.

Елиса даде три бързи изстрела във въздуха, за да предупреди ездачите на Ладър Ес, които работеха в покрайнините на блатото. После мушна карабината обратно в кобура на седлото и заби пети в лъскавите хълбоци на Леопард.

Жребецът тръгна от място в галоп само с няколко яростни скока. Елиса се приведе ниско над шията му и с колене го подкани да върви дори още по-бързо. Не обръщаше внимание на опасностите, които криеше бясното препускане из неравната местност, която прелиташе под копитата на Леопард.

Елиса съвсем точно разбра кога я забелязаха. Единият от ездачите подвикна и пришпори мулето си пред останалите. Другите мъже извадиха оръжията си и започнаха да стрелят по бягащото момиче.

Дъжд от куршуми се посипаха покрай индианката. В този момент Елиса осъзна, че товарът в ръцете на момичето въобще не беше вързоп дрехи.

Индианката носеше бебе.

Елиса отново срита Леопард и му подвикна да върви по-бързо.

Големият кон се изпъна и се втурна като гръм из пустошта.

Невидимите нокти на вятъра се впиха в лицето на Елиса. Напорът му събори шапката ѝ. Фибите се измъкнаха и само за миг вятърът разнищи плитките ѝ. Косата ѝ се развя като златно знаме и заплющя зад гърба ѝ.

Елиса се вкопчи в шията на Леопард. Влагаше цялото си умение в тази безумна езда. Не откъсваше очи от скъсяващото се разстояние между Леопард и индианката.

И братята Кълпепър.

„Господи, тези мулета са наистина бързи!“ – слисано си мислеше Елиса.

Имаше само няколко секунди, за да реши дали да пресече пътя на братята Кълпепър към индианката и да се моли ездачите на Ладър Ес да пристигнат, преди бандитите да са я хванали.

Другата възможност беше да грабне индианката със себе си и да се насочи към блатото.

Индианката най-сетне чу тропотът от копитата на Леопард на фона на запъхтяното си дишане. Втурна се настрани от големия жребец.

– Не! – изкрещя ѝ Елиса. – Приятел! Аз съм приятел!

Момичето или повярва, че русокосата непозната ще я отведе на безопасно място, или просто беше прекалено изморена, за да пробяга сама дългия път до блатото. Индианката отново върна предишната си посока, наведе глава и притисна вързопчето дрехи, в които беше повито бебето. Босите ѝ крака летяха над земята.

Елиса беше достатъчно близо, за да разпознае в най-близкия бандит един от братята. Гейлорд Кълпепър не беше много назад. Останалите също се приближаваха с ужасяваща скорост.

А Гейлорд се целеше с пушката си в бягащото момиче.

Елиса сама не разбра кога е извадила карабината и е дала изстрел. Осъзна, че го е направила чак когато почувства отката на оръжието върху рамото си. Продължи да презарежда карабината и да стреля колкото може по-бързо, докато Леопард препускаше все по-близо и по-близо до носещите се с все сила бандити.

Изведнъж първият бандит извика, вдигна ръце и се строполи под копитата на мулето си. Гейлорд почти не се опита да отклони собственото си муле и прегази роднината си.

Елиса изпита облекчение, но едновременно с това болезнен спазъм сви стомаха ѝ. Не обърна внимание нито на едното, нито на другото усещане.

Изравни посоката си с тази на бягащото момиче и мушна карабината в кобура ѝ. Без да престава да бяга индианката подаде с мълчалива молба бебето си, за да бъде пощадено поне то, тъй като вече беше твърде късно за нейното спасение.

Само след няколко секунди останалите бандити щяха да ги настигнат.

Елиса грабна бебето и го притисна към тялото си с лявата си ръка. Едновременно с това измъкна десния си крак от стремето и подаде ръка на индианката, която тичаше със сетни сили.

– Хайде! – извика ѝ Елиса. – Хвани ръката ми! Не можеш да им избягаш!

Жестът ѝ значеше повече от думи. Индианката се хвърли като котка към стремето.

Елиса успя някак да задържи момичето достатъчно дълго, за да успее да промуши крак в стремето. Индианката запъна левия си крак в стремето и се вкопчи с две ръце в рога на седлото.

Елиса обърна Леопард към блатото и го пришпори.

По земята покрай тях се посипаха изстрели. Беше въпрос на съвсем кратко време ездачите да настигнат жребца.

С дясната си ръка Елиса придържаше индианката, която се крепеше несигурно на седлото. Другата ѝ ръка притискаше бебето към тялото ѝ и даваше на безпомощното създание единствената възможна защита от куршумите.

– Дръж се! – яростно подвикна Елиса. – Само се дръж, независимо какво става!

Дори да я бе разбрала, индианката не каза нищо. Очите ѝ бяха замъглени от изтощение. Цялото ѝ лице беше покрито със синини.

Леопард препускаше към блатото, без да забавя скорост, независимо от неравния терен. Един бърз поглед през рамо показва на Елиса, че Гейлорд Кълпепър е на не повече от сто метра от нея. Беше пуснал мулето си да бяга по-спокойно, а самият той се целеше с пушката си.

С крайцеца на околото си Елиса видя ездачите на Ладър Ес да се появяват на брега на блатото на повече от километър от тях. Водеше ги Бъгъл Бой, който се носеше като същинска фурия и скъсяваше с гигантски скокове разстоянието между Хънтър и бандитите.

Пушката на Хънтър беше готова за стрелба в ръцете му. Яздеше като кентавър, без да спира да стреля.

Разстоянието беше прекалено голямо, за да се даде точен изстрел от гърба на препускащ кон. Елиса знаеше това така добре, както и че

Хънтър не можеше да стори нищо друго, докато не ги доближи.

А дотогава Гейлорд щеше да е свалил двете жени с лекотата на човек, който стреля по риба в каца.

Откъм блатото отдясно на Елиса се разнесе изстрел. Част от секундата по-късно един куршум дошъл изотзад вдигна прах на сантиметри в ляво от Леопард.

Изведнъж Леопард потъна в жълтокафявата прегръдка на блатото. Жребецът се понесе с котешка грация по тясната, кална пътека. Елиса спря коня с едно дръпване на юздите тъкмо в мига, в който се изчерпаха силите на момичето. Индианката се строполи на земята като купчина парцали.

Стрелбата ехтеше като дъжд някъде край блатото. Леопард стоеше кротко и дишаше тежко. Елиса измъкна крака от стремената и се смъкна от гърба на коня, като стискаше в едната си ръка бебето, а в другата карабината.

Индианката издаде някакъв неясен звук и протегна ръце. Елиса се наведе и даде детето на майка му. Някакъв шум откъм блатото накара Елиса да се обърне рязко с готова за стрелба карабина.

Индианката изстена и се опита да стане, но силите ѝ изневериха.

– Спокойно, Палавке – чу се глас откъм тръстиките. – Аз съм, Кейс.

Елиса изпита такова облекчение, сякаш от плещите ѝ бяха смъкнали тежък товар. Изпъшка дрезгаво от облекчение и вдигна дулото на карабината нагоре.

Кейс се измъкна от тръстиките с пушка в ръка. Изглежда, че индианката го познаваше. Постепенно се отпусна и започна тихо да пее на бебето си, което не беше издало нито един звук по време на бягството. От дрипите се показва една малка ръчичка. Малките пръстчета докоснаха лицето на индианката. Усмивката, която тя му отправи беше по-сияйна от слънце.

– Ранена ли си? – обърна се Кейс към Елиса.

Устата ѝ беше прекалено суха, за да говори. Затова просто поклати глава.

– Почакай тук. Ще изсвирия като чучулига на връщане. Ако чуеш нещо друго бъди готова за стрелба.

Елиса само кимна.

Кейс ѝ хвърли напрегнат, изпитателен поглед.

– Дръж се, Палавке! Няма да се бавя.

Елиса само помръдна глава.

От брега на блатото се чуваха отделни изстрели. Далечният тропот

на копита бързо заглъхна, погълнат от шумоленето на сухите тръстики.

Сякаш беше изминал цял час, когато най-сетне някъде наблизко се разнесе вика на чучулига.

– Чисто е – заяви Кейс. – Избягаха като койоти.

Елиса изпусна въздишка на облекчение. А с него дойдоха слабостта и гаденето. Елиса се олюля и се разтрепери.

Учуди се какво ѝ става. Та нали не тя, а горката индианка беше бягала километри наред.

Отговорът дойде в главата ѝ със спомена за бандита, който вдигна ръце и падна под копитата на мулето си.

Елиса мрачно преглътна, после преглътна отново, опитвайки се да подтисне бунта на стомаха си.

Щом Кейс се появи отново от тръстиките, Елиса се обърна към индианката. Наведе се да погледне бебето, но ѝ прилоша. Отпусна се на колене и изпълзя настрани от индианката и детето.

Тялото ѝ се разтърси от спазъм след спазъм. Повръщането не спря, докато не се почувства толкова слаба, че не можеше да вдигне глава. Смътно осъзна, че не трябва да го прави. Някой друг поддържаше главата ѝ вместо нея.

Нечии силни ръце повдигнаха Елиса, обърнаха я и я притиснаха. Нежни ръце избърсаха лицето ѝ с хладна влажна кърпа. Елиса се притисна разтреперана към гърдите на мъжа.

– Хънтър? – дрезгаво прошепна тя.

– Няма го още – отвърна Кейс. – Всеки миг ще дойде.

– Не! – каза Елиса и се опита да се изправи.

Кейс я притисна към гърдите си с равни части сила и нежност.

– Успокой се, мъничката ми. Ето, изплакни си устата. Ще се почувстваш по-добре.

– Момичето... – започна Елиса.

– Вече проверих. Не е ранена. Бебето също е здраво. Сега тъкмо го кърми. По-скоро се опитва. Горкичката! Доста ѝ се струпа при онези негодници.

Елиса въздъхна и отпи глътка вода.

Шумът на приближаващи хора я накара да направи слабо движение в ръцете на Кейс.

– Пусни ме, моля те.

– Все още трепериш. Дай на нервите си време да се успокоят.

– Не! – дрезгаво възрази Елиса. – Не искам Хънтър да разбере, че съм слабачка и страхливка.

– Страхливка ли?

Кейс я погледна недоверчиво. Без да обръща внимание на откъслечните спазми, които я разтърсваха, той продължи да бърше лицето ѝ, сякаш се грижеше за бебе. Нежността на докосванията му беше в пълен контраст с мрачната непроницаемост на бледозелените му очи.

– Не си нито слаба, нито страхлива – тихо ѝ каза Кейс. – Много мъже биха се обърнали и побягнали още щом им замирише на изстрели и смърт.

Елиса издаде приглушен звук.

– Знам – добави Кейс. – Не ти се иска да си спомняш, че може би си убила човек, макар онези бандитите да заслужават повече от всеки друг да бъдат убити.

Хладната, влажна кърпа погали челото и очите на Елиса.

– Но ти направи онова, което беше необходимо – продължаваше Кейс. – Запази самообладание и спаси два човешки живота, като изложи на риск себе си. Нито един войник не би могъл да бъде по-смел.

Елиса погледна в очите на Кейс и видя в тях всичко, което той не каза с думи.

– Същото беше и с тебе, нали? – прошепна тя. – Стрелбата и... и прилошаването.

– Преживях го – делово отвърна Кейс. – И ти ще се справиш. Ти си силна жена, Палавке. Много по-силна, отколкото човек би предположил, като те погледне.

Тръстиките изшумоляха някъде наблизо. Револверът се появи с изумителна скорост в ръката на Кейс.

– Аз съм – подвикна Хънтър.

– Другия път свирни или ще ти е за последно.

Хънтър разтвори тръстиките и се озова до тях. Почуди се дали да каже на Кейс, че устата му е толкова пресъхнала, че не може да свири.

Чувстваше се така, откакто беше видял бандита да се прицелва в Елиса, а самият той бе останал в ролята на безпомощен наблюдател, без да може да стори нищо, за да попречи на куршума да я достигне.

– Благодаря ти – каза тихо Хънтър на Кейс. – Задължен съм ти. Отново.

– Не бях аз спасителят ѝ.

– Кой беше?

– Ще ти кажа като разбере – сухо рече Кейс.

Хънтър почти не чу какво казва брат му. Коленичи до Елиса и отмахна водопада от пепеляворуса коса от лицето ѝ.

– Добре ли си, Палавке? – попита Хънтър.

Елиса изстена тихо и зарови лице в гърдите на Кейс, като изолира Хънтър.

– Не е ранена – отвърна Кейс вместо нея.

– Тогава защо си я прегърнал грижовно като котенце?

Хънтър премълча, че много му се иска да бъде на мястото на брат си. За нещастие Елиса ясно показваше, че чувствата им изобщо не са взаимни.

– Елиса уби един от братята Кълпепър – обади се Кейс.

Шокираното изражение, което се изписа на лицето на Хънтър можеше да накара всеки човек, с изключение на Кейс да се размее.

– Явно не ѝ е понесло добре на стомаха – добави Кейс.

Елиса простена тихо от унижение и се опита да потъне в сивата риза на Кейс. Той просто я притисна по-здраво и я погали нежно по косата.

– Какво се случи? – запита Хънтър.

Елиса само поклати глава със затворени очи. Чувстваше се вече напълно унижена.

– Докато другите спяха, Бил и аз развързахме момичето – поясни Кейс. – После тръгнах по следите на проклетия призрак.

– Шпионинът имаш предвид?

Кейс кимна утвърдително.

– Появи се до колибата на Бил точно преди зазоряване – добави той. – Последва нещо като спор. После той си тръгна. Последвах го и ето къде ме доведе.

– Значи е някъде в блатото?

– Да.

– В такъв случай не е дошъл от Ладър Ес – заключи Хънтър. – Значи всичките ни хора са чисти.

Кейс изсумтя утвърдително и продължи разказа си.

– Чух стрелба и се промъкнах до края на блатото. Индианката бягаше с всичка сила към блатото. Преследвах я четириима бандити.

Хънтър погледна към момичето.

Почувствала любопитните очи, индианката вдигна глава от бебето си. Синините по младото ѝ лице, примесени със страха в очите ѝ и преценяващия ѝ поглед казаха на Хънтър всичко, което искаше да знае. Беше виждал жени с такъв поглед през войната. След като от тях по най-груб начин се бяха възползвали цял куп непознати, те вече нямаха вяра на никой мъж.

Хънтър вдигна лявата си ръка пред гърдите си с дланта нагоре. После докосна центъра на дланта си с показалеца на дясната.

Момичето го разбра. Успокоена от жеста му, тя се върна към грижите за бебето си.

– Разказвай нататък – тихо подкани Хънтър брат си.

– Палавка препускаше на този голям шарен жребец. Бандитите се спускаха към нея като буреносен облак.

Хънтър промърмори нещо под носа си.

– Когато първият Кълпепър я забеляза – продължаваше Кейс, – тя не се изплаши и не се втурна да бяга с всичка сила. Просто пусна юздите, измъкна карабината си и започна да стреля.

Изречението на Хънтър стана още по-мрачно. Погледът му не се откъсваше от водопада от бледозлатисти коси, които скриваха лицето на Елиса от него.

– По дяволите, Палавке! – просъска Хънтър. – Изобщо не е трябвало да се появяваш на това място. Можеха да те убият!

Елиса не му обърна никакво внимание.

– Вместо това тя уби един Кълпепър – делово вмъкна Кейс. – Добре свършена работа, ако ме питаш мен.

– Не те питам – изръмжа Хънтър.

Големите му ръце се протегнаха и я измъкнаха от прегръдката на Кейс. Хънтър обърна лицето на Елиса към гърдите си и започна да гали косата ѝ дори по-нежно от Кейс.

За миг Елиса се опита да се възпротиви на ласките му, но после се предаде. Нежностите на Хънтър бяха прекалено примамливи, за да им се противи. Цялото ѝ същество копнееше за тези ласки, за някакъв знак, че не се е излъгала изцяло в него.

– После Елиса изравни коня си с индианката – продължи Кейс, – взе бебето ѝ в едната си ръка, сграбчи момичето с другата и я издърпа към стремето.

Дъхът на Хънтър направо секна.

– Ами другите бандити?

– Останалите от бандата приближаваха така, че можеха да изплашат дори каменна статуя.

– Исусе Христе!

Ръката на Хънтър конвулсивно стисна косата на Елиса.

– Гейлорд се беше прицелил в главата ѝ, когато от блатото излетя куршум. Изстрелът буквално го изхвърли от седлото. Навярно е бил мъртъв, още преди да падне на земята.

– Значи призракът е спасил живота на Палавка? – скептично попита Хънтър. – Не мога да проумея. Нали самият той се опита да я убие?

– Може би просто се е опитвал да я сплши и да я накара да изостави ранчото – сви рамене Кейс.

– Може би – отвърна Хънтър с глас, който подсказваше, че се съмнява в правотата на това твърдение.

Дочу се звука от множество приближаващи стъпки. Кейс стана и изчезна обратно в тръстиките.

Хънтър продължи да гали замислено косата и гърба на Елиса. Бавно треперенето напускаше тялото ѝ.

– По-добре ли се чувстваш сега? – тихо я попита той.

Елиса кимна.

Хънтър повдигна лицето ѝ към себе си и задържа пръста си под брадичката ѝ, така че Елиса да не може да избегне погледа му.

Тялото ѝ се напрегна. Въпреки ласките си, Хънтър все още беше бесен от яд заради постъпката ѝ.

– Ако отново ми извъртиш подобен фокус ще те обеля като догат – закани ѝ се той с леден глас. – Знаеш много добре, че не трябва да излизаш сама от къщата!

С последните останки от силите си Елиса се опита да се отблъсне от Хънтър.

За миг Хънтър я притисна още по-силно към себе си. После я пусна с неохота.

– Какво правя аз е моя, а не твоя работа – заяви Елиса.

Изявлението ѝ не прозвуча както бе възнамерявала, защото гласът ѝ все още беше дрезгав.

– Не и след снощи – възрази с тих и гневен глас Хънтър.

Елиса се изчерви и скочи на крака.

– Миналата нощ не ти дава никакви права над мене – процеди тя през зъби.

– Напротив!

Хънтър се изправи с такава сила и грация, че на Елиса ѝ се дося да го застреля на място.

– Може би си бременна – добави той. – Помниш ли?

– Един джентълмен не би...

– Хънтър? – подвижна някъде сред тръстиките Морган, като прекъсна тихите, ядни думи на Елиса. – Къде сте?

Хънтър подсвирна пронизително.

– Не съм джентълмен – отвърна ѝ той с мек глас. – Доказах го

снощи, като те нараних. Съжалявам за това, Палавке.

„Палавка!“

– Мразя това име – каза тя.

– Защо? Пасва ти идеално..

– Толкова, колкото обръщението „любовник“ пасва на теб.

Хънтър стисна устни.

Елиса отиде до Леопард. Опита се да го възседне, но тялото ѝ я предаде. Краката ѝ се гънеха като парцалени.

Хънтър я повдигна с лекота и я сложи върху седлото на Леопард.

Миг по-късно Бъгъл Бой излезе на малката полянка, извикан от подсвирването на Хънтър.

Самият той отиде при индианското момиче и започна да ѝ обяснява нещо със знаци. Тя проследи движенията му с напрегнат поглед, поколеба се и накрая кимна утвърдително.

Хънтър вдигна внимателно девойката и бебето ѝ и ги сложи върху седлото на Бъгъл Бой. После се метна зад нея, взе юздите и насочи коня извън блатото.

Погледна през рамо и видя, че Елиса се опитва да хване юздите с видимо треперещите си ръце. Искаше му се да отиде при нея, да я притегли в обятията си и да я притисне, просто за да се увери, че все още е жива.

Възпираха го срамът и непокорството, които бе видял в синьо-зелените очи на Елиса. Хънтър беше сигурен, че тя ще посегне към лицето му като котка, само ако я докоснеше.

„Е, войниче, получи това, което искаше – каза си горчиво Хънтър. – Елиса вече не те гледа с възхищение и желание. И едва ли вече храни никакви мечти за някой друг Хънтър Максвел.

Нали самият аз го исках?

Нали?“

Хънтър яздеше към ранчото, а въпросът ехтеше в главата му.

Много пъти от сутринта си беше казал, че така е много по-добре. Двамата с Елиса бяха напълно неподходящи един за друг. Елиса беше прекалено млада.

В главата му изникна образът на Елиса, която препуска с главоломна скорост, за да спаси индианката и бебето ѝ. Това му напомни, че възрастта няма много общо със смелостта. През войната беше виждал момчета да правят такива неща, пред които опитни войници пребледняваха и трепереха.

Жалко, че в цялото тяло на Белинда не се бе намерила поне толкова

смелост, колкото Палавка имаше в малкото си пръстче. Тогава може би Тед и Ем щяха да са още живи.

Тази мисъл се заби като нож в душата на Хънтър. Беше оставил похотта да му избере жена, а за грешката му платиха децата му.

„Все пак това не е достатъчно – яростно си каза сам Хънтър. – Смела или не, Палавка е прекалено млада, за да има собствено мнение. Щом започнат да идват бебетата, тя ще стане като Белинда и постоянно ще съжалява за живота си на пеперуда, който е изоставила.

Така е по-добре.

Трябва да бъде по-добре.

Няма връщане назад.“

Въпреки това болката, която Хънтър беше причинил на Елиса, гризеше душата му така безмилостно, както копнежът му към нея. А вълните на единствената, смазваща истина, продължаваха да се стоварват върху него.

Елиса беше дошла като девственица в леглото му.

И си бе тръгнала като разгневена, унижена жена.

20.

Хънтър стоеше замислено на прага и гледаше как Елиса се грижи за индианката и бебето ѝ. Вече бяха изминали три дни от престрелката с бандата на клана Кълпепър, но той всеки път се смразяваше, щом си помислеше колко наблизко Елиса се бе разминала със смъртта.

Щом затвореше очи в главата му изплуваше отново ужасяващият момент, в който той бе осъзнал, че ще пристигне прекалено късно, за да успее да спаси Елиса от разбойниците.

Кейс също не бе успял да открие кой бе спасил живота ѝ.

– Ето това е начинът – каза окуражително Елиса на девойката. – Содата за хляб ще спре обрива му.

Индианката ѝ отправи кратка, срамежлива усмивка и продължи да къпе бебето в плиткия леген.

Пени се наведе над малкото човече и започна да гука. Бебето я загледа с любопитни черни очи.

– Колко ли е голямо? – попита Пени.

– Още няма две седмици – обади се Хънтър.

Ръцете на Елиса трепнаха. Не беше забелязала, че Хънтър е влязъл в кухнята.

Напоследък ѝ се струваше, че всеки път, щом се обърне, Хънтър стои зад гърба ѝ и я наблюдава с буреносните си сиви очи.

– Към кое ли племе принадлежи? – зачуди се Пени.

– Към юта, както предположи Палавка. Нали, Палавке?

Тонът му подсказваше, че Хънтър използва прякора ѝ, само за да ѝ лази по нервите.

Колкото повече странеше от него, толкова повече той се стремеше към нея.

– Точно така – сбито отвърна Елиса.

После тръсна чистата пелена така енергично, че платът изплющя. Пред другите хора се стремеше да не показва, че се опитва да отбягва Хънтър. Той от своя страна се възползваше от този факт и я караше да разговаря с него дори тогава, когато тя очевидно не желаше.

– Палавка смята, че девойката е роднина на вожда – продължи Хънтър, – защото дрехите ѝ са украсени с множество мъниста и мидени черупки.

– Така съм чувала и аз – вмъкна Пени.

Елиса привърши със сгъването на пелената и посегна да вземе друга. Нито веднъж не вдигна очи към Хънтър.

– Остави на мен – намеси се той, като се пресегна пред нея към купчината несгънати пелени. – Навремето съм сгънал повече пелени, отколкото ти изобщо си виждала.

– Няма нужда – лаконично се опита да го спре тя.

Ръката му се отърка в нейната и Елиса потрепери.

– Напротив, много е нужно – тихо рече той.

Хънтър умишлено повтори дребната, нежна ласка, преди Елиса да успее да се отдръпне. Тя го погледна потресено.

Гневните думи замряха на устните ѝ, щом видя изписаните в очите му мрачни спомени. Досети се, че Хънтър мисли за собствените си мъртви деца.

Гневът ѝ бързо се стопи. Останаха само собствената ѝ болка и уязвимост.

„Наистина се показах пълна глупачка, като си помислих, че моята любов ще значи нещо по-различно за Хънтър – тъжно си мислеше Елиса. – Сърцето му е погребано с децата му.

Бях глупачка още от самото начало, защото виждах онова, което ми се искаше, вместо да погледне какво имам наистина пред очите си.“

– Ще приготвя вечерята – рече Елиса и се обърна с гръб към Хънтър.

– Аз ще я направя, Пал... ъ-ъ, Елиса – обади се Пени, като бързо се поправи. – Момичето се чувства по-спокойно, когато си край него.

Елиса понечи да възрази, но вече беше късно. Пени вече беше тръгнала към кухнята. Елиса и Хънтър останаха сами с индианката, която не знаеше английски.

Или поне не показваше, че знае.

Хънтър тръсна едно парче мек плат и сръчно го сгъна.

– По-добър си от мене – призна Елиса, твърдо решена да задържи разговора извън личните теми.

– Имам по-голяма практика от теб – отвърна Хънтър. – Белинда изобщо не обичаше да се занимава с бебета.

– Просто още една прилика между мен и покойната ти, неоплакана жена – горчиво отвърна Елиса, преди да е обмислила добре отговора си. – Това сигурно ти доставя безмерно удоволствие.

Хънтър изгледа с присвити очи Елиса.

– Това означава ли, че най-сетне си готова да престанеш да тичаш напред-назад и да ми говориш за нощта, когато... – започна той.

– Кейс успя ли да научи нещо повече за индианката? – бързо го прекъсна Елиса.

Последното, за което ѝ се говореше, беше онази нощ, в която Хънтър бе отнел девствеността ѝ сред една буря от похот.

„Сама се предложих – грубо си напомни тя. – Това е истината, колкото и да се опитвам да струпам вината върху главата му като купчина камъни.“

– Братята Кълпепър попаднали на един малък ловен лагер на племето юта – отговори Хънтър. – Повечето от воините отсъствали, тъй като непрестанно се бият с армията. Проклетниците е трябвало да си стоят у дома и да защитават собствените си жени и деца.

Елиса погледна към индианката. Дори да бе разбрала думите на Хънтър, тя с нищо не го издаваше.

– Братята Кълпепър застреляли няколко момчета – продължи Хънтър, – грабнали момичето и избягали, преди ловците да са се завърнали.

– Кейс знае ли името ѝ?

– Братята Кълпепър никога не са я питали.

– Нищо чудно. Мъжете, чиито глави са пълни с похот, не се интересуват особено от името на момичето, което...

Елиса сепнато спря наред думата. Пръстите на Хънтър се бяха впили в китката ѝ с такава сила, че ѝ причерня от болка.

– Не смей да сравняваш случилото се между нас с онова, което бандите са направили на това бедно момиче – заяви Хънтър с тих, смъртоносен глас.

– Пусни ме.

Натискът върху ръката ѝ не отслабна.

– Ти я изкъпа – продължаваше Хънтър. – Спря треската ѝ. Видя какво са ѝ направили онези животни.

Очите му бяха два блестящи сиви процепа. От тях струеше ярост и разочарование, които бяха почти осезаеми.

От няколко дни Хънтър не можеше да се добере достатъчно близо до Елиса, за да поговори с нея, камо ли да я докосне. Всеки път, щом той се появеше, тя изчезваше като дух сред сенките.

Хънтър се чувстваше така, сякаш беше прекарал цял един живот да гледа гърба ѝ, докато тя се отдалечава от него.

– Ако не беше девствена, нямаше изобщо да почувстваш болка. Много добре знаеш това – рязко ѝ каза той.

– Така ли? – Елиса многозначително погледна към китката си. – Дори в момента ми причиняваш болка.

– Не, просто те държа и ти го знаеш. Кажй го, Палавке. Признай си, че никога не съм искал да те нараня.

– Казвам се Елиса.

Хватката му се отхлаби едва доловимо. Все още я държеше до себе си със сила, но сега беше по-различно. Почти като ласка.

А след това наистина стана ласка.

Върховете на пръстите му се плъзнаха по вените от вътрешната страна на ръката ѝ с нежността на целувка. Веднъж, два пъти, три пъти, докато сърцето ѝ не затуптя така силно, че сигурно дори Хънтър можеше да го почувства.

– Хънтър... – прошепна Елиса. – Недей.

Усети как тялото му потрепери, щом чу името си от устата ѝ. Бавно вдигна китката ѝ и сложи устните си там, където я бяха докосвали пръстите му. Върхът на езика му се плъзна по вените ѝ.

Елиса издаде тих звук и потрепери също като Хънтър.

– Престани да бягаш от мен – прошепна тихо Хънтър, без да откъсва устни от меката ѝ кожа. – Ще ти бъде много хубаво. Кълна ти се, мила.

Гладът, с който тялото ѝ отвърна на ласките му едновременно потресе Елиса и я разгневи. Тя издърпа рязко ръката си.

– Благодаря ти за щедрот предложение – рече тя с хладен сарказъм, – но болката е отличен учител. Нямам какво друго да науча от теб.

– Напротив, предстои ти да научиш всичко от мен.

– Тогава ще си остана ненаучена.

– Бременна ли си?

Въпросът подейства на Елиса като обливане с кофа студена вода..

– Бременна ли си? – тихо повтори той.

– Върви по дяволите, Хънтър Максвел.

– Имам право да...

– Колко са новообяздените мустанги? – прекъсна го Елиса. – Ще изпълним ли договора с армията поне с конете?

Хънтър погледна в лъскавите синьо-зелени очи на Елиса и стисна зъби от разочарование.

Все същата история се повтаряше през последните три дни. Ако успееше да я хване натясно и да поведе разговор с нея, тя отказваше да обсъжда нещо друго, освен бизнес. До гуша му беше дошло.

Хънтър беше обезпокоен също и от неуморимия си копнеж да има Елиса. Беше се закълел никога да не позволява на една жена да го завладява по подобен начин, но Елиса се бе надсмяла над защитата му.

Да се докосва до нея точно сега беше грешка. Голяма грешка. Мирисът и мекотата на кожата ѝ бяха хвърлили кръвта му в такъв буен бяг, че чак главата му се беше замаяла.

Освен това се чувстваше ядосан: на себе си, на нея, на всичко.

– Братята Херера тъкмо обзядват последния мустанг – рязко отвърна Хънтър.

Елиса почувства гнева, който кипеше под самата черупка на самообладанието му. Изгледа Хънтър предпазливо. Между безпокойствата за ранчото и страха от евентуалната среща с него всяка минута и всеки час, Елиса се чувстваше напрегната като струна на цигулка.

Но определено беше по-уверена, когато основна тема на разговора им беше ранчото.

„... предстои ти да научиш всичко от мен...“

Категоричното изявление на Хънтър отекваше в ума на Елиса и я правеше също толкова неспокойна, колкото и нежната, изгаряща ласка на езика му върху китката ѝ.

– Какво става с биковете?

– Малко са.

– Има ли възможност да съберем достатъчно?

– Работим по въпроса – лаконично отговори Хънтър.

– Знаем. Ще изпълним ли договора?

– По един или друг начин.

– Какво значи това?

Хънтър целенасочено се загледа в индианската девойка и не каза нито дума повече.

Очите на Елиса леко се разшириха. Очевидно Хънтър също се чудеше колко ли точно английски знае момичето.

– Момчетата прочесват блатото по местата, които ти им показва – продължи Хънтър. – Морган и Джони заедно с кучетата претърсват високите каньони.

– Разбирам.

– Още не, но ще разбереш – промърмори Хънтър под носа си. – По един или друг начин, дори ако е последното нещо, което трябва да свърша на Божията земя.

На бузите на Елиса избиха розови петна. Подозираше, че Хънтър изобщо не говори за говедата.

– Ако нещо се промени – заяви тя със слаб глас, – моля те, уведоми ме незабавно.

– Гарантирам ти, че ти ще си първата, която ще го научи.

Това обещание Хънтър смяташе непременно да изпълни.

Но първо трябваше да се опита да остане насаме с Елиса. Налагаше се да действа бързо, защото времето му в Ладър Ес изтичаше. Ако разбойниците на Аб не нападнеха в най-скоро време, Хънтър трябваше сам да тръгне по петите им.

Тогава двамата с Кейс щяха да слязат към Испанските низини. Колкото по-бързо отидеха там, толкова по-скоро последните от клана Кълпепър, които бяха злодействали в Тексас, щяха да си получат заслуженото.

Скрит в сянката на боровете израсли по билото на хълма над Ветровития проход, Хънтър стоеше и чакаше. Нощта край него беше ветровита и пълна с обещания за скорошен дъжд.

Сред клоните на един бор тихо подсвирна чучулига. Хънтър отвърна на зова ѝ също тъй едва чуто.

Кейс се появи до брат си.

– Ако продължаваш така да пришпорваш хората си, ще ги загубиш – тихо му каза Кейс.

– Какво имаш предвид?

– Дори Морган ходи на пръсти покрай тебе, а той, Бога ми, е корав мъж.

– Откъде знаеш какво става в Ладър Ес? – отвърна му с въпрос Хънтър.

– Научавам го по същия начин, по който разбирам какво става в лагера на клана Кълпепър – иронично му отговори Кейс.

– Струпаха ми се много неща на главата.

– Да. Но основно имаш на ум едно нещо и името му е Палавка. Какво не върви между теб и момичето ти?

– Тя не е мое момиче? – сонна се Хънтър.

– Как ли пък не! Тя е твоя, независимо дали си имал нещо с нея или не.

Кейс забеляза промяната в изражението на Хънтър дори на колебливата лунна светлина.

– Значи такава била работата – тихо рече Кейс. – Бременна ли е?

– Не ти влиза в работата – изръмжа Хънтър.

– Последният път, когато чух от теб тези думи, аз ти казвах каква кръгла глупачка е Белинда.

Разочарованието и гневът избухнаха в Хънтър без предупреждение. Без да мисли той се хвърли върху Кейс. Последва кратка, остра схватка,

но преимуществото беше изцяло на страната на Кейс. Той се владееше напълно.

Но не и Хънтър.

Доста бързо Хънтър се озова с лице надолу върху земята. Дишаше тежко и се опитваше да свали Кейс от гърба си.

– Откажи се – рече му Кейс като увеличи натиска върху ръката и шията на Хънтър. – Самият ти ме научи на тази хватка. Не можеш да се освободиш, без да си счупиш упорития врат.

Хънтър продължи да се съпротивлява.

– По дяволите! – изруга Кейс. – Стига си се държал като някой зелен хлапак! Не си нито първият, нито последния мъж, когото Белинда е излъгала.

Самоконтролът рязко се върна в Хънтър.

– Пусни ме – процеди той през зъби.

– Не още – кротко му отвърна Кейс. – Първо искам да знам дали скоро ще ставам чичо.

Напрежението отново пролази като змия в тялото на Хънтър, но този път той не се опита да отхвърли Кейс.

– Не знам – кратко отговори той.

– Питай Палавка.

– Питам я.

– И?

– Каза ми да вървя по дяволите.

Кейс промърмори нещо неразбрано. Миг по-късно пусна брат си. След секунда самият той се изправи с лекота.

Отстъпи и предпазливо проследи как Хънтър се изправя на крака. Брат му не показа никакво намерение да се нахвърля отново върху него, така че Кейс изпусна бавно дъх.

– Извинявай – тихо каза той на Хънтър. – Мислех, че просто си се заинатил с Палавка по същия начин, както с Белинда.

– А ти ми каза, че тя е една плиткоумна малка кокетка.

– Такава беше.

– Знам. Сега знам – изрече с горчив и изморен глас Хънтър. – Но жалкото е, че две хубави деца платиха с живота си, за да мога аз да науча за каква жена съм се оженил.

– Смъртта им не беше твоя вина.

– Това си повтарям по петдесет пъти на ден.

– А убеден ли си в това?

– Не – отвърна Хънтър, поколеба се, после добави просто: – Само

като си помисля как са викали, как ги е боляло, как са плакали за татко си... Направо ме разяжда отвътре.

– Значи смяташ да прекараш остатъка от живота си като се самонаказваш, така ли?

Хънтър сви рамене.

– Мислиш ли, че по този начин ще поправиш случилото се? – запита го Кейс.

– Не знам какво да мисля. Знам само, че... – Хънтър замлъкна насред думата.

– Ще ти кажа какво знам аз – обади се Кейс. – Всеки път щом се появи Палавка, ти заставащ в стойка като куче-птичар.

Хънтър само просъска някаква ругатня в отговор.

– Защо не се ожениш за нея? – тихо го попита Кейс. – Светът има нужда от повече почтени хора. Дватама ще имате хубави деца.

Звукът, който се изтръгна от гърлото на Хънтър, едва ли можеше да се нарече смях.

– Елиса няма да се омъжи – рязко отвърна той. – Поне не за мене.

– Защо?

– Защото не ме харесва дори ей толкова. Опитах се да оправя нещата, но тя щеше да ми издере очите като котка.

Изражението на лицето на Кейс до такава степен се приближи до усмивка, доколкото изобщо се бе доближавало от края на войната.

– Струва ми се – провлечено додаде Кейс, – че девойка с толкова много страст си заслужава труда да бъде опитомена.

– Първо трябва да я хвана на тясно. Изплъзва ми се така, както призракът от блатото на тебе.

– Интересна е тая работа с моя призрак – вмъкна Кейс.

– Откри ли кой е той? – бързо попита Хънтър.

– Не. Дори косъм не съм виждал от това създание, откакто уби Гейлорд. Сега вече никой не носи информация на Аб.

– Откъде знаеш?

– Нали от мен се очаква да върша точно това – иронично подхвърли Кейс. – Да шпионирам в Ладър Ес в полза на Аб.

– Интересно!

– И аз така мисля.

– Аб вярва ли ти? – замислено попита Хънтър.

– Аб не вярва на никого.

Хънтър само изсумтя.

– Също както ти не вярваш на жените – продължи Кейс. – Откакто

се остави на онази лъжлива кучка да те води за дръжката, не си казал добра дума за нито една жена.

Хънтър измери Кейс с поглед. Брат му мълчаливо го изчака, за да види дали Хънтър отново ще си изпусне нервните.

На лунната светлина очите на Кейс изглеждаха същите като на Хънтър – като ковано сребро.

– Постоянно ме притискаш – рече Хънтър. – Защо?

– И ти притискаш Палавка.

– Като си толкова запален по нея, защо не вземеш сам да се ожениш за нея?

– Мислил съм за това – небрежно подхвърли Кейс.

– Какво?

– Сдържай си гласа, ако не искаш гости.

– Какво беше това за теб и Елиса? – запита Хънтър с тих, кипящ от гняв глас.

– Нищо особено. Просто няколко дреболии.

– Като например?

– Палавка е сама жена в една страна, където на жените им е адски трудно да се справят сами – поясни Кейс. – Има хубаво ранчо и желанието да го ръководи умело. Ако тя не вярваше в такава глупост като любовта, щях да ѝ сложа пръстен на пръста толкова бързо, че свят да ти се завие.

– Не!

– Защо не? Да не смяташ да се жениш за нея?

– Това е единственото почтено нещо, което мога да направя – просто каза Хънтър. – Но тя не иска да има нищо общо с мен.

Кейс изсумтя.

– Значи е била девствена.

Не беше въпрос, но Хънтър все пак му отговори.

– Да – отчетливо отговори той. – Елиса беше девствена.

– Поне ще знаеш с кого е била – каза му Кейс. – С момиче като Белинда никога не можеш да бъдеш сигурен колко съседни я гледат и си спомнят какво е да ѝ се качат на седлото.

Хънтър се намръщи, но не възрази.

През следващите няколко минути двамата мъже стояха и се вслушваха в звуците на нощта. После Кейс отново насочи вниманието си към брат си.

– Аб става от лош по-лош. Гейлорд беше любимецът му.

– Това не е хубаво.

- Смяташ ли да тръгнеш след Аб?
– Нямам голям избор – отвърна Хънтър. – Армията иска стоката си след по-малко от две седмици.
– Колко глави добитък имаш за тях?
– Говеда ли? По-малко от петдесет. Може би още стотина са крави-те за разплод.
– Ладър Ес няма да изкара дълго без крави.
Хънтър не му отговори.
– Но това не е твой проблем, нали? – продължи Кейс. – Мислиш са-мо за братята Кълпепър.
– Успя ли да разбереш къде държат откраднатите говеда? – рязко запита Хънтър.
– Чудна работа! Напоследък забелязах няколко заблудени първок-ласни глави добитък от Ладър Ес на земята на Би Бар.
– Заблудени ли?
Кейс кимна.
– Като че ли някои от говедата са се измъкнали от мястото където ги държат.
– Проследи ли откъде идват?
– Да. Изглежда, че са дошли от върбистите долини на север от Би Бар.
– Чувал съм, че това място е доста хълмисто – изсумтя Хънтър.
– Така е. Покрито е с каньони, които стигат чак до планината. Чо-век може доста добитък да скрие в тях.
– Тази информация не стига. Трябва да знам къде точно се намират говедата, преди да рискувам да нападам.
– Близко съм до тях – увери го Кейс.
– Имаш три дни на разположение.
Кейс кимна.
– Ако разбереш нещо повече преди това, не чакай да се стъмни, за да ми кажеш – продължи Хънтър. – Просто ела в Ладър Ес възможно най-бързо. В ранчото си нужен повече, отколкото в лагера на бандитите.
– Ами ако не намеря говедата?
– На сутринта на четвъртия ден ще напада Би Бар, а другото да върви по дяволите.
– Къде искаш да бъда? – попита Кейс.
– Където няма да те застрелят моите хора.
Кейс кимна в знак, че е разбрал всичко. После измъкна пистолета си от кобура, завъртя барабана, за да провери дали са заредени всички

гнезда и върна оръжието обратно на мястото му с едно движение.

– Пази се на връщане – каза Кейс на брат си.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че през цялото време си мислиш за едно момиче, което е готово да се нахвърли срещу теб като квачка, която пази пилетата си.

– Не съм глупак.

– През повечето време – допълни го иронично Кейс.

– Какво всъщност те безпокои? Че не можеш да имаш Палавка?

– Искам ранчото – поклати глава Кейс. – Ранчото е нещо, с което човек си струва да се захване, след като последният Кълпепър е мъртъв. Нещо, което не можеш да съсипеши или да изхвърлиш край пътя като счупена бутилка.

Потресеният Хънтър не обели нито дума. Усети, че Кейс говори за това как Ем и Теб бяха умрели. Това беше въпрос, който Кейс никога не искаше да обсъжда.

Поне досега.

– Никога повече няма да говоря по този въпрос – продължи Кейс. – Исках само да знаеш, че ти си единственото живо същество, към което мога да изпитам състрадание, откакто намерих децата. Ако Палавка може да облекчи болката ти и да те накара да забравиш миналото, аз ще съм дотолкова щастлив, доколкото изобщо мога да бъда.

Хънтър затвори очи под натиска на облялата го вълна от скръб за всичко, което жестокото минало му бе отнело.

Част от онова, за което Хънтър тъгуваше беше смеха на Кейс. В някои отношения Кейс беше така мъртъв, както децата на Хънтър.

– Кейс...

Не последва отговор.

Кейс си бе отишъл в мрака така безшумно, както се беше появил.

21.

– Трябва да ти покажа нещо – каза Хънтър.

Елиса ахна и се обърна толкова рязко, че почти изпусна чашата с кафе, която стискаше в ръка.

Беше сигурна, че Хънтър си е отишъл. Беше го видяла от прозореца на спалнята си да се отдалечава на гърба на Бъгъл Бой още преди зори. После силуетът на Хънтър се беше скрил в светлината на изгряващото слънце и Елиса беше поела дълбоко дъх от облекчение.

Поемаше дъх тъй дълбоко и свободно за първи път от предишния ден, когато деликатното докосване на езика на Хънтър я бе накарало да премалее от залялата я жегла.

Непрестанно виждаше в мислите си мрачния му поглед.

– Мислех, че си излязъл – смутено изрече тя.

Хънтър я погледна скришом. Пак се беше облякла в мъжките дрехи, които скриваха всички особености на тялото ѝ. Налагаше се да признае, че бяха по-приемливи за работата в ранчото, но му липсваше шумоленето и въздишките на коприната, която се увиваше около краката ѝ.

– Наистина излязох – отвърна Хънтър с неутрален глас, – но попаднах на нещо, което трябва да видиш.

– Какво е то?

Той само поклати глава.

– Ако ти кажа, ще се отнесеш към него с предубеждение – възрази той. – Нужно ми е първото ти впечатление. След колко време можеш да дойдеш?

Озадачената Елиса остави настрана кафето си. Обърна се с лице към Хънтър и си каза, че сърцето ѝ бие по-бързо, защото я беше стреснал. Не можеше да тупти така силно само защото още веднъж щяха да яздят двамата с Хънтър из ранчото.

Сами!

– Къде отиваме? – попита тя.

– Не е далеч.

След няколко минути Елиса и Хънтър вече бяха възседнали конете си и се отдалечаваха от къщата. Хънтър яздеше с пушката в скута си, а очите му непрестанно оглеждаха околността.

Елиса яздеше по същия начин. Единствената разлика бе, че очите ѝ непрестанно блуждаеха в посока към Хънтър. В един момент осъзна

тази подробност и се ядоса сама на себе си.

Дори ядът не помогна. Хънтър привлечаше погледа ѝ така, както пламъкът влече към себе си пеперудите. Унищожителната нежност на вчерашната му ласка още гореше китката ѝ.

Когато спеше го сънуваше.

Когато беше будна думите му ехтяха съблазнително в ума ѝ и я караха да забрави гнева си.

„... предстои ти да научиш всичко от мен...“

Елиса мълчаливо следваше Хънтър през полето. Есенните бури бяха надделели над избуялите треви. Повечето бяха пречупени от вятъра и дъжда. Есента беше време на поражение и отстъпление за низините.

Но на високите места по склоновете на планината трепетликите се извисяваха в цялото си есенно великолепие. Листата на някои дървета бяха станали жълти като есенно слънце. Други трепетлики се бяха оцветили в такова жизнено оранжево, че приличаха на огнени езици, които облизваха дълбоките каньони и дългите, плитките долини.

Елиса замислено върна очи към Хънтър, нейният есенен любовник, един мъж, когото беше трудно да проумее, но който я привлечаше неудържимо също както самата природа.

Хънтър беше забелязал кратките погледи на Елиса. Това, както и пустошта, ширнала се покрай тях, постепенно отнеха част от напрежението, което го държеше напрегнат от доста време.

Колкото и да оглеждаше околността, Хънтър не забеляза никаква следа от други хора. Сякаш двамата с Елиса бяха сами върху цялата земя. Въпреки това той продължи да се придържа към дългия, извиващ маршрут, който беше избрал.

Най-накрая стигнаха до едно място, където краищата на планината и на една дълга, широка долина се сливаха в поредица от назъбени ридове и каньони. В началото на един малък, стръмен каньон се намираше входът на една пещера, скрит зад гъст храсталак. Между върбалаците течеше малък поток, чиято вода беше бистра и сладка.

Елиса позна мястото. Беше идвала преди много, много години до Скрития поток. Но никога по такъв объркан маршрут.

Хънтър навлезе в храсталака и във водата на самия поток, без да слиза от коня. Насочи Бъгъл Бой нагоре срещу течението на потока и Леопард го последва. Гъвкавите клони на върбите се разтваряха от натиска на конете, а после отскачаха обратно на местата си, без да оставят особени следи от преминаването на ездачите.

Щом приближиха входа на пещерата, Хънтър насочи коня си малко

встрани. После подкани с жест Елиса да влезе в самата пещера. Леопард мина напред, а Хънтър се приведе над шията на Бъгъл Бой и го последва. Двата коня бавно минаха под скалната козирка и навлязоха в пещерата.

Отвъд сравнително малкия си отвор, пещерата се простираше може би на около трийсет метра ширина и около три пъти по-голяма дълбочина. Беше есен, така че около езерото, скрито в пещерата, се бе образувал широк, сух пясъчен бряг.

Самото езеро подобно на черно огледало отразяваше дневната светлина, нахлуваща през отвора на пещерата. В задната част на езерото се намираще една дълга, тясна пукнатина в самото тяло на планината.

През пролетта водата се изливаше от тази пукнатина със звук подобен на гръм. Днес водата извираше тихо и кротко, и пълнеше малкото езеро с достатъчна скорост, за да не го пресуши изтичащия от него поток.

Хънтър слезе от коня и сграбчи една купчина прясно отрязани кло-ни. После ги сложи в долната част на отвора, като по този начин почти напълно скри входа на пещерата.

Светлината, която се процеждаше през паравана от кло-ни беше почти толкова загадъчна, колкото живачната повърхност на самото езеро. Бъгъл Бой се приближи до езерото и потопа муцуна във водата. Около него се разбягаха сребърни кръгове.

– Виждаш ли? – попита Хънтър.

Елиса се взря. Хънтър стоеше до Леопард. Лявата му ръка беше на юздечката на жребеца.

– Виждам само, че яздохме цели осем километра и сега се намираме само на един километър от къщата. Защо?

– Слез. Почти стигнахме.

Хънтър отстъпи настрана, сякаш се досещаше, че близостта му изнервя Елиса. Направи няколко крачки назад и я изчака да слезе от коня. Веднага след това се обърна към потока.

– Насам.

Елиса го последва след миг колебание. Хънтър стигна до мястото, където езерото преливаше, за да оформи началото на Скрития поток. После спря и изчака Елиса да застане до него.

– Къде е? – попита Елиса.

– От другата страна.

Елиса се взря в проблисващия сумрак от другата страна на потока. Успя да различи смътните очертания на сандъци или навити на руло

завивки, или може би и на двете.

– Виждаш ли го? – попита я Хънтър.

Едва доловимото, съдържано нетърпение в гласа му предизвика любовитството ѝ.

– Не – призна тя. – Боя се, че не виждам много в този сумрак.

– Дръж се.

С тези думи Хънтър вдигна Елиса на ръце и я притисна като малко дете към гърдите си. Преди тя да е разбрала какво става, Хънтър тръгна с широки крачки през водата.

– Хънтър!

Думата отекна в пещерата. Ехото удвои и утрои гласът ѝ, който викаше името му.

Хънтър наклони глава настрана и се заслуша с усмивка.

Нежността и чувствеността на усмивката му накараха Елиса да забрави да диша.

– Хънтър? – прошепна тя.

– Тук съм.

Той излезе от потока на песъчливия бряг и продължи да върви.

– Пусни... ме – преглътна Елиса.

– След минутка. Почти стигнахме.

Хънтър крачеше, а пясъкът шепнеше и се плъзгаше от ботушите му с копринен звук.

Елиса понечи да каже нещо, но затвори устата си. Побоя се, че гласът ѝ може да издаде царящия в тялото и ума ѝ смут.

Хънтър беше прекалено близо до нея. Толкова силен.

И нежен!

Носеше я така внимателно, сякаш беше направена от кристал, толкова крехък, че дори човешки дъх може да го накара да затрепти и запее.

Хънтър усещаше тръпките, които пробягваха по тялото на Елиса. Погледна към лицето ѝ. Видя само проблясването на полузатворените ѝ очи, стегнатата линия на устните ѝ и бледостта на гладката ѝ кожа.

Хънтър стисна устни. Елиса приличаше на жена, която се бои от нещо. Спомни си какво се бе случило последния път, когато бе дошла близо до него и добре си представи от какво би могла да се бои тя.

„... Нали ти казах, че следващия път ще ти хареса.

– Боже мой, ти сигурно наистина си мислиш, че съм глупава... «Следващият път ще ти хареса...» Ама че гадост!...“

Изведнъж напълно сигурният му план, който бе скроил през

изминалата нощ, му се стори пълна глупост.

„... Махай се, Хънтър! Вече не те искам. Никога! По никакъв начин!...“

Нищо не се бе променило, откакто Елиса му бе казала тези изгарящи думи.

Напрежението така стегна тялото на Хънтър в клещите си, че едва успяваше да си поеме дъх. Постави бавно Елиса на крака върху пясъка. Бяха застанали до завивките, които той така грижливо бе приготвил.

Най-накрая Хънтър заговори, но гласът му беше много по-груб, отколкото бе очаквал.

– Не се бой от мен – додаде той. – Кълна се пред Бога, че никога не съм искал да ти причиня болка.

Елиса не посмя да каже нищо. Просто затвори очи и се извърна настрана от Хънтър.

– Наистина ли ме мразиш толкова силно? – прошепна той.

Тя отвори очи.

– Мразиш ли ме? – попита дрезгаво той.

Елиса бавно поклати глава.

– Тогава защо трепериш и се извърещаш от мен, сякаш не можеш да понасяш дори да ме гледаш? – запита той. – Боже мой, ти дори не искаш да разговаряш с мен!

– Аз... – започна Елиса, но гласът ѝ секна.

Обърна гръб на Хънтър и преглътна мъчително, опитвайки се да се овладее.

– По-лесно ще ми бъде да те мразя – прошепна тя. – Но не мога. Вместо това мразя себе си. Бях такава глупачка!

Клепачите на Хънтър трепнаха от болката в гласа на Елиса. Хвана я за раменете и я обърна с лице към себе си.

С лице към него, но без да го гледа.

– Омъжи се за мен – напрегнато изрече Хънтър.

Елиса поклати глава. Макар да не каза нищо, думите ѝ от онази вечер надвиснаха над тях като ехо на женския гняв.

„... Нищо чудно, че църквата иска момичетата да бъдат девствени, преди да са се омъжили. Иначе те никога не биха се съгласили на подобно страдание...“

Хънтър прекара пръсти с болезнена нежност по веждите на Елиса, после по бузите ѝ. Сълзите ѝ бяха полепнали по клепачите ѝ като топъл дъжд.

– Не плачи, мила – прошепна Хънтър. – Бих предпочел да ме

бичуват, отколкото да те видя отново да плачеш.

Елиса не му отговори.

Просто не можеше. Устните на Хънтър я докосваха нежно. Леките като полъх от криле на пеперуда целувки покриваха слепоочията ѝ, бузите ѝ, миглите ѝ. Без да пророни нито дума той открадна сълзите ѝ, преди да са успели да паднат.

В гърлото на Елиса заседна буца. Сърцето ѝ туптеше бясно. По тялото ѝ бягаха тръпки, които не можеше да овладее. Пръстите ѝ се свиха с такава сила към дланите ѝ, че ноктите ѝ оставиха дълбоки следи.

„Той не ме обича.

А аз не мога да спра да го обичам.“

Елиса се чувстваше така, сякаш я разкъсваха на парчета. Искаше да побегне надалеч. Искаше да остане в прегръдката на Хънтър. Искаше да го отблъсне от себе си.

Но преди всичко желаше да се потопи в целебния, опияняващ огън на ласките му.

– Не се бой – прошепна Хънтър до устните ѝ. – Просто искам да...

Гласът му замря. Ако кажеше на глас това, което искаше, Елиса щеше да побегне от пещерата.

Затвори очи и се нарече петдесеторен глупак. После притисна Елиса нежно към гърдите си, залюля я бавно и започна да я гали по гърба с голямата си ръка.

– Всичко е наред – дрезгаво рече той. – Няма да те нараня. Моля те, мила! Не плачи!

След всяка дума той я целуваше нежно, после отпиваше още една сълза от миглите ѝ, после пак я целуваше.

Треперенето на Елиса се засилваше.

– Всичко е наред, малката ми – прошепна той до устните ѝ. – С мен си в безопасност. Ще те пусна веднага, щом спреш да трепериш. Ако е това, което искаш...

Въпреки, че Хънтър не смяташе да го прави, върхът на езика му се плъзна по очертанията на устните ѝ в мълчаливо докосване, което трептеше от неизказани възможности.

– Това ли искаш? – промълви той.

Топлият му, сладък дъх галеше кожата на Елиса. От устните ѝ се откъсна тих стон.

– Това да ли значи или не? – попита Хънтър. – Да те пусна ли или не?

Топлината на устните му, притиснати към клепачите ѝ,

успокояваше Елиса, но същевременно засилваше треперенето на тялото ѝ.

Хънтър усети тези тръпки. В душата му отекна една емоция, която беше много по-сложна от обикновено желание.

– Елиса? – прошепна безпомощно той до устните ѝ. – Позволи ми да те целуна. Само една целувка, скъпа. След това ще те пусна да си вървиш, ако го искаш. Непрестанно си мисля как се чувствах, когато те целувах. Поне това ти харесваше.

Лицето ѝ се вдигна към него, преди Елиса да успее да намери подходяща причина да му откаже. Напрежението в тялото му, с което той отвърна на съгласието ѝ да я целуне, извика още сълзи в очите ѝ.

Хънтър не я обичаше, но въпреки това я желаше с такава сила, че целият трепереше. Но въпреки дълбочината на страстта му, той се владееше напълно и успяваше да се сдържа.

Този път!

„Значи не съм му съвсем безразлична – безпомощно си помисли Елиса. – Поне е нежен с мен.“

Устните му нежно докоснаха нейните и Елиса тихо прошепна името му.

Нова емоционална вълна разтърси тялото на Хънтър. Ръцете му леко и нежно притиснаха Елиса към гърдите му. Продължи бавно и нежно да целува крайчеца на устните ѝ, докато накрая Елиса не потрепери и не отвори устата си за него. Едва тогава Хънтър си позволи да задълбочи целувката си така, както отдавна копнееше да направи.

Първият вкус от Елиса беше по-сладък и същевременно по възбуждащ от всичко, което Хънтър някога бе познавал. Без да я изпуска от прегръдката си той я вкусваше отново и отново, бавно потапяйки се в тъмното, горещо вино на целувката ѝ.

Сдържаното, чувствено сливане на устите им започна бавно да разплита бронята на предпазливостта ѝ. С всяко нежно плъзване на езика на Хънтър Елиса отдаваше повече и повече от себе си на целувката.

И на него.

Ръцете ѝ се вкопчиха в дрехата му, после се плъзнаха нагоре, след това спряха разколебани. Накрая се спряха разтреперани върху гладко избръснатите му бузи.

През тялото му отново пробяга тръпка, която подсказа на Елиса, че ласките ѝ го възбуждат. Парещите сълзи отново замъглиха очите ѝ и потокоха по страните ѝ.

За пореден път Елиса си напомни, че Хънтър не изпитваше към нея

нищо друго, освен желание.

Самата тя трепереше от нещо повече от желание.

Беше, обаче, толкова приятно да докосва Хънтър. А също самата тя да бъде докосвана с такава нежност, че светът бавно се разтапяше и започваше да кръжи около нея.

Слабият, страстен звук, който се откъсна от дъното на гърлото ѝ възпламени вените на Хънтър. Целувката му стана по-дълбока, по-гладна, но въпреки това сдържана.

Пръстите на Елиса се плъзнаха от бузите на Хънтър към гъстата му, черна коса. Шапката му незабелязано тупна на земята. Топлината на кожата му откъсна още един приглушен стон от гърдите ѝ. Пръстите ѝ се преплетоха в косата му със чувствена настойчивост.

Хънтър се размърда подобно на котка под ласките ѝ, като увеличи натиска на пръстите ѝ върху главата му. Неподправената чувственост на движението му разпръсна топли вълни в тялото на Елиса.

Без да мисли тя плъзна пръстите си надолу към врата му. Желанието, което се разнесе като светкавица в Хънтър, го накара да се извие в дъга и отекна и в нейното тяло.

Ръцете на Елиса жадуваха за допира до повече плът, отколкото предлагаше тясната ивица кожа между косата и яката му. Дланите ѝ още помнеха как се бяха чувствали, когато се плъзгаха невъзпирани от нищо по голите му гърди и по стегнатите му мускули, как космите на гърдите му се бяха къдрили под натиска им.

Елиса със закъснение осъзна, че ръцете ѝ се мъчеха да разкопчечат jaketa му. Тя замръзна, шокирана от собственото си необуздано желание.

Хънтър разбра само, че Елиса вече не отвърща на гладните му целувки. Вместо това ръцете ѝ се стремяха да го отблъснат от нея. Той откъсна неохотно устните си от нейните. Беше ѝ го обещал.

Само една целувка!

– Всичко е наред – дрезгаво рече той. – Няма нужда да се съпротивляваш. Ще те пусна.

Макар да казваше тези думи, той не можеше да се застави да пусне Елиса напълно. Пръстите му нежно погалиха ръцете ѝ, които се притискаха към гърдите му.

Тази дребна, незначителна ласка накара Елиса да копнее за всичко онова, което никога нямаше да получи от сърцето на Хънтър. Но можеше да опознае поне движещата сила на желанието му. Можеше да се превърне в център на света.

За известно време.

Елиса се поколеба разтреперана. Този път беше сигурна, че в ръцете на Хънтър я чака нещо повече от болка. Обещанието, което ѝ беше дал, криеше също толкова съблазън, колкото и мъжката сила на тялото му, скрито напрегнато и очакващо под дланите ѝ.

„... Ти също ще го желаеш. Аз ще се погрижа за това. Помисли само как ми отвръщаше – като суха слама на клечка кибрит...“

Елиса пое няколко пъти дълбоко дъх, за да събере смелост.

– Не се съпротивлявах – прошепна тя.

– Опитваше се да ме отхвърлиш.

– Не теб. Само жакета ти.

Хънтър най-сетне проумя думите ѝ. Желанието го прободеше като удар с нож. Не можа да каже нищо. Дори дъхът му секна.

С едно ловко движение Хънтър смъкна жакета си и го захвърли настрана.

– Няма го – рече той с плътен глас. – А сега какво?

– Аз...

Сумракът в пещерата не можа да скрие червенината, избила по бузите на Елиса.

Изведнъж Хънтър си спомни. Въпреки цялата сила на безразсъдния ѝ отговор, Елиса беше само на една малка стъпка от невинността. Беше направила тази стъпка с него, но само след като бе успял да изтръгне от нея признание, че го желае.

„Искам те.“

А той ѝ се бе присмял, че се е затруднила да каже тези думи.

„... Толкова ли беше трудно да кажеш истината?“

– Аз... – започна отново Елиса.

Хънтър докосна с палец устните ѝ, за да я спре. Не искаше да се повтаря онова, което се беше случило първия път, когато Елиса му бе поверила тялото си. Можеше само да се опита да я накара да разбере, че срамът беше негов, а не неин.

– Замълчи – нежно ѝ рече той. – Не исках да те дразня по този начин. Искам те до последния си дъх, но не желая да те плаша. Не съм особено добър в разчитането на мислите ти. Ето защо те попитах какво да правим след това.

Елиса се усмихна, въпреки сълзите, които бяха изпълнили очите ѝ и целуна палеца му.

Тази проста ласка накара Хънтър да потрепери. Той затвори очи и целият му свят се сви в топлината на дъха ѝ, излизащ между пръстите ѝ.

– Позволи ми да ти покажа как трябваше да бъде първия път – прошепна той, като отвори очи. – Позволи ми да ти покажа... всичко.

Единственото, което Елиса успя да каже, беше името му. В гласът ѝ прозвучаха всичките ѝ съмнения и колебания.

А също и страстта ѝ.

Най-накрая Елиса само кимна, защото гърлото ѝ беше прекалено стегнато, за да говори.

– Този път няма да покривам сладката ти уста – тихо изрече Хънтър. – Искам да чуя всеки звук, който се откъсва от гърлото ти, всяка твоя дума. Дори ако тя е не.

Дъхът на Елиса отново погали ръката му. Възглавничката на палеца му погали мекотата на долната ѝ устна.

– Разбра ли ме? – тихо добави той. – Ако бързам много, просто ми кажи. Ще забавя темпото. Дори ще спра, ако го поискаш.

Елиса отново само кимна.

– Сигурна ли си? – запита той.

Връхчето на езика ѝ докосна палеца му.

Дъхът на Хънтър се процеди със свистене през зъбите му.

– Кажи ми го с думи – дрезгаво я помоли той. – Само това. Няма да те карам повече. Но този път искам да бъда сигурен.

Елиса се взря в чистите, горящи очи на Хънтър и разбра, че му е нужно уверението на думите ѝ.

– Искам да изживея с теб онова, което се случи преди ти... преди да... – запъна се задъхано Елиса. – Ако това означава, че заедно с удоволствието ще има и болка, е, не е чак толкова страшно. Просто беше... неочаквано... след цялото удоволствие.

Хънтър затвори очи. Мисълта, че бе попречил на Елиса да вика от болка, докато той я бе наранявал, разяждаше душата му.

– Този път ще ти дам само удоволствие – обеща той. – Болката ще запазя за себе си.

– Не те разбирам.

– Знам. Но разбирам себе си.

– Но...

Хънтър се усмихна тъжно и плъзна палеца си по устните на Елиса.

– Защо просто не ме целунеш, вместо да ми задаваш въпроси? – прошепна той.

22.

Елиса желаше треперенето на тялото ѝ и на гласа ѝ да спре, но не можеше да ги овладее. Затова, вместо да се опитва да говори, тя просто се опря на силата на Хънтър и се надигна на пръсти към устата му.

Той я пресрещна на половината път, после я вдигна във въздуха. Елиса издаде странен звук, щом почувства че цялото ѝ тяло се подпира върху Хънтър.

Той я чу и понечи да остави Елиса обратно на земята. В отговор тя инстинктивно обви ръце около шията му. По този начин тялото ѝ остана плътно притиснато към него.

- Не исках да те изплаша – каза Хънтър в ухото на Елиса.
- Не се изплаших.
- Извика и потрепери.
- Толкова беше хубаво – прошепна тя.
- Когато те вдигнах?
- Да те усещам с цялото си тяло от главата до петите.

Страстното налягане на тялото на Хънтър, последвало в отговор на думите ѝ, не можеше да бъде прикрито, особено когато тя беше така плътно притисната към него. Хънтър издаде дрезгав звук и се помъчи да обуздае дивото желание, което го обземаше.

Елиса отметна глава назад, за да може да види лицето му.

– Боиш ли се? – попита го тя с разтреперан и същевременно предизвикателен глас.

- Кой, аз ли? – недоверчиво ѝ отвърна Хънтър.
- Извика и потрепери.

Усмивката на Хънтър беше така бавна и гореща, както целувката, която сложи върху шията на Елиса.

– Палавница чак до мозъка на костите си – промърмори той. – Харесвам те такава.

- Така ли? – изненадано попита тя.
- М-мм.

Мъркащият звук, който се откъсна от гърлото му, беше още една нова ласка, която погали шията ѝ.

– То е част от страстта в теб – добави той.

Хънтър извърна глава. Погали лицето ѝ с устните си. Връхчето на езика ѝ се стрелна и очерта усмивката му. Започнала като закачка,

целувката бързо се превърна в бездна от страст.

За известно време Елиса забрави коя е, къде е, какво прави. Усещаше само вкуса на Хънтър, топлината му, бавното, ритмично проникване на езика му... и огъня на тялото си, който се разгаряше в отговор на желанието му.

Целувката бе последвана от още една и още една, и още една, докато Елиса се замая и започна да диша учестено. Всеки неин дъх се откъсваше от гърдите ѝ в подобие на стон.

За Хънтър всеки неин звук беше като пламък, който облизваше тръпнешното му от копнеж тяло. Притисна Елиса по-близо до себе си, по-силно, а тя му отвърна със същата яростна прегръдка.

Преди още да беше свършила последната им целувка, Елиса цялата трепереше и се напрягаше да бъде по-близо до Хънтър. Тялото ѝ се извиваше към него с всеки неин дъх.

Хънтър откъсна устни от Елиса и се опита да овладее обзелата го страст, която беше по-силна от всичко, което познаваше. Накъсаният, умоляващ звук на името му, който се отрони от устните на Елиса пречупи остатъка от самоконтрола на Хънтър.

Отпусна се бавно върху постелката, като взе Елиса със себе си. Не беше го планирал по този начин. Просто коленете му отказваха да го държат повече.

– Хънтър?

– Всичко е наред. Няма да те нараня. Просто... – той пое рязко дъх.
– Подкосиха ми се коленете.

Елиса се вгледа в разширените му, сиви като дим очи и почувства как я пробужда същия огън, който вече пламтеше в него.

– Така е честно – заяви тя.

– Как така?

– И ти правиш същото с мен. Винаги си го правил. Просто не знаех защо.

– А сега ти го правиш с мен?

– Никой не може да стои върху огъня – прошепна Елиса. – Можеш само да се потопиш в него... и да го оставиш да те изгори.

Хънтър с недоумение се почуди колко дълго още ще успее да се съдържи.

Не знаеше.

Но беше сигурен, че скоро ще узнае.

– Хънтър? – промълви Елиса. – Какво има? Изглеждаш толкова свиреп.

Той се усмихна. Подобно на изражението му усмивката на Хънтър не изглеждаше особено цивилизована.

– Няма нищо – каза той. – Всъщност нещо е съвсем, съвсем наред.

– Така ли?

– Тези ботуши не ти трябват, нали? – попита Хънтър, като същевременно ги смъкна от краката ѝ.

Елиса премигна, сепната от рязката промяна на темата.

– Ъ-ъ, не – рече тя. – Обикновено не ги нося в леглото.

Хънтър се изсмя и поклати глава. Пръстите му не се поколебаха, докато събуваха ботушите и яркочервените чорапи от краката на Елиса.

– Бил ти е избрал хубаво име – подхвърли Хънтър с усмивка. – Палавка.

Галещият тон на гласа му лишиха прякора ѝ от цялото му жилешо съдържание.

Елиса се усмихна на Хънтър, въпреки бързите удари на сърцето си и неравното си дишане. А той в това време галеше краката ѝ, глезените ѝ, извивките на прасците ѝ под широките крачоли.

Чувството беше неопишуемо. Искаше ѝ се да се извие в дъга и да се притисне под ласките му като котка.

– Тихите ти, примамливи стонове ме съблазняват да смъкна от теб тези мъжки дрехи и да видя каква е жената, която се крие под тях.

Едновременно с това ръцете му се плъзнаха към кръста на Елиса. Копчетата на панталона бързо бяха разкопчани.

Елиса ококори очи при мисълта да бъде абсолютно гола пред Хънтър. Понечи да възпре мъжките ръце, които вече смъкваха плътната тъкан на панталоните надолу към хълбоците ѝ.

– Но ние не бяхме... – започна тя. – Преди аз не бях...

– Гола? – подсказа ѝ Хънтър.

Елиса колебливо кимна.

– Грешката беше моя – рече тихо той. – Трябваше да бъдеш гола като цвете. А аз трябваше да те покрива цялата като топъл, нежен дъжд.

По тялото на Елиса пробяга тръпка.

Хънтър спря да дърпа панталоните ѝ надолу. Макар това да беше последното нещо, което му се искаше, той откъсна ръце от дрехите ѝ.

– Срамуваш ли се?

– Никога не съм се мислила за срамежлива – прошепна Елиса. – Но...

– Това ще помогне ли? – попита той, като взе едно тънко памучно одеяло и го разстла върху Елиса. – Сега по-добре ли е?

Тя стисна горният край на одеялото с две ръце и кимна.

– Мога ли да продължа? – запита Хънтър.

Елиса извърна поглед от напрегнатите му очи, но кимна утвърдително.

– Кажи ми, ако промениш решението си – напомни ѝ той.

После се наведе и целуна Елиса бавно и внимателно. Преди още целувката им да беше свършила, Елиса дишаше бързо и учестено, сякаш беше бягала.

Горещината, с която Елиса му отвърщаше заплашваше да се превърне в негова пагубна страст. Хънтър искаше още и още от гладните, чувствени целувки, но не беше сигурен докъде се простира самоконтрола му. Комбинацията от срамежливост и самоотдаване в Елиса го възбуждаха повече от всичко друго.

Вместо да търси под одеялото панталоните ѝ Хънтър започна да развързва ловджийската ѝ риза. След няколко мига ръцете му се плъзнаха в създадения от тях отвор. Дланта му нежно погали едната ѝ гладка, топла гърда. Зърното ѝ се втвърди в миг от докосването му.

Хънтър стисна зъби, за да овладее напора на възбудената си плът. Дъхът му се процеди със свистене. Хънтър измъкна ръката си толкова бавно, че движението му се превърна в една бавна, сладостна ласка.

– Нужна ми е помощта ти? – дрезгаво рече той.

– Как? – прошепна Елиса.

– Искам да сваля ризата си, но така, както си стиснала одеялото...

Хънтър изчака.

Елиса изпусна дъха, който до сега беше сдържала и остави одеялото да се свлече в скута ѝ. После хвана ризата и понечи да я измъкне през глава.

Дългите силни пръсти на Хънтър се мушнаха под кожата. Отначало ръцете му помагаша на Елиса да измъкне нагоре ризата. После сякаш от само себе си обхванаха гърдите ѝ.

Изпод кожената риза, оплетена около главата на Елиса, се чу приглушен вик. Тя дори не разбра, че е извикала. Знаеше само, че ръцете на Хънтър я гаят с най-сладкият огън, който се спускаше на вълни от гърдите към бедрата ѝ.

Ризата падна на земята до постелята. Елиса не беше забелязала, че заедно с кожената риза е свалила и бельото си. Осъзна го едва когато усети топлината на устните на Хънтър там, където до преди малко я бяха галили пръстите му.

Гърбът ѝ се изви в дъга в отговор на ласката му. Пръстите ѝ се

преплетоха в гъстата му черна коса. Като се извиваше бавно под допира на устните му, Елиса притисна Хънтър по-силно към себе си. От гърлото ѝ се откъсваха тихи викове – ехо на горещата наслада, която я обливаше на вълни и се стичаше в непознати кътчета на тялото ѝ.

Яростният ѝ отговор на целувките му прониза Хънтър и го накара да се разтрепери от желание. Покри гърдите ѝ с леки, хапещи целувки и получи в отплата накъсаното ѝ, настойчиво дишане.

– Мога ли да довърша събличането ти? – попита с тих глас Хънтър.

Езикът му се плъзна първо по едното ѝ зърно, а после по другото. Елиса нямаше с какво да отвърне на тази разтърсваща ласка. Вместо това просто започна да смъква разкопчаните си панталони.

Хънтър вдигна ръката ѝ към устата си. Целуна дланта ѝ, захапа леко възглавничката от плът в основата на палеца ѝ и се усмихна на тръпката, която видимо пробяга по тялото ѝ.

– Остави на мен да те съблека – прошепна той.

– Да, да! Моля те!

Въпреки това, щом Елиса почувства, че панталоните ѝ се смъкват надолу, тя инстинктивно посегна да задържи меките си, ленени гащи. Панталоните изчезнаха, като оставиха върху нея само тънката тъкан на гащите ѝ.

Миг по-късно дългите пръсти на Хънтър се плъзнаха към кръста на Елиса. Ръцете му бавно погалиха плътта ѝ под отворената предница на гащите.

Елиса трепна, сякаш ударена от мълния.

Очите ѝ се разшириха, щом осъзна, че бельото ѝ даваше свободен достъп на Хънтър до влажната, чувствителна плът между краката ѝ. Крачолите ѝ се съединяваха само на кръста и от двете страни на краката ѝ. По средата бяха напълно отворени.

Елиса не беше сигурна дали този факт я възбужда или я плаши. Същото се отнасяше и за ръцете на Хънтър, които се въртяха толкова близко до нейните най-интимни части. Желанието и страха се бореха за надмощие в ума ѝ.

Хънтър спря точно преди да достигне до русите, гъсти къдри, които знаеше, че се крият под тънката материя на гащите ѝ. Бавно, целенасочено той плъзна дланите си нагоре, към корема ѝ.

– Харесва ми да галя кожата ти – промълви той. – Толкова е гладка! Толкова е топла! Кара ме да се чудя каква ли е на вкус. Обзалагам се, че има вкус на сметана. Сметана подправена с канела.

От гърлото на Елиса се откъсна странен звук, щом Хънтър я целуна

точно под пъпа.

– Страх ли те е или ти е приятно? – попита той, без да вдига устни от кожата ѝ.

Елиса не можа да му отговори. Беше онемяла от страх пред докосването на пръстите му през отвора на гащите ѝ.

Хънтър погали горещия цвят на желанието ѝ, а отговорът на Елиса се разля по пръстите му.

– Удоволствие – дрезгаво рече той с облекчение примесено със страст. – Чисто, неподправено удоволствие.

Хънтър повтори нежното докосване и отново беше възнаграден от горещия, безпомощен отговор на Елиса. Всяко бавно движение на ръката му извикваше още топлина и удоволствие между краката ѝ, и даваше повече свобода за ласките му. Най-сетне той разтвори нежните, хлъзгави листа на цвета ѝ и намери скритата под тях чувствителна издатинка.

Елиса затвори очи. Вълната от диво удоволствие я разтърси и я накара да повдигне тялото си към ръката на Хънтър. После я заля още една вълна и още една, и още една, докато не започна да вика дрезгаво при всяко свое дишане, при всяка негова ласка.

Пръстите на Хънтър бавно се плъзнаха в кръг, после внимателно опитаха дълбокия извор на удоволствието ѝ. Влажната ѝ топлина караше цялото му тяло да се напряга от копнеж. Много внимателно той плъзна в нея първо един пръст, после още един.

Всяка клетка от тялото му копнееше той самият да се слее с нея, вместо само да я дразни, а себе си да измъчва.

Нарастващото удоволствие в тялото на Елиса върна отведнъж разума ѝ. Нахлуха спомените за първия път. Първо изтънченото удоволствие. После натиска.

И накрая болката!

– Хънтър, аз...

Думите ѝ се загубиха в дрезгавия стон от удоволствие, щом палецът му потърка гладкия, трептящ възел от страст, който той бе събудил за живот.

– Всичко е наред – нежно я успокои той. – Напрегната си, но аз го очаквах. Няма да те нараня. Нали помниш какво ти обещах? Само удоволствие и никаква болка.

Елиса само издаде един трепетен стон, щом натрупаното в нея удоволствие избухна.

През притворените си клепки Хънтър попиваше образа на Елиса, която лежеше напълно гола с изключение на тънките гащи, които

служеха по-скоро да подчертаят, отколкото да прикрият издутите лепенца на желанието ѝ.

Желанието в собственото му тяло се надигна като буря.

Хънтър целенасочено движеше ръката си като галеше Елиса и същевременно я преценяваше. Натискаше, галеше, разтягаше уютната, невероятна мекота на тялото ѝ. С всяко негово движение той внимателно съблязняваше същата тази плът, която веднъж вече беше взел в един пристъп на страст и незнание.

Когато вече не можеше да проникне по-дълбоко, той се наведе към трептящата от страст подутинка, която сега лежеше открита. Върхът на езика му тръгна в кръг около късчето плът и го погали. После изведнъж Хънтър го засмука гладно.

Изненадата и силното удоволствие се смесиха в Елиса.

– Хънтър!

Ръцете и устата му ѝ отговориха с бавни, галещи движения.

От гърлото на Елиса се откъсваха дрезгави викове. Тя лежеше безпомощна, отворена, доброволна робиня на един мъж, чиято неочаквана любов я изгаряше цялата.

Хънтър чуваше, усещаше, вкусваше отговора ѝ и се насилваше да запомни всички причини, поради които не можеше да разкопчее панталоните си и да се хвърли сам в огъня, който изгаряше двама им живи.

Екстазът парализира изневиделица Елиса, накара я да се извие в дъга и да остане така разтреперана и всецяло отдадена на Хънтър. Дивата песен на удоволствието ѝ подобно на горещите, скрити конвулсии на тялото ѝ бяха едно горчиво-сладко мъчение за него.

Най-накрая Хънтър неохотно се отдръпна от тялото на Елиса. Зави я с тънкото памучно одеяло и едва тогава реши, че може да се довери достатъчно на себе си, за да я прегърне. Притисна я в скута си и я залюля нежно, опитвайки се да успокои и двама им.

Екстазът бавно отхлаби свирепата хватка, в която беше стиснал ума и тялото на Елиса. Тя пое дъх дълбоко, отвори очи и погледна към Хънтър.

Той се усмихна почти тъжно на учудването в синьо-зелените ѝ очи.

– Добре – каза той. – Така трябваше да бъде ѝ първия път.

Възхитителното ехо на екстаза беше отнело възможността ѝ да говори и още я караше да трепери.

– Нямам думи – додаде Елиса след миг.

Надигна се и погали с целувка устните на Хънтър.

Нежната ласка усука вътрешностите му в още по-здрав възел.

Хънтър затвори очи и се противопостави на бурния протест на тялото си.

Когато се успокои малко, той отвори очи и отново погледна Елиса, която го наблюдаваше обезпокоено.

– Нещо не е ли наред? – попита той.

– Ти.

– Какво аз?

– Първият път болката беше за мен, а удоволствието остана за теб – поясни Елиса. – Вторият път аз изпитах удоволствие, а ти болка. Винаги ли е така: единият го боли, а другият е безпомощен от удоволствие?

– Не ме боли така, както тебе.

– Изглеждаш някак... напрегнат.

– Ще ми мине.

Елиса се намести така, че да може да вижда Хънтър по-добре. Движението притисна хълбока ѝ към корема му. Дъхът му се процеди със свистене през стиснатите му зъби.

– Боли те – бързо рече тя. – Мога ли да направя нещо за тебе?

– Не ме изкушавай – процеди Хънтър под носа си.

Но Елиса го чу.

– Изкушавам ли те? – бързо запита тя. – Как?

Хънтър затвори очи и се опита да не мисли за всичките начини, по които едно страстно момиче като Елиса би могло да го съблазни.

А след това да го задоволи чак до пръстите на краката му.

От гърлото на Хънтър се откъсна тих стон. Налагаше му се с усилие да се съпротивлява на копнежа, който пулсираше в тялото му. Беше направил това, което бе обещал сам на себе си. Беше задоволил Елиса напълно по единственият начин, който можеше да си позволи след бързането и грешната си преценка при първия им път.

– Хънтър? – прошепна Елиса.

Той не можа да ѝ отговори. Можеше само да си спомня как беше лежала пред него, отворена, отдадена му всецяло, разтреперана от екстаза, който той бе довел в тялото ѝ.

Елиса покри лицето на Хънтър с леки, бързи целувки, като шепнеше името му между ласките. Ръцете ѝ се обвиха около кръста му. Тя го притегли към себе си, като се опита да го утеши.

Одеялото незабелязано се свлече в краката ѝ.

Тялото на Хънтър потръпна. Ръцете му понечиха да отблъснат Елиса. Миг по-късно почувства допира на гърдите ѝ. Без да мисли той погали зърната ѝ с пръсти. Стегнатите връхчета в миг се надигнаха под

допира му.

Трепетната ѝ реакция изненада Хънтър. Не очакваше Елиса да изпита удоволствие от докосването му толкова скоро след като бе получила оргазъм.

Белинда определено не обичаше да я гаят. След като се бяха оженили тя бе загубила интерес към секса. Сещаше се за правенето на любов само когато искаше да получи нова рокля или по-хубави пердетата за гостната си.

Хънтър погледна към нежните гърди на Елиса, които почиваха под дланите му. Дори в сумрака на пещерата можеше да се различи наситения розов цвят на зърната им, който контрастираше с млечната белина на кожата ѝ. Елиса изглеждаше толкова крехка под силата на ръцете му, но тръпките по тялото ѝ не бяха извикани от страха.

– Толкова е приятно да те докосвам – прошепна Хънтър до косата ѝ. – Мога да се опияня само като те гая.

– Мога ли да... те докосна?

Ръцете на Хънтър се поколебаха. Мисълта да остави на Елиса да гали тялото му караше тялото му да се стяга от желание.

– Не мисля, че е добра идея – възрази той.

– Не обичаш ли да те докосват?

– Умирам да усетя ръцете ти върху себе си. Искам го дори прекалено много.

Елиса разбра единствено, че Хънтър иска ласките ѝ. Напрежението се надигна като стегната пружина в последвалата тишина и продължи да нараства с всеки негов дъх, докато Елиса разкопчаваше ризата му.

– Искаше ми се да направя това, откакто те видях гол до кръста в градината – призна Елиса.

– Идеята не е добра.

– Защо?

– Не искам да те взимам сега – обясни мрачно той. – Искях само да те науча на удоволствията от собственото ти тяло. За да се реванширам заедно те нараних.

– Като причиниш болка сам на себе си?

– Както вече казах ще ми мине.

– Ще ти помогна.

– Елиса...

Дъхът на Хънтър заседна в гърлото му и остана там. Ризата му беше разкопчана. Голите ѝ гърди се полюляваха и се докосваха до него, докато Елиса измъкваше пешовете на ризата от панталоните му.

С доволно и одобрително мърморене Елиса прекара длани по мъжката територия, която току-що беше открила.

Хънтър я наблюдаваше през притворените си клепащи. Знаеше, че трябва да я спре.

Но не можеше да го направи.

Току-що сам беше направил едно откритие – дивото, горещо удоволствие да бъде гален от една жена, в чиито очи грее възхищение, а не студена пресметливост.

Колкото по-дълго Хънтър беше с Елиса, толкова по-добре разбираше каква студена, нечестна жена е била Белинда. Елиса се държеше неразумно и от време на време го подлудяваше, но никой не можеше да я обвини в липса на страст.

Ръцете на Хънтър обхванаха гърдите на Елиса. Палците започнаха да масажират в кръг зърната ѝ. Гърленият стон, който отговори на ласката му го накара да се усмихне.

– Хънтър? – дрезгаво прошепна Елиса.

Той ѝ отговори само с неясно ръмжене.

– Мога ли и аз да те целуна? – попита тя.

Хънтър се наведе и потърси устните на Елиса, но откри, че тя бе имала предвид друга целувка. Устните, езика и зъбите ѝ вече си проправяха път към гърдите му, докато ръцете ѝ мачкаха мускулите му с очевидно удоволствие.

Изглежда, че еластичността на космите по гърдите на Хънтър предизвикаха особен интерес у Елиса. Тя подръпваше чувствено плетеницата от косми, заравяше пръсти в нея и промушваше езика си през нея, за да вкуси плътта отдолу.

Скоро откри малките гладки дискове на мъжките гърди. Езикът ѝ се втурна в кръг около малкото колкото глава на пирон зърно в средата.

Милувката накара Хънтър да изстене.

Любопитните, гладни ласки на езика ѝ в миг секнаха. Елиса вдигна глава към лицето му.

– Заболя ли те?

– А това боли ли? – попита той и леко подръпна зърното на едната ѝ гърда.

Елиса сепнато пое дъх и изстена. После разбра, че е получила отговора на въпроса си.

Усмихна се бавно.

Безразсъдното любопитство и предчувствието в усмивката на Елиса изпълниха вените на Хънтър с огън.

– Ами това? – попита тя.

Ръцете ѝ бавно се плъзнаха надолу по тялото му. Хънтър пое рязко дъх, когато почувства, че пръстите ѝ разкопчават панталона му, а после и бельото му.

Елиса много бързо откри тънката ивица кожа, която се достигаше през дрехите. Деликатните ѝ пръсти го погалиха и се плъзнаха надолу, към гъстите косми, които растяха там.

На Хънтър му се искаше едновременно да изругае и да каже молитва.

– Боли ли така? – попита Елиса, като само отчасти искаше да го подразни.

– Не повече от това – отвърна той, като прекара показалеца си през прореза на гащите ѝ, премина през гъстите къдри и я погали чувствено.

Тялото на Елиса рефлексивно потръпна. Хънтър се усмихна в отговор. Не откъсваше очи от лицето ѝ, докато тя търсеше път през дрехите му и го даряваше с ласки.

Хънтър затвори очи и потрепера от необуздало желание.

– Хънтър?

– Опасно е – процеди той през стиснатите си зъби. – Дяволски опасно е.

– Защо?

Пръстите на Хънтър се плъзнаха в Елиса и откриха, че тя е дори още по-гореща, отколкото си я спомняше.

– Защото искам това – каза той прямо.

– Тогава то е твое – прошепна тя.

Бавното, умишлено движение на Елиса около ръката му, както и течната коприна, с която ѝ отговаряше тялото му пречупиха самообладанието на Хънтър. Той се протегна неочаквано и я повлече със себе си върху постелята. Едновременно с това той освободи възбудената си плът от затвора на дрехите си.

Преди Елиса да е успяла да си поеме дъх, Хънтър вече беше между краката ѝ и ги разтваряше. Натиска на милувката му я накара да извика от неочаквано удоволствие.

Хънтър изведнъж осъзна какво беше направил. Пак беше съборил Елиса по гръб и разтваряше краката ѝ, без да ѝ даде възможност да възрази или да го отблъсне.

Отново.

Хънтър се застави да спре, точно преди да обладае Елиса. Тя беше толкова близо до втвърдената му плът, че той можеше да почувства как

топлината ѝ го достига, облива го и му обещава яростно забвение.

Тялото му се тресеше от сексуалното напрежение, което го разкъсваше.

– Проклятие! – изръмжа Хънтър. – Съжалявам, мила. Не исках да... отново...

Покри с целувки клепачите ѝ, бузите ѝ, устните ѝ, гърлото ѝ. При всяка целувка шепнеше думи на несдържано желание, които я караха да трепери.

Топлината на тялото му караше Елиса да се чувства трескава. Искаше ѝ се да му даде облекчение, което да спре напрежението, трясещо цялото му тяло.

– Покажи ми какво искаш – прошепна Елиса. – Покажи ми!

– Ти си толкова малка, а аз...

– Но не съм чуплива – бързо го прекъсна тя.

Хънтър потрепери. Никога не се бе чувствал по-твърд и по-готов. Въпреки това знаеше, че го очаква копринената еластичност на тялото ѝ. Ако внимаваше тя щеше да го приеме като в хлъзгава, копринена ръкавица.

Тази мисъл го накара да простене.

– Хънтър, направи каквото трябва – умолително рече Елиса. – Всичко е наред.

За миг Елиса си помисли, че той не я е чул. После усети търсещите, интимни ласки на пръстите му между краката си. Възхитителното усещане дойде отново.

Елиса почувства, че вълната на удоволствието отново я поглъща от главата до петите. Вълната се разби и се разпръсна в гореща пяна между тях. Чувственият, милващ натиск се засили и се плъзна по-дълбоко.

– Хънтър – възрази тя с накъсан глас. – Трябва аз да ти доставя удоволствие, а не ти на мен.

Той се опита да ѝ отговори, но не можа. Горещият, уютен прием, който му даваше тялото ѝ направо спираше дъха му. Бедрата му се напрегнаха и той се притисна по-дълбоко в нея.

Нова вълна се надигна и се разля в тялото на Елиса. Всеотдайният ѝ, копринен отговор, с който тя го посрещаше го накара да забрави за света и да захвърли всичко наоколо надалеч. Наместо това се озоваха там, където край тях бушуваха само пламъци.

Елиса викаше името му. Тялото ѝ се извиваше в дъга от поривите, които предизвестяваха идващия екстаз. Главата ѝ се мяташе от едната страна на другата. Пожарът на страстта им се впиваше в тялото ѝ –

пожар, разпален от ласките му, от жаравата, която се разгаряше между краката ѝ с всяко негово движение. Хънтър я изгаряше жива.

А тя копнееше за всеки нов огнен език на този пожар.

– Не е честно – промълви тя. – Ти ми даваш всичко... и... не вземаш... нищо... за себе си.

Хънтър нямаше думи, с които да отговори на Елиса. Тялото ѝ го приемаше така горещо. Елиса му пасваше идеално. Проникна дълбоко в нея, после още по-дълбоко. Привлече краката ѝ отстрани на тялото си, за да я отвори още повече.

Течният огън, който му отговори, го подканяше да усилви натиска си, да го задълбочи, да го забърза.

– Хънтър – прошепна Елиса. – Аз...

Дишането ѝ се накъса от остриите, златни нокти на екстаза. От гърлото ѝ се изтръгна тих вик.

Хънтър впи устни в нейните. После промуши езика си така дълбоко в нея, докато устните им не се сляха така интимно, както телата им.

Когато вече не можеше да проникне по-дълбоко в Елиса, Хънтър започна да се движи. Всяко движение на хълбоците му извикваше стон от гърлото ѝ. Елиса се вкопчи в него и започна да се движи в ритъма на тялото му, за да сподели разтърсващите чувствени импулси, които я пробуждаха. След всяко движение огънят в телата им се разгаряше по-силно и се впиваше по-дълбоко в плътта им.

Хънтър изведнъж спря тласъците си. Главата му се изви назад. Цялото му тяло потрепери диво веднъж, после още веднъж. Устните му извикаха името в дивия порив на екстаза.

Звукът на името ѝ, което се откъсна от устните му погълна изцяло Елиса. Тя извика, вкопчи се в него с цялата си сила и се отдаде на огъня, който изгаряше слетите им тела.

Измина доста време, преди Хънтър да успее да събере достатъчно сили, за да погледне към Елиса и да види дали необузданата му жар не я беше наранила.

Тя лежеше мълчаливо под него със затворени очи и се наслаждаваше на отшумяващите вълни на екстаза, които без предупреждение преминаваха през тялото ѝ.

Хънтър не я беше наранил ни най-малко.

Той внимателно се освободи от топлината на тялото ѝ, подпря се на ръце и се претърколи настрана. Прегърна Елиса и я погали бавно, като се наслаждаваше на допира на тялото ѝ. Никога досега не се бе чувствал така с жена – едновременно спокоен и могъщ като бог.

„Сигурно лесно мога да свикна с тези чувства – помисли си той. – С изключение на токата на колана, която се е впила в задника ми...“

Той се разсмя без глас, едновременно удивен и развеселен от силата на страстта, която двамата с Елиса успяваха да разпалят един в друг.

– Моето сладко, палаво момиче – промърмори Хънтър, като целуна Елиса нежно. – Другият път ще трябва наистина да не бързам, за да успея да се съблека както трябва.

Елиса му се усмихна и сгуши лице в гърдите му.

– Може би след като се оженим – лениво добави той.

Елиса почувства как я пронизва мраз, щом си спомни първия път, когато Хънтър беше споменал, че трябва да се ожени за нея.

„... Бог ми е свидетел, Елиса Сътън, ако не пораснеш и не бъдеш добра майка на децата ми ще оплакваш деня, в който си ме подмамила да се ожена за теб.“

– Не е нужно – отвърна му Елиса със спокойствие, което всъщност не изпитваше.

– Какво? – сепна се Хънтър.

– Не съм девствена. Не е нужно да го правиш, само защото...

Гласът ѝ замря. Не знаеше как да опише това, което те бяха един за друг.

– Ние сме просто любовници – продължи тя след миг. – Не е нужно да си даваме обещания. Не е нужно да се женим.

Хънтър не вярваше на това, което чуваха ушите му.

А също и на онова, което не чуваха.

Неочаквано Хънтър осъзна, че въпреки всичките сладки стонове, които беше изтръгнал от Елиса, любовта ѝ към него беше останала неизказана на глас.

Едва сега го забелязваше.

– Не ставай глупачка – грубо рече Хънтър.

– Точно така – отвърна му тя. – Радвам се, че постигнахме съгласие.

– Ще изпратя да извикат свещеника, веднага щом...

– За какво ни е? – попита го Елиса с непроницаем глас. – Ако ти липсват неделните служби, можеш да отидеш в Кемп Халък.

– По дяволите, Палавке! Това, което имаме е прекалено хубаво, за да го изоставим просто така!

– Да, но то не е достатъчно, за да си дадем доживотна присъда.

– Измежду всичките проклети глупачки...

– Нали искаш за съпруга истинска жена, а не едно палаво момиче? – прекъсна го с лишен от емоции глас Елиса. – Искаш жена, която да

уважаваш и на която можеш да довериш отглеждането на децата си. Но това не съм аз, нали?

За миг Хънтър се поколеба, погълнат от спомените, които го заляха като черна вълна. Последният път, когато бе оставил на желанието да му избере жена, децата му бяха платили грешката му с живота си.

Колебанието му беше целият отговор, от който се нуждаеше Елиса. Тя тихо затвори очи и се опита да не плаче.

„Този път той ме люби толкова внимателно, че си помислих... Всъщност, Хънтър е прав.

Аз съм глупачка!“

Хънтър почувства промяната в тялото ѝ. Усети как напрежението идва на място на спокойствието и как отчуждението прогонва взаимното доверие. Елиса се опита да се надигне, но той я притисна към себе си.

– Не мислех за близкото минало, нито за теб – каза ѝ той.

Елиса само поклати глава.

– По дяволите, мила! Не е така, както си го приела.

Елиса погледна към Хънтър. В загадъчния сумрак на пещерата очите ѝ проблесваха като повърхността на езерото.

– Сигурно щеше да настояваш да се оженим, ако бях вдовица?

Хънтър изгледа Елиса, неспособен да повярва, че тя можеше да се надигне от постелята, която до преди малко бяха делили и да се държи така, сякаш не се бе случило нищо особено.

„... ние сме просто любовници...“

Никакви неизказани обещания за любов.

„... просто любовници...“

Задоволството, което го бе обхванало, се смени с гняв.

– Ти не си вдовица – възрази ѝ Хънтър. – Ти си една гореща, неразумна девойка, която си мени решенията всяка минута.

Хънтър чу собствените си думи и осъзна, че разпаленият му нрав му копаеше достатъчно голяма яма, за да го погребат в нея. Прехапа устни, за да не изругае и се опита да поведе разумен разговор с Елиса.

„... просто любовници...“

– Ти си една млада жена – започна наново той, като внимаваше много, – а аз съм достатъчно възрастен, за да съм препатил повече от тебе. Мисля, че съм готов да направя онова, което е най-правилно.

Гневът се раздвижи във вените на Елиса.

– А аз не съм!

– Проклятие, Палавке! Само преди няколко дни ми каза, че ме обичаш!

Думите на Хънтър се забиха като ножове в Елиса. Тя пое болезнено дъх.

– Така ли? – попита тя с остър глас.

– Така е и ти го знаеш много добре.

– Е, какво друго очакваш от една гореща, неразумна девойка, освен момичешки признания в любов?

Хънтър трепна, като чу собствените си думи. Погали нежно дългата, преплетена коса на Елиса и се опита да я притисне към себе си. Тялото ѝ си остана все така напрегнато.

Ласката на Хънтър прати една чувствена тръпка през тялото на Елиса. Макар и гневна и наранена, тя не можа да възпре тялото си да му отговори. Всъщност, това вече не я изненадаваше.

Елиса никога не бе изпитвала нещо близко до изгарящото удоволствие, с което Хънтър я бе дарил. Потрепваше цялата дори само при мисълта да слезат отново телата си.

– Да, в леглото безразсъдната ми страст ти допада – обвинително продължи Елиса. – Но в брака има повече от секс.

– Ще се вслушаш ли в гласа на разума?

– Винаги го правя. Но самият ти не винаги си разумен.

Елиса продължи да говори, преди Хънтър да успее да ѝ отвърне. Тъжното примирение в гласа му сякаш принадлежеше на някоя много по-възрастна жена.

– Не оставяй на съвестта ти да те измъчва – продължаваше да говори тя до шията му.

Пръстите на Хънтър погалиха косата ѝ и продължиха надолу към устните ѝ. Не знаеше какво да каже. Сякаш всяка негова дума само правеше нещата от лоши по-лоши.

– Знаем, че не съм любовта на живота ти – добави Елиса. – Но любовта не е нужна нито за получаването на удоволствие, нито за самия брак, нали?

– Палавке, аз...

– Току-що го доказахме – прекъсна го тя. – Нали?

Елиса стисна устни върху шията му не съвсем нежно. Щом искаше от Хънтър само тялото му, значи щеше да получи само него. Ръцете ѝ целенасочено се плзнаха по тялото му, докато не достигнаха до мястото, където беше най-различен от нея.

Хънтър присви очи от неочаквания, невъзможен скок на плътта си. Пръстите ѝ го галеха като живи пламъци, обхождаха всяка чувствителна издатина по плътта, всяка промяна в повърхността на кожата му,

изучаваха нарастващата му сила в пълно мълчание, което гореше душата му.

Горещата, гладна уста на Елиса се плъзна надолу по тялото на Хънтър, вкусвайки всичко, до което се докоснеше.

– Сега разбирам защо някои жени си взимат любовници – каза Елиса така, че дъхът ѝ докосна възбудената му, болезнено чувствителна плът.

С дрезгав стон Хънтър вдигна Елиса нагоре, претърколи се отгоре ѝ и потъна в нея, като сложи край на едното сладостно мъчение, само за да постави началото на друго. Проникна в нея, без да ѝ спести нищо от потентността си. Виковете ѝ и острите ѝ нокти му подсказаха, че ѝ харесва силата му.

Третият път, когато Елиса се изви в екстаз в ръцете му, Хънтър доброволно остави тялото си да го води и забрави за желанието си да се сдържа. Безкрайното му, пулсиращо задоволство го изцеди напълно и той дълго не можа да вдигне глава.

Едва по-късно, много по-късно, Хънтър осъзна, че повече не бе казана нито една дума за взаимни задължения, за съвест или за брак.

Или за любов.

23.

Хънтър и Елиса напуснаха уютния сумрак на пещерата едва късно следобед. Дватама мълчаливо се насочиха към ранчото.

Нито един от двамата не проронваше дума, защото не искаше да спори за бъдещето с другия. За сега им беше напълно достатъчно да яздят един до друг достатъчно близо, за да се докосват леко от време на време и да си отвръщат с усмивка.

Бяха все още на почти два километра от къщата, когато Морган се приближи в галоп към тях.

– Видяхте ли я? – попита ги той.

– Кого? Пени ли?

– Индианката.

– Не – едновременно отвърнаха Хънтър и Елиса.

– Е, отишла си е.

– Какво се е случило? – запита Хънтър.

– Никой не знае. Пени открила, че момичето го няма и ударила камбаната за вечеря.

– Кога беше това? – обади се Елиса.

– Сутринта.

Докато Морган говореше, погледът му се местеше от Елиса към Хънтър. Проницателните му кафяви очи не пропуснаха издайническата руменина на бузите ѝ. Цветът можеше да се дължи на руж, но Елиса не използваше гримове. Може би се дължеше на слънцето или вятъра, но Морган подозираше, че причината беше друга.

Брадата на Хънтър беше остра. Лицето на едно момиче с такава нежна и светла кожа като на Елиса би показало всяко докосване на мъжката ласка.

– Едва ли би могла да отиде далеч пеша – предположи Елиса.

– Не е избягала пеша – поясни Морган. – Взела е онази голяма дореста кобила, която открихме да се разхожда сама миналата седмица с прясно клеймо на Слеш Ривър на хълбока си.

Елиса прехапа език, за да не изругае.

– Тази кобила беше една от любимите на майка ми. Кръстоска от английски и арабски породи. Надявах се да я използвам за разплод.

– Никой никога не е обвинявал индианците от племето юта, че им липсва око за добрите коне – иронично додаде Хънтър.

Елиса си помисли за насиненото, покрито с кръв момиче, което бе преживяло толкова много в ръцете на братята Кълпепър. Не можеше да я вини, че бе взела един от конете на Ладър Ес и се бе върнала при своите при първа възможност.

– Един кон повече или по-малко няма да промени нищо – философски заключи Елиса след миг. – Оставете я и се съсредоточете върху говедата.

Хънтър и Морган се спогледаха. Хънтър кимна леко.

– Да, госпожице – отвърна Морган. – Имам куп неща на ум.

Той обърна понито си и препусна към блатото.

– Какво сте замислили вие двамата? – попита го Елиса.

Хънтър рязко обърна глава към нея.

– Какво искаш да кажеш?

– Точно това, което чу.

За миг Хънтър се замисли дали да не излъже Елиса. После видя преценяващия, интелигентен поглед на синьо-зелените ѝ очи и разбра, че този номер няма да мине.

– Нищо, за което да си струва да се безпокоиш – отвърна ѝ той.

– Глупости!

Въпреки многозначителното мълчание на Елиса, Хънтър не продължи да говори.

Изражението в очите ѝ се промени. Мълчаливото одобрение се смени от спомените за интимната им близост.

– Не ми вярваш, нали? – попита тя с неутрален глас. – Дори ей толкова не ми вярваш.

Хънтър стисна юздите на Леопард, преди Елиса да е успяла да насочи коня си встрани.

– Не исках да те безпокоя – отвърна ѝ Хънтър.

– Разбира се.

Престорената любезност, с която Елиса се съгласи беше капката, която преля чашата на несигурното самообладание на Хънтър.

– По дяволите, Палавке! За какво ти трябва да си пълниш главата с мислите как Ладър Ес ще нападне бандата на Кълпепърови?

– От твоя гледна точка това изобщо не ме засяга.

– Върви по дяволите. Безпокоя се за теб! И без това вече толкова много неща ти се струпаха на главата. Помисли си само: братята Кълпепър, болната Пени, откритието, че Бил ти е баща, липсващите животни, битката, когато спаси индианката и...

Гласът на Хънтър стихна.

– Първият ми любовник? – довърши вместо него Елиса.

Хънтър кимна отсечено.

Тя му се усмихна горчиво-сладко.

– Любовнико – гальовно му каза тя, – засега си най-доброто нещо, което ми е на главата.

Хънтър трепна, щом чу този прякор, но не възрази. Откакто бе изпитал докосването на сладката, гореща уста на Елиса навсякъде върху себе си, той не можеше да отвърне с истински гняв на нейните думи.

– Искане ми се да бяхме още в пещерата – тихо додаде Хънтър – и аз отново да те къпя, и да опитвам вкуса ти. Сметана с канела и огън, такъв огън, за какъвто само съм си мечтал, преди да те срещна.

Елиса сложи ръка на устата му, за да заглуши думите му. Треперенето на пръстите ѝ върху устните му подсказа на Хънтър, че тя си спомня пещерата толкова ясно, колкото той самият.

Езикът му се плъзна между пръстите ѝ.

– Хънтър – неуверено промълви тя, – недей.

– Защо? И на двамата ни харесва.

– Но сега не можем да направим нищо!

– Ще се изненадаш колко много неща могат да се направят на гърба на коня – подражни я той.

Или по-скоро я подкани.

Елиса преглътна стона, който се надигаше в гърлото ѝ.

– Ти си привикнал към тези неща, за разлика от мен.

– Привикнал ли съм? – поклати енергично глава Хънтър. – Не ме ли чу какво ти казах, Палавке? Никога не ми се е случвало да желая една жена повече след като съм я имал, отколкото преди това. Никога.

Очите на Елиса се разшириха леко.

– Самата аз се чувствам по този начин. Всеки път ми се иска още повече. Това не е ли... ъ-ъ... обичайно?

– Не и за мен. Но трябва да призная, че е много примамливо. Също като тебе.

Хънтър се намести с печално изражение в седлото си, опитвайки се да намери по-добро място за внезапната си, настойчива възбуда.

– Мисля, че е по-добре да сменим темата. Освен, разбира се, ако не искаш още сега да се качиш на моето седло.

Тази мисъл накара Елиса да се усмихне.

– Не ме изкушавай! – отвърна му тя, като употреби неговите собствени думи.

Хънтър ѝ отговори със смях. После докосна устните ѝ с такава

нежност, че дъхът ѝ секна.

– Обещай ми, че когато мъжете излязат тази вечер, няма да ги последваш – тихо додаде Хънтър.

– Довечера ли? – пребледня Елиса.

– Да.

– Значи затова ме заведе днес в пещерата – изрече тя. – Страхувал си се, че може да не се върнеш.

– Не можех да те оставя да живееш със спомена за болката и унижението. Самата мисъл буквално ме... разкъсваше.

– Искам да дойда с теб – настойчиво каза тя.

– Не!

Отказът му беше като изражението му – твърдо и неотстъпчиво.

– Но... – започна Елиса.

– Не! Обещай ми!

– Но...

– Нали не искаш да умра, докато гледам през рамо дали не си тръгнала с нас?

– Това не е честно!

– Това ли искаш? – повтори въпроса си Хънтър.

Нежността в гласа му подсказа на Елиса, че е загубила спора.

– Не, разбира се – отвърна тя с тон, в който личеше поражението.

– Тогава ще останеш в къщи.

Хънтър методично обикаляше къщата и спускаше всички капаци. Покойният Джон Сътън беше човек от прерията, свикнал да се бие с индианците, а освен това и предпазлив човек. По тази причина беше поставил тежки дървени капаци от вътрешната, а не от външната страна на прозорците. Целта на тези капаци бе да спират куршумите и стрелите, а не дъжда и вятъра.

Елиса вървеше заедно с Хънтър, а по петите им ги следваха кучетата. Беше ги извикала в къщата, за да се избегне всяка възможност появата им да издаде на бандитите присъствието на хората от Ладър Ес.

След като Хънтър спуснесе поредния капак, Елиса отваряше бойниците, които представляваха вертикални процепи, преминаващи в средата на всеки капак. В тежките дървени стени също имаше бойници.

Преди нея с бойниците се занимаваше Пени, но Елиса я помоли да прибере кучетата в стаята си и да ги накара да млъкнат.

– Не пали никаква светлина – обърна се Хънтър към Елиса.

Тя кимна в отговор.

– След залез някой ще дойде при теб – продължи Хънтър. – Навярно ще бъде Сони. Морган направи чудеса с това момче.

– Не мога ли да те изчакам на билото над Ветровития проход и...

– Не! – рязко я прекъсна Хънтър. – Тук имаш достатъчно храна и вода. Дори ако няколко бандита ни се изплъзнат, тук ще бъдеш в безопасност, докато ние закараме добитъка до Кемп Халък.

Елиса затвори очи и се обърна настрана, за да не види Хънтър, че се страхува. Боеше се не за собствената си безопасност.

Беше я страх заради него.

– Елиса? – настойчиво я подкани Хънтър.

– Ще остана. А ти ще... – думите ѝ заглъхнаха.

– Какво да направя?

– След като продадеш говедата, ще...

„Ще се върнеш ли при мен?“ – помисли си тя, но не каза на глас думите. Такива думи бяха подходящи за годеница или съпруга, с една дума за жена, която можеше да претендира за вниманието на мъжа, за доверието му, за уважението му.

Тя можеше да претендира само за тялото на Хънтър.

– Няма значение – прошепна Елиса. – Забрави за това.

– Каж ми какво има, скъпа.

Елиса затвори очи и поклати уморено глава. Изпод клепачите ѝ започнаха да се стичат една след друга сълзи.

Хънтър силно искаше да я прегърне и да отнеме с целувка безпокойството ѝ, но знаеше, че това едва ли ще помогне. Елиса беше твърде интелигентна, за да не разбере опасностите, които криеше подобен набега за всички участници в него.

Една мисъл глождеше Хънтър през цялото време. Опасността можеше да се окаже по-голяма за онези, които щяха да останат в тила на нападението. Най-големият му страх бе, че Аб Кълпепър може би всъщност изчакваше точно тяхното нападение.

На негово място Хънтър щеше да направи точно това.

Избираш си добра позиция за убиване и изчакваш врага да дойде до теб. После затваряш капана. Подлагаш ги на кръстосан огън и от тях остават само парцали.

Това беше само една от клопките, която Хънтър можеше лесно да си представи. Друга възможност беше да оставиш няколко човека, които да завържат сражение с противника... докато останалите ти хора насят поражения някъде другаде.

„В Ладър Ес, например.“

Тази мисъл беше заседнала като буца лед в стомаха на Хънтър. Тъкмо заради това бе отложил нападението срещу братята Кълпепър, докато то не беше останало единствената им възможност.

Всичко беше пресметнато съвсем точно. Времето едва щеше да им стигна да закарат говедата в Кемп Халък преди първия ден на зимата.

„Може би Аб не е умен, а просто е мързелив.

Може би.“

Хънтър си помисли мрачно, че ако имаше повече хора, можеше да остави неколцина в ранчото. Братята Херера бяха настояли да дойдат с Хънтър, което означаваше, че за пазачи на Ладър Ес оставаха само Лефти и Гимп. Двата стари каубои бяха хитри и боравеха добре с оръжието, но все пак оставаха двама срещу неизвестния брой разбойници, които Аб можеше да хвърли срещу тях.

Елиса и Пени стреляха добре, но мисълта как двете ще се бият срещу бандитите на Аб оставяше киселия вкус на страха в устата на Хънтър.

Мисълта какво Аб би сторил с Елиса, ако тя му паднеше в ръцете, беше направо непоносима.

– Елиса!

Дрезгавият му шепот достигна до Елиса в мига, преди устните му да се впият в нейните. Целувката му беше сурова като мислите му, но Елиса не възрази. Тя просто прегърна Хънтър и му отвърна с цялата сила на чувствата, които бяха стаени в нея.

– Обещай ми! – настойчиво каза Хънтър.

– Добре – прошепна Елиса.

Миг по-късно кухненската врата се затвори зад Хънтър. Той изчака достатъчно дълго, за да чуе падането на резето на мястото му. После се насочи към плевнята.

Хънтър и Морган първи се отдалечиха от двора на ранчото. И двамата бяха нашрек. Карабините им лежаха готови за стрелба в скута им, а очите му им обхождаха мрака за някакъв признак на движение.

Цареше пълно спокойствие. Само вятърът разлюляваше дърветата, които бяха оголели с изключение на няколко лишени от цвят листа. Облаците препускаха над главите им, като ту забулваха, ту разкриваха звездите на нощното небе. Луната даваше достатъчно светлина, за да успеят да забележат евентуално раздвижване.

Луна за лов.

Рийд и Фокс напуснаха Ладър Ес няколко минути по-късно. Насочиха се натам, накъдето отидоха и първите двама мъже, но пътят им

беше малко по-различен. Тяхната задача беше да преминат през друга част на Ладър Ес, за да проверят за присъствието на бандити.

Или за да бъдат открити от тях.

Жива примамка в един капан, който можеше да се затвори зад тях без предупреждение.

Останалите мъже се измъкнаха в мрака двама по двама. Всяка двойка се насочи по различен път към същото място.

Хънтър и Морган язدهа към мястото за среща и се вслушваха в тихите звуци на нощта.

Не се чуваха изстрели. Никой все още не беше вдигнал тревога.

Двама по двама мъжете изникнаха от мрака на уреченото място. Скоро пристигнаха всички, с изключение на последните двама.

Хънтър се извърна към луната и погледна часовника си.

„Кейс, къде си, по дяволите? – нетърпеливо си мислеше Хънтър. – Колкото по-дълго чакаме тук, толкова по-голяма е възможността да ни открият.

Още две минути. Тогава ще пристигнат последните каубои.

Повече от това не мога да чакам.“

Секундите отминаваха на лунната светлина като отлитащи духове.

Хънтър безмълвно се помоли Кейс да не лежи ранен или мъртъв в някоя безименна долина. Докато се молеше си спомни как бе питал Кейс доколко сигурно е мястото му при бандитите.

„... Вярват ли ти?

– Дотолкова, доколкото изобщо се доверяват на хората, които не са от клана Кълпепър...“

Последните двама пристигнаха тихо. Силуетите им с широкополи шапки се очертахта ясно на лунната светлина.

Морган се доближи до Хънтър, видя часовника в ръката му и изчака.

Отмина последната секунда.

Капакът на часовника се затвори с необратимо шракване.

– Кейс не се вижда, сър – тихо додаде Морган.

– Трябва да тръгваме без него.

– Да, сър – кимна Морган. После добави нещастно: – Не е такъв човек.

– Не – прошепна Хънтър. – Не е.

– Ще се моля за него.

– Моли се за всички нас.

Хънтър побутна с колене Бъгъл Бой. Морган изравни коня си с

него. Останалите мъже ги последваха двама по двама.

Бяха изминали по-малко от половин километър, когато тишината на нощта се смени със звука на препускащ с все сила кон.

Конят идваше право към тях.

Хънтър даде знак всички да се прикрият. После пришпори Бъгъл Бой надолу по стръмния рид насреща към онзи, който идваше към него в нощта. Големият жребец се втурна напред с дълги скокове, после присви задните си крака и се плъзна до дъното на долината.

– Проклятие! – промърмори Сони под носа си. – Този човек определено може да язди.

– Още по-добре стреля – обади се Морган.

Мъжете гледаха от прикритието си как Бъгъл Бой се смъкна до равното и се понесе безразсъдно по осветената от луната равнина.

Едва беше изминал неколкостотин метра, когато от една долчинка изскочи кон и се понесе към Хънтър. Ездачът му се беше снишил над шията на животното и почти се сливаше с развятата му грива. В ръката му смъртно проблясваше дулото на пушка. Върху конския гръб не се забелязваше издутината на седлото.

– Язди на гол гръб – отбеляза Фокс.

– Индианец – заключи Мики, като вдигна пушката си.

Морган блъсна цевта му настрана.

– Какво правиш, по дяволите! – изруга Мики. – Тъкмо щях да го гръмна!

– Благодарите се, че не дръпна спусъка – рязко му отвърна Морган. – Това е братът на Хънтър.

– Брат му ли? Не знаех, че има брат.

– Сега вече знаеш. Запомни го добре. Кейс е суров мъж и е на страната на закона.

Морган наблюдаваше двамата ездачи в ниското. След няколко секунди се потвърдиха най-лошите му страхове.

Кейс не спря, за да разговаря с брат си. Просто му изкрещя нещо и профуча покрай него, без да забавя.

Насочваше се към Ладър Ес.

Напълно облечена, Елиса обикаляше спалнята си като хванато в клетка животно. Напред и назад. Напред и назад. Погледна първо през едната бойница, после през другата. После продължи да се разхожда.

Напред и назад. Напред и назад.

Погледна през бойницата към Би Бар.

Напред и назад. Напред и назад.

Провери през двете бойници на другия прозорец.

Ослуша се за далечни изстрели.

– Къде си, Хънтър? – прошепна Елиса. – Ти и Морган, и останалите мъже. Добре ли сте? Намерихте ли добитъка? Братята Кълпепър откриха ли ви?

Единствено тишината отвърна на въпросите ѝ. Дворът на ранчото пустееше. Кучетата мълчаха. Пени си беше в стаята и се опитваше да заспи. Лефти и Гимп стояха в кухнята, пиеха кафе и се мъчеха да не задремат.

Елиса погледна часовника си. Беше изминал повече от час, откакто мъжете се бяха измъкнали двама по двама в мрака.

Подобно на неспокоен дух тя обикаляше от прозорец на прозорец. Напред-назад. Напред-назад.

Погледна през бойниците.

Зората предвещаваше идването си с трепетни отсенки на червеното и жълтото на източния небосклон. Върховете вече блестяха. Скоро дневната светлина щеше да се плъзне надолу по назъбените планински склонове и да напълни Рубиновата долина със светлина.

Елиса почти не забелязваше красотата на идващата зора. Просто се разхождаше напред-назад.

Три последователни изстрела нарушиха нощната тишина.

Опасност!

Елиса стисна карабината си в ръка и се втурна надолу по стълбите, като на всяка крачка викаше на останалите. Когато слезе на първия етаж, Пени стоеше на прага на спалнята си. Стискаше в ръка пушката на Елиса.

– Какво има? – бързо попита Пени.

– Не знам. Чух три изстрела.

Изведнъж кучетата избухнаха в бурен лай.

Елиса изгича до прозореца и надникна през процепа на бойницата. Успя да различи препускащи силуети на фона на зората. Миг по-късно успя да види очертанията на конник, който препускаше право към къщата на ранчото откъм Ветровития проход.

Сърцето ѝ трепна в мига, в който осъзна, че едрият, широкоплещест ездач, привел се над шията на коня, не е Хънтър.

– Не стреляйте! – извика тя на Лефти и Гимп.

– Палавке, нали знаеш, че никога не стреляме по нещо, което не можем лично да разпознаем.

Елиса не обърна внимание на възмутения им отговор. Не откъсваше очи от мрака, където тропотът на конските копита приближаваше къщата като гръмотевица.

Конят премина в галоп през градината и спря точно пред входната веранда на къщата.

– Отворете! – извика Кейс.

Елиса вече избутваше резето на вратата в скобите му, когато чу гласа на Кейс. Тъкмо се мушна в отворилия се процепа, когато иззад плевнята проехтя изстрел.

– Не стреляйте! – заповяда Кейс. – Хънтър и останалите идват след мен!

– През предната или през задната врата? – запита Елиса.

– Откъдето могат. Бандитите всеки миг ще ги настигнат. Затвори вратата, но още не слагай резето.

Елиса затръшна вратата зад гърба на Кейс. Той се взря в мрака първо през една, после през друга бойница.

Тътенът от галопиращи коне долетя от далечината като приглушен барабанен бой.

– Лефти! – подвикна Елиса.

– Да?

– Ела тук и ме прикривай, когато отворя вратата. Пени, Гимп, вие ще пазите кухненската врата. Ако видите да идва някой непознат, стреляйте!

– На Хънтър няма да му хареса, че се мотаеш близо до вратата – мрачно додаде Кейс. – Заедно с мъжете могат да влязат доста куршуми.

– Добре ли се справяш с тази пушка? – попита го в отговор Елиса.

– Сносно – сухо отвърна Кейс.

– Подходът към задната врата може да се прикрие от детската стая. Предната врата може да се прикрие от първата спалня в ляво.

Преди още Елиса да беше свършила, Кейс вече тичаше нагоре по стълбите. Изкачи ги със скоростта и ловкостта на пума. Елиса го проследи като вцепенена. Кейс приличаше толкова много на Хънтър: същия ръст, същото телосложение, начина, по който се движеше.

Нощта се разкъса от смъртоносното стакато на град от пушечни изстрели, които заглушиха конския тропот.

„Хънтър! – мислеше си Елиса. – О, Боже, Хънтър!“

Лефти застана до Елиса край входната врата. Звукът от счупено стъкло, долетял от горния етаж, подсказа на Елиса, че Кейс беше заел позиция и чупеше стъклата на прозорците, за да може да стреля.

Тропотът на конските копита се засили до същински гръм, който се носеше право към къщата.

– Нашите хора идват към задния вход! – подвикна отгоре Кейс. – Пригответе се!

Елиса с мъка се съдържа да не се втурне към кухнята. Мястото ѝ беше до предната врата на къщата, а не в кухнята.

От горния етаж се разнесоха пушечни изстрели.

– Някои идват към предната врата! – извика Кейс. – Пригответе се! Бандитите са по петите им!

Лефти застана до бойницата, счупи стъклото с дулото на пушката си, вкара патрон в цевта и зачака. Макар старият каубой да бе отказал да се запише като стрелец, движенията му бяха спокойни и ефикасни.

– Отворете вратата на кухнята! – изкрещя Кейс.

Изведнъж конският тропот и стрелбата станаха по-силни, което подсказа на Елиса, че кухненската врата е отворена. Не се обърна да погледне назад, макар че чуваше как хората на Ладър Ес подвикват имената си и ругаят, докато си пробиваха път към кухнята.

– Предната врата! – извика Кейс.

Елиса я отвори и изтича до най-близката бойница с карабина в ръка. Погледна навън, но видя само бъркотия от сенки, които се суетяха в сумрака преди зазоряване.

Елиса вдигна карабината си, за да разбие стъклото на прозореца. Отвън се чува няколко тъпи удара, с които куршумите се забиваха в дебелия дървени стени на къщата. Стъклото експлодира, преди да е успяла да замахне с пушката си. Елиса трепна и изплашено извика. После осъзна, че бандитите ѝ бяха направили услуга – вече нямаше нужда да чупи стъклото.

От другата страна на вратата Лефти даде няколко изстрела в посока на огъня, проблеснал сред тополите край потока.

Няколко мъже профучаха през отворената врата. Лефти измъкна оръжието си от бойницата и се обърна към мъжете, застанал нащрек. Всеки, който влетеше в стаята, извикваше името си.

– Фокс!

– Рийд и Блеки!

Елиса смътно забеляза, че Рийд придържа другия мъж. Върху левия крак на Блеки точно над ботуша му блестеше като прясна боя кърваво петно.

– Хънтър остави превръзки и вода в мазето – бързо им каза тя. – Тук не трябва да се пали светлина. Пени! Имаме ранен.

– Аз ще поема кухненската врата, госпожице – додаде Фокс.

Последва кратка пауза, после още двама мъже се втурнаха през предната врата.

– Сони е тук – извика първият. – Морган е зад мен.

Зад гърба на Сони една тъмна сянка се промуши през вратата и се хвърли настрани.

– Морган! – каза сянката. После повиши глас и извика: – Затворете и залостете кухненската врата!

– Слушам! – отвърна му Гимп от кухнята.

Елиса притаи дъх и зачака.

Никой друг не профуча през отворената предна врата.

– Хънтър! – извика Елиса. – Хънтър!

Сама не беше разбрала, че е застанала пред отворената врата и вика името му, докато Морган не я дръпна настрана. Няколко куршума изсвириха в тъмната стая.

Морган затръшна вратата и залости резето. Няколко куршума глухо се забиха в дебелиите талпи.

– Патрони! – изкрещя Кейс от горния етаж.

– Госпожице? – погледна я Сони.

– В мазето – вцепенено отвърна Елиса. – Има много. Хънтър ги остави там.

– По две кутии за всеки – вмъкна Морган.

– Последвай ме – рече тя.

Сони последва Елиса по вътрешната стълба, която водеше към мазето. Младият мъж ококори очи от удивление, щом видя приготовленията, които Хънтър беше направил.

Стълбата водеше към голямо помещение с опушени стени, осветено от един фенер, окачен в ъгъла. В добавка към обичайните торби с лук и моркови, картофи и ябълки, имаше цяла редица каци с вода, наредени на купчини кутии с амуниции и седем временни нара, застлани с одеяла. Кутии и ютени торби с припаси бяха наредени грижливо на купчини и чакаха да влязат в употреба.

Блеки лежеше на единия нар. Единият му ботуш беше свален. Пени почистваше раната му.

– Бога ми! – огледа се Сони. – Морган не се шегуваше, а? Нашият надзирател е същинско олицетворение на истинския войник.

– Да – кимна Елиса. – Така е.

Тя извърна глава. Мисълта за Хънтър сам навън сред опасностите и мрака беше прекалено болезнена за нея.

– Амунициите са ето там – показва му тя. – Щом занесеш патрони на Кейс, раздай кутиите на останалите.

– Да, госпожице – отвърна Сони.

Докато Сони се товареше с купчина кутии, Елиса му зададе въпроса, който я гризеше през цялото време:

– А Хънтър? Видя ли го?

– Не, госпожице. Той остана на билото, за да прикрие отстъплението ни. Този човек направо е цяла фурия. Без него едва ли щяхме да се измъкнем от Ветровития проход, без да ни разпердушният парцалите.

Сони се изправи и мина покрай Елиса към стълбите.

– Извинете ме, госпожице. Тези кутии трябва на момчетата.

После изтича нагоре по стълбите.

– Как е той? – обърна се Елиса към Пени.

Блеки й отговори преди Пени.

– Само мускула е засегнат – намръщено рече той. – Веднага щом госпожица Пени ме превърже ще съм готов за бой.

– Не е нужно – успокои го Елиса.

– Напротив – възрази Блеки. – Извинете ме, госпожице, ама там навън има повече от четирийсет бандита. Нужна ни е всяка цев.

– Стой мирен – додаде Пени. – Сега ще промия раната.

– По дяволите, госпожице, просто налей малко уиски и ме пускай да си вървя.

– Както искаш.

Алкохолът закълколи от бутилката. От устата на Блеки се процедиха няколко думи, които двете жени предпочетоха да се престорят, че не са чули. Пени започна да превързва раната. Едва беше завързала бинта, когато Блеки смъкна крака от нара, нахлузи ботуша си и грабна пушката си.

Щом тежестта му се прехвърли върху ранения му крак Блеки се намръщи, пребледня, изруга... и закуцука към стълбите, като използваше приклада на пушката си вместо патерица.

Елиса понечи да го последва.

– Чакай – подвикна й Пени. – Ранена си.

– Какво?

– Лицето ти? – просто й отвърна Пени.

Елиса вдигна ръка към лицето си. По пръстите й полепна червена кръв. Тя я погледна недоумяващо. Чак тогава усети, че челото и дясната й буза парят, сякаш са изгорени.

– Ела тук – рече й Пени.

Накисна парче плат в топла вода, изпеди го и започна с внимателни движения да почиства лицето на Елиса.

– Какво се случи?

– Сигурно е от стъклото – спомни си Елиса. – Исках да го счупя с пушката си, но то се пръсна преди това.

Пени се усмихна иронично.

– Джон предупреди Глория, че ще се случи тъкмо това, но тя не искаше да чуе – каза ѝ тя. – Настояваше, че един истински дом трябва да има истински прозорци със стъкла, а не дебели кепенци с бойници в тях. Така че взеха компромисно решение. Сложиха и стъклени прозорци и капаци.

Отвън и отвътре се носеха откъслечни изстрели.

Елиса затвори очи и се помъчи да не мисли за Хънтър, който стоеше навън в нощта без никакво прикритие.

Може би беше ранен и кръвта му изтичаше.

Може би умираше.

– Добре ли си? – загрижено попита Пени.

Елиса кимна.

– Пребледняла си като сол.

– Мисля си за Хънтър.

– Какво?

– Хънтър е прикрил отстъплението на нашите хора. Все още е навън.

Пени издаде тих стон, после прегърна Елиса.

Едва сега Елиса осъзна, че Бил също беше навън в опасното утро.

Някъде там.

– Идва ездач! Прекратете огъня!

Елиса разпозна гласа на Кейс. Обърна се и се втурна нагоре по стълбите чак до втория етаж.

Кейс стоеше до бойницата. Въпреки заповедта, която беше издал, той държеше ездача на мушката си.

– Хънтър ли е? – настойчиво попита Елиса.

– Вероятно.

В последвалата тишина Елиса чу приближаващия конски тропот.

– Защо бандитите не стрелят по него? – попита тя.

– Това е някакво проклето муле без ездач! – изкрещя фокс от долния етаж.

– Не стреляйте! – грубо подвикна Морган.

Елиса погледна към Кейс. Очите му следваха мулето през мушката

на карабината му с такава целенасоченост, че я полазиха тръпки.

– Бъдете готови да отворите кухненската врата! – извика Кейс, без да откъсва очи от мулето. – Морган, застани до вратата с пистолета си!

– Добре!

Елиса се обърна и се втурна надолу по стълбите. Влетя в кухнята тъкмо когато Кейс подвикна отгоре да отворят вратата и да се разкарат настрана. Замръзна на място.

Никой не я забеляза. Всички погледи бяха приковани в кухненската врата.

Морган стоеше с готов за стрелба револвер. Вратата се отвори и в кухнята влетя един мъж, миг преди мулето да се блъсне в стената на къщата. Сградата потрепери от силата на удара.

Вратата се затръшна, преди още мъжът да беше спрял да се търкаля.

Морган проследи всяко движение на мъжа. После се усмихна и прибра револвера си.

– Добре дошли у дома, сър – рече той.

– Радвам се, че съм тук – отвърна Хънтър, като се изправи на крака. – Какво е положението?

Лекотата на движенията му подсказа на Елиса, че Хънтър е цял и невредим. Облекчението ѝ беше толкова силно, че главата ѝ се замая.

– Блеки е прострелян в крака – отвърна орган. – Мано Херера има драскотина на рамото си. Пени го превързва в момента. Блеки вече е пак на работа.

– А Елиса? – попита Хънтър.

– Тук съм – тихо додаде тя. – Безпокоях се за теб.

Хънтър изпусна дъх.

– Аз също – рече той. – Имах късмет. Адски късмет. Значи всички сме тук?

– Да, сър – обади се Морган. Усмивката му пак се бялна на лицето му. – От днес нататък трябва редовно да ходим на църква.

Усмивката на Хънтър беше доста мрачна.

– Твоят късмет е бил най-големият – каза му Елиса. – Изненадана съм, че онези бандити не стреляха по теб.

– Не можеха да ме видят достатъчно добре, за да стрелят. Бях увиснал от едната страна на мулето.

Това, което Хънтър премълча, бе, че братята Кълпепър не искаха да убиват хубавото муле само заради него. Ранчото беше обградено, всички пътища навън бяха отрязани. На тяхна страна беше и цялото време.

Можеха да убият Хънтър и всички останали в Ладър Ес. Беше само въпрос на време.

– Братчетата Кълпепър ценят мулетата си прекалено много, за да убият едно от тях само заради Хънтър – вмъкна Морган. – Обаче ако яздеше Бъгъл Бой...

– Така си помислих и аз – прекъсна го Хънтър. – Бъгъл Бой е твърде добър кон, за да го излагам на риск с подобни фокуси. Затова просто му свалих такъмите и го пуснах да бяга на воля.

– Как се сдоби с това муле? – попита го Елиса.

Усмивката на Хънтър беше студена като нож, който влиза в канията си.

– Бандитите препускаха по петите ми – поясни той.

Елиса изтръпна като си помисли как са преследвали Хънтър като животно.

– Излязох от прикритието си – продължаваше той, – свалих един ездач от мулето му и се скрих в сенките. Когато бандитите разбраха какво се е случило, вече беше прекалено късно, за да ме спрат.

– Какво ще правим сега, сър? – запита Морган.

– Раздели мъжете. Знаеш как.

– Да, сър. Знаем.

24.

– Виждам огън! – подвикна Кейс.

Миг по-късно Кейс им съобщи лошата новина.

– Хънтър, те смятат да ни подпалят! Излизам на покрива!

– Мики – извика Хънтър. – Започни да отваряш каците с вода! Останалите, стреляйте по хората, които носят факли.

Мъжете се раздвижиха, за да изпълнят заповедите на Хънтър, но не толкова бързо, колкото му се искаше на него. Триденевната битка с бандитите беше изтощила съвсем хората на Ладър Ес. Половината от бандитите навярно си почиваха, докато другите обстрелваха къщата на ранчото.

За разлика от тях всеки човек на Ладър Ес трябваше неотлъчно да стои и да защитава мястото си.

Елиса слезе в мазето и бързо разбуди онези мъже, които можеха да се бият.

– Качвайте се – тихо, но настойчиво им каза тя. – Бандитите идват с факли.

Мъжете спяха напълно облечени, така че наскочаха в миг, готови за бой. Грабнаха пушките си, които бяха наредени до стълбата и изтичаха нагоре.

Пени седеше на последния в редицата нар. Очите ѝ бяха замъглени от изтощение.

– Какво има? – попита тя.

– Бандитите.

– Пак ли?

– Обуй тези панталони – каза ѝ Елиса. – Една риза ще им пасне идеално. Може да се наложи да се махаме.

– Да се махаме ли? Но...

Пени говореше на вятъра. Елиса вече се бе обърнала и тичаше нагоре с карабината си в ръка.

Елиса излезе на първия етаж, без да забележи еката на оръжията и звука, с който гилзите падаха на пода. Шумът на битката ѝ беше станал толкова познат, че вече не му обръщаше внимание.

Първият човек, когото Елиса видя, беше Хънтър. Не обърна внимание на трепването на сърцето си и на познатото вече разтреперване под лъжичката, които изпитваше всеки път, щом Хънтър се изправеше пред

нея. Внимаваше да не му губи излишно времето, защото не заслужаваше специално отношение, само защото бяха любовници.

Хънтър почти не беше спал, откакто беше започнало нападението. Почти не се хранеше. Прекарваше повечето си време на крак. Обикаляше от човек на човек и проверяваше как се чувстват, и дали имат нужда от нещо. Ако спреше да говори, то темата бяха въгълът, под който да се стреля или разпределението на амунициите, или пък разместването на стражите, за да си починат най-изтощените мъже.

Елиса знаеше, че задълженията на Хънтър бяха толкова много, че почти не му оставаше време да диша, камо ли да успокоява страховете на едно момиче, което предявяваше искания само към сексуалността му.

Един внимателно заслонен фенер беше единственият източник на светлина в кухнята, която Хънтър беше превърнал в свой команден пост. Червеникавата светлина придаваше адски оттенък на всичко.

Елиса хвърли към Хънтър изпълнен с копнеж поглед. Образът му се запечата в главата ѝ. Косата му беше разчорлена, сякаш току-що бе прекарал пръстите си през нея. Кожата му се беше изпънала над скулите и на челото. Челюстта му беше покрита с черната сянка на брадата му. Имаше тъмни кръгове под очите, но въпреки това яснотата на погледа му оставаше непроменена. Издаваше заповедите с тих, спокоен тон.

– Госпожице? – обади се Сони. – Не трябваше ли да сте долу?

– Мога да стрелям толкова добре, колкото повечето мъже и значително по-добре от онези, които в момента почиват долу.

Сони понечи да ѝ възрази. Хънтър го изпрати обратно на поста му с една рязка заповед.

– Връщай се долу! – обърна се той към Елиса.

– Тук ще съм по-полезна.

Хънтър се поколеба. Искаш Елиса да стои в мазето, където беше по-безопасно. Но особено сега имаше остра нужда от стрелци.

Всички щяха да загинат, ако къщата се подпалеше.

– Морган? – подвикна Хънтър.

– Да?

– Заеми поста на Кейс на горния етаж. Елиса ще дойде на твоето място.

Морган сграбчи пушката си и допълнителни амуниции, докосна периферията на шапката си в поздрав към Елиса и мина покрай нея към стълбата.

Елиса отиде на поста на Морган, без да каже нито дума на Хънтър. Застана до бойницата и погледна навън.

Планините се извисяваха над всичко, по-черни от самата нощ. Беше изненадана, че все още е нощ. Времето бе загубило смисъла си в избата, където нощта се сливаше с деня.

Над главите им проехтя изстрел. Явно Кейс беше забелязал човек с факел. След миг Елиса също го видя. Изглежда, че бандитът препускаше в галоп към къщата. Факелът се издигаше и спускаше с всеки скок на коня.

Изведнъж факелът се превъртя във въздуха, падна на земята и продължи да гори бавно.

От всички страни на къщата започнаха да гърмят изстрели в посока на новите бандити, които се насочваха към къщата с факли в ръка. Елиса стреля по най-близкия бандит. Същото сториха мъжете от двете ѝ страни. Не разбра кой точно уцели бандита. Видя само, че факелът не дойде по-близо до къщата.

Тази беше първата от множество атаки. Понякога бандитите просто се преструваха, че искат да наближат къщата с факел в ръка, само за да прикрият нападението си от някоя друга страна. Някои от бандитите идваха в галоп. Други приближаваха в тръс.

Най-хитрите пролазваха по корем със загасени факли. Палеха ги едва когато приближаваха къщата. Тогава из къщата се разнасяше вик, че са нужни кофи с вода.

Елиса методично стреляше, презареждаше, пак стреляше и не мислеше за нищо друго. Щом ѝ свършеха патроните, викаше за още, както правеха мъжете.

Пени носеше амунициите. Всички останали или носеха вода, или стреляха по бандитите.

Когато се зазори Елиса вече беше толкова изтощена, че се подпираше на бойницата, за да не падне. Мускулите на ръцете ѝ се бяха схванали от постоянното държане на карабината готова за стрелба.

Тук-там из ранчото се виеха езиците на пламъците. Самата къща беше обгорена на места, но като цяло оставаше непокътната. Не можеше да се каже същото за тревата наоколо и за борове в околността. Огънят ги бе направил по-черни от нощта. Засилващият се вятър разнасяше пепелта надалеч и гонеше пушека високо в небето.

В крайна сметка вятърът спаси Ладър Ес. С настъпването на утрото поривите му се засилиха и обърнаха пожарите от падналите факли в посока на бандитите.

Елиса вкочанено си мислеше в чия ли полза ще се обърне вятърът на следващата нощ.

– Елиса!

Тя обърна глава в посока на гласа. Чак сега осъзна, че за първи път, откакто бе застанала до бойницата, викаха името ѝ. Не беше го забелязала.

Хънтър пое дълбоко дъх, щом Елиса се обърна към него. Очите ѝ се вираха празно от изтощение. Същият поглед бе виждал на лицата на мъже, които се бяха напъргали прекалено дълго. Кога ли за последен път беше яла? Или спала?

Едва сега Хънтър се досети, че бе държал сметка за мъжете, които командваше, но не бе включил Елиса в това число. Не се бе досетил, защото тя не даваше стража.

Подобно на Хънтър, Елиса беше спала и яла по-рядко от мъжете край тях.

Той взе внимателно карабината от ръцете ѝ.

– Засега свърши – нежно ѝ каза той. – Върви да хапнеш нещо.

– Мъжете... избата...

– Гимп ще се погрижи за тях.

– А Пени? – прошепна Елиса.

– Спи. Ти също трябва да поспиш.

Елиса погледна към Хънтър, но очите ѝ не успяха да се фокусират върху него. Затвори очи и се замисли откъде ли ще намери сили да слезе по стълбите в избата.

Трябваше да го направи по същия начин, по който слизаха мъжете. Стъпало по стъпало.

Отблъсна се от бойницата и тръгна надолу към избата стъпало по стъпало. Но защо отиваше към избата, а не към спалнята си?

Хънтър понечи да спре Елиса. В последният миг отдръпна ръка. Ранените мъже имаха нужда от грижи след дългата нощ. Някой трябваше да изпълни тази задача. Елиса имаше нужните умения.

Хънтър изруга тихо и тръгна към горния етаж.

Влезе при брат си, който пазеше на прозореца в детската стая. Кейс го погледна мълчаливо. Вече не обръщаха внимание на силния контраст между купчините гилзи, натрупани в люлката и пеперудите, изрисувани по стените.

– Искам да започна да излизам вечер – додаде без предисловие Кейс. – Гарантирам ти, че на сутринта ще има по-малко бандити.

– Още не.

– А кога? – рязко запита Кейс.

– Когато не ни остава никаква друга възможност. Нито миг по-рано

– също тъй остро му отвърна Хънтър.

– Кои точно възможности виждаш ти, които са ми убегнали? Миналата нощ почти успяха да ни подпалят.

В гласът на Кейс нямаше гняв, нито надежда, че ще стане чудо, нито дори истинско любопитство за собствената му съдба. Той просто искаше да знае какво беше пропуснал.

– Армията може да се интересува от триденевната стрелба и от стълбовете дим, които се носят над Ладър Ес – кратко поясни Хънтър. – Дори пиян би ги видял.

Кейс изсумтя с отвращение.

– Армията е оттатък Рубиновите планини. Гонят индианците и съставят карти – посочи му Кейс. – На шепата мъже, останали в Кемп Халък изобщо не им пука какво става в Ладър Ес.

Хънтър не възрази.

От друга страна не можеше да позволи на брат си да тръгне сам срещу смъртта.

– Ще излезем двамата.

– Не. Нужен си тук.

– Морган може...

– Не!

Възражението на Кейс беше кратко, но окончателно.

– Можеш да ме спреш, само ако ме убиеш – посочи му Хънтър със спокоен глас.

– Ами Елиса? Помисли ли за нея?

Клепачите на Хънтър трепнаха. Между битките с бандитите беше намерил малко време, през което да мисли за Елиса.

Нито една от тези мисли не беше утешителна.

През дългите дни и нощи на обсадата Елиса не му бе казала нито една дума за любов. Не беше направила някакво специално усилие да застане до него, да разговаря с него, да го докосне, да потърси подкрепа в присъствието му и сама да потърси утеха.

Не се бе втурнала в ръцете му, дори когато се бе измъкнал на косъм от бандитите и бе влетял през кухненската врата направо от гърба на мулето. Просто му беше казала, че се е „безпокояла“ за него.

Тази сутрин си бе тръгнала от поста си в кухнята така изтощена, че едва се бе държала на крака, но пак не се бе обърнала към него. Беше преминала покрай него като покрай някой непознат.

„Нищо чудно, че не иска да се омъжи за мен, след като правихме любов в пещерата – помисли си мрачно Хънтър. – Навярно вече е

разбрала, че не ме обича истински.

Но съм сигурен, че ме желае. Господи, никога друга жена не ме е желала така!

Смела, страстна, безразсъдна... и прекалено млада, за да знае какво иска. Разбрах го още в мига, в който я видях за първи път. Въпреки това продължавам да я искам.

Държи се така, сякаш е престанала да мисли, че ме обича.

Но, трябва да се ожена за нея.

А после и двамата ще съжаляваме.

Прекалено е млада. Ако не в друго, поне в това Елиса и Белинда си приличат.

Съгрешаваш за миг и после вечно се разкайваш.“

– Е? – подкани го Кейс. – Какво ще стане с Елиса?

– Тя е млада – отвърна Хънтър с неутрален тон. – Жив или мъртъв, ще ме е забравила още преди Коледа.

Кейс повдигна вежди.

– Не си спал през последните три дни – додаде той. – Мислите ти са объркани.

– Спал съм не по-малко от тебе.

– Елиса ли го каза? – настоя Кейс. – Каза ли ти, че не те обича?

Очите на Хънтър потъмняха. В главата му проехтяха отново думите, с които Елиса отхвърли предишното си обяснение в любов.

„... Ние сме просто любовници...“

Не знаеше защо думите ѝ го бяха засегнали така дълбоко. Знаеше само, че още го болеше.

– Да – някак разсеяно отвърна Хънтър. – Така каза Елиса.

Кейс понечи да каже нещо, но само поклати глава. Не претендираше, че разбира жените, но Елиса изглеждаше по-различна, особено когато се отнасяше до Хънтър.

– Значи съм се заблудил – рече Кейс най-накрая.

Мълчаливо погледна през едната бойница, после през другата. Отворите се очертаваха ясно на тъмния фон на дървените капаци. Светлината, която влизаше в стаята беше синьо-бяла, силна, чиста и трептеше с яркостта на есенното утро.

– Щом се мръкне напълно, излизам навън – заяви той на Хънтър. – Имам идея къде мога да открия Аб.

Хънтър затвори очи за миг, после кимна.

– Ще тръгнем по тъмно – съгласи се той мрачно. Знаеше, че това ще бъде последното нещо, което щеше да направи в живота си.

Късно следобед Хънтър слезе в мазето и се огледа. Шест от седемте нара бяха заети. Някои от мъжете просто спяха. Други бяха ранени. Фокс беше един от тях. Един куршум го беше засегнал и сега го мъчеше треска и постоянни болки.

Въпреки това Хънтър очакваше Фокс да се изправи на крака до ден-два. Войната беше научила Хънтър, че два-три дни обикновено са достатъчни, за да приключи историята с всяка рана. Човекът или умираше, или оживяваше.

Пени вървеше покрай наровете и проверяваше мъжете. Мълчаливата ѝ увереност действаше на мъжете така успокоително, както и нежно-то докосване на пръстите ѝ до трескавата им кожа.

– Къде е Елиса? – тихо попита Хънтър.

– Накарах я да си легне преди няколко часа. Не е спала почти от два дни.

– Ами ти?

– Аз съм спала повече от всички останали.

Хънтър отново огледа хората си. Като че ли тук никой нямаше нужда от него.

Той също нямаше нужда от никой тук.

– Хънтър?

Той се обърна обратно към Пени.

– Няма да се справим, нали? – тихо го попита тя.

– Кейс и аз смятаме да променим шансовете в наша полза.

– И как?

– Няма нужда да знаеш.

Пени се взря в очите на Хънтър. После бързо извърна поглед.

– Кога? – прошепна тя.

– Довечера.

Тя прехапа долната си уста и кимна. После го погледна с умолителни очи.

– Ако някъде срещнеш Бил – прошепна тя с болезнен глас, – помни, че...

Гласът ѝ замря.

– Едва ли ще попадна на Бил – внимателно ѝ отвърна Хънтър. – Той не би помогнал на братята Кълпепър да изнасят и да убият собствената му дъщеря.

По бузите на Пени се стичаха сълзи.

– Мислиш, че е мъртъв, нали? – промълви тя. – Смяташ, че са го

убили.

– Не знам. Ти също не знаеш. Бил познава тези места по-добре от всеки друг човек. Ако има поне малко разум, той се е скрил още в мига, в който е разбрал, че бандата на Кълпепърови ще нападне.

Пени затвори очи и кимна. По тялото ѝ пробягваха тръпки, които подсказваха за скритото в нея напрежение.

– Пени?

– Добре съм – отвърна тя.

Хънтър нежно я прегърна.

Отначало тя се опита да му се възпротиви. После зарови лице в гърдите на Хънтър и заплака за всичко онова, което никога не бе успяла да стане... и което навярно нямаше да бъде.

След известно време Пени се размърда, избърса лицето си с длани и се усмихна през сълзи на Хънтър. После се отблъсна от него и тръгна отново покрай редицата спящи мъже, като проверяваше всеки един дали няма треска.

Хънтър неспокойно тръгна нагоре. Обиколи първия етаж на къщата. Всичко беше наред. Ред цареше и на втория етаж. Сони наблюдаваше от едната страна на къщата, а Кейс – от другата. Навън не се виждаше жива душа. Слънцето припичаше, а облаците бавно се трупаха, за да отбележат края на следобед.

Вратата на спалнята на Елиса беше затворена. Хънтър застана пред нея и се послуша напрегнато.

Отвътре се чуваха тихи, накъсани звуци.

Бавно натисна дръжката, като се чудеше дали Елиса е заключила вратата отвътре.

Вратата се отвори без съпротива.

Хънтър си каза, че само ще хвърли едно око, за да провери дали Елиса е добре.

Елиса се въртеше неспокойно в леглото си. Снопът светлина от процепа на бойницата падаше върху лицето ѝ. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Елиса изглеждаше заспала, но въпреки това плачеше.

С една крачка Хънтър се озова вътре. Бравата щракна зад него. Резето тихо влезе в гнездото си. Хънтър безшумно се приближи и застана до леглото ѝ.

Един бърз поглед му беше достатъчен да разбере, че Елиса не е будна. Тя дори не знаеше, че плаче. Хленчеше тихо, оплетена в стегнатата мрежа на кошмарите.

На нощното шкафче лежеше зареден пистолет. Не беше нужно да пита за какво ѝ е оръжието. Елиса не искаше да попада жива в ръцете на Аб Кълпепър.

„Защо не дойде при мен за утеха? – безмълвно я попита той.“

След миг отговорът дойде сам при него с жестока необратимост.

„...Ние сме просто любовници...“

„...просто любовници...“

Бързо, без да мисли какво ще си кажат другите за него или за Елиса, Хънтър свали ботушите си и легна при нея. Мушна се под завивките до нея. До ноздрите му достигна смесената миризма на розмарин, на багурен дим и на женска топлина.

В тялото му се разляха желание и още нещо, което много приличаше на печал. Не знаеше защо менгемето на скръбта стиска душата му, но нямаше подобни проблеми със страстта.

Докато лягаше, Хънтър хвърли един поглед към Елиса, който му показа, че тя спи с дрехите си. Беше си свалила само обувките. Кожената риза беше сменена от мека памучна риза, която някога навярно бе имала яркочервен цвят. Сега беше избеляла в розово.

Ръцете на Хънтър се разтрепериха при мисълта да разкопчее дрехите ѝ и да открие стегнатата, млечнобяла плът отдолу. Не искаше да буди Елиса, въпреки че я желаше по начин, който не разбираше.

Със смесени печал и страст Хънтър започна да гали светлата, разрошена коса на Елиса. Тя се обърна в просъница към него и промърмори името му.

– Не се събуждай – прошепна Хънтър и я притегли в прегръдката си. – Искам само да те подържа, докато спиш.

Това беше лъжа. Искаше много повече. Щом не можеше да бъде нищо повече от любовник за Елиса, тогава нека да бъде такъв още веднъж, за последен път. След настъпващата вечер за него щеше да бъде последна.

Елиса въздъхна и се сгуши в ръцете му. Тялото му се напрегна от усещането за женската топлина, която се притискаше в скута му. Яростната възбуда го докара почти до границата на поносимото. Той затвори очи и преглътна надигналия се в гърлото му стон, защото не искаше да буди Елиса.

Когато най-сетне се успокои дотолкова, че да може отново да диша спокойно, Хънтър отвори очи. Елиса го наблюдаваше. Страстта и скръбта в погледа ѝ бяха пълно отражение на очите му.

– Не се безпокой, скъпа – тихо рече Хънтър. – Аб Кълпепър ще е

мъртъв, преди слънцето да изгрее утре. Утре вечер ще си легнеш, без да е нужно да слагаш зареден пистолет до възглавницата си с намерението да убиеш... някого.

По тялото на Елиса пробяга тръпка. Без да каже нито дума, тя прегърна Хънтър и го притисна към себе си.

Задушаващата печал отново погълна Хънтър. Той целуна нежно косата ѝ.

– Всичко ще бъде наред – прошепна Хънтър. – Кейс и аз излизаме, щом се мръкне.

– Не! – откъсна се дрезгав шепот от гърлото ѝ.

Хънтър не се опита да спори с нея. Знаеше какво трябва да прави. Когато Елиса го обмислеше внимателно, тя щеше да стигне до същия извод.

– Има само един начин – продължи Хънтър. – Ако имаме късмет ще очистим Аб и родата му.

– Не!

– Дори да не успеем да се доберем до Аб, той няма друга власт над хората си освен алчността. Ако утрото завари част от тях с прерязани гърла, другите като нищо ще избягат.

– Ще те убият.

Хънтър отново не ѝ възрази.

Ако си мислеше, че промъкването покрай стражите на Аб ще бъде лесно, щеше да вземе жените и да се опита да избягат в Кемп Халък още преди няколко дни.

Но промъкването между разбойниците изискваше всяка капчица умение, които той и Кейс имаха, а също и дяволски късмет.

Хънтър едва ли щеше да посмее да стори нещо подобно, ако положението им не беше толкова отчаяно.

Наведе се и леко целуна Елиса. Искаше целувката му да я успокои, да възпре нейните и неговите страхове, но още първото докосване до устните ѝ го възпламени така, както факелът подпалва купчина слама.

С дрезгав стон Хънтър впи устните в Елиса. Притисна се яростно към нея, заставяйки я да отвори уста за целувката му. Езикът му се плъзна в устата ѝ с такава настойчивост, която малко се отличаваше от отчаяние.

Свирепата му целувка изви шията на Елиса назад върху ръката на Хънтър и притисна главата ѝ към възглавницата. Тя дори не го забеляза. Елиса вкопчи пръсти в косата му и го притегли към себе си с цялата си сила.

Безразсъдният ѝ отговор накара кръвта му да рукне стремително във вените му. Без да откъсва устни от нея, той започна да я съблича с бързи, нетърпеливи движения.

Тя се опитваше да му помогне. Двамата заедно смъкнаха надолу панталоните ѝ и ги захвърлиха настрани.

– Не исках да... – започна Хънтър.

Елиса заглуши думите му с целувка. Изпитваше отчаяната нужда да бъде близо до него по единствения възможен начин, който ѝ бе достъпен в момента. Придърпа едната му ръка към тръпнешата между бедрата ѝ топлина.

Хънтър забрави какво искаше да каже. Елиса беше разгорещена, нежна и се беше овлажнила още от първото му докосване. Течният ѝ огън изгори всичките бариери на самообладанието му. Разкопча бързо панталоните си и се претърколи върху нея, пламтящ от дивото желание по-бързо да влезе в нея.

Един бърз тласък на хълбоците му потопи Хънтър в топлината на Елиса. Тя трепна и от гърлото ѝ се откъсна страстен вик. Целият разтреперан от желание Хънтър се опита да се отдръпне, за да я пошадя.

Елиса в миг обви краката си около хълбоците му и повдигна нагоре бедрата си, като го притисна още по-дълбоко в себе си.

Това доказателство, че Елиса го желае така отчаяно, както и той нея, лиши Хънтър от всички задръжки. Той заби възбудената си плът в нея силно, мощно, сякаш беше въпрос на живот и смърт да изпита всичко от Елиса още в следващия миг.

Елиса се изви на дъга, за да отвърне на настойчивата му нужда със собственото си свирепо желание. А той ѝ даде всичко, което тя искаше и дори още. Екстазът се изля в нея като огнен водопад и я зашемети.

Тръпките, съпроводи кулминацията на Елиса, запратиха Хънтър отвъд края на издръжливостта му. Останало му бе само толкова разум, колкото да вземе устата ѝ в дълбока целувка и да приглуши звуците, които се изтръгваха от гърлата им, докато се изпразваше дълбоко в нея.

Заспаха така, преплетени един в друг. Усещаха само партньора си и вълните на екстаза, които все още ги караха да потръпват.

Час по-късно Кейс разбуди Хънтър и Елиса с настойчиво чукане по вратата.

Бандитите нападаха отново.

25.

Елиса стоеше до бойницата и се взираше навън. Следобедното слънце беше слязло ниско и косите му лъчи насълзяваха очите ѝ. Хънтър стоеше точно зад нея. Погледът му се премести от русата ѝ коса към блестящата навън слънчева светлина и почернялата земя, която се простираше отвъд къщата.

Хънтър неволно пое дълбоко дъх. Беше достатъчно близо до Елиса, за да вдъхне смесения ѝ мирис на розмарин и барутен дим. Топлината на тялото ѝ си пробиваше път през дрехите ѝ и достигаше до него.

„... просто любовници...“

– Не виждам нищо – въздъхна Елиса.

Изправи се и се озова между дървения капак и напрегнатото като пружина тяло на Хънтър. Усещанията я заляха като водопад. Сякаш беше се озовала в една блестяща мрежа от топлина, примесена с копнеж, който нямаше нищо общо със сексуалното желание.

– Ти... виждаш ли нещо? – дрезгаво попита тя.

Гласът ѝ беше като ласка за Хънтър. Изчака миг, преди да ѝ отговори, защото се боеше, че тонът му ще издаде първичните чувства, които тя пораждаше у него.

– Предполагам, че те просто проверяват дали не сме заспали – внимателно отвърна той. – Но ако аз и Кейс не ги спрем, бандитите пак ще тръгнат преди зори с факлите.

Страхът стегна Елиса при мисълта за Хънтър, който щеше да излезе навън в мрака. Положението му щеше да бъде на човек, който търси гърмящи змии със завързани очи.

Търси и ги намира.

– Не отивай – тихо додаде тя.

Единственият му отговор беше тихо прошепнатото ѝ до косата ѝ име.

– Бих предпочела да умра с теб – прошепна тя. – Моля те, Хънтър! Не отивай!

– Това е единствената ни възможност. Освен това – докосна той с устни косата на Елиса – не мога да оставя брат си да тръгне сам срещу Аб Кълпепър.

Елиса притвори очи за миг.

Какво ли друго можеше да очаква? Хънтър обичаше брат си.

Последва безрадостно мълчание. Елиса отвори очи и се взря в изгорената земя за някакъв признак за скрит бандит.

– Елиса? – прошепна Хънтър, обезпокоен от неестественото ѝ мълчание.

– Няма никой.

– Какво?

– Никой не идва.

– Не това имах предвид...

Не стана ясно какво искаше да каже, тъй като думите се заглушиха от едновременните викове на Морган и Кейс, които наблюдаваха околността от горния етаж.

– Изстрели! От север и от изток!

– Западната и южната страна, бъдете нащрек!

– Пригответе се! – подвикна Хънтър. – Не стреляйте, ако не сте сигурни, че ще уцелите. Патроните ни са на свършване.

Елиса се наведе да вземе карабината си.

Хънтър се обърна и побягна нагоре по стълбите с пушка в ръка. Сега вече пушечната стрелба се носеше от всички страни, което подсказваше, че атаката не е само за отвлечане на вниманието. Имаше, обаче, нещо странно в безредната стрелба.

Когато Хънтър се качи на горния етаж разбра какво го бе обезпокоило. Изстрелите не се приближаваха.

Никой от къщата също не стреляше.

– Е? – подканващо подвикна Хънтър, като влезе в детската стая.

– Чувам ги, но не ги виждам – отвърна Кейс.

– Морган! – извика Хънтър. – Какво виждаш?

– Нищо.

Въпреки това стрелбата продължаваше без прекъсване.

– Може би е армията? – скептично предположи Кейс.

– Не се чува звука на тръбата – възрази Хънтър.

– Може би бандитите се бият един с друг.

Усмивката на Хънтър беше така свирепа, както подобие то на смях, което се изтръгна от гърлото му.

После бавно се спусна напрегнатата тишина. Мъжете чакаха и наблюдаваха. Не се виждаше нищо, освен изгорената земя и ярката следобедна светлина.

Изведнъж вятърът донесе към къщата смразяващ вик. Хънтър и Кейс се спогледаха.

– Звучи ми като боен вик – додаде Хънтър.

– Докато котката рисува географски карти и пие уиски, мишките не спят – сухо отвърна Кейс.

– Може би ще се избият едни-други.

Без да каже нито дума Кейс вдигна карабината си, прицели се и чака да види дали индианците или бандитите първи ще се появят в Ладър Ес.

– Викни ми, ако забележиш нещо – рече му Хънтър.

Обърна се и тръгна из къщата като черен дух. Гледаше през всяка амбразура, слушваше се, чакаше. Стрелбата и бойните викове се носеха от всички страни.

Хънтър се върна при Елиса. Подобно на Кейс тя гледаше към двора през мушката на оръжието си, готова да посрещне всеки идващ враг. За разлика от Кейс цевта на карабината ѝ беше подпряна на долната страна на бойницата, така че да не държи цялата тежест на оръжието с ръцете си. Светлината, идваща през процепа караше очите ѝ да блестят като синьо-зелени скъпоценни камъни.

Без да каже нито дума Хънтър застана зад Елиса. Подпря се с ръце на амбразурата, наведе се напред и погледна над главата на Елиса.

Миг по-късно телата им се допряха. Без да откъсва очи от околността Хънтър постави въздушна целувка върху косата на Елиса. Допирът му беше толкова лек и кратък, че Елиса не беше сигурна дали изобщо я бе докоснал.

– Индианци при тополите! – извика от горния етаж Кейс.

Хънтър извърна глава към стълбата и подвикна:

– Не стреляй! Няма да ги спирам, ако искат да избият братята Кълпепър.

Откъм тополите се чуваха отделни изстрели. Последваха ги няколко пронизителни бойни вика. След тях дойде тишината, която бавно се разпростря, докато не изпълни целия следобед.

– Внимавайте, момчета – подвикна Хънтър. – Могат да се появят всеки миг.

Елиса чакаше напрегнато. Следобедът бавно се разтапяше в ранната вечер.

Нищо не помръдваше. Не се виждаха дори обичайните ята от птици, които обитаваха блатото.

Точно когато Елиса беше вече сигурна, че индианците са си отишли и са оставили Ладър Ес непокътнато, Кейс извика отново:

– Индианци! Петима! – След миг добави недоверчиво: – Един от тях носи бяло знаме!

– Не стреляйте! – извика Хънтър.

Хънтър не вярваше на очите си. Индианците спряха в края на тополовата горичка. Мъжът с бялото знаме тръгна напред към двора на ранчото.

– Юта – додаде Елиса. – Боядисани са с цветовете на войната.

Хънтър отиде при предната врата, където вече го очакваше Морган.

Елиса вървеше по петите му.

– Върни се – спря я Хънтър. – Може би е клопка.

– Не. Ако ти отидеш и аз идвам.

– Морган!

Хънтър не каза нито дума повече.

Предната врата се отвори, но Елиса остана вътре по простата причина, че Морган я задържа с лекота. Опита се безмълвно да се освободи от жилавите му ръце, после се предаде.

Вратата се затръшна зад Хънтър и го остави сам насред изгорялата трева и купчините прахоляк. Не носеше друго оръжие, освен револвера на кръста си.

Воините, които чакаха под тополите, бяха стройни и добре сложени. По същия начин изглеждаха и понитата им. Вниманието на Хънтър, обаче, беше привлечено от индианеца юта, който носеше бялото знаме.

Бързите, плавни движения на воина доказаха на Хънтър онова, в което не смееше да повярва – племето юта нямаше желание да води война с Ладър Ес. Бяха дошли, за да върнат един дълг.

На Елиса.

И само на нея.

– Елиса? – подвикна Хънтър, без да откъсва очи от индианците. – Ела тук.

Миг по-късно вратата се отвори и Елиса застана до Хънтър.

Индианецът започна отново да обяснява със знаци. Ръцете му бяха грациозни и същевременно силни. Знаците му обясняваха понятия, които бяха общи за езика на белите и на индианците.

– Казва, че техният върховен вожд ти е много задължен – преведе Хънтър на Елиса.

– Но...

– Почакай – прекъсна я Хънтър.

Известно време наблюдаваше мълчаливо индианеца, после започна да превежда:

– Жена му и синът му били отвлечени от бледоликите. С помощта на един от тях, тя успяла да избяга, но другите я подгонили както

койотите гонят заек. Тогава дошла една смела жена-воин на шарен жребец.

Елиса сепнато погледна към Хънтър, но той не откъсваше очи от индианеца.

– Макар самата тя да била бяла – продължаваше да превежда Хънтър, – тя застреляла един бледолик, взела сина му в ръцете си и направила място на коня си за жена му. Бледоликата отвела жена му и сина му в дома си и се грижила за тях така, както майката се грижи за бебето си.

Индианецът замълча и погледна продължително към Елиса, след което продължи разказа си.

– Той-който-говори-първи-пред-огъня благодари на бледоликата жена – превеждаше Хънтър. – Нека между домовете ни цари мир.

– Да – каза на мига Елиса.

Индианецът я разбра. Той бавно махна с ръка.

Още петима юта препуснаха в галоп по склона, където сред езиците обгоряла земя се срещаха незасегнати борове и кедрни. Трима от индианците водеха на въжета по една апалуска кобила. Животните бяха красиви, с дълги крака и широки гърди.

– Хънтър? – прошепна Елиса.

– Изглежда, че мечтата ти да отглеждаш коне на петна ще се сбъдне – тихо отвърна той.

Елиса взе въжетата, които индианците пуснаха в краката ѝ, докато преминаваха в галоп край нея.

После се появиха още двама индианци. Единият водеше кобилата, която индианката беше взела при бягството си от ранчото. Един мъж беше завързан с лицето надолу върху гърба ѝ. Пред вторият индианец на гърба на понито седеше още един мъж, но той беше изправен.

Бял!

– Бил! – извика Елиса.

Индианецът пусна товара си и Бил се свлече на земята. Сякаш по даден знак останалите индианци обърнаха конете си и се отдалечиха в галоп.

Предната врата се отвори. Пени изхвъркна от къщата, изтича до Бил и коленичи на земята до него.

Елиса също понечи да отиде при Бил. После забеляза, че завързаният за гърба на кобилата мъж има само една ръка.

– Мак! – изненадано извика тя.

Дори да беше изненадан, Хънтър не го показа. Просто извади ножа си, освободи Мак от въжетата и го подхвана.

– Той... – започна Елиса.
– Жив е, но едвам диша – прекъсна я Хънтър.
Отнесе Мак в къщата. Още от прага повика Кейс.
– Вземи двама мъже и отидете да видите дали не е останал жив някой от бандитите.

На следващият следобед Елиса мълчаливо слизаше по стълбите към избата. Къщата ѝ се струваше странно пуста. Повечето мъже бяха навън, прибираха говедата, които бяха държани извън земите на Ладър Ес. По груби сметки бяха намерили повече от шестстотин глави добитък.

Погребаха бандитите там, където ги намираха. Сред мъртвите намериха само един от братята Кълпепър.

Не беше Аб.

Кейс откри следи от мулета и ги проследи, докато не се изгубиха сред скалистата местност. После се върна да съобщи видяното на Хънтър и да си събере багажа.

Елиса вече знаеше, че по залез слънце Кейс няма да бъде в Ладър Ес.

Нито пък Хънтър.

„... не мога да оставя брат си да тръгне сам срещу Аб Кълпепър...“

В избата бяха останали само Бил и Мак. Бил не беше ранен тежко. Просто беше изтощен от много връзване и бой. Накрая, преди да тръгнат към Ладър Ес, бандитите го бяха завързали, за да умре от глад.

Състоянието на Мак беше по-лошо.

Елиса слезе по стълбите и изчака малко, за да могат очите ѝ да се приспособят към слабата светлина. Не се виждаше много на трепкащата светлина на фенера. Нарът на Мак беше в единия край. Бил лежеше чак в другия край, където светлината на фенера почти не достигаше.

Пени не се виждаше никаква.

Елиса понечи да се върне на първия етаж, но Бил се размърда в постелята си. Взря се по-внимателно и откри, че на нара са легнали двама души, които се бяха прегърнали здраво. Думите на нежност и страст, които се дочуваха подказаха на Елиса, че Бил най-сетне бе отвърнал на любовта на Пени. Макар искрено да се радваше за тях, гледката на тяхната любов беше почти болезнена за нея.

На следващия ден сутринта Морган, Сони и мексиканците щяха да подарят конете и говедата към Кемп Халък, за да изпълнят договора с армията.

Хънтър и Кейс щяха да тръгнат в обратната посока по следите на

Аб Кълпепър.

„... не мога да оставя брат си да тръгне сам срещу Аб Кълпепър...“

Елиса понечи да се изкачи нагоре, но Бил тихо ѝ подвижна:

– Ела насам, Палавке. На тебе първа ще кажем, че Пени се съгласи да се омъжи за мен.

Пени ахна сепнато, измъкна се от нара и скочи на крака.

– Поздравления!

– Задето най-последно ми дойде умът в главата ли?

– Това наистина е нещо рядко срещано при мъжете – отвърна му Елиса. После се усмихна горчиво-сладко на намека, който се криеше в думите ѝ.

Пени се разсмя на глас. Дори очите на Бил проблеснаха на обветреното му лице.

– Как е Мак? – попита Елиса.

Пени бавно поклати глава.

– Преди малко бях при него. Съвзема се и пак губи съзнание, но всеки път става...

Пени сви рамене и не каза нищо повече.

Откакто Мак се бе завърнал така неочаквано в Ладър Ес, той не бе казал нищо. Беше изцяло погълнат от болката на раната си.

– И това ще свърши работа – отсече Бил. – Тъкмо няма да си правя труда да го убивам.

– Какво? – сепна се Елиса.

– Мак те крадеше – долетя откъм стълбите гласът на Хънтър.

Елиса рязко се завъртя на пети.

– За какво говориш?

Хънтър погледна към Бил.

– По-добре ти ѝ кажи – отвърна му той, като хвана ръката на Пени. – Аз по-скоро бих предпочел да целуна тази малка госпожица.

Усмивката и червенината по бузите на Пени изгряха като слънце в сумрачното помещение. Тя се наведе и целуна Бил.

Елиса извърна глава.

– Мак започнал да краде добитък от теб веднага след смъртта на Джон Съгън – започна Хънтър.

Тя поклати глава, все още нищо неразбираща.

– Бил ми разказа как Мак говорел, че извънбрачната дъщеря на покойния Джон не си заслужавала потта на челото му – поясни той. – Така че Мак започнал да си оборудва свое собствено ранчо.

– С добитъка на Ладър Ес и с клеймото на Слеш Ривър? –

предположи Елиса.

– Точно така.

– Подозирах нещо подобно – додаде миг по-късно Бил, – но постоянно бях толкова пьян, че не ми пукаше.

Пени издаде тих звук и докосна лицето на Бил. Той ѝ се усмихна нежно.

– Докато Пени успее да ми покаже колко глупаво постъпвам – продължи Бил, – братята Кълпепър започнаха да се навъртат наоколо. На Мак това не му хареса, но не можеше да ги спре.

– Така че той изигра смъртта си и тръгна с братята Кълпепър? – обади се Хънтър.

Бил кимна.

Хънтър изгледа Мак с присвити очи.

– Ако оживее – процеди Хънтър, – ще трябва да обеса този кучи син.

Елиса отвори уста да му възрази, но не намери думи, които можеха да се мерят с ледената ярост в очите на Хънтър. Ужасеният звук, който се откъсна от гърлото ѝ, привлече вниманието му.

– Не бих обесила човек заради кражба на добитък – рече тя.

– Нито пък аз – категорично отвърна Хънтър. – Но в поне три случая, за които аз знам, Мак се опита да те убие.

– Какво? – стреснато попита тя.

– Първо дългородият бик, после свлачището, а накрая те беше взел на мушката си в нощта, когато насоли градината ти.

– Кой, Мак? – недоверчиво попита Елиса. – Толкова ли ме е мразил? Но защо? Какво съм му сторила?

– Не е било заради теб – додаде Бил, – а заради Глория.

– Какво искаш да кажеш? – попита Елиса.

– Мак и Джон бяха съдружници, докато не се появи Глория – обясни Бил. – Мак никога не може да ѝ прости, че е променила всичко.

– Какво общо има това с мен? – прошепна Елиса.

– Толкова приличаш на нея, че понякога... – поколеба се Бил. – Понякога, като те погледне човек, сякаш с нож го прерязват.

Елиса само поклати глава. Не искаше да повярва, че Мак беше я мразил дотам, че да се опита да я убие.

– Палавке?

Отначало на Елиса ѝ се стори, че ѝ се е причуло. После гласът долетя отново.

– Палавке!

Елиса бавно се обърна към нара, където умираше Мак.

Хънтър стигна до нара му преди Елиса. Ръцете му я спряха на достатъчно разстояние, за да не може Мак да я достигне.

– Тук съм, Мак – каза Елиса.

– Къде? – прошепна той. – Не те виждам.

Елиса заобиколи Хънтър и хвана ръката на Мак.

– Ето ме – тихо рече тя.

Мак се взря в лицето ѝ.

– Знаеш... клеймото ми... – каза той болезнено.

– Слэш Ривър ли? – попита тя.

– Давам го на теб – прошепна той и пое рязко въздух. – Съжалявам.

– Не говори – прошепна тя. – Запази силите си, за да можеш да оздравееш.

По-лицето на Мак премина нещо близко до усмивка, която раздвижи посивялата му брада. Когато отново заговори, гласът му беше поясен, сякаш черпеше сила от някакъв скрит източник.

– Аз умирам, Палавке.

Елиса забрави да диша и стисна ръката на Мак.

– Онези проклетите женкари Кълпепърови... – дрезгаво рече той с глас, пълен с презрение. – Само жени търсят. Откраднаха онова момиче от индианците юта.

Клепачите на Елиса трепнаха.

– Глупаци – процеди Мак. – Казах им да не го правят. После аз... отидох в блатото.

Мак пое няколко пъти дъх. Всеки път си проличаваше болката, която го поглъщаше все по-дълбоко и го водеше към смъртта.

– Значи ти си бил? – обади се Хънтър. – Ти си застрелял Гейлорд, преди той да убие Елиса.

Мак бавно премести погледа си към Хънтър, после го върна към Елиса, като се опита да различи дрехите ѝ.

– Изглеждаше като мъж – болезнено рече той. – Биеше се като мъж. Смело. Не бях виждал друг такъв. Не можех да позволя... да те убият. Аб се досети, че съм аз. Простреля ме в корема... за да умра... бавно.

Мак пое дъх дълго и разтреперано. После ръката му, с която стискахе дланта на Елиса, увисна безпомощно.

Елиса не се опита да възпре сълзите, които потекоха по бузите ѝ и започнаха да капят върху ръката на Мак.

Мак не го почувства. Най-сетне беше отвъд всичко.

Елиса донякъде му завидваше, защото знаеше, че нейната най-

голяма болка тепърва предстои.

Хънтър осъзна какво се бе случило и дръпна одеялото върху лицето на Мак.

– Не плачи, скъпа – грубо ѝ каза той. – Той не заслужава сълзите ти.

– Не плача само заради него – прошепна тя. – Плача заради всички нас, заради болката, гнева и предателствата на миналото. Какво объркано, горчиво минало!

Хънтър замълча за миг. Елиса почувства, че си спомня собственото си минало, измените и изневерите, собственото си горчиво наследство от болка и гняв.

Ето това беше мъчителната част от болката на Елиса. Можеше почти да докосне миналото си, можеше да плаче за него, дори да го забрави след време... но не можеше да докосне миналото на Хънтър. Не можеше да го изцели от спомените.

Можеше само да го загуби.

Всъщност, това не беше напълно вярно. Не можеше да изгуби нещо, което никога не бе имала.

Хънтър никога не ѝ се бе отдавал напълно. Той просто бе взимал онова, което тя сама му бе предлагала. А в замяна ѝ бе давал удоволствие.

Не сърцето си. Не доверието си. Определено не любовта си.

Само удоволствие.

Когато Елиса погледна отново към Хънтър, очите ѝ бяха празни като сърцето ѝ.

– Какво каза Кейс за следите от мулета, които е проследил? – попита го тя.

Хънтър замълча, изненадан от липсата на емоции в гласа ѝ. Елиса беше променена по начин, който не можеше да уточни, но можеше да почувства.

„Войната променя човека – напомни си Хънтър. – Променяш се също и когато откриеш, че онзи, на когото си вярвал, те е предал.

Мен определено ме промени.“

Въпреки това промяната в Елиса някак необяснимо му причиняваше болка. Беше готов да даде много, за да смени сенките в очите ѝ със светлината на смеха и страстта.

– Аб Кълпепър се е насочил към Испанските низини – отвърна Хънтър най-накрая.

– Значи двамата с Кейс тръгват скоро.

Бил се намеси, преди Хънтър да е успял да ѝ отговори.

– Хънтър няма да мръдне и една крачка от Ладър Ес, преди да се оженил за тебе – рязко додаде той.

Елиса стреснато се обърна към Бил.

– Какво каза?

– Чу ме добре. Пени ми каза някои неща, а и сам мога да видя добре – време е да викаме свещеник в Ладър Ес.

– За да венчае теб и Пени.

– Ще бъде двойна сватба.

– Няма нужда.

– Как ли пък не! – сопна ѝ се Бил. – Двамата с Хънтър...

– Не съм бременна – прекъсна го Елиса.

Хънтър издаде странен звук.

– Сигурна ли си? – попита той.

– Напълно.

– От начина, по който ми отговаряш, разбирам, че сватбата ще бъде двойна. Аз ще се погрижа лично за тази работа.

– Не – възрази Елиса.

– Палавке... – започна раздражено Бил.

– Не – повтори тя. – Няма да се омъжа.

– Защо? – сопнато я попита Хънтър. – Знаеш, че се разбираме добре.

Елиса се обърна към Хънтър, за да се противопостави на него и на всичко, което още не беше изгубила, защото изобщо не ѝ бе дадено.

– За един съпруг верността към съпругата му трябва да бъде на първо място – отвърна му тя с неутрален тон. – Твоята вяност е отдадена на мъртвите ти деца. И на Кейс.

Хънтър вдигна ръка сякаш искаше да докосне Елиса, или, може би, да се предпази от удар.

А може би и двете.

– Искам те – дрезгаво рече той. – Мога да те накарам и ти да ме поискаш.

– Взаимното желание не е достатъчно за един брак.

Хънтър не ѝ възрази. Белинда му бе преподавала този урок с жестока пълнота.

– Бракът изисква доверие – продължи Елиса, – защото без него любовта е невъзможна. След Белинда не си вярвал на нито една жена. Не искам да те виня. Когато човек се изгори, той започва да не вярва на огъня.

Хънтър извърна глава. Не можеше да понесе погледа на Елиса.

После му се прииска да спре и да чува, защото думите ѝ бяха по-болезнени за него от скритото в очите ѝ. Гласът ѝ го разкъсваше с комбинацията си от изтощение, разбиране и съжаление.

– Мислех си, че мога да променя мисленето ти или сърцето ти – добави Елиса. – Сгреших. В сърцето и ума ти няма място за бъдещето, а само за миналото.

Кейс повика брат си от приземния етаж.

– Хънтър? Ако още искаш да тръгнеш с мен след братята Кълпепър, конете са оседлани, а следата изстива.

Хънтър застина. Погледна към Елиса и разбра, че тя вече се е приоририла със заминаването му.

– Елиса! – дрезгаво каза той.

– Върви – прошепна тя. – Тук не те задържа нищо. Ние сме просто любовници. Просто любовници.

Въпреки това Хънтър продължаваше да се колебае. Чувстваше се така, сякаш бе изгубил нещо, преди още дори да му бе измислил име. Потърси отново в очите на Елиса онова, което някога бе видял в тях.

„... просто любовници...“

Болката стисна Хънтър така силно, както някога го бе правила страстта, както екстаза. Усещаше как душата му се разкъсва.

– Хънтър? – подвижна Кейс. – Къде си?

– Довиждане, мой есенен любовнико! – прошепна Елиса. – Всяка година, щом листата се обагрят в огнени цветове, ще си спомням за теб.

Хънтър само я гледаше, неспособен да каже нито една дума.

– Моля да ме извиниш – добави Елиса. – От дни не съм спала добре.

После се обърна и бързо се изкачи по стълбите. Влезе като фурия в кухнята. Кейс я пресрещна още на последното стъпало.

– Виждала ли си... – започна той.

Изражението ѝ го накара да млъкне наред думата. Елиса мина покрай него така, сякаш той изобщо не съществуваше. Проследи я с поглед докато се качваше към втория етаж. След миг долетя звукът от затварянето на врата.

Хънтър излезе бавно от избата.

– Какво си ме зяпнал? – изръмжа Хънтър. – Следата ще изстине.

Кейс свирна едва чуто през зъби.

– На всички ли каза довиждане? – попита той брат си.

– Да.

– Значи си пълен глупак. Да зарежеш такава жена!

Хънтър оголи зъби.

– Жена ли? – иронично повтори той. – Тя е само едно момиче, което мени мнението си час по час.

„... просто любовници...“

– Глупости – делово отвърна Кейс. – Тя е просто една жена, която скърби за своя мъж.

– Сълзите ѝ ще изсъхнат.

– Палавка няма да плаче. Тя ще скърби. Ако не знаеш каква е разликата, качи се горе и погледни лицето ѝ.

Хънтър затвори очи. Отвори ги миг по-късно. Бяха станали студени и сиви като зимата, която идваше след есента.

– Върви по дяволите, Кейс – процеди той през зъби. – Зарежи тази работа.

– Веднага щом и ти го направиш и нито миг по-рано. Ако тръгнеш в това състояние след Аб Кълпепър, двамата ще сме мъртви още преди първия сняг. Така че кажи ми пак, братко. Защо изоставяш жената, която те обича?

– Тя ми каза, че сме само любовници, ето затова.

Кейс скептично повдигна вежди.

– Това кога беше – преди или след като ѝ каза, че я обичаш?

– Не съм ѝ казвал нищо подобно.

– Е, това обяснява всичко – хрисимо додаде Кейс, като му обърна гръб. Отивам да поговоря с коня си. Задника му има повече разум от тебе.

Хънтър изгледа брат си свирепо, но дори яростта не му попречи да си спомни как Елиса му говореше за любов.

И как той ѝ отвърна с мълчание.

Или, още по-лошо, с думи.

„... Защо не ме чу какво ти казвам? Говорил ли съм някога за нещо друго, освен за похот между нас...“

Елиса най-сетне се бе вслушала в думите му. Сега тя също говореше само за похот.

„... просто любовници...“

Хънтър стоеше неподвижно и премисляше какво ѝ бе сторил, а тя бе описала с абсолютно спокойствие.

„... В сърцето и ума ти няма място за бъдещето, а само за миналото ти...“

„... есенен любовнико, всяка година, щом листата се обагрят в

огнени цветове, ще си спомням за теб...“

За пръв път в цялата къща цареше тишина. Хънтър се обърна и тръгна към втория етаж. На всяко стъпало си повтаряше, че Кейс греши.

Трябва да греши.

А ако не греши? Беше просто непоносимо да мисли за това.

Хънтър спря пред вратата на Елиса, посегна към дръжката, но се спря разколебан. Не знаеше какво да й каже.

Тишината го обгръщаше. Иззад вратата не се чуваше нито звук. Мълчанието беше изнервящо. Сякаш в стаята нямаше никой.

Хънтър почука.

Никой не отговори.

На третият път Хънтър опита дали е заключено. Вратата се отвори беззвучно.

Елиса седеше на леглото си. Единствената светлина влизаше през амбразура, прорязана в капака на прозореца. Беше обърната с гръб към вратата. Беше се прегърнала с ръце, сякаш искаше да запази топлината в себе си.

Хънтър бавно отиде до леглото. Елиса нито се обърна, нито каза нещо, въпреки, че дъските проскърцаха под тежестта му. Хънтър се поколеба, после заобиколи леглото, за да може да види лицето ѝ.

Забрави да диша. Остана така, докато не почувства болка в гърдите си.

Елиса вече не приличаше на момиче. Болката беше набраздила лицето ѝ, беше изпила цвета на кожата, беше отнела живота от очите ѝ, беше стегнала цялото ѝ тяло. Елиса не помръдваше. Дишаше едвам-едвам. Всеки дъх носеше едва поносимата агония на факта, че все още беше жива.

Кейс беше прав. Елиса наистина беше жена, която скърбеше за любимия мъж, когото губеше.

Хънтър се отпусна бавно на леглото до нея. Взе я в скута си и погали лицето ѝ с треперещи пръсти.

– Не на теб не исках да повярвам – прошепна той с дрезгав глас. – А на мен. Направих лош избор и децата ми платиха.

Елиса потрепери. Обърна се и погледна към Хънтър. Болката, изпирана на лицето ѝ, го накара да се свие като ударен.

– Тогава видях теб – продължи тихо той. – Исках те така силно, че чак дъх не можех да си поема.

– Да искаш...

– Стига – прекъсна я Хънтър. – Да. Знаем това така добре, както и

ти. Дори по-добре. Белинда ме научи.

Елиса затвори очи, неспособна да понесе спомените на Хънтър.

– А после ти ме научи на нещо много по-важно – продължи Хънтър. – На любов.

– Просто... – додаде Елиса, но гласът ѝ бързо секна.

– Просто на любов – тихо каза Хънтър. – На моята любов към тебе. На твоята любов към мене. На любовта, която ще храним към нашите деца.

– Хънтър... – започна тя, но отново млъкна.

– Обичам те, Елиса.

Хънтър го каза отново, докато я целуваше, после го повтори пак и пак.

Истината за любовта на Хънтър към нея нахлу в Елиса като изгрев. С отчаян стон тя се обърна към него. Разплакана и засмяна, тя прошепна думите на собствената си любов до устните му и ги чу да се връщат.

После се прегърнаха, за да се изцелят един друг и обърнаха гръб на миналото.

Епилог

Хънтър и Елиса стояха до Кейс на верандата пред Ладър Ес и гледаха свещеника, който се отдалечаваше към Форт Халък. Бил и новопроизведената госпожа Морленд вече бяха тръгнали за Би Бар, тъй като горяха от нетърпение да отпразнуват собствения си меден месец.

Дворът на Ладър Ес беше огрян от слънцето. Духаше силен есенен вятър. Конят на Кейс стоеше с наострени уши и високо вдигната глава. Подръпваше нетърпеливо юздите си, горящ от желание да се понесе на воля като вятра.

– Ще се върна веднага, щом се погрижа за Аб – тихо додаде Кейс.

Елиса трепна. Думите на Хънтър, изречени миналата седмица, продължаваха да я преследват.

„... не мога да оставя брат си да върви сам след Аб Кълпепър...“

Но Хънтър беше направил точно това.

„... За един съпруг верността към съпругата му трябва да бъде на първо място...“

Верността към Елиса, която сега беше негова жена.

Елиса се обърна към Кейс с очи, плувнали в сълзи.

– Остави миналото на мира – дрезгаво му каза тя. – Моля те! Нека нашият дом стане и твой.

Той сложи ръка на бузата ѝ с нежност, която Елиса все още се изненадваше да намери в един толкова мрачен човек като Кейс.

– Не плачи, Палавке. Хънтър знае къде е бъдещето.

– То може да бъде и твое – рече Елиса.

Палецът на Кейс избърса сълзите от миглите на Елиса. После се обърна и възседна коня си с гъвкавостта на котка.

– Кръстете първото си момче на мен – подвикна Кейс.

– Дадено – тихо отвърна Хънтър. – Изпрати ми вест, ако имаш нужда от мен.

Кейс кимна. После дръпна юздите на коня си и се насочи на югоизток, към Испанските низини.

– Почакай! – извика Елиса.

Хънтър я прегърна и я притисна към себе си.

– Няма да помогне, мила.

– Но...

– Кейс смята, че няма за какво друго да живее, освен да преследва

убийците на Тед и Емили – тягостно рече той.

Елиса знаеше, че Хънтър е прав. Освен това разбираше, че тази истина е по-болезнена за него, отколкото за нея.

– Дали... – започна тя, но млъкна.

Елиса пое дъх и застави думите да преминат през устните ѝ, които бяха замълчали.

– Дали няма да ти е по-леко, ако тръгнеш с него? – попита тя с болезнен глас.

Хънтър затвори очи. Знаеше какво струват тези думи на Елиса.

Знаеше, защото на него те също му струваха много.

– Обичам те – дрезгаво рече той и я вдигна на ръце.

– Хънтър? – прошепна Елиса.

– Кейс ми каза, че мога да тръгна след него само през трупа му. А той не се шегува. Смятай, че сме залепени един за друг, скъпа.

Кейс Уилям Максвел се роди на следващата година, когато есента облагряше листата на трепетликите в огнени краски. Подобно на баща си момчето беше стройно и гъвкаво, а очите му не трепваха. Подобно на майка си усещаше земята и имаше умел подход дори към най-буйните коне.

Имаше и други бебета. Момичета с разум и решителност. Момчета със сила и нежност. Както родителите си, децата цъфтяха сред пустошта в подножието на Рубиновите планини.

В края на всеки ден, независимо дали из Ладър Ес духаше горещ летен вятър или пък зимната буря се увиваше около къщата, Хънтър притегляше жена си в прегръдките си и там намираще покой.

Всяка нощ Елиса заспиваше спокойно, прегърнала своя есенен любовник, защото знаеше, че всички сезони на любовта бяха техни.

КРАЙ

© 1996 Елизабет Лоуел

Elizabeth Lowell
Autumn Lover, 1996

Романът е публикуван под псевдонима Елизабет Лоуъл.

Източник: <http://bezmonitor.com>

Copyright 1996 by Two of a Kind, Inc.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2059>]